

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

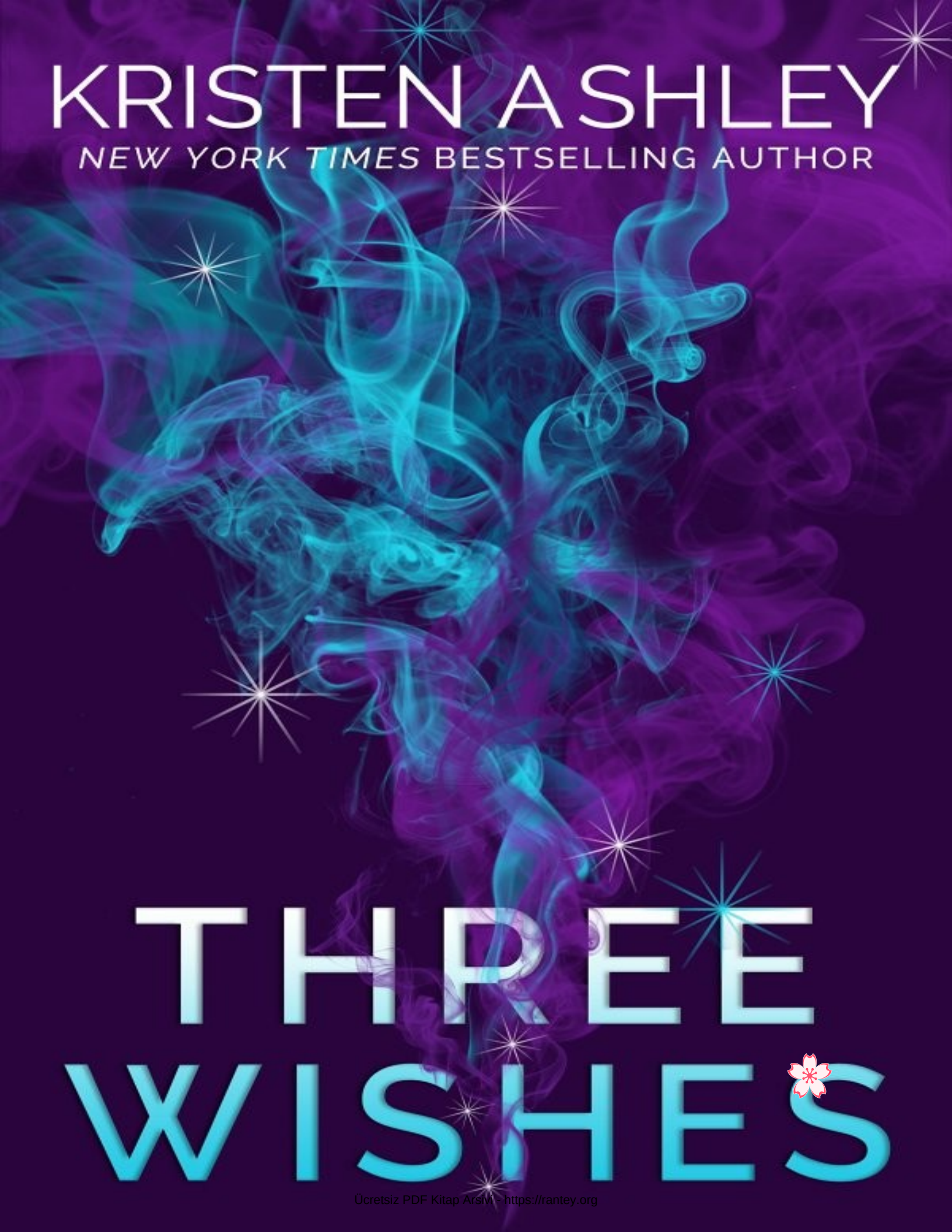
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a deep purple. Swirling upwards from the bottom are wisps of smoke or mist in shades of teal and light blue. Scattered throughout the design are several white, multi-pointed starburst or sparkles. The author's name is at the top in white, and the title is at the bottom in a large, light blue font.

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

THREE
WISHES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THREE

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK 7/MES EN ÇOK SATAN YAZAR

Üç Dilek

Telif hakkı © 2011 Kristen Ashley İlk e-
kitap baskısı: 9 Nisan 2011
Son e-kitap baskısı: Şubat 2017 İlk
baskı: Ocak 2017

Kapak Tasarımı:

[*Pixel Mischief Design*](#)

İç Tasarım ve Biçimlendirme:

Christine Borgford, [*Type A Formatting*](#)

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

İçindekiler

Üç Dilek

Adanmışlık

BÖLÜM BİR

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

İKİNCİ BÖLÜM

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm

ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Onikinci Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltıncı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu Bölüm

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)

[Birinci Bölüm Yirmi İkinci](#)

[Bölüm Yirmi Üçüncü](#)

[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci](#)

[Bölüm Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm Epilog](#)

[Mathilda, Süper Cadı kitabından bir alıntı okuyun](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kristen Ashley'nin Kitapları](#)

[Kristen Ashley ile Bağlantı Kurun](#)

DEDICATION

Mark'a

Nüfus dairesinde otururken,
güçlü ve güven verici bir şekilde elimi tuttu.

7 BIR

Sarah, Fazire ve Rebecca

Nisan 1943

SARAH ELİNDEKİ TELGRAFI tekrar okudu ve iç geçirdi.

Kendine sadece iç çekmeye izin verecekti. Bilmediği şeyler için endişelenmenin bir yararı yoktu. En azından şimdilik. Jim ona böyle derdi. Bugün endişelenecek yeterince şeyi vardı. Yarın endişelenmeye izin verecekti kendine. Ya da belki ertesi gün. Ya da belki (umduğu gibi) endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Jim'in kendi elleriyle inşa ettiği evin içinde dolaştı, en azından evin büyük bir kısmını. On dönümlük yemyeşil bir araziyle çevrili, tatlı, biraz dağınık bir Indiana kireçtaşı evdi. Ön bahçenin ortasında büyük bir gölet vardı. Ev, onları taşıyacak kadar büyük olmasa da, her pencere pervazında mermer levhalar vardı. Jim, onun muhteşem ve özenli bir şeye sahip olmasını istemişti. Öğretmen maaşıyla özenli bir şey yapabileceği tek şey, o İtalyan mermer levhalardı ve lanet olsun ki, onları onun için almıştı.

Arka yatak odasına girdi, beşiğe doğru yürüdü ve öğleden sonra uykusuna dalmış Rebecca'ya baktı. Bebeğin dudakları, sanki o da telgrafın içeriğini biliyormuş gibi, tatlı bir kaş çatışıyla büzülmüştü.

Sarah, gözyaşlarının boğazına sinsi sinsi yükseldiğini hissetti ve kararlılıkla onları yuttu.

Jim, onun ağlamasından hoşlanmazdı.

Yarın bunun için endişelenecekti.

Belki.

Mayıs 1943

Paket geldi ve o kadar kötü bir haldeydi ki Sarah, içinde ne varsa kırılmış ve kullanılamaz hale gelmiş olacağından emindi.

Bu onu çok üzdü çünkü paket Jim'den gelmişti.

Sarah, bu paketin gelmesinin iyi bir işaret olduğunu düşündü, ancak Jim'in yazdığı mektup aylar önce, uçağı Almanya üzerinde düşürölüp kaybolmadan haftalar önce yazılmıştı. Hâlâ nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını, esir alınmış mı yoksa eve dönmenin bir yolunu mu arıyor yoksa... başka bir şey mi olduğunu bilmiyorlardı.

Sürpriz bir şekilde, paketin içindeki eşya sağlam ve eksiksizdi: kıvrımlı üzüm ve turkuaz renkli camdan yapılmış, güzel ve kırılğan görünümlü bir şişe. Zarif, özenle işlenmiş ve muhteşemdi. Dolgun bir tabanı, geniş bir baloncuğa uzanan ince bir sapı, başka bir ince sapa uzanan ve daha küçük bir baloncuğa uzanan başka bir ince sapı ve üstünde olağanüstü kıvrımlı bir tıpa bulunan ince bir boynu vardı.

Çok güzeldi.

Jim, şişeye eşlik edecek bir mektup yazdı ve ona, Londra'da bir pazarda bulduğunu ve onun mutlaka buna sahip olması gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Jim, her zamanki gibi haklıydı. Sarah şişeyi çok sevdi.

Ancak bu, dünyadaki en çirkin biblo olsaydı bile Sarah yine de onu sevecekti.

Onu yemek odasındaki sandığın üzerine gururla koydu.

Her temizlik yaptığıında, bu güzel, egzotik ve kırılğan şişeyi özenle silip tozunu alıyordu.

Ve Jim'i düşünürdü.

Jim'in iyi olduğunu ve yakında eve döneceğini umardı.

Aralık 1945

Savaş bitmişti ve birçok genç eve dönmüştü.

Jim hariç.

Sarah bekledi ama haber yoktu. Telefon etti, yine haber yoktu.

Mektup yazdı ama cevap yoktu.

Savaş Bakanlığı'nı ziyaret etti.

Cevap yoktu.

Jim'in öldüğünden korkuyordu.

Ona son hediyesi olan şişeyi tozunu alırken ağladı, onun dokunduğu ve onun da dokunacağı son şeydi. Sarah kilo vermişti, gözleri çökmüştü ve gözlerinin altında derin, koyu halkalar oluşmuştu.

Üç yaşındaki Rebecca yemek odasının zemininde oynarken, Sarah normalde olduğu kadar dikkatli olmayan bir şekilde şişeyi tozunu aldı. Çılgınca, belki biraz delice, sanki rengini silmek istercesine şişeyi ovuşturdu.

Toz bezi elinden düştü ama o fark etmedi. Sadece ellerini, parmaklarını kullanarak şişeyi ovmaya devam etti, ovdu, ovdu, ovdu. Biraz histerik bir şekilde, onu sonsuza kadar ovmaya devam edebileceğini düşündü.

Tıpa düştü ama o fark etmedi bile.

Rebecca, güzel mantarı görünce, emekleyerek yanına gitti, onu aldı ve hemen ağzına attı.

Ama Sarah kızını fark etmedi, sadece ovmaya devam etti.

Sonra ovmayı bıraktı çünkü şişenin boynundan çıkan büyük bir üzüm ve turkuaz renkli duman bulutunun içinde bir şekil oluşmuştu.

Şekil, üstünde küçük turkuaz püskül bulunan üzüm rengi fes takan, şişman, neşeli görünümlü bir adamdı. Turkuaz ve üzüm rengi tuhaf bir kıyafeti vardı, üzüm işlemeli bolero yeleği ve bol turkuaz pantolonu vardı. Pantolonun ucu, sivri burunlu, küçük kıvrımları olan mor ayakkabılarla bitiyordu. Bileklerine, ön kollarını kaplayan, mavi ve mor mücevherlerle süslenmiş uzun altın bantlar takılıydı ve kulaklarından kalın altın halkalar sarkıyordu. Siyah saçları ve çenesinden kibirli bir şekilde uzanan siyah sakalı vardı. Gözlerinin köşeleri yukarı doğru kıvrılmış, siyah kohl ile çizilmiş gibi görünen parlak kahverengi gözleri vardı.

Kollarını ve bacaklarını çaprazlayarak havada süzülüyordu ve tavandan yaklaşık iki fit aşağıdaki yerinden ona bakıyordu.

Sarah sonunda delirdiğini düşündü. Belki de o korkunç telgraf geldiği anda Jim için endişelenmesi gerekirdi. Belki de Jim, Rebecca ve son olarak Sarah için her şeyin yoluna gireceğini umut etmeyi, dilemeyi ve düşünmeyi bırakmalıydı. Belki de en sevdiği Jim'i kaybetmeyi, yalnız kalmayı, yalnız uyumayı, yalnız yemek yemeyi ve tek öğretmen maaşıyla tek başına bir çocuk yetiştirmeyi kabullenmeliydi. Belki de bunu yapmadığı için, yıllar içinde tüm bunlar onu ele geçirmiş ve delirtmişti.

Çünkü sadece deli kadınlar yemek odalarında fes takmış, kıvrımlı ayakkabılar giymiş ve keçi sakalı olan erkekler görürlerdi.

"Sen, benim hanımım, üç dilek hakkın var," dedi adam.

Sarah'nın ağzı açık kaldı ve eğer bakıyor olsaydı, Rebecca'nın ağzının da açık kaldığını fark ederdi. Becky'nin küçük ağzından tıpa düştü ve görünmeden dolabın altına yuvarlandı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Sarah.

"Ben Fazire. Ben bir cinim. Ve sana üç dilek hakkı vermek için buradayım," dedi görkemli ve oldukça kibirli bir şekilde.

Sarah ona baktı. Sonra gözlerini kapattı ve başını sallayarak kendi kendine mırıldandı: "Aklımı kaçırdım."

"Aklını kaybetmedin. Ben bir cinim. Buradayım..."

"Ne dediğini duydum!" Sarah şaşkın cin'e sertçe cevap verdi, sonra eğilip çocuğunu yerden kaldırdı ve titrek vücuduna Becky'yi koruyucu bir şekilde sarıldı. Yavaşça geri çekilirken, "Git buradan" diye fısıldadı.

"Ben Faz... şey, ne?" diye abartılı cin sesiyle konuşmaya başladı ama onun sözleri üzerine kekelemeye başladı. Daha önce kimse ona gitmesini söylememişti.

Hiç.

Genellikle onu gördüklerinde çok mutlu olurlar ve dileklerini oldukça hızlı bir şekilde söylerlerdi. Büyük zenginlik, bunu yapabiliirdi. Kelimenin tam anlamıyla çocuk oynucağıydı. Uzun ömür, biraz daha zordu ve cinlerin kuralları gereği sonsuz yaşam yasaktı. İntikam, bunu yapmaktan hoşlanmazdı ama dilek dileği idi. Ve böyle devam ederdi.

Ama daha önce kimse ona gitmesini söylememişti.

Hiç.

Ve kimse ona hiç bağırılmamıştı.

Tabii ki, aptalca bir şey diledikleri ve bunun onlara geri teptiği durumlar hariç, ama bu Fazire'nin suçu değildi.

Tekrar denedi. "Üç dileğin var. Dileğin benim emrimdir."

Kız hala geri çekiliyordu. Ve gözlerini sık sık kırıyordu. Gözlerini her kapattığında ve tekrar açtığında, onu gördüğüne şok olmuş gibi görünüyordu.

Sonra odadan kaçtı.

O, Genie Eğitim Okulu'nda öğretilen birçok tanıtım cümlesini tekrar tekrar söyleyerek onun peşinden süzüldü. Kız onu görmezden geliyordu. Öyle ki, saatler sonra çantalarını topladı, güzel çocuğu da yanına aldı, arabasına bindi ve uzaklaştı.

İki Gün Sonra

Sarah, güzel kireçtaşı evine dikkatlice yaklaştı. Her şey sessiz ve normal görünüyordu.

O ve Rebecca annesinin yanında kalmışlardı. Sarah bağırp çağırış, hatta biraz da dehşete kapılmıştı ama kendini durduramamıştı, küfür etmişti.

Sonra bütün bir gün ve bütün bir gece ağladı.

Sonra annesi kızına bakarken o uyumuştı.

Ve şimdi evindeydi.

Ve kalbi kırılmıştı.

Çünkü Jim'in asla eve dönmeyeceğini biliyordu.

Ve Hitler henüz ölmemişse, onu kendi elleriyle bulup, o aptal boynunu kıracağına karar verdi.

Polonya'yı işgal etmek, *bu* ne aptalca bir fikirdi? Bunun ne kadar sorun yaratacağını bilmiyor muydu? O kadar çok hayat mahvoldu. Bütün aileler yok oldu.

Ve Jim, hayati, güçlü, uzun boylu, zeki, harika Jim. Onu ilk gördüğü zamanki gibi bir daha asla tenis oynamayacaktı. Bahçedeki zengin, koyu renkli toprağı bir daha asla kazmayacaktı. Ona bir daha asla

ona Indiana domateslerinden bir tane hediye etmeyecekti. Onu bir daha kollarında tutmayacaktı. Güzel kızını bir daha göremeyecekti.

Birini suçlaması gerekiyordu, o da Hitler'i suçladı. Elbette, birçok şeyden sorumluydu ve Sarah dini için mutluydu (her ne kadar bir gün önce Tanrı'yı lanetlemiş olsa da). Dini sayesinde, Hitler'in kömür çukuruna uzanmış, şişte dönerek sonsuza kadar acı içinde kızardığını hayal edebildiği için mutluydu.

İntikamcı düşüncelerine rağmen, Sarah hala yorgun, son derece üzgün ve sonsuza kadar kırılmıştı, Jim'e olan sevgisi böyleydi.

Ama artık evinde cinlerin uçtuğunu görecektik kadar deli olmadığını düşündü.

Kapıyı açar açmaz, kendisi ve kızını içeri soktuğunda, cin öne doğru süzülerek biraz huysuzca bağırdı: "Neredeydin?"

Sarah irkildi ve hemen kapıya doğru dönüp dışarı çıkmak için döndü.

"Hayır, gitme! Bana üç dileğini söyle. Onları yerine getireceğim ve şişeye geri döneceğim." O tereddüt etti ve cin ısrar etti, "İşler böyle yürür. Ben şişeye geri dönerim. Sen tıpağı kapatıp beni başkasına verirsin, ya da satarsın, ya da... ne istersen. Sadece kan bağı olan birine ya da bir arkadaşına veremezsin ve şişenin ne işe yaradığını kimseye söyleyemezsin. Tanımadığın birine gitmeliyim ve onlar da benim ne yaptığımı bilmemeliler. Ve benim burada olduğumu kimseye söyleyemezsin, yoksa binlerce lanet sonsuza kadar soyuna düşer. Kurallar bunlar."

Sarah, cinlerin kuralları olabileceğini hiç düşünmemişti. Cinlerin var olduğunu bile hiç düşünmemişti.

Hayır, başını salladı, *hala* cinlerin var olduğunu düşünmüyordu

Fazire onu izledi ve onun hala kendisine inanmayacağını fark etti.

Yorgun bir şekilde, çünkü genellikle görevi *birkaç gün* değil, yaklaşık beş dakika sürerdi (insanlar ne dilek dileyceklerini tam olarak bilirlerdi ve bunu elde etmek için oyalanmazlardı), "Sadece bir şey dile, sana neler yapabileceğimi göstereyim" dedi.

Sarah tereddüt etmedi. "Jim'i geri istiyorum."

Fazire'nin havada asılı duran vücudu, Sarah'nın yüzündeki acı ifadesini görünce birkaç metre aşağı indi.

Sihirli bir şekilde, elbette, onun ne dilediğini tam olarak biliyordu ve başını salladı.

Ne yazık ki, dünya barışı ve tüm yoksulluğun yoksulluk, cehalet, bağnazlık (bu aynı zamanda sadece cehalet), salgın hastalık, veba, falan filan, yapamazdı.

Kurallar böyleydi. Cinlerin Kuralları'ndaki Büyük Kurallar, kimse çiğneyemezdi.

Kuralları çiğnerse geri getirebileceği Jim, aslında geri istediği Jim olmayacaktı.

Fazire cevap vermediğinde, "Jim'i geri istiyorum!" diye bağırdı. "Jim'im geri gelmesini diliyorum! Dilediğim bu. Tek dilediğim bu...

... Jim'in geri gelmesini istiyorum."

Ona bağırdıktan sonra, sesi yarı acı, yarı tutkulu bir çığlık gibiydi, yere yığıldı ve kucağında küçük çocuğunu salladı, güzel küçük kızın dudakları annesinin çöküşünden korkuyla titremeye başladığında çocuğu ileri geri salladı.

Fazire kendini yere doğru süzülürken buldu. Alçakta süzülmekten hoşlanmazdı ve ayakları yere basmayalı *yıllar* olmuştu (bu düşünce bile onu tiksinti ile titretmişti). Yine de, kadında bir şey Fazire'yi ona yaklaştırmaya zorladı.

"Kadın, istediğini yapamam, Jim'in öldü," diye nazikçe söyledi. "Onu geri getiremem. Başka bir şey dilemelisin."

Kadın sessizce başını salladı.

"Şöhret olabilir mi?"

Kadın yine başını salladı.

"Hayal bile edemeyeceğin kadar büyük bir servet?" Kadın yine başını salladı.

"Sağlık mı?" diye denedi Fazire.

Kadın sadece başını salladı, çocuğunu dikkatlice tutmaya devam etti ve onu ileri geri salladı.

"Ben sadece Jim'i istiyorum." Sesi kırılmıştı ve Fazire ne yapacağını bilemedi. Daha önce bu tür bir insanla karşılaşmamıştı. Genellikle sadece

ya da istedikleri her şeye sahip olabileceklerini anladıkları anda açgözlü, hırslı ve nefret dolu olanlarla karşılaşırđı.

Bu, Fazire için tamamen yeni bir deneyimdi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Şişesine geri dönüp Büyük Büyük Cin Bir Numara'ya danışmayı düşündü, ama bunun yerine Fazire içgüdülerini takip etti.

Yıllar geçtikçe, bunu pişman olduğunu düşündüğü birçok an olacaktı, ama gerçekte bu, çok uzun cin hayatında yaptığı en iyi şeydi.

Elini uzattı ve onun güzel beyaz-altın rengi saçlarını okşadı.

Yüzlerce yıldır hiç bir insana dokunmamıştı.

Onun büyük şaşkınlığına, kız yüzünü eline çevirdi ve yanağını avucuna sürttü.

"Onu özölüyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı, hiç kimseyi özlemediğı halde, kızın sesindeki korkunç tondan bunu anlayabilirdi.

"Dileklerimi Rebecca'ya vereceğim," dedi kız yumuşak bir sesle.

Fazire bir adım geri çekildi ve küçük çocuğa baktı. "Ama o daha konuşamıyor bile!" diye itiraz etti Fazire.

Sarah ayağa kalktı, çocuğı yere indirdi ve çocuk, bilinmeyen bir niyetle bir yere doğru yürümeye başladı. Fazire dehşetle onun gidişini izledi.

Sonra Sarah dikleşti, omuzlarını düzeltti ve Fazire'ye baktı.

"Sanırım bir süre daha buralarda kalacaksın," dedi sessizce.

Temmuz, yıllar sonra

Fazire, Sarah'nın yüzüne iki kat güneş ışığı alabilmesi için aldığı üç bölmeli, karton sırtlı aynayı çenesinin altında tutarak ön bahçede güneşleniyordu. Altın ışınlar göletin üzerinde neşeyle parıldıyordu ve hava cehennemden daha sıcaktı ve Fazire bunun doğru olduğunu biliyordu. Cehennemde yüksek lisans yapan bir arkadaşı vardı

ve bir kanalizasyon sırasında Fazire'ye aşırı sıcaklığı anlatmıştı. Temmuz ayında Indiana'nın nemli sıcaklığı, arkadaşının anlattığına *tam olarak* benziyordu.

O yıllardır oradaydı ve ne Sarah ne de Becky tek bir dilek bile kullanmamışlardı ya da bunu yapacaklarına dair herhangi bir işaret göstermişlerdi.

İlk başta, cin arkadaşlarının çoğu bunu çok komik buldu, Fazire'nin Indiana'nın küçük bir çiftlik kasabasında bir aileye takılıp kalması, ve onunla çok dalga geçtiler.

Fazire, sıradan ölümlüler gibi yerde yürüyordu.

Fazire, insanlar gibi gerçek kıyafetler giyiyordu.

Fazire, insanlar gibi yaban mersinli kek ve çilekli kek yiyordu.

Fazire, Noel zamanı hediyelerle dolu bir çorap alıyor.

Fazire, küçük kızı Rebecca'yı otobüse bindirip beyzbol maçlarına götürürdü (Fazire beyzbolu severdi... hayır, beyzbolu çok *severdi* ve Becky de beyzbol için yaşırdı).

Sonra Fazire onlara fırından yeni çıkmış, gerçek tereyağı sürülmüş ev yapımı yaban mersinli keklerin tadının nasıl olduğunu anlatırdı. Ayrıca çorabında ne bulunduğunu da ayrıntılı olarak anlatırdı. Ve on beş dakikadan fazla bir süre boyunca grand slam home run hakkında şiirsel bir şekilde konuşabilirdi.

O bu hikayeleri anlattığında, cin arkadaşları alay ederken biraz daha sessizleşirdi. Sonra kıskançlık duymaya başlarlardı. Sonunda sakinleşir ve Fazire'nin onlara bir sonraki planını anlatması için sabırsızlanırlardı.

Ve Fazire her zaman bir şeyler yapıyordu, genellikle Becky ile.

Fazire soluna eğildi ve en sevdiği insan içeceği olan, tatlı, üzüm aromalı Kool-Aid'in damlayan, terli bardağını aldı. Yani, yazın. Kışın, üstünde eriyen marshmallow fluff ile Becky'nin sıcak çikolatasını severdi.

Soğuk bardaktan büyük bir yudum aldı ve Becky'nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

O da tıpkı Fazire gibi tombul ve neşeli, ayrıca çok uzundu. Yeşil gözleri ve annesinin beyaz altın rengi saçlarıyla çok da güzeldi. Fazire, bunu ne cinlere ne de insanlara açıkça söylemese de, onu biraz *kendi* çocuğu gibi görüyordu. Onu bir bakıma yetiştirmeye yardım etmişti

Onu bir bakıma büyötmüştü, tabii onu belaya sokmak ve yaramazlık yapmaya ikna etmek onu büyötmek sayılırsa, ki Fazire öyle olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu.

Şimdi yarı zamanlı fotoğrafçıydı. Birkaç ödöl kazanmıştı ve Fazire'ye fotoğraf çekmeyi bile öğretmişti. Ve güneşin onun için doğup battığını düşönen Will Jacobs ile evliydi.

Fazire Will'i severdi. Will, Becky'yi yanına almak yerine onlarla birlikte yaşamaya başlamıştı ve Fazire bunu onaylamıştı. Evde çok sayıda insanın olması, bol bol sohbet edilmesi ve masada daha fazla yemek olması hoşuna gidiyordu. Will biraz yoğun biriydi, ama sadece iyi anlamda. Sarah ve Becky'den bile daha derin sevdi, daha çok düşöndü ve insanlara daha çok değeri verdi.

Ayrıca oldukça kindar biriydi, bu yüzden Fazire onunla iyi geçinmeye çalışıyordu.

Fazire'nin ne olduğunu biliyordu ve bunu hiç umursamıyordu. Ve son olarak, beyzbolu seviyordu.

Evet, Will Fazire'nin kitabında iyiydi ve Fazire'nin gerçekten de bir kitabı vardı.

Becky, Fazire'ye el salladıktan sonra onun yanındaki çimlere yğıldı. Çıplaktı ve güzel bir elbise giyyordu. Öyle tuhaf ve tatlı bir gülümsemeyle gülömsedi ki, neredeyse nefesinizi kesecekti. O da Fazire gibi güneşi severdi ve yazları saatlerce dışarıda güneşlenerek geçirirlerdi.

"İyi günler, Leydi Becky," diye Fazire küstahça selamladı.

"Bana öyle deme," diye cevapladı Becky, ama sesinde kötü bir niyet yoktu. Aslında, sesinde bir gülümseme vardı. Fazire ona öyle sesleniyordu çünkü bu onu kızdırıyordu ve Becky çok kolay kızan biriydi. Bazen kızgınlığı geçince gülömser ya da kıkırdar ve Fazire'nin en büyük dileğı bile Becky'nin gülömsemesi ya da kıkırdaması kadar değeri değildi.

O, onun hanımıydı ve Fazire bunu ona o kadar sık açıklamaya çalışmıştı ki, sayısını bile kaybetmişti.

"Bronzlaşıyorsun," dedi, Fazire'nin güzel bronzlaşmış, güneş yağı sürölmüş, çok yuvarlak vücuduna bakarak.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" diye umutla sordu. O ve Becky, hatırlayabildiğınden daha fazla kez gölette yüzmeye gitmişlerdi

Ve bugün, bu kadar sıcak bir günde, bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündü.

Kız yan döndü ve başını salladı. İlk kez kızın aklında bir şey olduğunu fark etti.

Güneş ışığını yansıtan aynasını bir kenara attı ve o da yan döndü.

Becky'nin aklında bir şey olduğunda, Fazire her zaman dinlemeye hazırды.

Tek kelime etmedi. Sadece bekledi.

"Fazire..." diye başladı ve sonra başka yere baktı. "Sormaya bile korkuyorum," diye fısıldadı.

"Bana her şeyi sorabilirsin, Becky." Ve bu doğruydı. O fazla bir şey bilmiyordu ve Becky de bunu yıllar önce anlamıştı, çünkü çok zekiydi ve onun hayatının çoğunu iki katlı bir şışede geçirdiğini fark etmişti, ama elinden geleni yapacaktı.

O başını salladı ve ona baktı, yeşil gözleri sıcak ama gerçekten korkmuş görünüyordu.

"Will ve ben yıllardır bebek sahibi olmaya çalışıyoruz."

"Biliyorum," Fazire bilgece başını salladı. Daha önce bu konuyu onunla konuşmuştu. Sarah'yla da konuşmuştu. Bir bebek sahibi olmak için defalarca denemişti ama her denemesinde kaybetti. Bazen bu acı vericiydi, bazen kanaması oluyordu. Çok fazla. Bazen, hayır, aslında her seferinde, bu Will, Sarah ve Fazire için çok korkutucuydu.

Bebeğini kaybetmek onu her zaman üzdü ve her seferinde daha da kötüye gitti.

"Bir bebek istiyorum," dedi aceleyle, sanki bu kelimelerden, umut etmekten, *dilemekten* korkuyormuş gibi. "Açgözlü olmayacağım, sadece bir tane. Erkek ya da kız olması umurumda değil. Mükemmel olması bile gerekmez, sadece sevebileceğim biri olsun. Will ve benim yarattığımız biri. Birisi..."

Fazire hareketsiz kaldı.

Bunca yıl.

"Bir dilek mi istiyorsun, Becky?"

Ona dikkatlice, sessizce baktı, sonra başını salladı.

Bunca yıl sonra buna inanamıyordu. O, günümüzde çocuk sahibi olan çoğu kadından daha yaşlıydı ama *bu*, onun yerine getirebileceği bir dilekti.

Ona gülümsedi ve elini uzatıp karnına dokundu.
Gözlerinin içine bakarak, "Senin dileğin benim emrimdir" dedi.

Ama Fazire tam olarak söylediği şeyi yapmadı.
Onu mükemmel yaptı.
Onu zeki, eğlenceli ve çok yetenekli yaptı.
Onu tatlı, düşünceli ve çok, çok şefkatli yaptı. Onu cömert,
nazik ve çok, çok sevgi dolu yaptı.
En azından başlangıçta onu güzel yapmamaya karar verdi, çünkü
alçakgönüllülüğü öğrenmeli ve kibirle büyümemeliydi.
Yine de, kız bir gün eşsiz bir güzelliğe sahip olacaktı.
Sadece... daha sonra.

Fazire & Lily

Ekim, yıllar sonra

FAZIRE, LILY'NİN bisikletini, Indiana'da çok sevdiği canlı sonbahar renkleriyle dolu yolda iterek ilerlemesini izledi.

Kaşlarını çatmıştı ve bunu Lily'nin üzgün olduğunu gördüğü için yapıyordu.

Lily'nin üzgün olmasını sevmiyordu, ama Lily bu günlerde çoğu zaman üzgündü.

Eskiden hiç üzülmezdi.

O kadar çok seviliyordu ki, doğduğu anda -aslında birkaç saat sonra, çünkü şans eseri Fazire doğumda hazır bulunmamıştı, hikayeleri dinlemiş ve yokluğunun kendisine bahşedilmiş bir dilek olduğunu hissetmişti- Becky yeni kızına son iki dileğini vermişti.

Lily çok zekiydi. Diğer bebeklerden önce yürümeye başladı. Diğerlerinden önce konuşmaya başladı. Daha sonra, diğer çocuklardan önce okumaya başladı. Şimdi okulda diğer çocuklardan iki sınıf ilerideydi, çok zekiydi.

Ve son derece neşeli, mutlu, güler yüzlü ve sevgi doluydu. Lily'nin bir kucaklamasıyla tüm dünyanız altın rengi olurdu. O, en iyi kucaklamaları yapardı.

Ve üç kelimeyi bir araya getirebildiği anda hikayeler anlatmaya başladı. Ve bunlar her zaman en iyi hikayelerdi... *şimdiye kadar*.

Gerçekten yaşanmış bir olaydan bahsediyorsa, en sıradan olayı bile eğlenceli hale getirebilirdi. Ama sıfırdan hikayeler uydurduğunda daha da iyiydi. Onlar kesinlikle en *iyinin en iyisiydi*.

Ve komikti. Yaşlı Bayan Kravitz'i bile güldürebilirdi ve Yaşlı Bayan Kravitz asla gülmezdi.

Herkes Lily'yi severdi, yaşlı Bayan Kravitz bile.

Sevilecek çok şey vardı. Lily, kısaca, mükemmeldi.

Ama...

Fazire, Becky'nin rahimini iyileştirip onu doğurgan hale getirirken ve Lily'nin doğmasını dilediğinde küçük bir hata yaptığını itiraf etmek zorundaydı.

Onu biraz daha çabuk güzelleştirmeliydi. Ya da en azından hoş.

Kendine, bilmediğini bahane etti.

O, İlahi Varlık tarafından yetişkin bir cin olarak yaratılmıştı. Sonra Cin Eğitim Okulu'na gitmişti. Orada dikkatli olmak zorundaydınız, çünkü dikkatli olmazsanız ve bir dileği mahvederseniz ya da Cin Kurallarına uymazsanız, sonuçları düşünmek bile istemediğiniz şeyler olurdu.

Fazire hiç insan okuluna gitmemişti. Çocukların ne kadar acımasız olabileceğini bilmiyordu.

Lily çirkin değildi ama sıradandı. Çok zeki olması diğer çocukların onu tuhaf bulmasına neden oluyordu. Bu yüzden onunla dalga geçiyorlardı.

Sarah, Becky ve Will Lily için endişeleniyorlardı. Aslında Sarah ve Becky endişeleniyordu, Will ise çok sinirleniyordu (bu, Sarah'nın ona öğrettiği bir deyimdi ve Fazire hala "dickens" in ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama Sarah'nın ses tonundan bunun oldukça kötü bir şey olduğunu tahmin ediyordu).

Okul yılları geçtikçe, Lily giderek daha sık bugün olduğu gibi eve geliyordu.

Üzgün.

O eve girerken (çoğu gün yaptığı gibi) kendini sakladı ve gizlice üç Baby Ruth çikolatası çaldığını izledi (Fazire'nin kahramanlarından biri olan, Fazire kadar tombul olan büyük beyzbol oyuncusu Babe Ruth'un adını taşıyan çikolata).

Her zaman yanında taşıdığı kitabını (okuduğunu bildiği yüzlerce aşk romanından bir diğeri) aldı ve evden dışarı çıktı. Fazire, onun eğimli çimlerden aşağı yürüyerek, çakıllı yolun kıvrımının altındaki ağaçların arasında saklanmasını izledi.

Kızın ne yapacağını çok iyi biliyordu. Çikolataları yiyecekti. Hatta birkaç tane daha çalabilirdi. Sonra da büyük bir akşam yemeği ve tatlı yiyecekti. Belki yatmadan önce başka bir şeyler daha çalacaktı.

Fazire yemeğini severdi ama Lily sevmezdi. Lily yemeği sevdiği için yemiyordu. Yemek yiyordu çünkü... Fazire nedenini bilmiyordu.

Ve Lily kilo almaya başlamıştı. Artık kilo *almıyordu*, tombul olmanın ötesine geçmişti.

Üstelik o kitapları okuyordu... Fazire nedenini biliyordu çünkü Becky ona söylemişti. O kitaplar onun kaçış yoluydu.

Fazire, bir şekilde, bunların hepsinin okuldaki çocuklar yüzünden olduğunu biliyordu.

Şimdi ilk kez metreslerinden birinin intikam almasını diledi. Will'in Fazire'ye söylediği gibi, çocuklardan birinin ona acımasız şeyler söylediğini duysa, Cin Kuralları'nın dışında bir dilek tutabilir ve sonuçlarını umursamayabilirdi.

Aptal, cahil, kıskanç çocuklar.

O, kızın çikolataları yiyip, her zamanki gibi ambalajlarını saklayana kadar bekledi, sonra ona katılmak için aşağı indi.

Kız, kırmızı, kahverengi, sarı ve turuncu renklerdeki kurumuş yapraklarla kaplı bir yatakta oturuyordu, bazı yapraklar tek bir yaprakta dört rengi birden barındırıyordu. Sırtı bir ağacın gövdesine yaslanmıştı. Beyaz sarı saçlı başı, romantik romanının üzerine eğilmişti.

Ama okumuyordu. Ağlıyordu.

"Ne oldu, Lily?" diye sordu Fazire sessizce.

Kız irkildi ve ona baktı, gözyaşları yüzünde parıldıyordu.

"Fazire!" Gülümsemesinin arkasına saklanmaya çalıştı ama gülümsemesi titriyordu. Onun sahte mutluluk maskesini yüzlerce kez taktığını görmüştü ama maskeyi tam olarak yerine oturtamadan onu yakaladı.

"Benden saklanmaya çalışma, Lily-çocuğum. Karşında duran Fazire. Her şeyi biliyorum," dedi, şişedeki cin sesiyle görkemli bir şekilde.

Onun şokuna, kız şaka yapmadı ya da saklanmaya çalışmadı. Kontrol edilemeyen, vücudunu sarsan, on dört yaşındaki bir kızın gözyaşlarına boğuldu.

"Oh, Fah-Fah-Fazire. Çok korkunçtu."

Tereddüt etmeden, yaprakların üzerine onun yanına oturdu (ah, cin arkadaşları, onun büyük

dünyadan daha büyük cin poposunu ölü yaprakların üzerine koyduğuna dehşete düşeceklerdi), onu kollarına aldı ve ağlamasına izin verdi.

"Anlat bana, Lily. İçini dök. Büyükannen bana, savaşta kaybolan Jim hakkında konuşmadığını ve bunu öğrendiği anda konuşması gerektiğini söyledi. İçine atma, canım. İçine atmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim!"

Kız biraz kıkırdadı ve başını sallayarak kendini kontrol altına aldı.

"Bu çok saçma, Fazire." Cesur olmaya çalıştı ama başaramadı. "Sadece... okuldan bir çocuk benim hakkımda bir şey söyledi... şey, benim şişman olduğum hakkında." Biraz titredi ve yere bakmaya devam etti.

"Sen şişman değilsin!" Fazire, bu tam olarak doğru olmasa da öfkeyle bağırdı. Kız tombul olmaktan öteydi ama Fazire onu *asla* şişman olarak tanımlamazdı.

Gözleri onun gözlerine kaydı ve ağzı, gülmek mi ağlamak mı bilemiyormuş gibi tuhaf hareketler yaptı.

"Ben şişmanım, Fazire," dedi sessizce ve sonra kot pantolonunun cebinden Baby Ruth şeker ambalajlarını çıkardı ve ona gösterdi.

"Ah Lily-çocuğum," diye inledi ve biraz cin büyüü yaptı, hiç kimsenin çöp atmasını sevmediği, cinlerin bile, bir parmak şıklatmasıyla ambalajlar yok oldu.

Kız eline baktı. Onun bir cin olduğunu biliyordu, ama daha önce onlarca kez görmüş olsa da, sihirle karşı karşıya kalmak her zaman biraz şok ediciydi.

"Bu çocuğa bir şey yapmam için dileklerinden birini kullanmak ister misin? Ona boynuzlar ve kuyruk mu takayım? Onu zeplin kadar büyük mü yapayım?" diye sordu Fazire umutla.

Kız başını salladı, ağzı annesinden miras aldığı tuhaf gülümsemelerden birini taklit edercesine hareket etti.

Herkes ne derse desin her zaman güzel olan gözleri (irislerinin iç kısmı soluk mavi, dış kenarları ise koyu, dumanlı, gece mavisiydi) düşünceli bir ifadeye büründü. Fazire, gözlerinin şaşırtıcı ve güzel olduğunu düşünüyordu. Will, bu gözlerin kendi ailesinden geldiğine yemin ediyordu, ancak Fazire, Lily'nin tüm özelliklerinin çoğunun kendi ailesinden geldiğini düşünmekten hoşlanıyordu, sadece Will'e bunu söylemiyordu.

Şimdi onun olağanüstü gözlerine bakıp bekledi.

"Yine de bir dilek tutmak istiyorum," diye fısıldadı.

Fazire şok oldu.

İki dilek!

Eğer bir dilek tutarsa, iki dilek kullanılmış olacak ve ona sadece bir dilek kalacaktı.

Bu, eğer son dilek hakkını kullanırsa, onun gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Lily, bunu bir düşün, canım. Aptal bir çocuğa dileklerini harcamadan önce bir düşün," diye Fazire, Fazire için oldukça bilgece bir uyarıda bulundu.

Kız, onun gözlerine bakmaya devam etti. "Bugün bana şişman diyen o çocuk, ondan hoşlandım. *Onu sevdim*, ondan hoşlandım. O, okuldaki en sevimli çocuk. En popüler olan. En..." Durdu ve garip bir nedenden dolayı romantik romanını aldı ve onu kötülükleri uzak tutacak bir kalkan gibi göğsüne bastırdı.

Fazire, insan-cinsinden bir cin olduğundan beri çok kitap okumuştı. Ama hiç romantik roman okumamıştı. Louis L'Amour'u tercih ediyordu.

"Fazire, keşke..." diye başladı.

"Lily-çocuğum..." diye sözünü kesti ama sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti.

"Bir gün, kitaplarımdaki gibi bir erkek bulmak istiyorum. O, kitaplarımdaki erkekler gibi olmalı. Ve beni sevmeli, dünyadaki her şeyden daha çok sevmeli. En önemlisi, beni güzel bulmalı."

"Lily, sana bir şey söylemem gerek." Fazire, Becky'nin dileğini ve yaptığı hatayı ona anlatacak ve ona bir şey için heyecanlanmasını, sahip olacağı eşsiz güzelliği ipe çekmesini sağlayacaktı.

En önemlisi, onun dileğini *şimdi* durdurması gerekiyordu. Onun bu dileği aptalca bir fikir için harcamasına izin vermek istemiyordu. Onun dünyasını, Becky ve Will'in dünyasını ve tabii ki kendi dünyasını daha iyi hale getirdiği gibi, özel ve mükemmel hale getirmek istiyordu.

Ama yine onu duymadı. Gözleri parlak ve onun gözlerine sabitlenmişti.

"Uzun boylu, çok uzun boylu, esmer, geniş omuzlu ve dar kalçalı olmalı."

Fazire ona baktı. "Dar kalçalı"nın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

"Ve yakışıklı olmalı, inanılmaz derecede yakışıklı, *imkansız derecede* yakışıklı, güçlü, kare çeneli, güçlü elmacık kemikli, bronz tenli ve gür, kalın kirpikli güzel gözlü olmalı. Zeki ve çok zengin ama çalışkan olmalı. Erkeksi, vahşi, acımasız ve sert olmalı."

Artık kafası karışmaya başlamıştı. *Inanılmaz derecede* yakışıklı diye bir şeyin var olduğunu düşünmüyordu. Elmacık kemiklerinin nasıl güçlü olabileceğini Fazire bilmiyordu. Hatta Sarah'nın ona verdiği sözlükte "erkeksi" kelimesinin anlamını araması gerektiğini düşünüyordu.

"Ve sert, soğuk ve belki biraz ürkütücü olmalı, biraz kötü olmalı, benim iyileştirmem gereken kırık bir kalbi olmalı ya da benim eritmem gereken buzla kaplı bir kalbi olmalı, ya da daha iyisi... ikisi de olmalı!"

Fazire bunun biraz saçma olduğunu düşündü. Bu, şimdiye kadar duyduğu en karmaşık dilekti.

Ama kız henüz bitirmemişti.

"Bazı sınavlardan ve zorluklardan geçmemiz gerekiyor. Aşkımızı sınavacak, onu güçlü ve değerli kılacak bir şey. Ve... ve... o cesur ve çok erkeksi olmalı. Güçlü. İnsanlar ona saygı duymalı, hatta belki ondan korkmalı. Zarif ve çevik olmalı, tıpkı... tıpkı bir kedi gibi! Ya da bir aslan. Ya da onun gibi bir şey."

Kadın yavaş yavaş yoruluyordu ve Fazire bunun için minnettar olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Ve iyi bir sevgili olmalı." Lily, Fazire'yi şok eden bir şey söyledi. "En iyisi, o kadar iyi ki, neredeyse sadece gözleriyle benimle sevişebilir."

Fazire yüzünün kızardığını hissetti. Belki de kızın okuduğu bu kitaplara bir göz atmalı ve Becky'ye göstermeliydi. Lily çok zeki bir kızdı, zekası keskin bir çivi gibiydi (bu da Sarah'nın sözlerinden biriydi, ancak Fazire bir çivinin Lily kadar zeki olabileceğini hayal edemiyordu). Ama gözleriyle onunla sevişen bir adam hakkında kitap okumak için çok küçüktü. Fazire hiç sevişmemişti, asla da sevişmeyecekti, cinler sevişmezdi. Ama on dört yaşındaki kızların bunu düşünmemesi gerektiğinden emindi.

Ancak bu konuda yanılıyordu, en azından Becky daha sonra ona bunu söyleyecekti.

Fazire, konuşmayı kestiğini fark etti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.
Kadın, hiçbir şeyi atlamak istemediğinden belli ki, biraz düşündü.
Sonra başını salladı.
"Bunun senin dileğin olmasını istediğinden emin misin?" diye sordu Fazire.
Kız onun gözlerinin içine baktı. Gözleri hüzünlü ve dolaylıydı.
Sonra tekrar başını salladı.
"Peki," dedi Fazire iç çekerek.
Konuşmak için ağzını açtı ama kız elini uzatarak onu durdurdu ve elini onun koluna koydu. "Onun beni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği kısmını unutma."
Keçi sakallı çenesini onaylayarak kaldırdı.
"Ve!" diye bağırды kadın, vurgu yapmak için kolunu sıkarak, "Beni güzel bulduğu kısmı da unutma."
"Lily, sen çok güzelsin, zaten güzelsin."
Çenesi titredi ve Fazire onun ağlamak üzere olduğunu anladı.
"Sadece o kısımları unutma, onlar en önemli kısımlar," diye hatırlattı ona, sesi titriyordu ve Fazire'ye göre, *unutulmaz bir şekilde* çok üzücüydü.
Elini, kolundaki elinin üzerine koydu.
"Hiçbirini unutmayacağım."
Sonra Fazire elini kaldırdı, kızın başına koydu ve yumuşak bir sesle,
"Lily, sevgilim, senin isteğın benim için emirdir," dedi.

THREE

Fazire & Lily

Sekiz yıl sonra, Lily artık yirmi iki yaşındaydı...

BU, SADECE, cin hayatının en kötü dönemi idi.

Ve Fazire binlerce yıl yaşamış olduğu için, bu oldukça anlamlı bir sözdü.

En kötüsü, Sarah'nın iki yıl önce vefat etmesi olduğunu düşünüyordu. düşmüştü.

Fazire, ölen kimseyi tanımamıştı ve Sarah'yı

O, onun oda arkadaşı, koruyucusu ve arkadaşıydı.

Sarah ile iyi ve uzun bir zaman geçirmişti ve buna sahip olduğu için şanslıydı. Bunu biliyordu.

Bu, onu daha az özlemesine neden olmadı.

Ona karşı nazikti ve öğretmen maaşıyla bile onunla ilgilendi. Onu besledi, giydirdi, mutlu etti ve beyzbol biletleri ve güneş kremiyle şımarttı. Sarah, hakkı olmasına rağmen, tüm bu yıllar boyunca Fazire'den hiçbir şey istemedi. Sadece verdi, verdi ve verdi.

Cin ırkının tüm tarihinde, tek bir dilek hakkına sahip olmasına rağmen tek bir dilek bile istemeyen ilk ve tek insan.

Sarah, Cinler Diyarında, Fazire'nin düşündüğü gibi bir efsaneydi.

En azından ölmeden önce, Lily'nin ne kadar güzel bir kadın olduğunu görmüştü; artık Lily'nin tam anlamıyla mükemmel bir kadın olduğunu. Dünyayı dolaşıyordu, ya da en azından üniversiteye gittiği ve sonra kalmaya karar verdiği İngiltere'yi. Sofistike ve kozmopolit bir kadın olmuştu, ama Indiana'lı bir kızın samimi cazibesini ve ruhunu hiç kaybetmemişti.

Lily'nin altın sarısı saçları değişmişti. Hala altın sarısı ve beyaz çizgiler vardı, ama alışılmadık bir şekilde çilek sarısı ve bakır rengi çizgiler de vardı. Ve bunu biraz daha ilginç hale getirmek için (değil

çok daha ilginç hale gelebileceğini), burada ve orada kızıl saç telleri vardı.

Birkaç yazma yarışmasını kazanarak, herkesin okumak isteyeceği muhteşem hikayeler yaratarak, İngiltere'deki "Oxford" adlı bir yerde okumak için burs kazanmıştı.

İngiltere'ye gittikten sonra, yemek yemekten çok, "yürüyüş yolları" dediği şeylere ilgi duymaya başladı ve Londra'daki katedraller, kaleler ve tüm müzeleri (ve birkaç dükkânı) gezip dolaşarak harika, eğlenceli hikayelerini yazmaya devam etti. Çok meşguldü ve kiloları eridi.

Annesi, babası ve dedesi gibi uzun boyluydu. Fazire, yakışıklı ve ince yapılı Jim'i sadece fotoğraflarda görmüş olsa da, onun uzun boylu olduğunu biliyordu. Lily ayrıca çok ince bir bele ve güzel bir kum saati vücuda sahip, kıvrımlı bir vücudu vardı.

Sade yüzü olgunlaşmıştı. Cildi her zaman kusursuzdu, ama bebek yağları kaybolduktan sonra, zekası ve mizahı ona olağanüstü bir zarafet ve güzellik kattı.

Ve şimdi, o mucizevi gözleriyle, şey... O, tek kelimeyle, büyüleyiciydi.

Lily, Sarah, Becky, Will ve Fazire'nin gurur kaynağıydı. Ve bunun kesinlikle farkında değildi. Hiç farkında değildi.

Lily aynaya baktı ve eski Lily'yi gördü, dönüştüğü güzelliği değil.

Yani Fazire gerçekten işini yapmıştı. O kesinlikle alçakgönüllüydü ve en ufak bir kibir belirtisi bile yoktu.

Ama şimdi Lily yenilmiş görünüyordu ve Fazire, bunun onun insan hayatındaki en kötü an olduğunu da çok iyi biliyordu.

Her sabah hasta oluyordu. Banyoda kusmasını duyabiliyordu ve tıpkı küçük bir kızken grip olduğunda ya da şiddetli baş ağrısı çekip şiddetli bir şekilde hastalandığında yaptığı gibi içeri giriyordu. Sonra sırtını okşuyor ve uzun, kalın, muhteşem saçlarını tutuyordu.

Fazire, onun neden hasta olduğunu anlıyordu. Büyükannesinin ardından kısa süre sonra anne ve babasını da kaybetmiş olmaktan dolayı kalbi kırılmıştı.

Bir uçak kazası. Korkunç, berbat bir uçak kazası. Cesetleri bile bulamamışlardı.

Bir gün Becky ve Will, çok ihtiyaç duydukları bir tatil için Hawaii'deydiler. Küçük bir çift motorlu uçakla başka bir adaya günübirlik bir geziye çıkmışlardı (Fazire bunu hayal bile edemiyordu, bir uçağın her zaman iki motordan çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünüyordu).

Ertesi gün, ortadan kayboldular.

Fazire, İngiltere'deki Lily'yi aramak için telefonu kullanmak zorunda kalmıştı. Elbette telefonu nasıl kullanacağını biliyordu. Yıllardır insan gibi yaşamamıştı ve pizza sipariş etmeyi öğrenmemişti. Ama onu bulmak uzun zaman almıştı. Bir dükkanda çalışıyordu ve Somerset'teki Clevedon adlı bir sahil kasabasında, kendi deyimiyle "hiç para harcamadan" harap bir ev satın almıştı. Will, bunun evin ne kadar harap olduğunu kanıtladığını söyledi. Lily, bu evi tam anlamıyla Viktorya döneminin güzelliğine kavuşturmaya kararlıydı.

Arama üstüne arama yaptı ama cevap vermedi ve Fazire sonunda onun harap evinde olmadığını anladı.

Oxford'dan mezun olmuş ve İngiltere'den ayrılamayacağını söylemişti. Orayı çok seviyordu. Fazire, eve gönderdiği fotoğraflardan bunun nedenini anlayabilirdi. Çok güzel görünüyordu.

Yine de Fazire oradan nefret ediyordu. Lily'yi ondan almıştı ve Fazire onu eve geri istiyordu.

Ve şimdi evdeydi, ama Fazire onun bu şekilde eve dönmesini asla istemezdi.

Becky'nin adres defterinde bulunan arkadaşlarından biri olan Maxine adındaki kadınla iletişime geçtikten sonra, Fazire sonunda Lily'yi buldu. Maxine, onun Londra'da bir yerde kaldığını söyledi ve Fazire'ye numarasını verdi.

Lily telefonu açmış ve ona bir şey anlatmak için çok heyecanlıydı, sesi mutluluktan doluydu. O korkunç haberi verirken, onun mutlu sesini duymaya dayanamadı. Üç kelime bile söylemeden sözünü kesti ve ona kötü haberi verdi.

Lily, elbette, ilk uçakla eve döndü.

Anma töreninde, şık ve kültürlü görünen çok zarif bir siyah takım elbise giymiş olarak onun yanına oturdu ve etrafındaki tüm insanlar onu nasıl değerlendireceklerini bilemediler. O, on altı yaşında Oxford'a gitmek için evden ayrılan Lily değildi.

on altı yaşında Oxford'a gitmek için ayrılan Lily değildi. Modern bir prenses gibiydi: zarif, güzel, rafine ve dokunulmaz.

Kendini asil bir şekilde tutuyordu ve Fazire, onu koluna takmaktan o kadar gurur duyuyordu ki, Becky ve Will'i kaybetmenin acı hüznünü neredeyse unutmıştı.

Lily çok cesur ve insanlara karşı nazikti, başını sallayıp gülümsüyordu. Törenin ardından Sarah'nın kireçtaşı evine, yani artık Lily'nin evine döndüler ve Lily, solgun teni ve çökmüş gözlerinden yorgun olduğu belli olmasına rağmen, insanları rahat ve evlerinde hissettiren mükemmel bir ev sahibi oldu.

O kadar çok yemek vardı ki, her yer yemekle doluydu ve hayatında ilk kez bir lokma bile yemedi. Lily de öyle.

Herkes Fazire'yi tanıyordu. On yıllardır buralardaydı ve tabii ki bir gün bile yaşlanmamıştı. Bunu garip buluyorlardı, ama onun yabancı bir ülkeden geldiğini düşünüyorlardı ve çoğu Orta Batı'dan hiç ayrılmamıştı, bu yüzden yabancıların nasıl yaşlandığını nereden bilebilirdi ki? Bu yüzden onu kabul etmişlerdi. Bir cin olduğu ve bu yüzden sıradan ölümlülerden üstün olduğu için, onlarla çok sık kaynaşmazdı ve şimdi bunu sadece Becky, Will ve tabii ki Lily'ye olan görevini yerine getirmek için yapıyordu. Lily'ye ev sahibi ve nazik amca figürü olarak yardım etti ("amca", Sarah'nın onun aile içindeki varlığını açıklamak için bulduğu terimdi ve Fazire bunu her zaman sevmişti).

Sonunda, uygun olduğunu düşündüğü saatler sonra, son misafir de ayrıldı ve Fazire parmaklarını şıklatarak ortalığı temizledi, çünkü Lily'nin bunu yapacak kadar yorgun olduğunu biliyordu. Onu yatağa yatırdı ve uykuya dalana kadar saçlarını okşadı.

"Fazire?" diye fısıldadı Lily, uykuya dalmadan hemen önce. "Evet, canım?"

Cevap verdiğinde hâlâ fısıldıyordu ama sesinde Fazire'nin kalbini delen derin bir hüznün vardı. "Son dileğimi asla dilemeyeceğim, böylece sen sonsuza kadar benimle kalacaksın."

Hayatında ilk kez gözleri yaşlarla doldu ve belki de Sarah ile ilk tanıştığında onun neler hissettiğini biraz olsun anlamıştı.

"Bana uyar," diye fısıldadı Fazire, ama yorgunluğu çoktan uykuya dönüşmüştü.

Sonraki günlerde uyandığında hemen hasta oluyordu. Ayrıca, telefon her çaldığında, yüzünde tuhaf bir beklenti ve rahatlama karışımı beliriyor ve hemen telefona koşuyordu. Ama her zaman, arayanın Lily'nin umduğu kişi olmadığı belliydi. Sadece bir arkadaşı veya aile üyesi, taziyelerini sunmak veya nasıl olduğunu sormak için arıyordu. Yüzü, sanki arayan kişi dünyanın sonunun geldiğini söylemiş gibi dramatik bir şekilde düşüyordu.

Günler haftalara dönuştü ve Lily'nin telefona koşuşturması daha da çaresiz hale geldi. Ayrıca defalarca sessizce telefon görüşmeleri yapıyordu, ama söylenenler onu daha da ümitsiz hale getiriyordu.

Fazire endişelenmeye başladı.

Lily ve Fazire, bundan sonra ne yapacaklarına karar vermek için hiçbir şey yapmadılar. İkisi de Becky ve Will'in odasına girmediler, bununla yüzleşemediler. Ve orada hala ayrılması gereken Sarah'nın eşyaları vardı.

Lily ona Indiana'ya geri dönmek istemediğini söylemişti ve o, şey, hiç uçağa binmemişti. Becky ve Will'in korkunç ölümünden sonra da binmek istemiyordu. O ölemezdi ama Lily ölebilirdi. O, şişesine geri dönebilirdi ve bunu yapardı da (çoğunlukla cin arkadaşlarıyla iletişim kurmak için) ve bu şekilde seyahat edebilirdi. Ama bu kısa konuşmadan sonra, hiçbir plan yapılmadı.

Lily'yi rahatsız eden başka bir şey vardı, telefonla ve her gün hala devam eden sabah bulantısıyla ilgili bir şey.

Sonunda Fazire daha fazla dayanamadı. Lily bir aydan fazla süredir evdeydi ve ikisi de evde boş boş dolaşıyorlardı, Lily çoğu zaman kitap okuyor, Fazire endişeleniyordu.

Bu Lily değildi.

Her zaman bir amacı vardı, odasını düzenli tutar, ev işlerine yardım eder, ödevlerini zamanında yapar, yarışmalara yazdıklarını gönderir, yemek yapmaya yardım ederdi. Çok iyi bir aşçıydı, ama zaten her şeyde çok iyiydi, Fazire onu öyle yetiştirmişti. İyi yetiştirilmiş, kibar, çalışkan bir Indiana kızıydı.

Şimdi ise sürekli yorgundu, Fazire'den bile daha huysuzdu (ve Fazire huysuzlukta kraldı, en azından Becky ona

) kısa huylu ve tamamen motivasyonsuzdu.

Fazire, bu yeni davranışın işe yaramayacağını düşündü.

Sonuçta biri ona bakmalıydı. Bunu *kendisinin* yapması beklenemezdi.

Onunla yüzleşmenin zamanının geldiğine karar verdi. Onun da kendisi gibi hala anne babasının kaybından dolayı acı çektiğini biliyordu, ama sonsuza kadar böyle devam edemezlerdi. Artık mektup bile yazmıyordu.

"Lily, konuşmamız gerek," dedi Fazire, bir gün onu *yine* kitap okurken gördüğünde.

Konuşma sırasında ortada kalmaya karar vermişti. Pratik yapmamak için ara sıra böyle yapardı. Ayrıca, Lily'yi şimdi yaptığı gibi, birini yerine oturtmak istediğinde de böyle yapardı. Onun yas tuttuğunu biliyordu, ama hayat devam etmeliydi. Sarah, Jim'i kaybetmeyi kabullendikten sonra bunu söylemişti ve Becky de Sarah'ı kaybetmeyi kabullendikten sonra aynı şeyi söylemişti. Fazire, Sarah ve Becky'yi en zeki insanlar olarak gördüğü için, bunun doğru olduğunu düşündü. Ve şok edici bir şekilde, onun tek ailesi olduğunu fark etti. Onu içinde bulunduğu durumdan çıkaracak başka kimse yoktu.

Sadece o vardı.

"Fazire, tam da güzel bir yerdeyim," diye mırıldandı, ona bakmadan, küçük bir kızken kitap okurken veya televizyon izlerken yaptığı gibi parmağıyla bir tutam saçını döndürerek.

Sihirini kullanarak kızın elinden kitabını aldı, masanın üzerinde duran kitap ayracını havaya kaldırdı, onu kızın yerine koydu ve sonra kitap odanın diğer ucuna uçtu ve ondan uzakta durdu.

Kız kanepede birden dikleşti. "Fazire!"

"Bana neler olduğunu anlatmalısın," diye emretti, en otoriter cin sesiyle.

"Kitap okuyordum," diye cevapladı, kasıtlı olarak anlamsız davranarak, zarif yüzünde hiç de işe yaramayan, çekici bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi (bu ifade Will üzerinde işe yarardı, babası Lily konusunda çok yumuşak başlıydı).

"Şimdi demek istemiyorum, seninle olanları kastediyorum."

Gözlerinin önünden bir gölge geçti. Bu gölgenin sadece bir kısmı, altı hafta önce bir uçak kazasında her iki ebeveynini kaybetmesinden kaynaklanıyordu.

"Lily," diye devam etti, "Bunun farkında mısın bilmiyorum ama ben bu dünyada sıkışıp kaldım ve burası *benim* dünyam değil. Sen dileğini kullanmak istemediğine göre, ben de başkasına gidemem. Zaten istemiyorum da. Ama bu arada, bana bakman için sana güveniyorum. Sonsuza kadar bu evde dolaşıp kitaplarını okumanı ve saçlarını kıvrmanızı izleyemem. Bir plan yapmalıyız ve ben siz ölümlüler hakkında hiçbir şey bilmediğim için, planı *sen* yapmalısın."

"Göründüğünden çok daha fazlasını biliyorsun," diye suçladı.

Fazire, Sarah'nın kullandığı ama anlamadığı bir başka deyim olan "meselenin özüne inmek" ifadesini kullandı. "Evet, biliyorum Lily'ciğim, bunu unutmaman akıllıca olur. Seni rahatsız eden ne?"

Güzel yüzü isyankar bir ifadeyle kapandı. Fazire, onun biraz isyankar ve oldukça inatçı olabileceğini unutmuştu. Fazire ona *bunu* öğretmemişti. Bu özelliği annesinden ve babasından almıştı.

Yaklaşarak, "Lily, anlat bana," dedi.

"Ben... Ben, Fazire, ne olduğunu bilmiyorum. Arayacaktı. Aceleyle çıkmak zorunda kaldım ve ona bir not yazdım, buradaki numaramı verdim, olanları anlattım, *kardeşine* olanları anlattım ki ona söyleyebilsin, ama aramadı." Fazire'ye bakmayı bırakıp yere bakmaya başladı. "Aileme olanları anlattığım halde aramamasına inanamıyorum. Onu aradım ama numara çalışmıyor. Numaranın doğru olduğunu biliyorum ama hat kesilmiş. Ofisini aradım ama aramalarıma cevap vermiyor," diye bitirdi, sanki kendi kendine konuşur gibi.

"Kim?" diye sordu Fazire.

İnanılmaz mavi gözleri ona doğru kalktı ve gözlerinde endişe ve acı dolu bir dünya vardı.

Sonra, "Nate" dedi.

"Nate kim, lütfen?"

Ellerini oynatarak başını eğdi ve tırnaklarına bakmaya başladı.

"Benim dileğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

En karmaşık dileği nasıl unutabilirdi ki?

"Evet," diye cevapladı Fazire.

Gözleri tekrar kalktı ve içinde Fazire'nin cin kalbini biraz daha hızlı attıran bir şey vardı.

"Eh, dilek gerçek oldu. Adı Nathaniel McAllister ve o şimdiye kadar tanıdığım en harika erkek. Ve sanırım... Fazire, onun çocuğunu doğuracağımdan eminim."

Fazire hemen havada asılı kalmayı bıraktı ve yere ağır bir şekilde düştü.

Sonra çığlık attı, "Ne?"

Lily başını salladı ve dudağını ısırıdıktan sonra şöyle dedi: "Öyleydi... Bilmiyorum. Aklım başımda değil. Her şey çok hızlı oldu. Bir saniye önce Londra'daydım ve normal Londra işlerimi yapıyordum. Müzelere gidiyordum, biraz alışveriş yapıyordum..."

Fazire bunun "biraz alışveriş" olduğundan şüphe duyuyordu. Lily, Jackie Robinson'un bir üssü çalabileceği gibi alışveriş yapabiliirdi.

Konuşmaya devam etti. "Sonra bir baktım ki, şık akşam yemeği partilerine gidiyorduk, beni romantik restoranlara götürüyordu, gece yarısı parkta yürüyüşlere çıkıyorduk ve tekrar tekrar sevişiyorduk ve bu çok, çok... " Öne doğru eğildi, gözleri parladı ve heyecanla fısıldadı: "*Muhteşemdi*. Akıl almazdı. Hayal bile edemezsin."

Fazire tekrar uçmayı denedi ama yerden sadece bir metre kadar yükselebildi. Bunun nedeni, Lily'nin akıl almaz sevişmelerden bahsederken kulaklarının yanmasını ve muhtemelen kanamasını önlemek için tüm konsantrasyonunu kullanmasıydı.

"Sonra annem ve babam..." Cümlesini tamamlayamadı. İkisi de hâlâ bu konu hakkında konuşamıyordu.

"O aramadı," diye Fazire onun yerine cümleyi tamamladı. "Hayır."

"Acaba o, senin şeyini aradı mı?" Fazire denedi. "Neyimi?"

"Telefonda sesleri kaydeden şey." "Evdeki sesli mesajım mı?"

"Evet, o."

"Mesajlarımı dinledim, ondan gelen yoktu. Zaten numaramı bilmiyor. Ben hep onunla Londra'daydım. Bana

beni aramak zorunda kalmadı ve benim numaram rehberde yok."

Fazire bir süre düşündü. Pratik yapmasa da, işinde çok iyiydi. Bazen cinler yıllarca şişeleri ovulmadan kalabilirlerdi, bu yüzden sihirli gecikmeler olabileceğini bilirlerdi ve iyi cinler buna hazırlıklı olurdu. Fazire, kendisi de öyle düşünse de, dilekleri konusunda çok, çok iyiydi.

Ve Lily'nin dileğinin en iyisi olduğundan kesinlikle emindi. Bu *Nate* ile ilgili başka bir şey olmalıydı.

Fazire hanımına baktı ve kararını verdi.

Kararını verdikten sonra, "O zaman gidip onu bulmalıyız" dedi.

Fazire, Lily'nin ona "Gürcü tarzı" dediği güzel beyaz eve çıkan kısa merdivenleri çıktı. Evin siyah panjurları vardı ve her pencerede, bir çiçeğin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli olmayacak kadar kırmızı sardunyalarla dolu pencere çiçeklikleri vardı. Her çiçeklikte dantelli yeşil sarmaşıklar sarkıyordu. Her evin önünde süslü ferforje çitler vardı ve hepsi parlak, kusursuz bir siyah renge boyanmıştı.

Tüm evler birbirinin aynısıydı. Sanki tüm sokağın sakinleri, sokağın düzenli ve görkemli görünmesi için aynı renkte sardunyalar ve sarmaşıklar kullanmak üzere bir anlaşma yapmışlardı.

Fazire, İngiltere denen bu yeri çok sevmemek istiyordu ve Londra'yı gerçekten sevmeyeceğinden oldukça emindi, çünkü Jim onu Londra'daki bir pazarda bulmuştu, ama Fazire aslında Fas'taki bir çarşıdan gelmişti ve Avrupa'da hiç satılmamıştı. Ancak Londra'nın bazı yerleri oldukça şok edici, kalabalık, kirli ve grafiti dolu olsa da, bu sokak oldukça hoştu.

Korkunç uçak yolculuğu sırasında (Becky ve Will'e olanlardan sonra ne Lily ne de Fazire o uçakta iyi vakit geçirmemişti ve uçağın iki motordan çok daha fazlası vardı), Lily ona bu evde onu tanıyan bazı insanların yaşadığını söyledi: Nate, Victor ve Laura adında bir erkek ve bir kadın. Onların iyi, nazik ve şefkatli insanlar olduğunu ve Nate onun hayatını kurtardıktan sonra ona baktıklarını söyledi. Belki de Fazire, hayatının tehlikede olduğu fikrine şaşkınlık içinde kalınca

Lily gergindi, titrediğini görebiliyordu ve Fazire'nin iki adım arkasında durdu. Her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Bu Nate, Fazire'nin dileği sayesinde ona gelmişti, elbette her şey yoluna girecekti.

Lily gergindi, titrediğini görebiliyordu ve iki adım arkasında durdu. Her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Bu Nate, Fazire'nin isteği üzerine ona gelmişti, elbette her şey yoluna girecekti.

Pirinçten yapılmış bir aslanın burnundan geçen çemberi kullanarak kapıyı çaldı. Fazire bunu tuhaf buldu. Burnunda çember olan bir aslan görmemişti ama bunu daha sonra Lily'nin Nate'yle yapacağı bir sohbetin başlangıcı olarak kullanabileceğini düşündü.

Kapıyı koyu saçlı bir kadın açtı. Fazire, kadının Lily'den çok da büyük olmayan genç bir kadın olmasına şaşırdı. Kadın da ağlıyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve duygularının gücüyle kırmızı lekelerle kaplanmıştı.

Fazire, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü olmasaydı kadının güzel olabileceğini düşündü, ama sonra Lily'ye baktığında, yüzünün tiksinti ile buruşmuş ve gözlerinin nefretle dolduğunu görünce öyle olmadığına karar verdi. "Merhaba Danielle, ben..." Lily durakladı ve sonra sordu, "Sen

Tamam mı?

Lily konuşmayı kesti ve Fazire, görevlerini tamamen unutup ona öfkeyle bakan kıza sorarken sesinde endişe duyduğunu fark etti. Fazire, Lily'yi geri çekmek istedi ama onun yapması gerekeni yapmasına izin vermek için olduğu yerde kaldı.

"Hayır, iyiyim değilim," diye tersledi kız. "Burada ne yapıyorsun, Lily?"

Fazire, burada yaşayan bu insanların hiç de nazik ve şefkatli olmadıklarını düşündü.

Lily tereddüt etti, kadının bu tepkisine pek de şaşırmamış gibi görünüyordu, sonra devam etti: "Bu biraz utanç verici ama beklenmedik bir şekilde şehirden ayrılmak zorunda kaldım ve şimdi geri döndüğümde Nate'in evine gittim ve kapıcısı artık orada yaşamadığını söyledi. Ben sadece..."

Kadın onun cümlesini bitirmesine izin vermedi, yüzü Fazire'ye biraz kurnaz ve entrikacı gibi geldi ama kadının sonraki sözleriyle bu düşünceleri aklından çıkardı.

"Nate öldü," dedi Danielle soğuk bir sesle.

Sonra, daha fazla uzatmadan, kapıyı Lily'nin yüzüne çarptı.

Lily kapıya bakarak donakaldı. Fazire de onun arkasında, aynı şekilde donakalmıştı.

Ve sonra, sanki bir asır geçmiş gibi (Fazire pek çok asır yaşamıştı, bu yüzden nasıl hissettiklerini çok iyi biliyordu), yavaşça döndü, durdu ve sadece ona baktı. Fazire, yüzündeki tüm rengin kaybolduğunu gördü.

İki yıl önce sevgili büyükannesini kaybetmişti. Henüz iki ay önce anne ve babasını kaybetmişti. Şimdi de yeni sevgilisi, onu ayaklarından süpürüp götürecekti (ve tanışmaları ve flört dönemlerinde bunu kesinlikle başarmıştı) ve dünyadan daha çok sevecek olan romantik kahraman ölmüştü.

Yirmi iki yaşındaydı, hamileydi ve ailesi olarak sadece bir cin vardı.

Yüzündeki ifade, tüm bu acıyı ve ıstırabı yansıtıyordu.

Fazire son iki basamağı çıktı ve dikkatlice kollarını onun narin, gergin omuzlarına doladı.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadı Lily'ye.

Kız kıpırdamadı. Aslında olduğu yere çakılmış gibiydi. Sonra fısıldadı, "Ama Fazire, evimiz nerede?"

Buna cevap veremedi, çünkü bilmiyordu. Birden aklına geldi.

"Bizim yaptığımız her yer, sevgilim."

PART TWO

FOUR

Nathaniel

Nathaniel McAllister'in hayatında cinler yoktu.

Nathaniel'in babası o doğmadan önce ölmüştü. Babasının kötü mizacı ve kavga etme eğilimi yüzünden bir barda çıkan bıçaklı kavgada, babası kendi kanında boğulmuştu.

Nathaniel'in annesi Deirdre, onun babasının kim olduğunu bilmiyordu. Üç, hatta belki dört adaydan biri olabilirdi. O büyüdükçe, oğluyla bakıştıkça, uzun boylu, zayıf, kaslı, yakışıklı babasıyla geçirdiği o sarhoş, uyuşturucu dolu geceyi hatırlayarak, bunu belirsiz bir şekilde anladı.

Cinleri ya da sürekli sarhoş ya da uyuşturucu yüzünden aciz durumda olmayan bir ebeveyni olmayan Nathaniel, erken yaşta kendi başının çaresine bakmayı öğrendi. Annesi, onu uyandırıp temizlemesi ve beslemesi gerekirken genellikle uyuyordu. İçgüdüğü ve hayatta kalma dürtüsü ona en temel işleri yapmayı öğretti ve o, tüm bunları kendi başına yapmadığı bir zamanı hiç hatırlamıyordu. Nitekim, çoğu zaman annesinin çantasından ya da biraz daha tehlikeli bir şekilde, annesinin sevgililerinden birinin cüzdanından para çalmak zorunda kalırdı, böylece gazete bayisine gidip kendine süt ve yiyecek alabilirdi. Annesi parası yoksa ya da etrafta sevgilisi yoksa, ki genellikle ilk durum söz konusuydu, ama şanslı bir şekilde, nasıl baktığınıza bağlı olarak, ikinci durum söz konusu değildi, bazen gazete bayisinden süt ve yiyecek çalmak zorunda kalırdı. Ancak, evden daha uzak olanları seçmeyi çabucak öğrendi.

Nathaniel McAllister her şeyi çabuk öğrenirdi.

Annesi onu okula yazdırdı ve o da okulu sevdi. Akıllıydı, çok akıllıydı. Bunu biliyordu çünkü öğretmenleri ona öyle söylüyordu. Hatta okul müdürü onu odasına çağırıp "sohbet" etmek istedi. Annesi ile konuşmaya çalıştılar. Nathaniel'in özel okullara gitmesi gerektiğini söylediler. O, diğer çocuklardan çok daha zekiymiş

çocuklardan çok daha zekiydi, çok daha ileriydi, hatta belki de bir dahiydi. Nathaniel her şeyi, kesinlikle her şeyi hatırlıyordu ve bir şeyi sadece bir kez söylenmesi veya gösterilmesi yeterliydi, hemen öğreniyordu. Onun olağanüstü olduğunu söylediler. Ona "üstün yetenekli" dediler.

Deirdre'nin oğlunu özel okula gönderecek parası yoktu ve oğluna, yetenekli olsun ya da olmasın, hiç ilgi duymuyordu. Bu yüzden Nathaniel için özel okul yoktu. Nathaniel için özel bir şey yoktu.

Böylece, normal, yetenekli olmayan çocuklar gibi öğrenmeye zorlanan Nathaniel sıkıldı ve huzursuz oldu. Öğretmenler yardım etmeye çalıştılar ama yapabilecekleri çok fazla bir şey yoktu. İlk başta okulu asmadı. Bu daha sonra oldu. Okulda olmak sokaklarda olmaktan ve kesinlikle evde olmaktan daha iyiydi.

Deirdre oldukça dikkat çekici bir güzelliğe sahipti ve içtiği, yuttuğu, içtiği, kokladığı veya vücuduna enjekte ettiği alkol ve uyuşturuculara rağmen, diğerlerinden çok daha uzun süre bu güzelliğini korudu. Akciğerlerine, burun deliklerine, damarlarına ve karaciğerine özen göstermiyordu belki, ama görünüşüne özen gösteriyordu. Ayrıca iyi ve güçlü İskoç kanının avantajına da sahipti. Erkekleri mıknaş gibi çekiyor ve onlardan para, yemek, hap, içki veya elde edebileceği her şeyi almak için elinden geldiğince onları kullanıyordu. Onların kendisini kullanmasına, aşağılama, taciz etme, itip kakma ve vurmasına izin veriyordu, böylece bu şeyler mümkün olduğunca bol miktarda elinde kalacaktı. Ayrıca, bir süre sonra bundan bıkip usanan oğlunu da itip kakmalarına izin verdi ve oğlunun yumrukları çevikçe kaçmayı ve daha sonra kendi yumruklarıyla kendini ustaca savunmayı öğrenmesini sağladı.

Sonunda, Nathaniel on bir yaşına geldiğinde, bir süre yanında kalan bir erkek buldu. Bu adamın adı Scott'tı. Scott, esas olarak Nathaniel'i, ya da onun deyişiyle Nate'i sevdiği için onunla birlikte kalıyordu. Scott, çocuğun içindeki potansiyeli gören ve onun büyük işler başaracağına inanan türden bir adamdı. Ya da Scott'ın dünyasında büyük sayılan işler.

Scott yanılmıyordu, en azından tamamen yanılmıyordu.

Nate'e "işler" verdi. Nate'e bu işleri yapması için para ödüyordu ve bazen yirmi pound kadar bile ödüyordu.

Genellikle paketleri alıp belirli yerlere veya kişilere teslim etmekten ibaretti. Bu her zaman olurdu — gündüz vakti,

hatta okul saatlerinde, ya da gecenin bir yarısı.

Aklı başında hiçbir yetişkin, Nate'in tanıdığı aklı başında çok az yetişkin olsa da, on bir yaşındaki bir çocuğu sabahın erken saatlerinde Londra'nın tehlikeli sokaklarına göndermezdi, ama Scott'ın bu konuda hiçbir tereddüdü yoktu. Nate yıldırım kadar hızlıydı ve gölgelerin arasında kaybolmayı çabucak öğrendi, kendini koruyabildiğini söylemeye gerek bile yok. Nate gençti ve korku nedir bilmiyordu.

Ve Nate çok, çok zekiydi.

Scott, Nate'in hayatına girdikten birkaç ay sonra, bir gece teslimat iyi gitmedi. Nate, doğuştan gelen içgüdüleriyle tehlikeyi hissetti. Dikkatli ve sessizdi, izlerken görünmez oldu. Teslimatın başarısız olduğunu anladığında, hızla ve kimseye görünmeden olay yerinden ayrıldı. Paniklemek yerine soğukkanlılığını korudu, saklanabileceği yerlerden birini buldu ve paketi sakladı.

Eve gittiğinde Scott çok kızgındı.

"Ne demek teslimatı yapmadın? Bay Roberts çıldıracak!" diye bağırdı Scott.

Nate, Scott'ı hiç kızgın görmemişti. Bu onu rahatsız etmedi. Nate'i rahatsız eden pek bir şey yoktu. Uzun zaman önce, genellikle kelimenin tam anlamıyla, darbelere karşı direnmeyi öğrenmişti.

"Kaybetmedin, değil mi?" diye sordu Scott.

Nate başını salladı. Nate fazla konuşmazdı. Nate de uzun zamandır çenesini kapalı tutmayı öğrenmişti.

"Seninde var mı?" diye sordu

Scott. Nate yine başını salladı.

"*Güvenli mi?*" diye bağırdı Scott.

Nate başını salladı.

Scott birkaç telefon görüşmesi yaptı. Nate'in daha önce hiç duymadığı, saygılı ve korkmuş bir ses tonuyla konuşuyordu. İşini bitirdiğinde Nate'e döndü.

"Beni paketin yanına götür."

Nate yine başını salladı. Saklanma yerlerinden birini feda edecek kadar aptal değildi. On bir, neredeyse on iki yaşında olmasına rağmen, önünde birçok saklanma yerine ihtiyaç duyacağı uzun bir hayat olduğunu düşünüyordu.

"Bu bir rica değildi!" diye bağırdı Scott.

"Paketi alıp sana getireceğim," diye teklif etti Nate. "Sadece nereye getireceğimi söyle."

Scott ona baktı.

Scott, aptal olmadığı için (en azından tamamen aptal olmadığı için), Nate'in zor bir müşteri olduğunu biliyordu. Bu yüzden çocuğu seviyordu. Ama Nate bunun ne hakkında olduğunu, ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Nate, Scott'ın ne kadar büyük bir belada olduğunu hiç bilmiyordu.

Çocuğu izleyen Scott, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Telefona sarıldı ve aceleyle, utanç verici açıklamalar yaptı. Sonra emirlerini aldı.

Nate, paketi bizzat Bay Roberts'a götürecekti.

Scott bunu Nate'e söylediğinde, Nate omuz silkti. Bir damla, diğerinden farksızdı, diye düşündü.

Takip edilmediğinden emin olduktan sonra Nate paketi almaya gitti ve Scott'ın söylediği yere götürdü. Kirli, pis bir sokak köşesinde zarif, parlak, uzun bir limuzin durduğunu görünce şaşırdı. Nedense Nate bundan korkmadı ve cesurca arabaya yaklaştı.

Cam yavaşça indi ama Nate içeride kimseyi görmedi.

"Lanet olsun, Scott. Bir çocuk mu?" Nate, içeriden kaba bir erkek sesi duydu.

"Bay Roberts." Scott'ın korkmuş sesini duydu. "Çık dışarı," sert ses tekrar duyuldu.

"Ama Bay Roberts..."

"Çık."

Bu tek kelime Nate'i korkutmalıydı, söylendiği tonu başka herhangi birini korkuturdu. Nate sakın bir şekilde kapının önünden çekildi.

Scott arabadan indi ve çocuğa baktı.

"Üzgünüm, Nate," dedi sessizce, sonra fırsatı değerlendirip koştu.

Nate, Scott'ı bir daha hiç görmedi.

"Arabaya bin."

Nate, çok akıllı bir çocuk olduğu için söyleneni yaptı.

Daha önce hiç görmediği bir adamın karşısında oturdu. Kalın, kahverengi saçları, keskin kahverengi gözleri ve köşeli, sert bir yüzü vardı. Takım elbise giyiyordu. Parlak, ucuz bir takım elbise değil,

. Güzel, gösterişli bir saati vardı ve Nate, saçının bile Scott'ın saçını kesen berberde kesilmediğini anlayabilirdi (Nate'in annesi onun saçını keserdi ve pek de iyi kesmezdi).

Nate'in de çok seçici bir zevki vardı. Sadece o zamanlar bunun farkında değildi.

"Adın ne?" diye sordu adam. "Nate."

"Tam adın."

Tereddüt etmedi. Bu adamdan da korkmuyordu.

"Nathaniel McAllister."

"Öyle daha iyi." Sert ses onaylıyordu. "Ne zamandır Scott'ın damlalarını damlatıyorsun?"

Nate omuz silkti.

Sessizlik oldu. Nate arabada anlamadığı bir şey hissetti. Bu onu korkutmadı ama başka biri, özellikle bir çocuk ya da çoğu erkek, kesinlikle korkardı.

Ancak Nate rahatça oturup bekledi.

Sonunda, onu bir süre izledikten sonra adam, "Scott'a senin yaptığın her damla için üç yüz pound ödedim" dedi.

Bu sözler, Nate'in duygularını ve tepkilerini koruyan demirden kalkanı delip geçti.

Nate anında sinirlendi ve bunu belli etti.

"Sana ne kadar verdi?" diye sordu adam.

Nate yine omuz silkti, ama bu seferki farklıydı. Bu, sarsıntılı, öfkeli bir omuz silkmeydi. Scott'ın Nate'i bir daha görmemesi iyi olmuştu.

Adam orada oturup onu izledi. Nate duygularını yatıştırmak için çabaladı. Bu mücadele uzun sürmedi. Nate öfkesini yenince, adam gülümsedi.

"Ben Bay Roberts ve bundan sonra, Nathaniel, benim için çalışacaksın."

Ve öyle de oldu. Bir yıl boyunca Bay Roberts için çalıştı. Teslimatlar yaptı, mesajlar iletti, gözcülük yaptı. Birçok şey yaptı ve yirmi pounddan çok daha fazla para kazandı.

Deirdre çok heyecanlanmıştı. Nate dairenin kirasını ödemeye başladı, tüm faturaları zamanında ödedi ve buzdolabında her zaman yiyecek vardı. Şimdi de o, *Nate*'ten çalmaya başladı.

O umursamadı, herkese yetecek kadar vardı, ya da en azından eskisine göre çok daha fazlası vardı.

On iki yaşındaki Nathaniel McAllister, evin geçimini sağlayan, evin reisiydi. Kendini bildik bileli böyleydi, temizlik yapar, ortalığı toplar, annesi aşırı yiyip tuvalette kusarken saçlarını tutar, annesi koridorda bayıldığında onu içeri sürükleyip yatağa yatırır.

Ama şimdi gerçekten evin reisiydi.

Annesiyse, ne yazık ki, onların, daha doğrusu *Nate'in* şansı ile aptallaşmıştı. Oğlunun Bay Roberts için çalıştığını dinleyen herkese övünerek anlatıyordu.

Oğlunun dehası, yüz hatlarına damgasını vuran yakışıklılığı ya da uzun boylu, zayıf ve iri yapılı bir genç haline gelmesinden gurur duymuyordu. Ama on bir yaşında bir gangsterin ayakçısı haline gelmesinden gurur duyuyordu.

Bu gurur onun ölümüne neden oldu.

Sarhoş ve yeni erkek arkadaşına, işsiz, işe yaramaz, tembel bir serseriye (en azından ona böyle diyordu) defalarca ve çok yüksek sesle övünüyordu. Oğlu Bay Roberts için çalışıyordu. Oğlu eve çok para getiriyordu. Ona elbiseler alıyor, votka alıyordu.

Erkek arkadaşı sarhoş, kafası güzel, aptal ve kötü niyetli olduğu için bunu pek hoş karşılamadı. Kısa sürede bıktı ve boğazını sıkarak nefesini kesene kadar boğdu, bu da tabii ki onun tiz sesini kesintiye uğrattı. Bu eylemi gerçekleştirdikten sonra, Nate'in parasıyla satın aldığı kokaini bir kez daha büyük bir nefesle çekti, kadının votka şişesinin kalanını içti ve Nate'i bekledi.

Nate, bir şeylerin ters gittiğini anlamak için daireye girmesi bile gerekmiyordu, ama yine de girdi. O, onun annesiydi. Hayatı boyunca ona bakmıştı. Bu bir alışkanlıktı.

Kapıyı açtı ve annesinin cansız bedenini gördü. Görmesi gereken tek şey buydu.

Annesinin erkek arkadaşı ona saldırmaya çalıştı ama yaklaşmadı. Nate o kadar hızlıydı ki, bir anda ortadan kayboldu.

Ortadan kayboldu.

Bir hafta boyunca.

Ve iki planlanmış teslimatı kaçırdı.

Yedi gün sonra onu buldular, aldılar ve Bay Roberts'a götürdüler.

Limuzinin arkasında oturdu. Bay Roberts ile ilk tanışmalarından bu yana onu iki kez görmüştü. Her iki seferinde de dostça ve samimi davranmıştı.

Ama şimdi öyle değildi.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, Nathaniel?" Bay Roberts'ın sesi çok soğuktu ve Nate bunun bir rica olmadığını biliyordu.

"Annem öldü."

Buna sessizlikle karşılık verildi.

Sonra, "Annem, Nathaniel."

Nate, işverenine yanan gözlerle baktı. Onu özlemiyordu, ama annesi sahip olduğu tek şeydi.

"Annem," diye alaycı bir şekilde tekrarladı, belki de Bay Roberts'ın iki çocuğu dışında ona alaycı bir şekilde konuşma cesaretini gösteren tek canlıydı.

Bay Roberts, bu sözler onu kızdırmak yerine, Nathaniel'de hayranlık uyandırdı.

"Baban nerede?"

"Babam yok." "Bir baban var, Nathaniel."

"O da yok."

Bay Roberts gülmesini zorlukla bastırdı. Gülmek için uygun bir zaman değildi. "Teyzelerin, amcaların?"

Nate başını salladı.

"O zaman büyükannen ve büyükbaban."

Nate onun gözlerinin içine bakarak, "Kimse yok," dedi.

İçinde onun soyunda iş iş Bay Roberts öğrendi yapmayı hızlı hızlı kararlar almayı öğrendi.

O bu bu çocuğu Oradabir bu bu bu bu

Özel bir şey.

Bay Roberts hızlı bir karar verdi.

Kararını verdikten sonra, "Benimle eve geliyorsun" dedi.

FIVE

Nathaniel

VICTOR VE LAURA ROBERTS, Nathaniel McAllister'i evlat edindi.

Onların soyadını almadı, bu onun kararıydı ve onlar da buna izin verdiler.

Nereden geldiğini hatırlamak istiyordu. Unutamıyordu. Kim olduğunu, ne olduğunu her zaman hatırlamalıydı ki bir daha asla geri dönmessin.

Yeni hayatında unutmak kolay olurdu.

Sanki bir cin şişeden çıkıp ona her dileğini yerine getirmiş gibiydi.

Zengindiler. Victor ve Laura (Laura istemesine rağmen onlara hiç anne ve baba demedi) tüm evlerin parlak beyaz, tüm parmaklıkların parlak siyah ve tüm pencere çiçekliklerinin kırmızından daha kırmızı sardunyalar ve sarkan yeşil sarmaşıklarla dolu olduğu bir sokakta güzel bir evde yaşıyorlardı.

İki çocukları vardı, Jeffrey ve Danielle. Jeffrey, Nate'i tutkuyla nefret ediyordu.

Danielle ise onu aynı şekilde seviyordu.

Tersine, ilki bir nimetti. İkincisi ise bir kabustu.

Jeffrey ve Danielle istedikleri her şeye, istedikleri her şeye, arzuladıkları her şeye sahiptiler. Onları çok seven ve çok fazla şımartan iki ebeveynleri vardı. Güzel bir evleri, güzel kıyafetleri, çalmak veya pişirmek zorunda olmadıkları yiyecekleri ve büyük yataklarına temiz, taze çarşaflar serip pahalı kıyafetlerini ütüleyen hizmetçileri vardı.

Hiçbir zaman ihtiyaç duymamışlardı. Hiçbir zaman aç kalmamışlardı. Hiçbir zaman hırsızlık yapmamışlardı. Hiçbir zaman sarhoş bir yetişkinin yumruğundan kaçmamışlardı. Ve hiçbir zaman annelerinin kusarken saçlarını tutmamışlardı.

Jeffrey, Nate'in kaba aksanından onun kim olduğunu ve nereli olduğunu anladı ve Nate'in bunu asla unutmasına izin vermedi.

Asla.

Ve bu iyiydi, Nate unutmak istemiyordu.

Jeffrey, özel okullarda okuduğu için şık bir konuşma tarzına sahipti. Jeffrey, Nate ile aynı yaşıydı ama Nate'in eski mahallesinde yaklaşık iki saniye dayanabilirdi. Jeffrey bunu biliyordu ve Jeffrey, babasının da bunu bildiğini biliyordu.

Jeffrey'in babası, (hiç söylenmemiş olsa da) gençken Nate gibiymiş. Jeffrey, bir gece babasının annesine, Victor'un Nate'te kendini gördüğünü söylediğini duymuştu. Victor, Nate'i *hayranlıkla izliyordu*. Jeffrey, babasının ona düşkün olduğunu düşünüyordu ve yanılmıyordu.

Jeffrey, Nathaniel McAllister hayatlarına girmeden önce bile babasını hor görüyordu. Babası, kibar ve zarif olmaya çalışsa da kaba ve sert biriydi.

Nate'i hor görüyordu ve babasının yeni oğlunun hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yapıyordu.

Ama yaptığı hiçbir şey Nate'in zırhını delemedi. Hatta Nate, Jeffrey'i eğlenceli buluyor gibiydi.

Ancak Nate, Jeffrey'i eğlenceli bulmuyordu. Nate, Jeffrey'i dikkatle izliyordu. Nate, Jeffrey'e güvenmiyordu. Jeffrey, Nate'in hayatta kalma içgüdülerini keskin tutuyordu.

Nate'den iki yaş küçük olan Danielle, yakışıklı genç çocuğa bir bakış attı ve anında aşık oldu.

Onu istiyordu. Onunla evlenecekti. On yaşındayken bunu biliyordu.

Danielle'in istediği her şey ona verilmişti.

Bu yüzden onu ilk gördüğü anda, Nate'in kendisine ait olduğuna karar verdi. Ve o paylaşmayı seven bir kız değildi.

Nate'in hayatlarına uyum sağlaması sadece birkaç ay sürdü. O bir bukalemundu. İki yıl boyunca neredeyse hiç okula gitmemiş olmasına rağmen, çok hızlı bir şekilde yetişti ve hemen öğretmenlerin gözdesi oldu. İki ay içinde sert aksanını kaybetti, muhteşem, parlak yemek masasında bir akşam yemeğinde, onların yaptıklarını izleyip taklit ederek sert tavırlarını kaybetti. Yeni pahalı kıyafetlerini

kıyafetlerini, Jeffrey'i öfkeliendiren ve Danielle'in kalbini hoplatan rahat bir zarafetle giydi. Tenis, ata binmeyi, kriket, rugby ve futbol oynamayı öğrendi ve kısa sürede en iyisi oldu. Jeffrey'den, Victor'dan, okuldaki diğer çocuklardan ve hatta koçlardan bile daha iyiydi.

Jeffrey bundan
nefret ediyordu.

Danielle buna
bayılıyordu.

Laura buna bayılıyordu, o çocuğu, yeni oğlunu çok seviyordu.

İlk başta ona acımıştı. Victor, Nate'in hikayesini öğrenmek için adamlarını göndermiş ve bu hikayeyi Laura ile paylaşmıştı. Nate, ona sevgili kocasını çok hatırlatıyordu. Nathaniel'in gururu ve geçmişinin, onun çok istediği şımartılmaya tahammül edemeyeceğini çabucak anladı. Bunun yerine ona saygıyla, neredeyse bir yetişkin gibi davrandı ve o da buna karşılık verdi. Aslında hiç annesi olmamıştı ve ilk başta Laura'ya güvenmemişti, ama zamanla Laura onu kendine bağladı. Bunun nedeni, ona çocuk gibi davranmaması, aptal gibi davranmaması, ama ona değer verdiği için ona değer verdiği gibi davranmasıydı.

Victor, diğer çocuklarına karşı hissetmediği bir şiddetle bu çocuğu sevmeye başladı. Bu konuda kendini suçlu hissediyordu, ancak cildindeki pisliği, tırnaklarının altındaki kiri temizlemekle, ayrıcalıklı bir hayat kurmakla ve istedikleri her şeyi onlara vermekle meşgulken, onlar bir kez bile teşekkür etmediler. Hiçbir zaman, tek bir kez bile, daha fazlasını istemekten başka bir şey yapmadılar. Bu kısmen onun hatasıydı. Onların, kendisinin sahip olmadığı her şeye sahip olmasını istiyordu. Ve pek sık yanlarında değildi. İyi bir baba olmamıştı. Bunu biliyordu.

Victor Roberts iyi bir adam değildi, nazik bir adam da değildi. Tehlikeli bir adamdı. Bu bir zorunluluktan ve Nate de böyle bir adam olacaktı.

Ama Victor çocuklarını seviyordu, bazen ne kadar zor olsa da. Karısını çok seviyordu. Ama Laura ile evlenmek dışında yaptığı en iyi şey, Nate'i hayatlarına sokmaktı.

Ve bunu yaptıktan sonra, servetini, işini, sahip olduğu her şeyi Nate'e bırakmaya karar verdi. Victor, Jeffrey ve Danielle'e kesinlikle bakacaktı. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacaklardı. Ama Nate'in, Victor'un sıkı çalışmasını, fedakarlığını

fedakarlıklarının ve kendi ruhuna kazandığı kara lekelerin boşa gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Nate'in evlat edinilmesi yasal hale gelir gelmez (birkaç ip çekildikten, iyilikler istendikten ve rüşvetler verildikten sonra), Victor Roberts yasal yollara başvurdu. Nate'i suçla dolu bir hayatla yüklemek istemiyordu. Nate on bir yaşında bir gangsterin oğlu olmuştu. Yirmi bir yaşında kendi başına bir adam, bir beyefendi olacaktı.

Ve böylece Nate'in yeni hayatı onu farklı zorluklarla karşı karşıya bıraktı. Jeffrey'nin tüm çocukların Nate'in geçmişini bilmesini sağladığı lüks okullar. Bu, Nate'in içgüdülerini keskin tuttu, çünkü diğer çocuklar sokaklarda yetişmiş Nate'e karşı cesaretlerini sınamak için sürekli olarak onu kavgaya davet ediyorlardı (diğer çocuklar her zaman ezici bir şekilde yeniliyorlardı). Jeffrey'nin kötü notları nedeniyle atıldığı Cambridge. Danielle'in Nate'in onu bekaretinden mahrum etmesini istediği ülke kulüpleri. Nate bunu yapmadı, bunun yerine bir cankurtaran yaptı, Danielle ise Nate'in kıskançlıkla izlediğini kendine inandırdı, ama Jeffrey izliyor ve gülüyordu. Nate'in Laura ve Victor'un sevincine, takımını her zaman zafere taşıdığı pazar günü rugby maçları.

Victor ise bu arada Nate'i geleceği için hazırlıyordu. Victor bunu, hiç ilgi göstermeyen ve sonunda ayrılan Jeffrey ile birlikte yaptı ve Jeffrey'e, çeşitli kadınları baştan çıkarabileceği çok iyi bir ofisi olan sembolik bir görev verildi.

Victor kendi kurnazlığını kullandı ve yeni dahi oğlunun parlak zekasını değerlendirdi ve birlikte meşruiyet ve saygınlık kazandılar, çok para kazandılar ve kan bağıyla bağlanmış bir ilişkiden daha yakın bir ilişki kurdular.

Victor, Nathaniel'in geleceğinin parlak olduğunu biliyordu. Bunu sağlamak için büyük çaba sarf etmişti. Nathaniel iyi bir evlilik yapacaktı (eğer kendisine atılan tüm kadınları denemeyi bıraksa, Laura çok üzülüyordu). Güzel çocukları olacaktı. Güzel bir evde yaşayacaktı. Laura ve Victor'a olan saygısı ve sorumluluğu nedeniyle Jeffrey ve Danielle'e her zaman bakacaktı. Ve Victor'un mirasının güvende olduğundan emin olacaktı.

Victor bunun garantili olduğunu düşünüyordu.

Ama Nate nereden geldiğini asla unutmadı, kim olduğunu asla unutmadı, ne olduğunu asla unutmadı, sahip olduklarına asla güvenmedi ve her zaman bunları hak etmediğini bildi.

Bu yüzden, sahip olduklarını korumak, geliştirmek ve güçlendirmek için herkesten daha çok çalıştı.

Böylece hiçbir zaman yok olmayacaktı. Böylece hiçbir zaman geri dönmeyecekti.

Böylece hiçbir zaman onu yok etmesin.

Ve başarısını hissetmeye başlamıştı. Ve sonra Lily Jacobs geldi.

PART THREE

SIX

Nate ve Lily

Yıllar sonra, Mayıs ayı gelmişti ve Nate yirmi sekiz, Lily yirmi iki yaşındaydı...

"GEÇ KALDIK," DEDİ VICTOR SOMURDU.

"Biliyorum," diye cevapladı Nate kayıtsız bir şekilde, Harrods'un önündeki kalabalık, turistlerle dolu kaldırımında yürürken onları izleyen Rolls'un şoförüne kibirli bir hareketle çenesini kaldırdı.

"Annen bizi canlı canlı derimizi yüzecek."

Nate bu saçma yoruma gülmek istedi ama gülmedi çünkü Nate McAllister nadiren gülerdi.

Laura Roberts'ın vücudunda şiddet içeren tek bir kemik bile yoktu. Öfkeli bir mizacı vardı ama Nate onu tanıdığı on altı yıl boyunca bunu sadece iki kez görmüştü. Ve her iki seferinde de, öfkesi patladığında, hemen sakinleşmişti. Her iki seferinde de öfkesi on dakikadan az sürmüştü. O, Nate'in tanıdığı en nazik, en yumuşak huylu ve en sakin insanlardan biriydi. Ancak bu, çocuklarından istemediği bir şeyi yapmalarını istediğinde çelik gibi bir kararlılığa sahip olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece nadiren istediğini elde edebiliyordu.

"Senin yıldönümü hediyesini görünce unuttur," dedi Nate, sırf bir şey söylemek için. Victor'un hediye konusunda endişeli olduğunu biliyordu. Babası haline gelen bu adamda sevilecek hiçbir şey olmasa da, Nate öyle olduğunu düşünüyordu, pek çok kişi aynı fikirde olmasa da, karısına olan bağlılığı için ona hayran olmak gerekiyordu.

Ancak Laura'ya yıldönümü hediyesi almak zor bir işti.

Her şeye sahip, hiçbir şey istemeyen ve kocası yanında olduğu sürece bir kulübede bile mutlu yaşayabilecek bir kadına ne hediye verilebilirdi?

"Bu akşam Georgia'ya evlenme teklif edersen, onun gecesini unutulmaz kılabilirsin," dedi Victor.

Victor'un şoförü Bennett kapıyı açarak onları içeri almaya hazırlandığında, Nate Victor'un yanında yürüyerek bekleyen Rolls'a doğru yürüdü. Nate'in Victor'la bu işi yapmak yerine yapacak daha iyi, daha önemli, hatta acil işleri vardı.

Ama Victor istemişti ve Victor ne isterse Nate verirdi. Bu, Victor'un değil, Nate'in zihnindeki anlaşmaydı. Nate, Victor'a hayatını borçluydu.

İnsanlar, özel dikim takım elbiseleri, şık ipek kravatları, pahalı ayakkabıları ve parlak saatleriyle, şoförlü Rolls-Royce'ları da cabası, turist olarak değil de Harrods'ta alışveriş yapmış gibi görünen bu iki adama bakıyorlardı.

Ama insanlar sık sık Nate'e bakıyordu ve bu insanların çoğu kadındı.

O, alışılmadık, hatta *imkansız* denebilecek kadar yakışıklıydı. Çok uzun boylu, zayıf, dar kalçalı, geniş omuzlu ve ilginç bir görünüm kazandıran hafif mavi parıltılı, gür siyah saçları vardı. Güçlü yüz hatları, sert çenesi, belirgin elmacık kemikleri ve şehvetli alt dudağı vardı. Ayrıca, kendisinin farkında olmadığı (ve farkında olsa da umursamayacağı) parlak, koyu renkli gözleri, tanıdığı birçok kadının ilgi odağıydı. Hatta kavgalar bile çıkmıştı. Gözleri neredeyse siyah olacak kadar gri miydi, yoksa neredeyse siyah olacak kadar mavi miydi? Uzun tartışmalardan sonra, hiçbir cevap kabul edilebilir bulunmadı ve tartışma devam etti.

Nate, Victor'un sözleri üzerine şehvetli dudaklarını inceltmişti. Laura'nın onun evlenip yerleşmesini, ona torunlar vermesini istediğini biliyordu. Ama aynı zamanda, bunu Georgia ile yapmasını istemediğinden de nispeten emindi.

"Georgia'dan benimle evlenmesini istemiyorum," dedi Nate kararlı bir şekilde.

"Neden olmasın?" diye sordu Victor ve devam etti, "O çok iyi bir kadın."

O lanet olası iyi bir kadın değildi. O bir dişi kedi gibiydi. Danielle kadar kötüydü, eğer buna inanılırsa. Georgia'yı doğum kontrol haplarını tuvalete atarken yakalamıştı, bu yüzden titizlikle prezervatif kullanıyordu. Sonra prezervatiflere delik açtığını yakaladı, bu yüzden onunla seks yapmayı tamamen bıraktı ve onu hayatından çıkarmak için yorucu bir sürece başladı.

Asla aile havuzuna adım atmamalıydı. Georgia, Laura ve Victor'un en iyi arkadaşlarının kızıydı. Nate, Georgia'nın ebeveynlerini bile severdi, onları yıllardır tanıyordu.

Hepsi büyük umutlar besliyordu, ama Georgia artık geçmişte kalmıştı.

Nate'in dikkatini çekmek için çok uğraşmıştı. Uzun bacaklı, ince, güzel kızıl saçlıydı ve her zaman kuru, alaycı bir şekilde eğlenceli biriydi.

Bu nedenle Nate, onu ısrarla takip ettiği için onu ödüllendirmişti. O da onu ödüllendirdiği için onu ödüllendirmişti. Onunla her şey yolundaydı ve her şey yolundaydı, ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

Nate bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Georgia'nın içinde çok fazla zehir vardı ve bunu çok sık gösteriyordu. Nate zehirli kadınlara karşı sabırsızdı. Özellikle de her şeye sahip olarak büyümüş, hiçbir şey istemeyen ve ayrıcalıklı hayatları göz önüne alındığında en ufak bir sertlik göstermeye gerek duymayan kadınlara karşı.

Nate ne istediğini bilmiyordu ama her neyse, kesinlikle Georgia *değildi*.

Victor'a cevap vermekten kurtuldu, çünkü gri kapüşonlu bir sweatshirt giyen bir genç gördü. Hava sıcak olmasına rağmen kapüşonu takmıştı. Çocuk kaldırımında kambur durmuş, başı eğik, elleri sweatshirt'ünün ön cebinde, başını sağa sola sallayarak hedefini arıyordu.

Nate'in zaten tetikte olan koruması - her zaman tetikte olan - aşırı tetikte hale geldi.

Nate, genci izlerken gözlerini kısarken, Victor Rolls'a binmeye başladı. Sonra, beklendiği gibi, genç hedefine doğru fırladı ve Nate bir kadının öfkeli çılgınlığını duydu.

"Hey!" diye bağırdı kadın.

Nate, çocuğun kadının çantasını kapmasını izledi, vücudu harekete geçmeye hazırды.

Sonra gözleri kadına kaydı ve alışılmadık bir şekilde donakaldı.

"Hey! Çantamı çaldı! Durdurun onu! Çantamı çaldı!" diye bağırdı kadın.

Nate, kadının Amerikalı bir turist olduğunu belli belirsiz fark etti. Nate ayrıca, kimsenin yardım etmek için harekete geçmediğini de fark etti.

O kısa anda, Nate kadının görüntüsünü içselleştirmekle o kadar meşguldü ki, kendisi tek bir kasını bile kıpırdatmadı.

O uzun boyluydu, inanılmaz derecede uzun boyluydu. Ve kıvrımlı, çekici bir şekilde kıvrımlıydı.

Saçları çok sıra dışı bir renkteydi. Laura ve Danielle ile yıllarca aynı evde yaşayarak edindiği engin tecrübesinden bildiği kadarıyla, saçları son derece yetenekli ve pahalı bir stilistin ellerinden çıkmıştı.

Ve zarif bir yüzü, kusursuz bir cildi ve olağanüstü bir duruşu vardı. Kalabalık kaldırımda bile etrafında geniş bir boşluk bırakılıyordu. Bağırıp çağırdığı için değil, majestik, ışıltılı, zarif olduğu için...

Dokunulmazdı.

Onu görmekten sersemlemiş olan, çantasını çalan çocuk Nate'in yanından hızla geçti.

Sersemlemiş *değil*, kimsenin ona yardım etmeyeceğini anlayan kız, bağırmayı bıraktı ve çocuğun peşinden koştu.

Gürültüyle Victor arabadan döndü ve Nate şaşkınlıkla onu izlemeye başladı. Kız, uzun bacaklarıyla kısa boylu çocuğu kolayca ve çevik bir şekilde atlatıyordu. Sonra Nate, kızın zarif bir sıçrayışla hırsızın sırtına atladığını hayretle izledi.

Herkes şok içinde bakıyordu ama birkaç kişi fotoğraf çekmeye başlamış dışında kimse parmağını bile kıpırdatmadı.

"Çantamı geri ver, seni haydut!" diye bağırdı.

Uzun bacaklarını avının etrafına dolayarak, bir kolunu boynuna doladı, diğer eliyle de kafasına tokat attı.

Hırsız geriye sendeledi, sonra kasıtlı olarak sendeledi ve onu binanın yan tarafına çarptı. Kafası geriye doğru savruldu ve taşa çarptı, ses o kadar yüksekti ki Nate yirmi adım öteden duyabildi.

Bu sesle Nate sersemliğinden sıyrıldı ve ileri atıldı. "Nathaniel..."

Victor seslendi ama Nate onu duymazdan geldi.

Darbeye rağmen, kadın mücadeleyi bırakmamış ve tutuşunu gevşetmemişti.

"Geri ver..." diye bağırmaya başladı ama bitiremedi.

Oğlan ikiye katlandı ve kadını ters çevirdi. Kadın tutuşunu kaybetti ve oğlanın başının üzerinden uçararak, mide bulandırıcı bir sesle sırt üstü kaldırıma düştü.

Çocuk kaçmaya başladı ama tek bir adım bile atamadı. Kaçmak için bir bacağını kaldırmış olan Nate, yumruğunu sıkıp çocuğun sweatshirt'ünü kavradı ve onu geri çekti. Nate, şiddetli bir hareketle çocuğu ayağından kaldırdı, binanın yan tarafına doğru çekti ve bıraktı, çocuğu büyük bir vitrinin yanındaki taş duvara acımasızca çarptı.

Nate'in eli hızla hırsızın boğazına yapıştı, vahşice sıkarak çocuğu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdı.

"Çantayı bırak," diye emretti, sesi buz gibi soğuktu ve keskin bir bıçak gibi keskin bir tonu vardı.

Hırsız çantayı hemen bıraktı.

"Polisi arayacağım." Düşük, zengin Amerikan aksanlı, tuhaf bir tınısı olan sesi, çantasını almak için dikkatlice öne eğilirken yanından kekeledi. Nate, kadının korkudan değil, yaralandığı için dikkatli hareket ettiğini fark etti.

Nate ona dönüp baktı, çantasını karıştırırken başı eğikti, sonra bir cep telefonu çıkardı ve gözlerini ona kaldırdı.

Gözleri Nate'in gözlerine değdiği anda, Nate tekrar dondu.

Gözleri tarif edilemezdi. Derin, kaçınılmaz, soluk mavi gözleri, dumanlı bir gece yarısı rengiyle çevrili irisleri o kadar çekiciydi ki, bir anlığına ona doğru eğildiğini sandı, gözlerine o kadar çekilmişti ki.

Onu gördüğünde gözleri büyüdü, sanki onu tanıdı

Haydutun ağzından bir hırıltı sesi çıktı.

Nate kıpırdamadı. Kız ona yaklaşırken donmuş bir hayranlıkla ona bakıyordu.

daha da yaklaştığını hayranlıkla izledi.

İnanılmaz gözlerini ondan ayırmadan, eli hırsız duvara dayayan koluna nazikçe kondurdu. Bu hareketle, dokunduğu yerden koluna ateş gibi bir his yayıldı.

"Onu boğuyorsun," diye fısıldadı.

Onun tutuşu gevşedi ve kızın eli düştü. Zorlukla gözlerini kızın gözlerinden ayırdı ve elini indirdi, ancak bu sefer hırsızın boğazındaki sweatshirt'ünü kavradı, onu birkaç santim öne doğru çekti ve acımasızca duvara geri çarptı.

Oğlan acı içinde inledi.

"Acıyor, değil mi?" Nate, çocuğa bakarken, daha önce hiç yaşamadığı bir öfkeyle hırladı.

"Bennett polisi aradı. Kahretsin, kızım. İyi misin?" Victor yanlarına gelmiş, elini kızın omzuna koymuş ve ona doğru eğilmiş, sorusunun cevabını öğrenmek için ona bakıyordu.

"Sanırım iyiyim. Sadece nefesi m kesildi, hepsi bu," diye cevapladı.

"Ne düşünüyordun da ona öyle atladın? Yaralanabilirdin," Victor, kızın iyi olmadığı için onu azarladı. Kız, vücudunu sanki kristalden yapılmış gibi tutuyordu. Saldırganına doğru uçarken olduğu kadar çevik ve gevşek değildi.

Victor, vücudunu tutuş şekli nedeniyle ona destek olmak için kolunu beline doladı.

"Çantamı aldı," diye Victor'un sorusuna cevap verdi.

"Yine de çok tehlikeliydi," Victor nazikçe azarlamaya devam etti.

"Bu çantayı *seviyorum*," diye cevapladı, sesinde hafif alaycı bir ton ve tuhaf, titrek bir gülümsemeyle.

O tuhaf gülümsemeyi gören Nate, nefes almakta zorlandığını fark etti.

Victor, onun gülümsemesine başını kaldırdı ve sonra Nate'e bakmak için başını çevirdi. Daha doğrusu, Nate'in kıza bakışına bir göz attı. Victor tekrar kıza baktı. Sonra tekrar Nate'e.

Sonra hızlı bir karar verdi.

"Nathaniel, polisi bekle. Onu Laura'nın evine götürüp doktorumuzu arayacağım."

"Hayır, lütfen, ben iyiyim. Burada kalıp polisle konuşacağım," diye direndi.

"Nathaniel onları eve getirecek. Onlarla evde konuşabilirsin. Benimle gel." Victor, yetişkin erkeklerin tüylerini diken diken eden, tartışmaya yer bırakmayan ses tonunu kullanıyordu.

O ise bunu tamamen görmezden geldi. "Gerçekten, hayır. Kalmalıyım."
"Onunla git," Nate'in sesi bu emri gürledi ve kız başını çevirip ona baktı.
Bir an onu süzdü ve o da kızın ne yapacağını merak etti.
Bir an sürdü ama kadın başını salladı.
Nate, Victor'un onu Rolls'a bindirip uzaklaşmasını omzunun üzerinden izledi.
Kısa bir süre sonra polis geldi.

Lily, lüks küvetten dikkatlice çıktı, ısıtılmalı askıdan kadife gibi yumuşak, şeftali rengi bir havlu aldı ve ağrıyan vücuduna sardı.

Laura, Lily'nin direnmesine rağmen onu sıcak, kokulu bir banyoya zorlamıştı, çünkü polis geldiğinde hazır olmak istiyordu.

Victor arabadan telefonla "kızını eve getir" dediğinde, doktor kısa sürede evin kapısına gelmişti ve Lily'ye ibuprofen almasını, uzun ve sıcak bir banyo yapmasını söyledi. Laura ve Victor'a da birkaç gün boyunca ona göz kulak olmalarını söyledi. Lily'nin kırık kemiği ya da çatlak kafatası yoktu. Durumu iyiydi ama her ihtimale karşı, doktor ona bakılması gerektiğini söyledi.

Lily, koridorda kısa ama samimi bir konuşma yaptıktan sonra, Laura, Victor'un kesin onayıyla, Clevedon'a trenle dönmek yerine geceyi onlarla geçirmesini ısrarla istedi. Sonra banyo yapmasını istediler.

Onlara karşı koyacak gücü ya da yeteneği olmayan Lily (onlar çok ısrarcıydılar, çok naziktiler ama hayır cevabını kabul etmeyen türden insanlardı), kendilerini Georgian tarzı konaklarında, en az yedi farklı ama birbiriyle uyumlu soluk şeftali tonlarında dekore edilmiş, aynı derecede lüks misafir yatak odasının yanındaki lüks banyoda buldu.

Ve sonunda Fazire'nin ona gönderdiği adamla tanıştı.

Lily bundan emindi. Rebecca ve Will Jacobs'un kızı, Indiana'da doğup büyümüş Lily Sarah Jacobs olduğundan emin olduğu kadar emindi.

olduğundan emin olduğu kadar emindi. Ve bunların hiçbirini inkar edemezdi.

Uzun boylu koruyucusunun gözlerine bakmak için başını kaldırdığında neredeyse bayılacaktı. Bayıldı. Bilincini kaybederek yere yığıldı.

Eğer adam, kötü bir çanta hırsızı olsa da, bir adamı boğarak öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmak üzere olmasaydı, Lily bunu yapardı.

Ve şimdi...

Şimdi...

Şimdi ne
olacak?

Ne yapacağını bilmiyordu. Kendini ona atamazdı. Indiana'nın küçük bir kasabasında, ailesiyle birlikte yaşayan kişisel cinine, onun kendisine gelmesini dilediğini söyleyemezdi. Onu baştan çıkaramazdı, çünkü bakire olduğu için nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Aslında, onun ne kadar yakışıklı olduğunu (*inanılmaz derecede yakışıklı*) düşünersek, onun sadece adını bildiği halde, doğru yerlerde doğru parçalara sahip bir kadın olarak var olduğunu ve ona karşı hissettiği tüm özlemi bilmiyordu.

Nathaniel.

Bu çok, *çok* güzel bir isimdi.

"Lily, canım, polis geldi," tatlı, nazik Laura diğer odadan seslendi.

Lily, Laura'yı hemen sevmişti. Yaşlı kadın minyon ve orta yaşlı, hafif ama hoş bir şekilde tombuldu. Yüzünü çevreleyen yumuşak, koyu kahverengi bir bob saç modeli, mükemmel tırnakları olan zarif elleri (Lily, piyanistlerin elleri gibi göründüklerini düşündü, o kadar güzellerdi) ve sıcak, kahverengi gözleri vardı.

"Hemen geliyorum," diye cevapladı Lily.

Hızla kurulandı, havluyu vücuduna sardı ve çantasını karıştırarak saç bandını buldu. Saçlarını arkada at kuyruğu yaptı ve yatak odasına girdi. Laura, üzerinde yarım düzine parlak kutu duran yatağın başında duruyordu.

Lily durdu ve bakakaldı.

Laura şöyle açıkladı: "Birkaç dükkânı aradım. Burada kalacağın için elbette birkaç şeye ihtiyacın var. Umarım sakıncası yoktur ama kıyafetlerinin etiketlerini kontrol edip bedenini buldum."

Ne kadar süre banyoda kaldım? Lily kutulara bakarak inanamadan düşündü.

"Yapamam," diye direndi Lily.

"Yapabilirsin, yapacaksın, yapmalısın," Laura, reddedilemeyecek bir anne sesiyle cevap verdi. Lily bu sesi daha önce duymuştu. Kendi annesi de ona sık sık bu ses tonuyla konuşurdu. Laura kutunun kapağını kaldırdı ve Japon kimonosu gibi uzun, dökümlü kollu gümüş mavisini ipek bir bornoz çıkardı ve "Bunu giy," diye emretti.

Lily hafifçe güldü ve sonra "Polise bornozla çıkamam!" diye bağırdı.

"Sadece birkaç soruları var. Onlara, senin sorguya çekilebilecek durumda olmadığını söyledim," dedi akıllıca, sonra başka bir kutunun kapağını açtı ve narin dantelli, bembeyaz bir saten iç çamaşırını çıkardı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bunları giy... ve... bunu." Eşleşen sütyeni buldu ve Lily'ye doğru salladı.

Lily kendini tutamadı. Ne kadar kaba olsa da (ve bunun kaba olduğunu biliyordu), bakmaya devam etti.

İki saat önce, kısıtlı bütçesi daha fazlasını elvermediği için, vitrinlere bakmak amacıyla Londra sokaklarında yürüyüş yapıyordu. Maxine'in mağazasında birkaç gün izinliydi ve evinde çalışmak, kazımak, boyamak, astarlamak ya da bir tesisatçı kılavuzu ile lavabonun altına girip boruyu tamir etmeye çalışmak istemiyordu. Londra'ya küçük bir tatil için gelmişti, ücretsiz girişli birkaç müzeye gitmek ve biraz alışveriş yapmak için.

Şimdi ise Fantasy Land'e girmişti.

"Laura, sen... gerçekten, yapamam."

Laura ona doğru yaklaştı, Lily'nin annesinin bazen şefkatli anlarında yaptığı gibi (ki bu çok sık olurdu) avucunu Lily'nin yüzüne bastırdı ve Lily'nin gözlerine baktı.

"Onları bekletme, canım. Ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk hepimiz akşamımızın tadını çıkarabiliriz."

Bunun üzerine odadan çıktı ve Lily, Laura'nın ona yaptığı annece dokunuş (çok tanıdık bir dokunuş) sayesinde, hızla iç çamaşırını ve bornozunu giydi ve banyoya koşup başka bir banyo havlusu alıp onu da üzerine sarmaktan kendini alıkoydu.

Odayı dikkatlice çıktı. Banyo ve haplar işe yaramıştı ama kesinlikle birinin omzundan beton kaldırıma atılmış gibi hissediyordu.

Lily, normal şartlarda asla satın alamayacağı pahalı bir tasarımcı çantası olduğu için, bir çanta hırsızının peşinden koşarken ne düşündüğünü bilmiyordu. Vintage giyim mağazasını gezerken bulmuş ve çok ucuza satın almıştı. Onu asla yenisiyle değiştiremezdi.

Buna rağmen, yaptığı şey çok pervasızcaydı. Adamın bıçağı ya da başka bir silahı olsaydı, yaralanabilir ya da başka bir şekilde zarar görebilirdi.

Ailesi bunu duyarsa onu öldürürdü. Fazire havada süzölmeye başlayıp cin burnunu ona doğru eğip cin parmağını sallardı. Onlara asla söyleyemezdi.

Korkuluğa tutunarak merdivenlerden dikkatlice indi. Tehdit eden ağrı ve sızıları daha da şiddetlendirmeyerek vücudunu hissettiğinden daha da sert tuttu. Kafası duvara çarptığı yerde zonkluyordu, aralıklı migren ağrıları kadar şiddetli değildi ama yine de hoş bir his değildi.

Güvercin grisi halı kaplı merdiven basamaklarına ayaklarını basarken konsantre oluyordu. Aynı zamanda pedikürünü de değerlendiriyordu ve zihninde, İngiltere'de bile, Mayıs ayı olduğu için kışın koyu şarap renginden uzaklaşıp inci pembesi gibi başka bir renk bulmanın zamanı geldiğini söylüyordu. Ayağı giriş holünün parke zeminine değdiğinde, yalnız olmadığını fark etti.

Başını kaldırdı ve onu gördü. Nathaniel.

O, herhangi bir romantik roman kahramanı kahramanı izler gibi onu izliyordu. Bir omuzu duvara yaslanmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş halde.

Ve o, ham, güçlü, son derece erkeksi bir şekilde son derece yakışıklıydı.

Ancak, birbirlerine mutluluk ve aşk dolu bir hayranlıkla bakmıyorlardı. En azından o, ona öyle bakmıyordu. Ne yazık ki, ona öyle bakıyor olması muhtemeldi ve bu onu dehşete düşürdü. Nathaniel, onu daralmış, inceleyen gözlerle izliyordu. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözlerle.

Hiçbir şeyi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi derin ve güçlüydü ve kadının tüylerini diken diken etti.

"İyiymim," diye yalan söyledi ve neşeli bir gülümseme takındı.

Adamın yüzü karardı. Neşeli gülümseme işe yaramamıştı.

"Yalancı," dedi adam yumuşak ama tehlikeli bir sesle ve şiddetli bir eylemde bulunmak istermiş gibi görünüyordu. Hırsızın ona yaptığı gibi, onu binaya şiddetle çarparak intikamını almak gibi bir şey. Bu anı, kadının omurgasında bir heyecan dalgası yarattı.

"İyi olacağım..." diye tereddüt etti, ağrıyan vücudunu zihninde değerlendirerek, "eninde sonunda."

Adam bir an onu izledi, gözleri onu baştan aşağı süzdü, yüzünde o korkunç ifade vardı. Kız onun bakışlarından utanarak kızardı ve ondan biraz korktuğunu fark etti. Dışarıdan sofistike ve kibar görünüyordu, o takımı sanki kot pantolon ve tişört giymiymiş gibi rahatça giyiyordu. Ama bir yerlerde, yüzeyin çok yakınında, sofistike ve kibar olmaktan çok uzaktı.

Adam, Lily'nin düşüncelerini böldü. "Polisler salonda."

Lily, daha önce hiç bir salonda bulunmadığından ya da insanların gerçekten yaşadığı bir evde bulunmadığından nispeten emindi. Salonu olan kimseyi tanımıyordu.

O duvardan uzaklaştı ve o, onun kendisine doğru gelirken vücudunun garip bir şekilde bir şeye hazırlık için gerildiğini hissetti, ama o sadece yanından geçip gitti.

Başka seçeneği olmadığı için, onu takip etti.

Adam bir odaya girdi ve kız da onun peşinden odaya girdi. Odada Laura, Victor ve iki polis memuru vardı.

"İşte burada," dedi Laura, Lily'ye cesaret verici bir şekilde gülümseyerek.

Oda, yumuşak soluk yeşil tonlarda dekore edilmiş, beyaz kornişler ve görkemli ama rahat görünümlü mobilyalarla süslenmiş, çok güzel bir odaydı. Nathaniel, yüksek sırtlı bir sandalyenin arkasına ve yanına geçti. Lily'ye bir bakış attı, sonra sandalyeye baktı ve Lily, onun kendisinden sandalyeye oturmasını istediğini... hayır, oturmasını *söylediğini* bir şekilde anladı.

Sessizce söyleneni yaptı.

Laura'nın söz verdiği gibi, görüşme on dakikadan az sürdü. Sorular sordular, notlar aldılar ve Laura ile Victor onu şefkatli, ebeveyn gözleriyle izlediler. Sanki saatler önce tanışmış gibi değil, sanki doğduğundan beri onların vesayeti ve özenli bakımı altında gibi.

Ancak görüşmenin bu kadar kısa sürmesinin nedeni bu değildi.

Onu görmese de, Nathaniel'in tüm bu süre boyunca arkasında durduğunu biliyordu. Bunu biliyordu çünkü onu orada hissediyordu. Polis gerçekleri kontrol edip aynı soruları tekrar tekrar sorana kadar, Nathaniel tek bir kasını bile kıpırdatmadı, tek bir ses bile çıkarmadı.

Sonra, General Patton'un bile sakın ve direnmeden itaat edeceği bir ses tonuyla, "Yeterince var" dedi.

Tartışmadılar, hatta itiraz bile etmediler. Hemen içlerinden biri basitçe "Haklısınız, Bay McAllister" dedi.

Nathaniel'e başlarını salladılar ve Lily, artık onun soyadını taşıdığını fark etti, bu soyadını da onaylıyordu.

McAllister.

"Bay ve Bayan Roberts." Polis Laura ve Victor'a başını salladı.

Nathaniel ve Roberts'ların aynı soyadını paylaşmadıkları fark edildi ve Lily, Nathaniel'in Laura ve Victor ile olan ilişkisini merak etti, çünkü onun düşündüğü gibi kan bağı olmadığı açıktı. Nathaniel, Laura veya Victor'a benzemiyordu, ama Lily, bu ilişkinin kan bağı kadar derin olduğuna emindi.

Belki de o, en sevilen yeğeniydi.

"Gidiyoruz," dedi polis memuru.

Lily'ye kart vermediler, başka bir şey hatırlarsa aramasını söylemediler, sadece gittiler.

Kimse bir şey söyleyemeden, Nathaniel kadar uzun olmasa da yine de uzun boylu, kahverengi saçlı, çocuksu bir yakışıklılıkta bir adam içeri girdi.

"Bu da ne? Önce yıldönümü kutlaması iptal oldu, şimdi de polis eve geldi. Ne? Nate'in karanlık geçmişi sonunda bizi yakaladı mı?"

Sonra birden durdu ve nedense Lily'ye ağzı açık bir şaşkınlıkla baktı.

Lily, bu yeni adamın ağzı açık şaşkınlığına pek aldırış etmedi. Bunun yerine, Nathaniel'in çalkantılı bir geçmişi olmasının hiç de şaşırtıcı olmadığını düşündü.

"Tanrım," dedi adam, Lily'nin düşüncelerini odaya geri getirerek.

"Bu," Victor, Lily'yi tanıtarak, "oğlum Jeffrey."

Jeffrey öne çıktı, elini uzattı ve ona, "Annem ve babam dışında herkes bana Jeff der," dedi.

Elini uzatıp onun elini sıkmak istedi, ama o elini çevirip belinden eğildi ve elini ağzına götürerek dudaklarını onun parmak eklemlerine değdirdi.

Gözleri kadının gözlerine baktı.

"Sen kimsin?" diye sordu ve o, flört etme konusunda pek deneyimli olmasa da, adamın ses tonunun flört edici olduğunu düşündü. Ya da en azından son dört yıldır, naif bir şekilde, ona karşı durmadan yapılan flört girişimlerini fark etmemişti.

"Ben Lily Jacobs," diye cevapladı.

"Hayır, sen Lily Jacobs değilsin. Sen cennetten gönderilmiş bir meleksin," dedi adam, onu şaşırtarak, sessizce, kesinlikle flörtöz bir şekilde, gereğinden fazla elini tuttuğu için sonunda elini bıraktı.

O doğrulurken, Lily odanın tamamen değiştiğini ve onun sözleriyle birlikte yerinden oynadığını fark etti. Hava o kadar yoğunlaştı ki, bıçakla kesilebilecek kadar keskinleşti. Victor gerildi ve gözleri, hala sandalyesinin arkasında duran Nathaniel'e kaydı. Laura yavaşça ayağa kalktı ve gözleri Lily'ye kaydı, eli boğazına doğru garip bir hareketle yakında bir tehlike olacağını işaret etti. Ve Lily, arkasında tehlikeli bir şeyin yayıldığını hissedebiliyordu.

Lily cesurca olan biteni görmezden geldi ve gözleri Laura'nıninkilerle temas kurdu, çünkü onlar en güvenli yer gibi görünüyordu.

"Ne yıldönümü kutlaması?" diye sordu.

Laura cevap vermeye başladı, "Önemli bir şey değil, canım..."

Jeff şömineye doğru ilerliyordu ve annesini keserek, "Önemli bir şey değil değil. Otuzuncu evlilik yıldönümünüzün önemli bir şey olmadığını söyleyemem." dedi. Dönüp, dirseğini şömine rafına rahatça dayadı.

Lily nefesini tuttu ve konuşmak için ağzını açtı. Onun için yıldönümlerini iptal ettiklerine inanamıyordu ama Jeff henüz bitirmemişti.

Gözleri Nathaniel'e kaydı ve bu seferki bakışları hesaplayıcıydı.

"Bu arada Nate, Georgia aradı. Bir şey yüzünden oldukça sinirli. En iyisi, o lanet yüzüğü nihayet parmağına taksan iyi olur. Bu onu sakinleştirir."

Lily ağzını birden kapattı.

Onun bir kız arkadaşı vardı, nişanlısı gibi görünen bir kız arkadaşı.

Tabii ki.

Tabii ki, tabii ki, tabii ki.

Bunun gerçek olamayacağını biliyordu. Zaten ona bakmazdı bile, sıradan, Indiana'nın küçük kasabasından gelen Lily Jacobs'a. Fazire'den dilediği dilekle bile, Nathaniel McAllister gibi muhteşem bir erkeği asla elde edemezdi.

Asla.

"Umarım benim için yıldönümünü iptal etmemişsindir," Lily hayal kırıklığını sözlerle gizledi.

O anda pek de nazik olmayan, daha çok kızgın görünen Laura'nın gözleri oğlundan Lily'ye kaydı ve hemen yumuşadı.

"Sadece yarına erteledik." "Oh hayır!

Devam etmelisin," diye haykırdı Lily.

"Her şey halloldu, Lily. Endişelenme," Victor kısa süren ve artık sona ermiş olan tartışmaya araya girdi ve sonra kasıtlı olarak kapıya doğru yönelerek, "Jeffrey, seninle konuşmak istiyorum," dedi.

"Hay sıçayım, şimdi ne yaptım ben?" Jeffrey, pek de fısıldayarak değil, mırıldandı ve Laura'nın gözleri yine sinirli bir ifadeye büründü. "Gördün mü

Bak sevgili kardeşim, o *seninle* konuşmak istemiyor," dedi Jeff, gözleri Nathaniel'e bakarken tuhaf bir şekilde yaramaz bir çocuk gibi görünüyordu.

Nathaniel tek kelime etmedi, bu da Jeff'i daha da kızdırmış gibiydi.

Ama Lily, Nathaniel'in nasıl kardeşi olduğunu merak ediyordu. Victor'un Nathaniel'e davranışları ve Laura'nın ona bakışları, kardeş olduklarını doğruluyordu. Ama aynı soyadını taşıyorlardı ve birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Nathaniel'in görünüşte önemsiz bir şey için gereksiz bir kavgaya girmeyeceği belli olunca, Jeff uzaklaşmaya başladı ama Lily'ye ulaştığında durdu.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama seni daha sık görmeyi umuyorum." Gülümsedi, çocuksu yakışıklılığı ve neşesi geri gelmişti ve yine oldukça çekici görünüyordu.

O da çekinerek gülümsedi, ama Lily nedense onun kendisini rahatsız ettiğini hissetti. Lily hayatında ilk kez birine neredeyse anında antipati duydu.

Adam odadan çıktıktan sonra Lily Laura'ya döndü.

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Yıldönümün..." diye başladı.

"Gerçekten, Lily, sorun değil. Aslında rahatladım. İkimiz baş başa güzel ve sakın bir gece geçirebiliriz. Zaten ben de bunu tercih ederim. Victor ve ben *baş başa akşam yemeğine* çıkarken Nathaniel seni eğlendirebilir."

Laura umut dolu gözlerle Nathaniel'e baktı ve Lily istemese de sandalyesinde dönerek ona da baktı.

Bastırılmış şiddet ortadan kalkmıştı. Onun yerine, kayıtsız bir ilgisizlik vardı.

"Georgia'ya bakmam gerek." Elini sandalyenin arkasına dayamış, sözleriyle onu itti.

"Georgia'nın anlayacağından eminim. Evde bir misafirimiz var," diye cevapladı Laura.

Nathaniel Laura'ya yaklaştı ve Lily, onun önünde durup alnına tanıdık, sevgi dolu bir şekilde öpüşmesini hayranlıkla izledi.

"Artık burada yaşıyorum, unuttun mu?" Sesi hafif, hatta alaycıydı ve Lily içini (birazcık) eridiğini hissetti.

"Sanırım Jeffrey, kendisi ve Lily için yapacak *bir şeyler* bulacaktır," dedi Laura, sanki bir meydan okuma gibi ve Lily bunun ne anlama geldiğini bilemedi.

"Eminim bulacaktır," diye mırıldandı Nathaniel, koyu renkli gözlerini *imkansız derecede* koyu gözlerini Lily'ye çevirdi ve derin sesiyle "Lily" dedi.

Onun adını söyleyen sesi, yumuşak bir dokunuş gibi tenini okşarken, tıpkı babası gibi, kararlı adımlarla odadan çıktı.

Ve Lily, Laura'nın "lanet olsun" dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

SEVEN

Nate

"BUNU YAPTIĞIMA İNANAMIYORUM." Georgia'nın sesi acı ve öfke doluydu. "Sen benden ayrıldıktan sonra, seninle birlikte ailenin yıldönümü partisine katılmayı kabul ettiğime inanamıyorum. Neden bunu yaptığımı bir daha söyler misin?"

Nate, Maserati'yi bir park yerine soktu, el frenini çekti ve arabayı durdurdu. Sonra Georgia'ya döndü ve ön kolunu direksiyon simidine dayadı.

"Aileme saygımdan dolayı," diye cevapladı, bunun açıkça ortada olduğunu düşündüğü bir şekilde.

Sözleri kısıydı, sabrı tükeniyordu. Onun dairesinden ayrıldıklarından beri konuşup duruyordu ve Nate bir daha asla şımarık, pis zengin bir kaltakla ilişki kurmayacağına yemin etmişti.

"Fikrimi değiştirdim," diye sertçe cevap verdi. "Bunu yapmayacağım."

O, kadından uzaklaştı. "O zaman eve kendi başına bir yolunu bulursun."

Sanki Londra'da onu güvenle eve götürecek yüzlerce taksi yokmuş gibi öfkeli bir şokla nefesini tuttu ve Nate, bir anda onunla ilişkisini bitirdi.

Arabadan indi ve normalde yaptığı gibi, Laura'nın yıllar önce ona öğrettiği centilmenlik kurallarına uygun olarak, kadına inmesine yardım etme zahmetine girmede. Sonra ailesinin evine doğru yürüdü. Uzun adımlarına yetişmek için kaldırımında yüksek topuklu ayakkabılarının çift vuruşlu sesini duydu. Kapıyı çalmadı çünkü buna gerek yoktu, bu onun eviydi, ancak bunca yıl sonra hala bu gerçeği inanması zordu ve eve girdi.

Hemen parti sesleri duydu, düşük sesli konuşmalar ve yumuşak kahkahalar.

Lily'nin de orada bir yerde olduğunu biliyordu.

Laura, Nate'i arayarak Lily'yi bir gece daha kalıp partiye katılmaya ikna ettiğini söylemişti. Annesi, Lily'nin sabah uyandığında vücudunun tutulmuş ve ağrılı olduğunu, hemen doktoru aradıklarını açıklamıştı. Laura, Lily'nin hala sağlığının yerinde olduğunu, ancak iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu ve Laura olarak ona bu zamanı vermekte kararlı olduğunu söyledi. Nate, Laura'nın Lily'yi orada tutmak için duruma biraz dramatik bir hava kattığını hissetti, çünkü Lily'nin acı ve ıstırabını anlattıktan sonra, alışverişe çıkacaklarını duyurdu.

Nate, Lily ve Jeff'in dün akşamı nasıl geçirdiklerini merak etti. "Lily ve Jeff" fikrini hiç sevmiyordu, ama "Lily ve Nate"den çok daha uygun olduğunu düşünüyordu.

Nate kim olduğunu, ne olduğunu ve nereden geldiğini biliyordu. Kozmopolit, her şeyi görmüş, her şeyi yaşamış Georgia'yı yatağına atmaktan hiç çekinmiyordu.

Ancak tatlı, alçak sesi, mükemmel, dokunulmaz cildi ve güven dolu gözleriyle Lily Jacobs gibi kızlar Nate gibi erkekler için uygun değildi.

Nate McAllister babasını tanımiyordu. Annesi alkolik, uyuşturucu bağımlısı ve her bakımdan bir fahişeydi. Annesi, uyuşturucu bağımlısı sevgililerinden biri tarafından, kirli ve pis bir mahalledeki kirli ve pis bir dairede öldürülmüştü. Nate, yaşı iki haneli rakamlara ulaşmadan hırsızlığa başladı ve ilk işi, artık hayatta olmayan bir gangster için çalışmaktı, ancak bu, Nate'in henüz ergenliğe girmeden suç dünyasına girmiş olduğu gerçeğini değiştirmede.

Lily Jacobs onun için fazla iyiydi. Nate bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

"Nate!" Bu, her zamanki gibi çok fazla ten gösteren siyah bir elbiseyle göz alıcı görünen üvey kız kardeşi Danielle'di.

Ona koşarak geldi ve aşırı samimi, aşırı uzun ve hiç de kardeşçe olmayan bir kucaklaşma verdi.

"Dün kahramanlık yaptığını duydum," dedi, ondan uzaklaşırken ellerini omuzlarında tuttu ve Laura'nın gözlerine benzeyen ama onun sıcaklığını taşımayan gözleriyle onu yakından süzdü.

Nate cevap vermedi.

"Amerikalı hala burada," diye bilgilendirdi Danielle ve Nate ona dokunmayınca uzaklaştı. "Ne giydiğini görmelisin. Annemle bu öğleden sonra bir yere gittiler, sanırım Covent Garden ya da Notting Hill'e, kim bilir? Alışverişten bir sürü poşetle döndüler. Annemin bu yaşta Notting Hill'de alışveriş yapması utanç verici. Oh, merhaba Georgia."

Georgia gelmiş ve Nate'in yanında durmuştu, yüzünde öfke maskesi vardı.

Danielle, her zamanki gibi değerlendirici bakışıyla Georgia'ya yakından baktı, sonra da kayıtsız görünen Nate'e döndü. Danielle'in yüzünde kurnaz ve memnun bir gülümseme belirdi, bu da onun güzel yüz hatlarını çok daha az güzel hale getirdi.

"Her şey yolunda mı?" Danielle, cevabı bildiği halde sahte bir endişeyle sordu.

Yıllardır onun ilişkilerini yakından izliyordu. Georgia'nın zamanının dolduğunu biliyordu.

"Peki," diye kısa bir cevap verdi Georgia, Danielle'in kendini Nate'in sevgisi için bir rakip olarak gördüğünü uzun zamandır biliyordu. "Neden bahsediyorsun?"

Danielle kollarını kavuşturdu, bu da straplez elbisesinin üstünden oldukça fazla dekolte görünmesine neden oldu.

"Görünüşe göre Nate, bir Amerikalı kadını çanta hırsızından kurtarmış. Kadın biraz hırpalanmış ve annemle babam ona bakıcılık yapıyorlar."

Georgia ile birlikte yeni bir düşmana karşı hızla düşmandan müttefike dönüşen Danielle, her kadın gibi, özellikle de çekici ve *kesinlikle* çarpıcı bir kadın, hem Danielle hem de Georgia tarafından düşman olarak görülüyordu, devam etti.

"Onun konuşmasını duymalısın. Çoğu zaman ne dediğini anlamıyorum, çok kalın bir aksanı var. *Indiana'lı olduğunu* söylüyor." Danielle "Indiana" kelimesini sanki tadı kötüymüş gibi söyledi. "Kesinlikle o köylülerden biri. Annem onu çok sevimli buluyor. Ben şahsen öyle görmüyorum."

Nate, Danielle'in sözlerinden rahatsız oldu... hayır, *son derece* rahatsız oldu.

Lily'nin aksanı, tipik Amerikan güney aksanı değildi, ama kesinlikle sevimli, kırsal bir tınısı vardı. Yine de, onu anlamak hiç de zor değildi

ve kendisi hiçbir şekilde bir köylü gibi davranmıyordu. Aslında, bu fikir çok saçmaydı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi, çünkü aniden çok fazla içki içmek istedi.

Danielle ona göz kırptı. "Ben de, canım, bana da bir tane getirir misin?"

Bu manzarayı görünce çenesini sıktı. Tanrı aşkına, o onun kız kardeşi.

Başka bir şey düşünmek bile iğrençti.

Yıllarca pratik yaparak öğrendiği gibi, onu görmezden geldi ve çizim odasına girdi.

Ve orada hemen Lily'yi gördü.

Jeff'in yanında şöminenin yanında duruyordu, Nate'in kardeşine hafifçe bakıyordu, yüksek topuklu ayakkabılarla neredeyse onun boyuna ulaşıyordu ve belirsiz bir şekilde gülümsüyordu.

Elbisesi hiç de utanç verici değildi.

Couture değildi ama güzeldi ve sanki onun için yapılmış gibi ona çok yakışıyordu. Elma yeşili ipek kumaştan yapılmış, önü derin V kesimli, dekoltesini hafifçe gösteren ama aşırıya kaçmayan bir elbiseydi. Yakasında ince bir fırfır vardı ve bu fırfır, elbiseyi onun zarif omuzlarında tutan tek şey gibi görünüyordu. Elbise, onun dolgun vücudunu mükemmel bir şekilde sararak dizlerinin hemen üstüne kadar düz bir çizgi halinde uzanıyordu.

Tek bir mücevher bile takmamıştı, küpe bile takmamıştı ve buna da gerek yoktu. Yüzünden ve boynundan uzaklaştırılmış parlak gözleri ve ışıltılı saçları, elbisenin tek aksesuarıydı. Ayakları, elbiseden daha koyu yeşil renkli yüksek topuklu sandaletlerle kaplıydı, topukları ayak bileklerinin etrafında cesur bir kayışla ve ayak parmaklarının etrafında iki ince çapraz kayışla sabitlenmişti. Her zamanki keskin gözlem yeteneğiyle, ayak parmaklarının artık dunkü koyu şarap rengine değil, inci gibi, yanardöner pembe renkte olduğunu fark etti.

Dostça gülümsemesine rağmen, sakın ve ulaşılmaz bir prenses gibi görünüyordu.

Nate, Jeff ile de çok yakıştığını fark etti. Mükemmel bir çifttiler. Jeff de açıkça aynı şeyi hissediyordu.

"Merhaba, canım." Laura sessizce yanına geldi, koluna dokundu ve Nate ona dönerek, pürüzsüz bir şekilde tıraşlanmış yanağına öpücük kondurması için eğildi.

Ona gerçek bir anne olan, tek gerçek annesi olan kadına baktı ve onunla birlikte olmaktan içten bir mutlulukla gülümsedi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Laura dürüstçe. Mükemmel bir ev sahibesiydi, sosyalleşmede çok iyiydi, ama büyük partiler vermektense ailesiyle veya yakın arkadaşlarıyla küçük toplantılar yapmayı tercih ediyordu. "Ama Danielle bunu büyük bir olay haline getirmek istedi, o yüzden..."

Nate, Danielle'in ifadesinin geri kalanını okudu. Danielle'in istediği şeyi Laura ve Victor, şimdi de Jeff ona vermişti. Vermedikleri takdirde ortaya çıkacak öfke krizinden çok daha kolaydı bu. Nate, Danielle'e hayır diyebilen ailenin tek üyesi gibi görünüyordu.

Ve bunu sık sık yapıyordu.

"Lily nasıl?" diye sordu Nate ve annesinin dudaklarında beliren tatlı, anlamlı gülümsemeyi görünce, bu soruyu sormamış olmayı diledi. Her iki ebeveyninin de çöpçatanlık yapmaya karar verdikleri çok açıktı.

"Daha iyi, sanırım, ama emin değilim. Herhangi bir sertlik veya ağrıyı saklamaya kararlı. Bu sabah yataktan kalkacak kadar bile zorlandığını öğrendiğimde, hissettiği acıdan çok benim üzüntümden daha fazla üzüldü. Her şeye rağmen, ikimiz de harika bir gün geçirdik." Tereddüt etti, sonra eğilip sessiz bir sesle, "Nathaniel, çok garip ama onu bir gün değil, bir ömür tanıyormuşum gibi hissediyorum. Çok açık, çok tatlı. Indiana'daki ailesi hakkında anlattığı hikayeleri dinlemelisin. Çok komikler. O çok komik."

Nate, Laura'nın dans eden gözlerine gülümsemeye devam etti, sonra tekrar Lily'ye döndü.

İş için birkaç kez Amerika'ya gitmişti, ancak Indiana'ya hiç gitmemişti. Kızın ailesini merak ediyordu. Kızın zengin olduğu çok açıktı. O kadar uğraşarak sakladığı çanta küçük bir servete mal olmuştu. Biliyordu, geçen yıl Noel'de Laura'ya bir tane almıştı.

Lily'nin her şeyinden sınıf ve yetiştirilme tarzı okunuyordu.

"Ne kadar süre burada kalacak?" diye sordu, gözlerini Lily'den ayırmadan. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için bir gün ve bir gece daha kalmasını sağlamaya çalışıyorum

Laura cevapladı.

Nate bu cevaba şaşırdı.

"Tatili bitti mi o zaman?" diye sordu.

"Anlamadım?" diye karşılık verdi Laura.

İsteksizce, Jeff ve Georgia'nın babasıyla konuşan Lily'yi izlemeyi bıraktı. Georgia'nın babası da diğerleri gibi ona hayran kalmıştı. Bu şaşırtıcı değildi, çünkü Lily, iki erkeğin de başlarını geriye atıp gülmelerine neden olacak bir şey söylemişti.

Nate Laura'ya döndü. "Tatili, Indiana'ya geri dönmek mi istiyor?"

Laura bir an şaşkın göründü, sonra başını salladı. "Hayır, hayır. Lily burada, İngiltere'de yaşıyor. Somerset'te bir sahil kasabasında. Yıllardır burada, üniversite için Oxford'a gelmiş ve kalmaya karar vermiş."

Oxford'da okuyan ve kalmaya karar veren bir Amerikalı, diye düşündü Nate. Kesinlikle parası var.

Bu bilgi, ondan uzak durma kararını pekiştirdi. Elbette onu kazanabilirdi, ama eğer geçmişini öğrenirse, sevimli ama kültürlü burnunu ona çevirirdi.

Ve bunu kabul edemezdi.

"Jeff ona kapılmış görünüyor," dedi Laura'ya, kararlılığı ses tonunu kaygısız kılıyordu ve annesinin bilgili yüzü anında dehşete dönüştü.

"Evet," diye sessizce kabul etti ve Nate sesindeki hayal kırıklığını bile duyabiliyordu.

"Çok yakışıklı bir çift oluyorlar," diye dalgın dalgın yorumladı, Lily'den uzaklaşarak, onu zihninden silip, yerine bir içki, sert bir içki düşünmeye başladı. "Özellikle sen onu bu kadar seviyorsan, umarım senin için de bir şeyler olur," diye bitirdi Nate, sonra eğilip Laura'nın yanağına sevgiyle bir öpücük kondurdu ve hayal kırıklığına uğramış arkadaşının yanından ayrılip kendine bir içki bulmaya gitti.

Sonraki iki saat boyunca parti kalabalıklaştı (kimse Roberts'ların partisini kaçırmazdı, bir gün ertelenmiş olsa bile, Victor barında herkese cömert davranmasıyla ünlüydü), Nate Lily'den kaçınmaya bile gerek duymadı. Bu tür etkinliklerde sık sık aranırdı, iş tanıdıkları ve kadınlar onun ilgisini çekmek için baskı yaparlardı.

Ailesine karşı görevini yerine getirdiğini düşündükten sonra, biraz huzur ve sessizlik bulmak ve sigara içmek için dışarı çıkmaya karar verdi. Laura sigara içmesini sevmiyordu, bu yüzden evde içmiyordu ve Victor onu puro içmeye ikna etmeye çalışıyordu, Victor da puro içiyordu, ama o da evde içmiyordu. Ancak Nate, bir şekilde kötü alışkanlığından vazgeçmemesi gerektiğini hissediyordu, bunun kendisi hakkında, kim olduğu hakkında bir şey söylediğini düşünüyordu. En azından yasal bir şeydi.

Ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı, ancak Lily'nin ön basamakta oturduğunu görünce donakaldı.

Elbisesi arkadan kesilmiş, düşük, fırfırlı V yakalıydı ve belinden aşağısını hem savunmasız hem de baştan çıkarıcı bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, başının arkasına gelişigüzel ama şık bir şekilde tutturulmuştu ve kırmızı-altın rengi saçları boynuna, yüzüne ve narin çenesine dökülüyordu.

O geldiğinde Lily döndü ve hareketinden dolayı yüzünü buruşturduğunu gördü.

Onun acısını görünce dudakları inceldi ve ilk kez değil, o hırsızın boğazını sıkmayı asla bırakmamalıydım diye düşündü.

Onu görünce yüzünde bir duygu belirdi, onun anlayamadığı, garip bir melankoli gibi görünen bir duygu.

Sonra onu gizlemeye çalıştığını gördü, tam olarak başarılı olamadan, ve ona rahat bir "Selam" diyerek selam verdi.

"Lily," diye karşılık verdi, belli belirsiz bir rahatsızlıkla.

Eve dönüp kapıyı kapatamazdı. Bu sadece kaba bir davranış olmakla kalmaz, onu kaçındığını da çok açık bir şekilde gösterirdi. Bu nedenle, ön verandaya çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Onun yanına dikildi ve kalçasını parlak siyah, ferforje korkuluğa dayadı.

Ceketinin iç cebinden sigara paketini çıkardı ve ona uzattı.

"Sakıncası var mı?"

O, tüm bu süre boyunca onu izlemişti, inanılmaz gözleri ondan hiç ayrılmamıştı. Sonra gözleri sigaraya kaydı ve gözlerinde bir şey parladı.

"Sigara içmemelisin," dedi sessiz ama onaylamayan bir tonla. "Laura gibi konuşuyorsun," dedi ona.

"Öyleyse Laura haklı," diye cevapladı kadın, önceki gün çanta hırsızına doğru deli gibi koşarken gördüğü ruh halini biraz sergileyerek.

Onun sözleri üzerine, sigaraları cebine geri koymak için harekete geçti ama kadın başını salladı ve başka yere baktı.

"Hayır, hayır, devam et. Gerçekten, umurumda değil," diye yalan söyledi.

Ona hoş gelmeyeceğini bildiği halde, ya da muhtemelen bu yüzden, Victor'un ona verdiği altın çakmakla sigarasını yaktı, kız ise onu ilk gördüğü pozisyona geri döndü. Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu, elleriyle dirseklerinin içini kavradı.

"Jeff nerede?" Hiç umursamasa da, bir şey onu sormaya zorladı.

Omuzlarını dikkatlice kaldırdı ama cevap vermedi.

O, merdivenleri dikkatle incelemeye devam ederken, adam sessizce sigara içip, onun eğik sırtındaki kusursuz cildi dikkatle incelemeye devam etti. O cildin nasıl bir his verdiğini, tadı nasıl olduğunu merak etti ve son olarak, onun garip ruh halini merak etti.

"Sana teşekkür etmedim," dedi merdivenlere, onun düşüncelerini keserek.

"Anlamadım?"

Kız yine başını çevirdi ve gözlerini ona dikti.

"Dün, beni... yani, beni... çanta hırsızından kurtardığın için. Sana teşekkür etmedim."

Cevap veremedi, bu yüzden cevap vermedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

O, kadının minnettarlığını kabul etmek için çenesini hafifçe kaldırdı ve kadının sessiz sözlerine karşı hissettiği hoş duyguları bastırmaya çalıştı.

"Çok kahramanca bir davranıştı," dedi ona.

"Kahramanca değildi," diye reddetti.

Bu, kadının düşünceli ruh halini bozdu ve dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Yaklaşık üç bin tanık vardı ve hiçbirisi yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı, bence bu kahramanca bir davranıştı."

"Üç bin biraz abartılı bir rakam," diye cevapladı, sesi hafif ve alaycı bir tonda. Onun küçük gülümsemesine karşılık vermemek için kendini tamamen aciz hissetti.

Sözleri, kadının gözlerinin parlamasıyla aynı anda tam bir anlam kazandı ve o bir anlığına donakaldı.

"Abartılı mı? Bana üç bin kişi gibi *geldi*," dedi kız ve geriye yaslanarak ellerini arkasına koydu ve bacaklarını rahatça çaprazladı. Eteğinin kenarı dizine kadar yükseldi ve uyluklarının en ufak bir kısmını ortaya çıkardı. Nate bunu görünce vücudunun ısındığını hissetti. "Kendimi sokak sanatçısı gibi hissettim. Sanki işimiz bittikten sonra şapkamızı dolaştırmalıydık. Bazılarının fotoğraf çektiğine yemin edebilirim."

Kadının ruh hali yumuşadıkça ve onu kuru mizahıyla tanıştırdıkça, Nate kendi dudaklarının seğirdiğini hissetti.

"Çektiler," diye bilgilendirdi onu.

Kafasını salladı ve yumuşak bir şekilde güldü, bu sesi o kadar çok sevdi ki, sanki fiziksel bir dokunuş gibi hissetti.

"İnsanlar," diye mırıldandı, bu kelime anlam yüklüydü ve Nate bunu çok sevimli buldu.

Muhtemelen insanların neler yapabileceğini, ne kadar alçaldıklarını hiç bilmiyordu. Ve o, alışılmadık bir şekilde, onun bu korkunç gerçeği asla keşfetmemesini diledi.

Derin bir nefes aldı ve başını çevirip caddenin karşısına baktı.

"Orada sadece birkaç kişiyi tanıyor olsam da, geri dönmeliyim," dedi.

"Evet," diye onayladı Nate.

Kesinlikle geri dönmeleri gerekiyordu.

Onunla burada bir dakika daha yalnız kalırsa, ondan uzak durma konusundaki kararlılığını unutacaktı.

birçok şeyi unutacaktı. On altı yıldır unutmamaya çalıştığı şeyleri.

Sigara izmaritini kaldırıma attı ve bu hareketiyle kadının vücudunun aniden hareketsiz kaldığını fark etti.

Sonra olağanüstü bir şey yaptı.

"Çöp attın!" diye ateşli bir şekilde suçladı, zarif bir şekilde ayağa kalkarak, sanki patlayıp sokağın yarısını alevler içinde yok edecekmiş gibi yanan sigara izmaritine öfkeyle baktı.

Gözleri ona çevrildi.

O, buna cevap verecek hiçbir şey bulamadı. Elbette, kız haklıydı.

Kızginken bir şekilde daha da etkileyici bir güzelliğe sahipti.

"Fazire, çöp atmamalısın diyor. İnsanların çok fazla çöp attığını söylüyor."

Konuşurken, kız dönüp öfkeyle merdivenlerden aşağı indi.

Nate, kızın sigara izmaritine doğru yürüdüğünü hayretle izledi. Kız yavaşça eğilip izmariti oluktan aldı ve iğrenç bir şeymiş gibi başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Kızın elindeyken, izmarit gerçekten iğrenç bir şeydi.

"Fazire, insanların yaşadıkları yere daha iyi bakmaları gerektiğini, yoksa çok uzun süre yaşayamayacağımızı söylüyor." Öne eğildi ve sigarayı merdiven basamaklarından birine vurarak söndürdü, bu hareketiyle Nate'e göğüs dekoltesini daha da fazla göstererek onu tahrik etti.

"Fazire kim?" diye sordu Nate ve onun doğrulmasını izledi.

Öfkenin yanaklarını kızarttığını gördü ve bu akşamın başlarında aldığı kararın, onun dekoltesini gördüğünde bir kez, gülümsemesini gördüğünde bir kez ve "teşekkür ederim" dediğini duyduğunda bir kez daha kaybolduğunu fark etti.

Kadın sigarasını atacak bir yer arıyordu. "O bir aile dostu. O bana yardım etti beni büyüttü," kadın dalgın bir şekilde açıkladı. dalgın bir şekilde.

"Lily, onu bana ver," dedi Nate yumuşak bir sesle ve gözleri ona dönerek odaklandı.

Elini uzattı ve Lily merdivenleri çıktı, Nate'in durduğu yerden iki basamak aşağıda durdu ve sigaranın kalanını Nate'in avucuna bıraktı.

Onun tek sigara izmaritini temizleyerek dünyayı kurtarmaya yönelik oldukça boşuna çabasının ardından, davranışlarının ve sözlerinin ne kadar tuhaf olduğunu geç de olsa fark etmiş gibiydi. Bu farkındalık, onun komik bir şekilde utanmasına neden oldu.

"Bence," diye fısıldadı, gözlerini ondan başka bir yere dikerek, "bu biraz kaba bir davranış olabilir." Sanki kabalık en büyük günahmış gibi bu cümleyi bitirdi.

"Gezegenin yok edilmesine düşüncesizce katkıda bulunmamdan daha kaba değil," dedi adam, bu sefer kesinlikle alaycı bir tonla.

Gözleri onun gözlerine kaydı ve ona bir bakışta hayal kırıklığı anında kayboldu ve gülmeye başladı, yumuşak ya da alçak sesle değil, büyük bir duygu ile ve bu o kadar bulaşıcıydı ki, kendini ona sırtarken buldu.

Ve o anda, kararlılığı tamamen unutuldu.

"Evet, doğru." Artık gülmüyordu ama gözleri hala dans ediyordu. "Sen kesinlikle benden daha kabasın. Utanmalısın Nate, çok utanmalısın."

Kendini durduramadan, düşünmeye veya yapmaması için tüm nedenleri hatırlamaya başlamadan önce sordu, "Yarın kalacak mısın?"

"Anlamadım?" Kafasını merakla eğdi, muhteşem gözleri hala gülümsüyordu.

"Yarın. Laura ve Victor'da bir gün daha kalacak mısın?" "Ben..."

Tereddüt etti, onu izledi. "Sanmıyorum. Zaten çok fazla faydalandım zaten. Senin... ailen çok nazik ama balık ve misafirler üç gün sonra kokmaya başlar."

"Ne?" Artık düşünmekten kendini alıkoymasına gerek yoktu, çünkü tek düşünebildiği şey, onun neyden bahsettiğini hiç anlamadığıydı.

"Büyükannem eskiden şöyle derdi: 'Balık ve misafirler üç gün sonra kokmaya başlar. ' Bu, misafir olduğunda misafirperverliği suistimal etmemek gerektiğini söylemenin onun tarzıydı." Son iki basamağı çıktı, onun önüne dikildi ve başını kaldırıp ona baktı. "Demek istediğim, artık eve gitme vaktim geldi."

"Daha iki gündür buradasın," diye yardımcı olmak için ona bilgi verdi ve yukarı doğru bakan yüzüne gülümsedi.

Gülümsemesini yakaladığında kadının yüzünde bir değişiklik oldu ve nedense bu, yanaklarına bir kez daha kızarıklık yayılmasına neden oldu.

"Benim düşündüğüm kadarıyla, geldiğimde Laura ve Victor'u tanıımıyordum, bu yüzden en az bir gün, belki de iki gün kesilmeli. Yani, kalma sürem doldu." Ona tuhaf bir gülümseme attı ve adam onu kollarına almamak için tüm gücünü toplamak zorunda kaldı.

O yakındaydı, uygunsuz bir yakınlık değildi ama onun görüş alanını doldurmaya yetecek kadar yakındı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, hafif parfümünün kokusunu alabiliyordu.

O, korkuluklara yaslanmış koltuğundan doğruldu. Bu, onları sadece birkaç santim daha yaklaştırdı ama bir zamanlar nezaket gereği korunan mesafe artık yok olmuştu.

"Bir gün daha kal," diye ısrar etti, sesi daha alçak ve ikna ediciydi.

Kadının vücudu neredeyse fark edilmeyecek kadar bir sarsıntı geçirdi ve ona bakmak için başını daha da geriye eğmek zorunda kaldı.

"Neden?" diye fısıldadı, gözleri sevimli bir şaşkınlıkla doluydu.

Adam ona yaklaştı ve kadının başı daha da geriye eğildi. Adam, onu öpmeden önce kadının böyle görüneceğini biliyordu ve bu düşünce onu bir kurşun gibi vurdu.

Kadın donmuş gibi görünüyordu, olduğu yere yapışmış gibiydi. Adam, çöp kutusuna atmak için elinde tuttuğu sigarayı tutmayan elini kaldırdı ve kadının boynundan kaçan bir tutam saçını yakaladı. Saçını parmağına doladı ve yumuşaklığını hissetti.

"Yarın akşam seni yemeğe çıkarabilirim," diye sessizce cevapladı. O anda Nate, kızın nefes almadığını fark etti.

Onunla ilgili bir şey, Nate'in onu tamamen ve tamamen kontrol altında tuttuğunu anlamasını sağladı. Gözlerine bakışından, ona kendini kaptırmış olduğu belliydi. Basitçe söylemek gerekirse, o Nate'in istediği gibi kullanabileceği biriydi. Bunu tek bir bakışla, tek kelime etmeden ifade etti.

Ve bu bilgi onu sarsmıştı. Bu mükemmel, saf, dokunulmaz yaratığın, şehrin yanlış tarafında yaşayan, bir fahişenin oğlu olan Nate McAllister'a kendini kaptırabileceği gerçeği. O, tarif edilemez bir şeye sahipti.

ama memnuniyetini haykırmak için baş döndürücü bir istek ve kendini ona gömmek, dilini ağzına gömmek, kendini onun içine derinlemesine gömmek, onu sahiplenmek, ona sahip olmak, onu gerçekten kendine ait kılacak şiddetli ve uzun süreli bir şey yapmak için eşit derecede güçlü bir istek.

"Nişanlın ne olacak?" diye fısıldadı.

"Nişanlım yok."

"O zaman kız arkadaşın... Adı ne, Georgia mı?" "Georgia ve ben artık birlikte değiliz."

O konuştuktan sonra, tereddüt etmeden "Tamam" dedi.

Saçlarını bıraktı, elini kaldırdı ve parmağını kulaklarının hemen önündeki saç çizgisinin yumuşak derisinden çenesinin boynuna değdiği noktaya kadar gezdirdi.

Kadının dudakları titredi.

"Tamam, ne?" diye sordu adam yumuşak bir sesle.

"Bir gece daha kalacağım," diye cevapladı, sesi de aynı derecede yumuşaktı. Nate gülümsedi.

Lily iç geçirdi.

EIGHT

Lily

"NATHANIEL BURADA, LILY."

Lily irkildi.

Victor kahverengi saçlı başını misafir odasının kapısından içeri soktu ve ona bir bakış attıktan sonra gülümsemeye başladı.

Kapıyı tamamen açtı ve kapı çerçevesinin içinde dik durdu. "Çok güzelsin."

"Öyle mi?" Sesi belirsiz ve belki biraz korkmuş gibiydi. "Evet, Lily, öylesin."

"Ben..." Ne diyeceğini bilmiyordu, kendini güzel bulmuyordu. Hiçbir zaman güzel *olmamıştı*. Güzel *olduğunu* bilmiyordu.

Aslında, Nate'in neden ona çıkma teklif ettiğini hiç anlamıyordu. Geçici delilik, diye karar verdi. Ya da daha çok, onun masum bir sigara izmaritini fırlatmasına öfkelenip, ona acıyarak, onun deli olduğunu düşündüğü için. Binlerce insan her gün binlerce sigara izmaritini fırlatıyordu. O ise sanki Nate cinayet işliyormuş gibi davranmıştı. Bu düşünce onu utançtan neredeyse bayılmak üzereydi.

Ama Nate'in ona çıkma teklif etmesinin tek nedeni Fazire'nin büyü olduğu için, hediye atın dişine bakmayacaktı, ya da bu durumda Fazire'nin sihirli cin atının dişine.

Victor'a söyleyebileceği tek şey "Teşekkür ederim" idi.

Victor başını eğdi ve ona güldüğünü söyleyebilirdi, ama kötü niyetli bir şekilde değil.

Bu, hayatı boyunca başına gelen en tuhaf durumdu.

Çok fazla tuhaf durum yaşamış olduğu da söylenemezdi. Oldukça korunaklı bir hayat sürmüştü.

Tabii ki, onun yetiştirilmesine katılan "yetişkinlerden" birinin gerçek hayattaki bir cin olduğunu saymazsak. Bu

O bunu hesaba katmıyordu çünkü bu, onun bildiği tek şeydi ve ona göre dünyadaki en doğal şeydi.

Ama işte oradaydı, sanki onları sonsuza kadar tanıyormuş gibi hissetmesine rağmen, neredeyse hiç tanımadığı insanlarla birlikte kalıyordu. Annesi ve özellikle de nezaket ve görgü kurallarının oksijenden daha önemli olduğunu düşünen babası, kimseyi kullanmamasını öğretmiş olmasına rağmen, onların nezaketinden yararlanıyordu. Ve onların oğluya randevuya çıkıyordu, ama nedense sanki onların kızıymış gibi görünüyordu ve onlar, onun uzun boylu, esmer, yakışıklı, popüler futbol takımının kaptanıyla randevuya çıkmasından inanılmaz derecede gurur duyuyorlardı.

Ne yapacağını bilemeyen Lily, öylece duruyordu. Hayatında hiç randevuya çıkmamıştı.

Laura ile alışverişe çıktığı gün satın aldığı kıyafetlerden birini giymişti. Parası yetmiyordu ama çok beğenmişti, bu yüzden dün satın aldığı diğer her şey gibi bunu da kredi kartıyla ödemişti. Annesi, kredi kartını gerekli şeyler dışında kullandığını öğrenirse, Becky beyin kanaması geçirirdi.

En açık pembe renkte, etek ucunda kırmızı ve turuncu renkli cesur desenler bulunan düz, kalem etek giymişti. Üstüne dar kesim pembe pamuklu bir kaşkorse ve önü açık bırakılmış hafif pamuklu kırmızı bir hırka giymişti. Laura ona bir çift ayakkabı ödünç vermişti (Lily'nin bilmediği şey, bu ayakkabıların Danielle'e ait olduğuydu ve bunu bilseydi onları giymezdi, çünkü Danielle'e karşı Jeffrey'e karşı olduğu gibi tepki gösterirdi), kırmızı, sivri topuklu slingback ayakkabılar.

Eşarbi takmadan tam bir ellili yılların kadını gibi görünüyordu. Daha da havalı bir Pink Lady.

Kendini aptal gibi hissetti.

Kendisinin şaşırtıcı derecede şık görüldüğünden hiç haberi yoktu.

Laura'nın ona ödünç verdiği küçük, şık, uyumlu kırmızı çantayı aldı.

"Her şey yolunda mı?" Victor onu yakından izliyordu.

"Ben..." diye başladı yine ve durdu, sonra ona umutsuzca baktı. Onu hiç tanııyordu ama

nedense ona güveniyordu ve "Victor, ne yapacağımı bilmiyorum" dedi.

Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, onu duyduğuna şaşırdı. Ama duydu ve odaya girdi.

"Ne yap ? " O biraz biraz şaşkın ve genelde çok kontrollü olan yüzünde bu durum belli oluyordu.

Çantayı kolunun altına sıkıştırdı, ellerini kaldırdı, parmaklarını oynatarak manikürünü inceledi.

"Hiç randevuya çıkmadım," diye ellerine fısıldadı, sesi daha da yumuşadı.

"Lanet olsun," diye küfretti Victor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kafasını kaldırdı ve ellerini uzattı. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Görünüşünü, tuhaf Pink Lady kıyafetini, sadece *kendisini* kastetmişti. Okulda yıllarca süren alaylardan bildiği gibi, o çılgın bir güzellik değildi ve asla da olmayacaktı. Kilo vermişti, kör değildi. Aynada kendini görebiliyordu. Giysi etiketlerini de okuyabiliyordu. Ama bunlara rağmen, hiçbir zaman kendine güven kazanamamıştı.

"Kaç yaşındasın?" Victor'un gözleri kısılmıştı. "Yirmi iki."

"Lanet olsun," diye tekrarladı.

"Bu yardımcı olmuyor," diye şaka yapmaya çalıştı ama sesi olduğu kadar korkmuş geliyordu.

"Manastır okulunda büyümüş olmalısın, değil mi?"

Bu cevaba şaşırdı ama dürüstçe cevap verdi: "Hayır, Indiana'da küçük bir kasaba."

Adam öne doğru geldi.

"Aynı şey," dedi küçümseyerek. Eli kadının beline gitti ve direnen vücudunu kapıya doğru sıkıca yönlendirdi. "Sen aşağı in, Nathaniel'e gülümse, sonra da, söz veriyorum, gerisini o halleder."

Kadın, adamın onu koridorda yönlendirmesine izin verecek kadar rahatladı. "Herkes ona Nate derken, sen neden Nathaniel diyorsun?"

Nate hakkında çok konuşulmuştu. Nate, neredeyse herkesin popüler konuşma konusuydu. İlk gecesi

Lily'nin Nate'i pek sevmediğini düşündüğü Jeffrey ile. Ertesi gün, Nate hakkında çok fazla konuşan ve kardeşlerinden çok daha fazla onu seven Danielle ile tanıştığında. Dün geceki partide, herkes Nate'in nerede olduğunu öğrenmek ve onunla konuşmak istiyordu. Ve o günün tamamında, Laura ve Danielle ile öğle yemeğine çıkıp, saç tokası bile alamayacağı mağazalarda alışveriş yaptı.

Lily, aklını başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordu, hayallerinin erkeği, en ateşli arzularının erkeği, yıllardır aşk romanlarında okuduğu erkekle olan randevusundan başka her şeyle. Bir erkek canlanmış ve şimdi onu yemeğe çıkarıyordu. Ama ne kadar uğraşsa da, ona sorular sormaktan kendini alamıyordu.

"Nathaniel bir beyefendinin, bir dahinin, Nate sadece bir isim. Ve benim Nathaniel'im bir *Nathaniel*." Victor bunu o kadar gururla söyledi ki, Lily dönüp ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Biliyor musun, bence haklısın," dedi ona ve Victor onun sözlerine onaylayarak gülümsedi.

"O, benim ve Laura'nın sonsuz rahatsızlığına rağmen Nate'i tercih ediyor," dedi Victor alaycı bir fısıltıyla.

Bu sırada merdivenlerden aşağı iniyorlardı ve o başını geriye eğip onun yorumuna güldü. Ve o anda bu yoğun adamı çok sevdiğini fark etti. Ona babasını hatırlatıyordu. Ve bu nedenle, Lily Jacobs olarak, ona bunu (bir şekilde) söyledi.

"Sen çok nazik bir adamsın Victor, bana gösterdiğin tüm nezaket için teşekkür ederim."

Victor, merdivenlerin neredeyse en altında, aniden ve büyük bir şaşkınlıkla durdu. Sanki sözleri küstahçaymış gibi ona dönüp baktı.

"Ben..." Bu kez onun sırası gelmişti ve Lily, onun kontrolünü kaybetmesinden rahatsız oldu. O, her zaman kontrolü elinde tutması gereken bir adam gibi görünüyordu.

Ancak kafası karışık. Tanrı aşkına, onun iyi biri olduğunu bilmesi gerekirdi. Ona Süpermen olduğunu ve

dişleriyle kurşunları yakalayabileceğini düşündüğünü söylememiştir ki.

Adam kontrolünü yeniden kazandı ve kız bunun için mutluydu, çünkü adama buna ihtiyacı vardı, bunu zırh gibi giyiyor gibiydi.

Sonra adam şöyle dedi: "Lily, çantan çalındığı için çok mutluyum."

"Ne?" diye bağırdı, biraz yüksek sesle ve coşkulu bir kahkaha atarak.

"Çantan çalınmasaydı, seninle hiç tanışmayabilirdik," diye açıkladı, elini tutup ona babacan bir hareketle okşadı, bu hareket onun karakterine hiç uymuyordu.

"Neler oluyor?" Jeffrey girişin duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde mutsuzluğu okunuyordu.

Lily ve Victor merdivenlerden inmeyi bitirdiler ve Jeff'i görünce Lily, tam olarak anlayamadığı bir suçluluk duygusu hissetti. Ayrıca Jeffrey'nin omzunu duvara dayayarak duruşunun Nate'inkinden farklı olduğunu fark etti. Jeff'inki kaygısız *bir kambur* duruşken, Nate'inki yırtıcı *bir eğilmeydi*.

"Lily ve ben özel bir an paylaşıyorduk," dedi Victor, sesi bir şekilde kesilmişti.

"Lily, çok kısa bir süre içinde aile üyeleriyle oldukça fazla özel an biriktiriyor gibi görünüyor," dedi Jeff.

Sözlerinde bir şey canını sıktı ve bunları söyleme şekli, bunun onun niyeti olduğunu şaşırtıcı bir şekilde açıkça ortaya koydu.

Victor, oğluna bakarken yüzü taş gibi sertleşti.

"Oh Lily, çok güzel görünüyorsun!" Laura, Lily'nin neredeyse bağırarak haber verdiği gibi, şüphesiz çizim odasından çıkıyordu ve neyse ki tuhaf gerginliği bozdu. Onu Nate izliyordu ve onu görünce Jeff'in kalan acısı kayboldu ve Lily nefesini tuttu.

Onu takım elbise giymeden ilk kez görüyordu. Bunun yerine soluk bir kot pantolon, siyah V yakalı kazak ve siyah botlar giyiyordu.

Ve kesinlikle çok yakışıklı görünüyordu.

"Bu kıyafetle senin motosikletine binmesi zor olacak." Jeff'in sesi, somurtkan ve tartışmacıdan neşeli ve biraz küstah bir tona dönüşmüştü.

"Motosiklet mi?" Lily, kafası karışmış bir şekilde mırıldandı, Nate'i görünce duyduğu hayranlık eriyip gitmişti.

"Jaguar'ı alabilirsin," dedi Victor. "Buraya bisikletle mi geldin?"

Nate'e baktı. Nate'in motosiklete bindiği düşüncesi çok saçma geliyordu. Romantik kahramanlar motosiklete binmezlerdi. Elbette Londra'da motosiklet en iyi ve en kolay ulaşım aracıydı, ama buna inanamıyordu ve bunun pek hoş olmadığını bildiği halde biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Maalesef araba servise girmesi gerekiyordu. Taksiye bineceğiz," diye açıkladı Nate.

"Motosiklet mi?" Lily, hala şaşkın bir şekilde tekrarlardı. Jeff duvardan uzaklaştı.

"Evet, Ducati'si. Nate hızlı gitmeyi, tehlikeli yaşamayı sever, öyle şeyler." Bu sözler keskin bir şekilde söylenmişti, ama ses tonunda kıskançlık vardı.

"Ducati nedir?" Lily, hala şaşkın bir şekilde Victor'a döndü, ama Laura onun yerine cevap verdi.

"Bir motosiklet, canım, ve onu sürmemesi gerekir. Tehlikelidir. Ona sürekli, motosikletle ve o lanet spor arabayla yarışarak kendini öldüreceğini söylüyorum, ama annesini dinliyor mu? Hayır, kesinlikle dinlemiyor."

Gözleri sevinçle Nate'e kaydı.

Bir motosiklet!

Lily, Nate gibi bir adamın, Nate'e benzeyen bir adamın, Nate gibi davranan bir adamın, (Nate gibi) motosiklet süren bir adamın annesini dinleyeceği fikrini tamamen reddetti.

Tek düşünebildiği şey onun motosikletiydi.

Babasının bir motosikleti vardı. Ona yalvarırsa, onu her zaman motosikletle gezdirirdi. Bunu çok severdi, açık havada olmayı severdi. Hızı, tehlikeyi severdi (gerçek bir tehlike olmasa da, Will her zaman çok dikkatliydi ve asla risk almazdı, ama o öyleymiş gibi davranabilirdi).

Bu yüzden heyecanla "Motosikletleri seviyorum!" diye bağırdı.

Bütün gün kendine sakın, soğukkanlı ve kendinden emin olmasını söylemişti. Nate'in alışkın olduğu gibi sofistike davranmalı,

küçük bir kasabadan gelen bir kız olduğunu belli etmemesi gerektiğini söylüyordu, çünkü bunun Nate'i çok sıkacağından emindi.

Ama bir motosiklet!

Sesinden duyduğu kadar heyecanlı, çekici ve baştan çıkarıcı görüldüğünün farkında değildi.

Parlayan gözlerini Nate'e çevirip, "Motosikletini alabilir miyiz?" diye sordu.

Gördüğü Nate ve görmediği Jeff, ikisi de ona bakıyorlardı, onun mutluluk dolu ve terk edilmiş arzusu içinde kaybolmuşlardı.

Nate ilk olarak kendini sersemliğinden kurtardı.

Ona doğru yürüdü, şehvetli dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Eteğin bisiklete binmek için pek uygun değil bence."

Hiçbir yapmacıklık belirtisi göstermeden ve sözlerinin ne tepki yaratacağını düşünmeden, elini önündeki havada salladı ve "Merak etme, yukarı çekeceğim" dedi.

Victor boğazını temizledi.

Laura başını eğdi ve yere gülümsedi.

Jeff'in (Lily görmedi) ağzı açık kaldı ve hemen (Lily de bilmiyordu) Nate'i daha da çok nefret etmeye karar verdi.

Nate'in gözleri, Lily'nin karnında tuhaf bir heyecan uyandıracak şekilde ısındı.

"Fazladan kaskın var mı?" diye sordu, karnındaki garip heyecanı inatla görmezden gelerek, onun motosikletine binme fırsatını inatla kovalıyordu.

"Evet, burada bir tane var," diye cevapladı Nate derin sesiyle.

"Karar verildi," dedi, ellerini önünde çırpı ve parmaklarını birbirine kenetleyerek, neşeyle ona baktı.

"Lily." Ses tonu onu reddedeceğini gösteriyordu ve o ona doğru eğildi.

"Nate, lütfen? Babamın bir bisikleti var." Indiana'daki birçok insan gibi o da "sickle" olarak telaffuz etti. "Eskiden beni sürekli dışarı çıkarırdı. Ben iyi bir bisikletçiyim, göreceksin. Hiç dikkatini dağıtmayacağım. Söz veriyorum."

Sözleri tamamen masumdu ve Jeff "Bu imkansız" diye mırıldanırken Nate'in gözlerinde eğlence parladı.

Jeff'e döndü.

"Hayır, gerçekten," dedi öfkeyle. "Ben çok iyi bir yolcuyum, babam öyle diyor." Nate'e döndü.

Nate, sanki o, şimdiye kadar doğmuş en büyüleyici yaratılmış gibi onu izliyordu.

Aynı zamanda, hayır diyeceğini açıkça belli eden bir ifade de vardı yüzünde.

"Lütfen," diye fısıldayarak yalvardı ve Nate'in gözleri yine parladı, karnında yine tuhaf bir his uyandı, sanki takla atıyormuş gibi.

"Tanrı aşkına, Nathaniel, onu motosiklete bindir," diye araya girdi Victor, çocukları doğduğundan beri yaptığı gibi her zamanki tavrıyla pes etti.

"Hayır!" Laura araya girdi. "Lily, *etek* giyiyorsun," diye gereksiz bir şekilde belirtti.

Lily, Nate'e yalvarırcasına bakmaya devam etti.

"Gerçekten bisiklete binmek istiyorsun, değil mi?" Nate yumuşak bir sesle sordu.

Lily, istediğini elde edeceğini bilmekten çok hissederek mutlu bir şekilde başını salladı.

"Bisiklete bineceğiz," diye karar verdi Nate.

"Yaşasın!" diye bağırdı Lily, önünde ellerini çırparak, tepkisine tamamen kapılmıştı ve daha sonra, coşkusunun ne kadar etkileyici olduğunu fark etmeden, çocukça bir aptal gibi görüldüğünü düşünecekti.

"Lanet olsun," diye Jeff, pek de fısıldayarak değil, küfretti. "Yeter artık, Jeffrey," diye Victor sertçe karşılık verdi.

Lily onları görmezden geldi. Nate'in fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımayacaktı, bu yüzden "Kask nerede?" diye sordu.

"Ben alırım," dedi Laura, onurlu ama biraz da hoşnutsuz bir tavrıyla.

"Ceketimi alayım," Nate annesinin peşinden gitti ve annesi mutfağa doğru ilerlerken, o da oturma odasına döndü.

Victor kolunu uzattı, yüzünde küstah bir gülümseme vardı. "*Ben* de seni Ducati ile tanıştırayım."

"Tamam," dedi Lily, gözleri parlayarak.

Victor onu daha önce hiç görmediği bir motosiklete götürdü (babasının sahip olduğundan çok daha güzeldi) ve Lily onu gördüğü anda ona bayıldı.

Nate bir süre sonra onlara katıldı.

Jeff ortadan kaybolmuştu.

"Bunu giy," dedi Nate, siyah deri bir ceket sallayarak.

"Hayır, sen giy," dedi Lily, onun kıyafetini giyme düşüncesinden utandığını fark ederek.

"Lily, bir şey olursa, deri en azından biraz koruma sağlar. Tanrı biliyor ki, geri kalanın korunmayacak," diye açıkladı Nate, sesinde eğlence ve sinir bozukluğu arasında gidip gelen bir tonla.

"Kaza yapacak mısınız?" diye sordu, başını eğerek. "Hayır,"

diye cevapladı, güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Eğlence galip geliyordu, bunu fark etmek onu memnun etti.

"Daha önce hiç kaza yaptın mı?"

Koyu renkli gözleri babasına kaydı ve Victor güldü.

"Sadece ceket giy, Lily," diye emretti Nate, itaatsizliğe izin vermeyecek bir ses tonuyla.

O bunu görmezden geldi. "Sen kaza *yaptın*."

Nate cevap vermedi. Victor'un kıkırdaması yumuşak bir

kahkahaya dönüştü. "Ceket giyeceğim," diye karar verdi ihtiyatlı bir şekilde.

"İyi fikir," diye mırıldandı Nate, ceketini açarak ona uzattı ve o da ona sırtını dönerek kollarını kolların içinden geçirdi.

Ceket ona bol gelmişti ama umursamadı. Ceket giymek hoş bir duyguydu.

Ellerini omuzlarına koyarak onu döndürdü ve o, ellerinin orada kalacakmış gibi (ya da kalmasını istiyormuş gibi) hissetti. Sonra eller kayboldu ve o yine ona dönmüştü. Çenesine kadar fermuarını akıllıca çekerek onu şaşırttı.

Ceket giymeye ikna edildiği için hemen pişman oldu.

Şimdi kocaman bir deri motosiklet ceket giymiş, *gerçekten* bir Pink Lady gibi görünüyordu.

Gözlerini Nate'e diktiğinde pişmanlığı eridi. Nate, ceketini giyen ona bakıyordu ve hiçbir deneyimi olmayan Lily bile, onun gözlerindeki bakışın

yoğun bir sahiplenme, vahşi ve çok, çok tehlikeli bir bakış olduğunu fark etti, ama *iyi bir yol*.

Yutkundu.

"İşte kask." Laura olay yerine gelmişti.

Büyük bir coşkuyla, beklenmedik sürprize odaklanmaya karar vererek, Laura'dan kaskı aldı ve ona geçici bir gülümseme attı. Lily saçlarını geri çekti ve ustaca kaskı takarken, Nate kendi kaskını taktı ve kaslı bacağını motosikletin üzerine attı. Lily, onun bunu yaparken kot pantolonunun uyluk kaslarına nasıl sıkıştığını hiç de dikkati dağılmadan fark etti.

Nate'in vizörü aşağıdaydı ve başını ona çevirdi. Lily, Nate'in son anda fikrini değiştirebileceği ihtimaline karşı tereddüt etmedi. Nate izlerken, Lily eteğini yukarı sıyırdı, kalçalarını salladı ve sırayla bükülmüş dizleri üzerinde zıpladı. Eteği, motosiklete binmek için yeterli olacak şekilde kalçalarına kadar sıkıştığında, bacağını motosikletin üzerine attı ve Nate'in arkasına oturdu. Laura ve Victor'a neşeyle el salladı ve düşünmeden, babasına yaptığı gibi Nate'in beline kollarını doladı.

"Hazırım!" diye bağırdı ve sesi kaskında yankılandı ve kask tarafından susturuldu.

Nate kısa bir baş sallama yaptı, alışılmış hareketlerle motosikleti çalıştırdı. Babası bunu yaptığında ona hiç etki etmeyen bu hareketler, Nate yaptığında nedense *imkansız derecede* erkeksi görünüyordu.

Yola çıktılar.

Ve onun beline gevşekçe dolanmış kolları sıkıştı. Çünkü Nate, Will gibi sürmüyordu.

Nate hızlı ve sert sürerdi.

Sürerken, sıkışan kolları daha da sıkıştı, ta ki sırtına yapışana kadar, uyluklarının üst kısımları onun uyluklarının altına, alt bölgeleri ise onun sırtına yapışana kadar.

Umursamadı. Bundan zevk aldı.

Nate ile birlikte gidiyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Çenesini onun omzuna dayadı ve her anının tadını çıkardı.

Gitmek istedikleri yere vardılar ve Nate motosikleti durdurup standına koydu. Lily motosikletten atladı ve eteğini düzeltti. Vücudunu düzelttiğinde, Nate de motosikletten inmişti. Karanlık vizöründen onu izlediğini ve kaskını çıkarmak için ellerini kaldırdığını anlayabilirdi. Kendi kaskını da çıkardı ve saçlarını yüzünden çekmek için başını salladı.

"Harikaydı!" diye bağırdı, hala sürüşün heyecanı ile kendinden geçmiş bir halde. Yüzünde parıltı veren gülümsemesinin ve gözlerinin neşeli ve kaygısız olduğunun farkında değildi.

Ve sonra, asla tahmin edemeyeceği, planlayamayacağı, hayal edemeyeceği, hatta dilemeyeceği ve milyonlarca yıl geçse bile asla gerçekleşeceğini bilemeyeceği bir şey oldu.

Nate, kaskını bir eliyle tutarken, diğer kolunu uzatıp beline doladı ve nefesini kesen kontrollü bir şiddetle onu kendine doğru çekti.

Kız, Nate'in vücuduna çarptı. Nate'in ağzı, kızın ağzına indi.

Sertçe.

Bunun üzerine, boğazının derinliklerinden küçük bir şaşkınlık sesi çıktı.

Derinin içinden onun vücut ısısının sızdığını hissederken, göğüsleri onun sert göğsüne hoş bir şekilde bastırılırken, ona karşı gevşedi. Dudakları gevşedi, eli omzuna koyuldu ve karnı takla üstüne takla atarken kendini ona bastırdı

.

Başı, indiği kadar ani bir şekilde kalktı.

Bu, onun ilk öpücüğüydü ve nefes alamıyordu.

"Akşam yemeğinden sonra benim daireme gideceğiz," dedi Nate, sesi omurgasından ve tüm vücudundan tüyleri diken diken eden bir ses tonuyla.

Ona hayır demeyi bile düşünmedi, sadece sessizce başını salladı.

Nate, elinden kaskı aldı ve iki kaskı da bir elinde tutarken, diğer eliyle onun elini sıkıca tutup restorana doğru yönlendirdi.

Ve sonunda, büyük bir iç çekişle nefesini bıraktı.

"Yürüyelim."

Lily kaldırımında durmuş Nate'e bakıyordu.

Güneş hala gökyüzünü aydınlatıyordu ve orada geçirdiği onca yıla rağmen, İngiltere'deki uzun yaz günlerine hala alışamamıştı.

Onun konuşmalarının ağırlıkta olduğu, hoş ve lezzetli bir akşam yemeği yediler. Nate pek konuşmadı ve zaten o da çok gergindi, hem akşam yemeğinden sonra onun dairesine gidecekleri için hem de Nate'in ona bakışları yüzünden.

"Daireye mi?" diye sordu Nate, ona bakarak, yakışıklı yüzü rahatlamış, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Hayır, sadece yürüyüşe çıkalım. Bacaklarımı uzatmam lazım." Sarah'nın yemekten sonra sık sık söylediği sözleri kullandı ve onun elini, onun elini tutan güçlü, uzun parmaklı elini çekti.

Onun ellerini çoktan fark etmişti, güçlü damarlı ve sivri parmaklı, iyi şekillendirilmiş eller. Lily onun ellerini oldukça beğenmişti, ama zaten Lily onun her şeyini beğeniyordu.

"Hadi," diye ısrar etti.

Yürümeye başladı ve Nate'in onu takip etmediğini fark edince kolunda bir direnç hissetti ve geriye baktı. Hafifçe başını sallayarak ve cesaret verici bir gülümsemeyle onu davet etti.

Nate pes etti ve ilerlemeye başladı. Ona yönelttiği gülümseme daha da derinleşti.

Adam hemen durdu, kadının kolunu çekti ve kadın geriye doğru sendeledi, döndü ve adama düştü.

Adam kolunu kadının etrafına doladı, başını eğdi ve dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi.

Her ne kadar çok hafif bir öpücük olsa da, ona şaşkın şaşkın baktı ve belirsiz bir şekilde dizlerinin titrediğini fark etti.

Nate bir şeyden memnun olmuş gibi görünüyordu ve "Artık yürüyebiliriz" dedi. Lily sersemliğinden kurtuldu ve onun yanında yürümeye başladı. "Kaskların birini ben tutarım" dedi Lily.

"Ben tutarım," diye cevapladı

Nate. "Hayır, gerçekten..."

"Lily, ben hallederim." Sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Tamam," diye pes etti, komik olmaya çalışmadığı halde onun onu komik bulmasından biraz rahatsız olmuştu.

El ele tutuşarak kaldırımda yürüdüler ve aniden Hyde Park'a vardılar.

Lily Londra'yı iyi tanıyordu, oraya birçok kez gitmişti ama Hyde Park (ki orayı *çok severdi*), büyüklüğüne rağmen, her zaman ona sürpriz yapar ve onu şaşırtırdı.

"Parkta yürüyüş yapalım." Onun cevap vermesini veya reddetmesini beklemeden yön değiştirdi ve parka girdi. Şaşırtıcı bir şekilde, o da itiraz etmeden onu takip etti.

Daha fazla yürüdüler ve Lily, hayatında hiç bu kadar mutlu ve memnun olmadığını fark etti.

Oysa o, (çoğunlukla) mutlu, (çoğunlukla) memnun bir hayat sürmüştü. Zevkle iç geçirdi.

Bir süre sonra konuşmanın uygun olduğunu hissetti. Rahatsız olduğu için değil, meraklı olduğu için.

"Laura ve Victor senin anne baban mı?"

Ona soru sormakta çekingen davranıyordu. Akşam yemeğinde birkaç soru sormuştu ama o pek cevap vermek istememişti. Elbette cevap vermişti ama ayrıntılara girmede ve büyük ölçüde onun hakkında konuşmasını tercih ediyor gibiydi.

Nate, "Bir bakıma" diye cevapladı.

Göz ucuyla ona baktı. "Nasıl *bir bakıma* anne babanız olabilirler?"

O, onun cevap vermeyeceğini düşündü ama cevap verdi. "Onlar beni on iki yaşımıdayken evlat edindiler."

Bu bilgiyi öğrenince, refleks olarak elini onun elinde sıktı.

On iki yaşında neden evlat edinilmeye hazır olduğu konusunda aklından türlü türlü düşünceler geçti, hiçbirisi gerçekte olanlar kadar kötü değildi, ama yine de kalbi parçalandı.

"Onlar senin ailen mi?" diye sessizce sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Ses tonundan, dikkatinin dağınık olduğunu ve başka bir şey düşündüğünü anlayabilirdi ve onun *ne* düşündüğünü bilseydi, parkta çılgık atarak kaçabilirdi.

Ya da belki de kendini ona atardı.

Her zamanki gibi, yere bakarak yürüdü. O ise, yan gözle baktığında, önüne bakarak, kendinden emin ve özgüvenli bir şekilde yürüyordu.

Bunu oldukça etkileyici buldu.

"Laura ve Victor. Onlardan biri aile üyesi mi? Teyze, amca falan mı?" diye sordu, onun anne babasını ve onu ne kadar çok sevdiklerini ve onunla ne kadar gurur duyduklarını düşünerek, ama o onlara "anne" ya da "baba" demiyordu.

"Akrabalık yok." Cevabı kısaydı ve başka soru sormaya davet etmiyordu.

Parkın içlerine doğru yürüdüler.

Onun bu konu hakkında konuşmak istemediğini biliyordu. Ama konuşması gerekiyordu.

O, basitçe, onundu. Onu istemişti. O bunu bilmiyordu, o anda o bile tam olarak bilmiyordu, bunu ancak daha sonra anlayacaktı, ama o, hayatının aşkıydı.

Bu nedenlerle devam etti.

"Ailenize ne oldu?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Bu sefer, eli refleks olarak sıkıştı ve bunun iyi bir şey anlamına gelemeyeceğini dışında ne anlam çıkarmalı olduğunu bilemedi.

Adam yürümeyi bıraktı.

Kız da durdu, ona döndü ve başını kaldırıp gözlerine baktı.

"Lily," dedi adam sessizce ve ona baktı.

Adamın adını söyleme şeklini sevdi, dudaklarından çok güzel çıkıyordu. Gözleri çok koyu renkti (gri miydi, mavi miydi bilmiyordu), ama çok yoğundu.

Nate konuşmaya devam etti. "Babamı hiç tanımadım. Annem öldürüldü."

Şaşkınlıkla gözleri yuvarlaklaştı ve eli ağzına gitti, parmakları dudaklarına bastırdı. Sanki içinden koparılmış gibi kısa ve öz bir şekilde söyledi. Sanki hayatında hiç kimseye bu sözleri söylememiş gibi.

"Nate," parmaklarının arasından nefesini vererek, adını o kadar duygulu bir şekilde söyledi ki, adının canlanıp havada asılı kalmamasına şaşırdı.

Adam, onu izlemeye devam ederek, tepkisini değerlendirmeye devam etti.

"Victor'u tanıyordum. Beni evine aldı ve o ve Laura beni evlat edindi. Hikayenin sonu."

Ve bu, döndü ve geldikleri yöne doğru geri dönmesi için yeterliydi.

Yürüyüş bitmişti.

"Neden onların soyadını almadın?" Bir şey onu fısıldamaya itti.

Bu onu ilgilendirmezdi ve onunla ilgili her şey bunu gösteriyordu.

"Kim olduğumu asla unutmak istemiyorum," diye cevapladı, ancak cevabı ona pek mantıklı gelmedi.

"Peki sen kimsin?" diye sordu, merakı onu ele geçirmişti. Ve bu merak, onu hayatı boyunca içinde yaşadığı güvenli, korunan korunaklı balonun dışına çıkardı.

Durdu, elini çekerek onu durdurdu ve ona dönerek baktı. Sonra kolunu beline doladı ve vücudu onun vücuduna değene kadar onu kendine doğru çekti. Başını eğdi, onu tekrar öpeceğini sandı ve heyecanla nefesini tuttu.

Ama onun yerine, kısa tanışıklıkları boyunca ona hiç söylemediği kadar çok söz söyledi.

Ve bu sözler çok, çok şok ediciydi. Ve çok, çok etkiliydi.

"Ben, senin bu muhteşem vücudunu motosikletimin arkasına koyup daireme götürecek adamım. Sonra o muhteşem kıyafetin her parçasını o muhteşem vücudundan çıkaracağım. Sonra seni yatağıma götüreceğim ve yavaşça, cildinin her santimini ezberleyeceğim. Ve sonunda, senin içindeyken senin orgazm olmanı izleyeceğim. Ben buyum."

Ağzı açık kalmıştı.

Hayatı boyunca kimse ona böyle konuşmamıştı. Kimsenin kimseye böyle konuştuğunu hayal bile edemezdi. Ve hatırlayabildiği kadarıyla, o günden beri hiç kimsenin önünde çıplak kalmamıştı.

"Lily?" Nate seslendi.

Kaçması, saklanması, kaçması gereken bir an varsa, o da buydu.

O

Ama Lily kaçmayı düşünmüyordu bile, çünkü şaşkınlık ve hayranlıkla ona bakmakla meşguldü.

Onun cevap vermesini beklediğini fark etti. "Evet?" diye fısıldadı.

O anda adam başını eğip onu öptü.

Bu öpücük sert ve tepki dolu değildi. Bu öpücük tüy kadar hafif değildi.

Bu öpücük bambaşka bir şeydi.

Dudakları dudaklarına sıkıca yapıştı, kolunu beline doladı ve onu daha da kendine çekti. Dili dışarı çıkıp dudaklarına dokundu ve ne yapacağını tam olarak bilemese de en iyisinin dudaklarını (biraz) açmak olduğunu düşünerek öyle yaptı.

O da bundan yararlandı, dili kadının ağzına girdi ve onun dokunuşu, hissi, tadı ile kadının karnı taklalar atmaya bıraktı ve birkaç geriye takla attı ve kadının emin olduğu kadarıyla, bir de öne takla attı.

İnledi (elinde değildi, çok iyi geliyordu ve onun öpücüğünü sadece karnında değil *her yerinde* hissediyordu) ve kolları onun omuzlarına dolandı, parmakları ensesindeki yumuşak, kıvrıkcık saçlara daldı.

Çok uzaklardan, kaskların yere çarptığını duydu ve adamın diğer kolu onu sardı ve vücuduna sıkıca bastırdı. Bir eli kalçasına kaydı.

Yine inledi (elinde tutamadı, elinin kalçalarında hissettiği şey çok... çok... *hoştu* ve onun ön tarafına bastırmasını hissetmek daha da *hoştu*).

Adamın dili onun diliyle oynadı, dans etti, düello yaptı ve o da ona ayak uydurdu, adamın hareketlerini taklit etti, içgüdüleriyle hareket etti, tek bir düşünceye bile odaklanamıyordu. Kalçalarını adamın kalçalarına bastırdı, hissettiği şeyi *sevdiği* için daha iyi bir tutuş elde etmek için onları kıvırdı ve parmaklarını adamın saçlarına daha derine kaydırarak adamın başını kendine doğru çekti.

Şimdi onun inleme sırası gelmişti ve o, dizleri titreyerek, onun inlemelerini kendi ağzıyla emdi ve onun, onun inlemelerini emdiğinde nasıl hissettiğini anladı.

Bu çok zevkliydi.

Adam başını kaldırdı, daha doğrusu büyük bir çaba sarf ederek dudaklarını kadının dudaklarından ayırdı.

Sonra mırıldandı, "Lanet olsun, sen muhteşemsin."

On yıldır romantik romanlara bağımlı olan her kızın duymak isteyeceği bir iltifat olmayabilirdi, ama Lily üzerinde çok iyi işe yaradı.

"Eve gidiyoruz." Sesi hem kararlı hem de acil bir tondaydı. Lily başını salladı.

Bisiklete geri dönüşleri daha çok bir yarış gibiydi. Aslında, yolun yarısında kız elini çekip durdu, o ise sabırsızlıkla ona baktı. Kız tek kelime etmedi, sadece eğilip ayakkabılarını çıkardı ve parmaklarıyla kayışlarından sarkıtarak tuttu.

Dikleştiğinde, başını eğdi ve ona tuhaf bir gülümseme attı.

Sonra da bisikletine kadar koştu.

Nate yapmadı koşmadı koşmadı.

O kasıtlı

kararlı uzun uzun bacaklı, yeri yiyen adımlarla kararlı bir şekilde yürüdü ve kız koşarken onu izledi.

Ve koşmamış olmasına rağmen, kızdan sadece birkaç saniye sonra bisiklete ulaştı.

Sonra da eve gittiler.

NINE

Nate, Lily ve Tash'ın Doğuşu

NATE eve giderken onları neredeyse öldürüyordu.

O öpücükten sonra onun tatlı vücudunun kendisine yapışması, tam bir erotik işkenceydi.

Neyse ki güvenli bir şekilde eve vardıklarında, Lily motosikletten önce indi ama o, Lily'nin kaskını çıkarmasını beklemedi. Elini tuttu ve onu arkasına çekti, boş eliyle kaskını çıkararak binaya girdi, selam veren kapıcıyı tamamen görmezden geldi.

Lily ona yetişmek için çabaladı ve kaskıyla uğraştı, ama asansörde kaskını çıkarmayı başardı. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, başını salladı ve parlak, altın kırmızısı saçları yüzünün etrafında uçuşup sırtına döküldü.

Hemen başını ona doğru kaldırdı.

Korkmuş ve heyecanlı görünüyordu ve o, kızın yüzündeki bu ifadeyi sevdiğini fark etti.

Çok hoşuna gitti.

Asansör geldi, kapıları açıldı ve adam onu sertçe içeri itti. Onu takip etti, kendi katının düğmesine bastı ve asansör yükselirken onu duvara itti ve üzerine bastırdı.

Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, kız inledi ve bu seksi, küçük ses karşısında, asansörde kızın kıyafetlerini yırtıp atma dürtüsünü kontrol etmek için mücadele etti.

Kız ağzını açtı ve o da hemen bundan yararlandı. Kızın ağzında hâlâ şarap ve sipariş edip büyük bir iştahla yediğı zengin çikolatalı tatlının tadı vardı, bu onun için bir ilkti. Çoğı kadın tatlıyı kesin bir şekilde reddederdi, hatta tatlı istediğini bile kabul etmezdi.

Kız, eve giderken giymesini zorlayamayacak kadar sabırsız olduğı ceketinin altında kollarını onun beline doladı ve adam,

ona dokunmaya nasıl dayanabildiğini merak etti. Ateş basmış gibi hissediyordu ve tek bir dokunuşun onun cildini yakacağından emindi.

Asansör kapıları açıldı ve o hiç vakit kaybetmedi. Ağzını onunkinden ayırdı, elini tuttu ve koridorda ilerledi. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı ve o kapısında aniden durduğunda, kendini tutamayıp ona çarptı.

Bu, onu güldürdü ve kendini düzeltirken, adam başını ona doğru çevirdi ve elini bırakarak anahtarı kilide soktu.

O, kendine özgü, etkili gülümsemesiyle gülümsedi ve "Oldukça acelemiz var, değil mi?" dedi.

Adam kapıyı iterek açtı. "Kesinlikle." Kızın elini tutup onu içeri çekti.

Kaskını kanepenin olduğu yere doğru attı, onun elinden kaskını aldı, onun meraklı bakışlarını fark etmeden, ve onu da aynı yöne fırlattı. Sonra elini tekrar onun eline kilitledi ve yatak odasına doğru yöneldi.

"Nate," dedi kız arkasında.

Cevap vermedi ve adımları hızlanmadı.

"Nate," diye seslendi, bu sefer daha yüksek sesle ve eliyle onun elini çekerek.

Onu duydu ama yine de cevap vermedi ve elini bırakmadı. Yatak odasına girdi, doğruca yatağın yanına gitti.

Orada durdu. "Nate."

Elleri doğrudan kadiganına uzandı, gözleri ise kadının gözlerine

kilitlendi. "Biliyorsun Lily," sesi normalden daha derindi ve sert

kadının kazağını çıkardı. "Benimle o yatağa girersen, seni ilk gördüğümdeki hislerim, bana ilk dokunduğun andaki hislerim, parkta öpüştüğümüz andaki hislerim gibi hissedersen, seni asla bırakmam. Anladın mı?"

Sözleri mantıksız, hatta deliceydi.

Ama Lily gibi bir kadına sahip olacağını hiç hayal etmemişti.

En çılgın hayallerinde bile (ki çok fazla değildi, Nate çılgın hayallere kapılan bir adam değildi), en ateşli arzularında bile, bir dilek hakkı olsaydı, şişeden çıkan bir cin tarafından tek bir dilek hakkı verilseydi bile, Lily gibi bir kadına sahip olacağını asla beklemezdi.

Büyürken ve hiç temizlenmeyen çarşaflarda uyurken. Yemek bulabilmek için hırsızlık yaparken. Annesinin damarlarına iğne batırmasını izlerken.

Lily gibi asil, muhteşem birini hiç beklemiyordu. Lily, el ele tutuşarak parkta yürüyüş yapmayı seven bir kadındı.

Motosikletin arkasında binmeyi eşsiz bir neşeyle seven bir kadın. Cesurca bir çanta hırsızının peşine düşüp kendini onun sırtına atan bir kadın. Laura'yı kazanabilen bir kadın, ki bu zor değildi, Laura yumuşak kalpliydi, ve Victor'u, ki o kesinlikle yumuşak kalpli değildi, her ikisini de birkaç saat içinde.

Nate, Lily gibi bir kadının kendisine bakacağını hiç beklemiyordu. En azından, onun kendisine baktığı şekilde.

Sanki o, ulusların fatihi, dünyaların yaratıcısıymış gibi.

Şu anda ona baktığı gibi, yüzü hayranlıkla doluydu.

"Beni anlıyor musun?" Sesi sertliğin ötesine geçmişti. Zımpara kağıdı kadar pürüzlüydü.

"Sanırım... öyle."

Bu onun için yeterliydi.

"İyi." Elleri, kadının kaşkorse elbisesinin eteğine uzandı ve onu kadının başının üzerinden çekerek, kadının kollarını yukarı doğru zorladı.

Kadın nefesini tuttu. Sütyen giymemişti ve kendi elleriyle göğüslerini kapattı.

"Hayır." Adam kadının bileklerini yakaladı ve ellerini arkasına çevirdi, ağzını kadının ağzına vahşi, iz bırakan, ıslak bir öpücükle indirdi.

Kız öpücüğe kendini bırakıp direnmeyi bıraktığında, bileklerini bıraktı ve ceketini ve süveterini çıkarmak için geri çekildi.

Bu sefer hayranlıkla onun göğsüne bakıyordu.

"Tanrım, Lily," diye küfretti, onun bakışını yakaladığında ve elleri eteğinin arkasındaki fermuarı bulduğunda, neredeyse aynı saygıyla onun muhteşem, dolgun göğüslerine bakarak.

Fermuarı aşağı çekti ve elleri sırtında yukarı kaydı, acımasızca sırtına bastırarak onu kavislenmeye zorladı, onu bakışlarına daha da açık hale getirmeye zorladı. Sonra, kendini durduramayan ve zaten durdurmak da istemeyen adam, başını eğdi ve ağzını onun meme ucuna kapattı.

Nefesinin kesildiğini duydu, sonra nefesini serbest bıraktı ve dili sertleşen meme ucunun etrafında dönmeye başladığında çılgınca nefes almaya başladı.

"Bana ne yapıyorsun?" diye merakla nefes aldı, elleri onun saçlarına kaydı.

Cevap vermedi. Diğer meme ucuna da aynısını yaptı, ta ki kadının bacaklarının titrediğini hissedip, vücudunda yayılan titremeleri hissederek kadının ağırlığını desteklemek zorunda kalana kadar.

Başını kaldırdı ve onu orada bırakarak yatağa oturdu, botlarını çıkardı, ardından kot pantolonunu da çıkardı.

Kız ona baktı, gözleri sanki hayatında hiç erkek görmemiş gibi geniş ve korku doluydular.

Bu onun dikkatini çekmedi. Onu yatağa itti, böylece kız yatakta uzanmış halde kaldı ve kız daha yerleşmeden, üzerine eğildi ve gevşemiş eteğini bacaklarından aşağı çekti.

"Nate," diye fısıldadı kadın, ellerini koruyucu bir şekilde karnına koydu ama o bu hareketin anlamını fark etmedi. Aynı şeyi külotuna da yaptı.

"Nate!"

"Ne?" diye homurdandı, elleri kızın kalçalarında, onu kaldırıp yatağın daha derinlerine yatırdı.

"Sana bir şey söylemem gerek." Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu, gece mavisi rengi irislerinin daha derinlerine yerleşmişti ama saf mavi renk hâlâ oradaydı.

Nate, kadının bacaklarını ayırdı ve arasına yerleşti.

"Çabuk konuş," dedi kadının ağzına doğru, ama onun tek kelime bile etmesine izin vermedi.

Onu öptü.

Ve bu, parkta öpüştüğümüz zamanki öpücük *gibi*ydi.

O muhteşemden de öteydi. Tarif edilemezdi.

Elini ikisinin arasına soktu. Kız onun için hazır olmalıydı. Eğer hazır değilse, tüm bu durum çok rahatsız edici hale gelecekti.

Hazırdı, ıslak ve kaygandı, ve parmağını içine soktuğunda, inanılmaz derecede dardı.

Adamın ağzına doğru nefesini tuttu, adamın başparmağı onu bulduğunda dilini daha derine emdi. Adam parmağını aynı anda

parmağını içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladı.

Bunu yaptığında, kız onun elini sertçe sürdü ve şimdi *onu* öpüyordu.

Elleri her yerdeydi, onun tenine ateşli bir şekilde dokunuyor, dokunarak ona, onun oluşturduğu rahatlamayı kendisine vermesini yalvarıyordu.

"Bana ne söylemek istemiştin?" Ağzı hala onun ağzındaydı. Kalçaları hala ısrarla onun eline doğru hareket ediyordu. O, ona fazlasıyla hazırды. Daha fazla bekleyemezdi.

"Ne?" diye sordu kadın dikkatini dağıtırken, sonra adamın başparmağı daha sert bastırıp dairesel hareketler yapınca inledi. "*Tanrım*," diye inledi kadın, yüzü güzelce kızardı, boynu asil bir şekilde kavis yaptı ve adam onun orgazm olduğunu anladı.

Tam orada.

Parmakları uzaklaştı, iki eli de kalçalarını buldu ve kendini ustaca konumlandırdı.

"Lily, bana bak."

Kız çenesini eğdi ve ona odaklanmaya çalıştı. Muhteşem saçları yatağına yayılmıştı, mavi gözleri sersemlemişti, dolgun dudakları şişmişti. Zirveye ulaşmak üzereydi.

Bunu ona o yapmıştı, onu inanılmaz derecede güzel göstermişti.

Ve bu farkındalık onu sararken, Nate ona girdi. Ve o çığlık attı.

Acı, zevkle o kadar şiddetli bir şekilde karışmıştı ki, onu bir bıçak gibi parçaladı.

Nate'in tüm vücudu hareketsiz kaldı.

Hâlâ onun içine derinlemesine girmişti ve kız utanç içinde gözlerini kapattı.

Artık onun hiç dokunulmadığını bilecekti. Artık parıltısı kaybolacak ve onu olduğu gibi görecekti ve onu bu davranışa iten her neyse, o da yok olacaktı.

"Lily?" diye nazikçe seslendi.

Kız başını yana çevirdi. Acı azalıyordu. Keskin bir acıydı ama çığlığı daha çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Bir şeye çok yakındı, parlak bir şeye, ama acı geldiğinde her şey uçup gitmişti.

"Lily, bana bak."

Kız başını salladı.

Gözlerini açmak istemiyordu, o gece ona baktığı şekilde bakışlarından başka hiçbir şey görmek istemiyordu. Tiksintisini görmek istemiyordu, ondan uzaklaştığını hissetmek istemiyordu.

Ama adam uzaklaşmıyordu. Hâlâ onun içindeydi ve kıpırdamıyordu.

"Hayatım, bana bak."

Bu sevgi dolu sözlerle şaşırarak gözlerini açtı, başını kaldırdı ve söyleneni yaptı.

Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm eski başkanları birden içeri girip kancan dansı yapsalar bile, onun yakışıklı yüzünde gördüğü şeyden daha fazla şaşırmazdı.

O, büyüleyici gülümsemelerinden birini gülümsüyordu. Bu gülümseme, derin bir memnuniyetle doluydu.

"Kimse sana dokunmadı, değil mi?" diye sordu. Kız başını salladı.

Adam devam etti, "Sadece ben dokundum."

Bu bir soru değildi ama yine de bu sefer kız başını salladı.

Gülümsemesi daha da kibirli, daha da kendini beğenmiş hale geldi.

"Neden gülümsüyorsun?" diye fısıldadı kız, cesaretini toplayıp ve onun biraz delirdiğini merak ederek fısıldadı. Elleri kalçalarından yüzüne kaydı ve yüzünü çevreledi.

"Çünkü, sevgili Lily, kimse sana dokunmadı," diye açıkladı, sesi memnuniyet dolu, kadife gibi bir mırıldanmaydı ve kadının teninde hoş bir şekilde kayıyor gibiydi.

"Bu iyi bir şey mi?" diye tereddütte sordu.

Bu, bilinmeyen bir nedenden dolayı, onun vücudunu kahkahalarla titretti ve o bunu *her yerinde* hissetti.

Gözleri tekrar onun gözlerine odaklandığında, daha önce hiç kimsenin gözlerinde görmediği bir ışıkla parlıyorlardı.

Bütün vücudu yeniden ısınmaya başladı.

"Oh evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra "Bu iyi," dedi.

"Tamam," diye kabul etti. "Sana daha önce söylemeye çalışıyordum..."

"Biliyorum." Yavaşça hareket etti, onu yakından izleyerek içinden sadece birkaç santim dışarı çıktı. O çekinmediğinde, hatta bunun oldukça hoş olduğunu düşündüğünde, nazikçe geri girdi ve bu *kesinlikle* hoş bir duyguydu.

"Doğru yapamayacağımdan endişeleniyordum," diye itiraf etti kadın, adam bu sefer daha fazla dışarı çıktığında, onu kaybettiği için dudaklarını biraz büzerek. Onun içindeki hissi seviyordu.

Adam kadının dudaklarını izliyordu ve *imkansız derecede* koyu renkli gözleri tamamen siyaha dönüştü.

"Kesinlikle doğru yapıyordun," dedi, sesi anlam dolu ama dudakları sanki gülmek istiyor da kendini tutuyormuş gibi titriyordu.

Adam dikkatlice geri girdi ve kadının ağzı, adamın lezzetli hissi karşısında tatlı bir şaşkınlıkla "o" şeklinde açıldı.

Onun vücudunun yine kahkahadan titrediğini fark etmesi bir an sürdü.

"Bana gülmeyi kes," diye onu azarladı ve o da bir kez daha yumuşak bir hareket yaptı.

Ağzı kadınıninkine değdi ve orada, "Elimde değil," dedi.

"Yapabilirsin!" diye talepte bulundu ve o tamamen çekildi ve o onun gideceğini sandı ama sonra geri geldi, bu sefer daha hızlı ve o henüz tam olarak oluşmamış öfkesini kaybetti ve hisler geri geldiğinde zevkten nefesini tuttu.

Kız dudağını ısırды, adam bunu izledi ve ihtiyatını kaybetti, baş döndürücü, mide bulandırıcı bir ritme kapıldı.

"Bu çok hoş," diye fısıldadı, ama hoşdan da öte bir şeydi. Harika bir duyguydu. Zevkliydi.

Sihirliydi.

"Bu inanılmaz bir his," diye kulağına homurdandı ve karın bölgesinden şampanya kabarcıkları gibi titreme yayıldı.

"Öyle mi?" diye fısıldamaya devam etti, kalçalarını ona doğru hareket ettirerek onun darbelerinin muhteşem bir şekilde derinleştiğini fark etti. Nefesini tuttu ve her seferinde bunu yapmaya karar verdi.

Adamın dili kulağının hemen altındaki derideydi ve kadının karnı titriyor, derisi karıncalanıyor ve kulağından her yerine yayılan hoş bir gıdıklanma hissediyordu.

"Çok sıkı, çok ıslaksın Lily, şimdiye kadar yaşadığım en tatlısın."

O hızlanıyordu ve o daha da yükseliyordu, onu daha önce götürdüğü yere gidiyordu. Onun sözleri onu derinden etkiledi ve varlığından bile haberdar olmadığı yerlerde titrediğini hissetti.

"Nate," diye nefes nefese söyledi, elini aralarına sokup *oraya* tekrar dokunduğunda, "Tanrım, Nate!" Bu bir nefesle söylenmiş bir söz değil, bir patlamaydı, elleri onun cildinde geziniyor, o onu ezberleyeceğini söylerken, sırtındaki sert kasları ezberliyordu.

O, parmakları sihirli hareketlerini yaparken, onu tamamen doldurarak içeri girip çıkıyordu ve o, kalçalarını kaldırarak onun hareketlerine uyum sağladı ve bunun artmasını hissetti. Neredeyse dayanılmaz, enfes bir işkenceydi.

O haklıydı, tatlı ve güzeldi ve o, onun elini sürdüğü gibi onun da kendisini sürmesine izin verdi, çaresizce, vücudu bunu istiyordu, bekleme gerginliği sahip olduğu her kasını sıkıyor gibiydi.

"Bırak kendini, sevgilim." Kulağında lezzetli bir şekilde dans eden fısıldayan sözlerine, o da söyleneni yaptı, tutunduğunu bile fark etmeden.

Onu alt üst eden bu duygu karşısında çığlık attı, topuklarını yere dikti. yatağa yatarak ona yaslandı. Ateş onu sararken, zevk dalgaları bacaklarının arasından lezzetli bir şekilde yukarı ve dışarıya doğru yayılırken, o nazik davranma çabalarını bıraktı ve eli ikisinin arasından kalçalarına geri döndü. Onu tekrar tekrar sertçe becerirken kalçalarını sabit tuttu ve o da bu sert vuruşların tadını çıkardı.

Kafasını kaldırdı, utangaçlıktan öte, ısrarcı, baş döndürücü, nabız gibi atan tutkuya tamamen kapılmıştı. Elleri onun saçlarına kaydı, yüzünü kendine doğru çekti ve ağzını açarak onu öptü. Dilini, vücudunun bacaklarının arasına girer gibi ağzına soktu. Onu ikna etti, kışkırttı, karşıladı ve o bittiğinde, diline karşı çıkardığı tatlı, derin iniltiyi değerli bir hediye gibi kabul etti.

Nate yalnız uyumayı severdi.

Nadiren bir kadını dairesine getirirdi. Onlarla işi bittiğinde onlardan kurtulmak çok zordu. Onların dairesine giderse, işi bittiğinde istediği zaman ayrılabilirdi.

Yıllar önce bu daireye taşınmıştı, ancak kısa süre önce ofisine daha yakın ve daha güzel bir mahallede büyük bir daire satın almıştı ve birkaç hafta içinde oraya taşınacaktı.

Yatağa sırtüstü uzanmış, çarşafı vücudunun alt kısmına öylesine atmış, Lily'nin banyoda sessizce hareket ettiğini dinliyor, ama ona mahremiyetini bozmuyordu.

Orada uzanırken, yatırım amacıyla satın aldığı yeni dairesini düşündü. Ve o dairede Lily'yi düşündü ve aklına yatırımlarla ilgili hiçbir şey gelmedi.

Nate, o daireye özel olarak yaptırılan devasa yeni yatakta Lily'yi düşündü ve yalnız uyumak gibi bir fikir aklına hiç gelmedi.

Bu tarafa döndü, telefonunu aldı ve ailesinin numarasını çevirdi. Laura'nın endişeleneceğini biliyordu.

Neyse ki Jeff, Laura ve Danielle cevap vermedi. Nate'in aksine, kardeşi ve kız kardeşi hiç evden ayrılmamıştı. Nate'in ilk dairesinde yaptığı gibi kira ödememişlerdi, ya da bu dairesinde yaptığı gibi mortgage ödememişlerdi, ne de bir torba market alışverişi ya da kendi kendine yetebilmeye yakın herhangi bir şey satın almışlardı.

Bunun yerine Victor cevap verdi.

"Lily bu gece geri dönmeyecek," diye bilgilendirdi Nate.

"Tahmin etmiştim," diye cevapladı Victor, sesinden gururlu bir kahkaha çıkarmaya bile çalışmadan.

"Yarın da gelmeyecek." "Somerset'e mi dönüyor?"

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi Nate. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Nate, babasının her şeyi bilen tavrına sinirlenmemeye çalıştı. Bu gece güzel bir geceydi. Hayatının en güzel gecesiydi. Sinirlenmek pek içinden gelmiyordu.

"Oğlum, bir şeye karar verdiğinde genellikle oyalanmazsın. Hiç oyalanmadın, muhtemelen hiç oyalanmayacaksın da. Harrods'ın dışında o kıza baktığını gördüm. Açıkçası, üç gün sürmesine biraz şaşırdım."

Nate konuşmayı bitirmeye karar verdi. "İyi geceler, Victor."

Babası cevap verirken sesinden eğlence hiç kaybolmadı: "İyi geceler Nathaniel."

"Kiminle konuşuyorsun?" Lily banyo kapısında duruyordu.

Güneş nihayet battığında, Nate yatağın iki yanındaki ışıkları açmıştı.

Vücuduna beyaz bir havlu sarılmıştı ve bir ayağının tabanını diğer ayağının üstüne sürüyordu.

"Victor," diye cevapladı, onu izleyerek, yataktan fırlayıp onu geri çekmekten kendini alıkoymak için büyük çaba sarf ediyordu.

Kız kesinlikle çok sevimli görünüyordu.

Ve o, sadece onun, başka kimsenin değil, sadece onundu.

Hayatındaki tek iyi ve düzgün şey, sadece ona ait olan tek şeydi.

Kız, onun hoş hayallerini böldü. "Biliyordum, babanın adını söylediğini duydum. Nedenini sormak istedim?"

"Ona bu gece geri dönmeyeceğini söyledim."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, hızlıca bir adım attı ve durdu. "Ne yaptın?"

"Bu gece benimle kalacaksın," dedi ona.

"Seninle *kalamam*. Geri dönmem *gerek*. Geri dönmezsem, ne yaptığınızı, ne yaptığınızı, yani *yaptıklarınızı* öğrenecekler!"

O cevap vermedi, çünkü kız haklıydı.

Odaya daldı ve yerden kıyafetlerini almaya başladı.

"Geri dönmeliyim," dedi, iç çamaşırlarını giymek için eğilirken, diğer kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırdı. "Bana bir çatı sağladılar. Yani, sen onların *oğlusun*."

"Lily, yatağa gel."

Kız havluyu üzerinden çıkarmaya çalışırken ona doğru döndü.

"Hayır! Beni geri götürmelisin."

"Seni geri götürmeyeceğim."

Kamisolünü giymişti, havluyu yırtıp yatağın üzerine attı. Bu hareketiyle kolunun altındaki giysiler havaya uçuştu ama düşen eteği yakaladı. Sonra eteği silkeledi ve açıkça onu giyip onu tamamen görmezden gelmeye niyetliydi.

"Lily, o güzel eteği giyersen, ben yine çıkarırım."

"Beni küstah bir sürtük sanacaklar," diye mırıldandı, derin bir heyecan içinde.

Gülmek istedi ama bunun uygun bir zaman olmadığını hissetti. Bunun yerine yatağın örtüsünü attı ve çıplak olarak ona yaklaştı.

Kız hala eteği giymeye çalışıyordu, yine ikiye katlanmış ve etrafta zıplıyordu, kargaşanın içinde beceriksizce. Ayrıca kendi kendine mırıldanıyordu.

"Annem ve *büyükannem* utançtan *ölürlerdi!* Oh, *düşünmek* bile istemiyorum. Beni reddederdi. Muhtemelen *mezarında dönüp duruyordur.*"

"Lily." Elini sırtına koydu ve o sıçrayarak ayağını eteğine taktı ve geriye doğru düşmeye başladı.

Adam ellerini uzattı, onu yakaladı ve kendine doğru çekti.

Lily neredeyse her zaman ailesinden bahsederdi. Akşam yemeğinde ona annesi, babası, büyükannesi ve açıkça çok sevdiği, Fazire adında garip bir adam hakkında hikayeler anlattı. Onlardan bahsettiği her seferinde gözleri sevgiyle parlıyordu. Adam daha önce böyle bir şey görmemişti, böyle bir bağlılık yaşamamıştı, kalbinin Laura ve Victor'dan gördüğü sevgiyi fark edecek kadar erimesine izin vermemişti.

Ve o da bunu istiyordu, ama Lily'den.

"Nate, beni ailene geri götürmelisin," diye yalvardı, gözleri onun gözleriyle buluştu. "Onları *seviyorum*. Benim... benim ... *ahlaksız olduğumu düşünmelerini istemiyorum.*" Sözlerini büyük bir düzenlilikle vurguluyordu ve Nate gülmek için kendini zor tuttu.

"Seni ahlaksız olarak görmezler." Gülmeden bu kelimeyi zar zor söyleyebildi. Kesinlikle gülümsüyordu.

Gözleri daha da büyüdü, sonra tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bunu komik buluyorsun," diye suçladı.

Başını eğip onu öpmek istedi ama kız belindeki koluna yaslanarak ondan kaçtı. Eli kızın omuzlarının arasına girdi ve onu kendine doğru çekti.

"Komik," dedi ona.

"Değil... değil." Her kelimeyi dikkatlice telaffuz etti ve Nate, şaşırtıcı bir şekilde, kızın kızgın halini sevdiğini fark etti.

Annesi kızdığına acımasız ve kindar olur, korkunç şeyler söylerdi. Danielle de aynen öyleydi. Laura nadiren kızardı.

Lily ise tamamen farklıydı. Lily neşeli ve eğlenceli biriydi ve Nate, kendi hayatını kurtarmak için bunu yapmak zorunda kalsa bile, onun kindar olamayacağını bir şekilde biliyordu.

"Lily, sakın ol ve beni dinle."

"*Sakinim!*" diye bağırdı, hiç de sakın olmayan bir sesle, bu patlaması onu bile şaşırttı ve sakinleştirdi. Dudaklarını ısırdı ve gözleri yana kaydı. Sonra içini çekip itiraf etti, "Tamam, belki sakın *değilim*."

Sonunda, Nate'in onu öpebilmesi için hareket etmeyi bıraktı ve Nate dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdi.

Dikkatini çektiğinde sordu: "Bu odaya girdiğimizde ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Bir saniye düşündü ve başını salladı.

"Ne demiştim?" diye sordu.

"Şey..." diye tereddüt etti.

Onu kendine doğru çekti ve unutmadığını bildiği halde ona hatırlattı: "Sana söylemişim, benimle o yatağa girersen, seni asla bırakmayacağımı."

Kız ona baktı, gözleri şaşkınlıkla doldu ve öfkesinin tüm izleri bir anda kayboldu.

"Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?" diye ısrar etti.

Kız başını salladı.

"Kabul ettiğini hatırlıyor musun?" Kız

yine başını salladı.

"Yatağa girdin mi?"

"Şey, beni yatağa attın, ya da bir nevi... *beni it*

."

Bunun üzerine, sonunda keskin bir kahkaha attı.

O, gerçekten çok fazlaydı.

Kendini kontrol altına aldıktan sonra, kızın kendisine yaslanarak gevşediğini ve vücudunun esnekleştiğini fark etti.

Sesi yumuşadı. "Haklısın. Peki, seni yatırdıktan sonra gittin mi?"

Kız başını salladı.

"Şimdi gitmek ister misin?"

Kız bir anlığına ona baktı ve o nefesini tuttu. Sonra kız içini çekti ve tekrar başını salladı.

Adam nefesini verdi, rahatlaması o kadar büyüktü ki bununla başa çıkmakta zorlandı. Bu yüzden bunu bir kenara bırakıp ellerini kaşkorse altına kaydirdi.

"Şimdi, bu kıyafetleri çıkaralım ve yatağa geri dönelim."

Kamisolü tekrar yukarı çekti, ama bu sefer kızın kolları kendi isteğiyle yukarı kalktı.

"Nate?" Lily, o kaşkorseyi bir kenara atarken seslendi.

Elleriyle kadının pürüzsüz sırtını okşuyor ve omuzlarının kusursuz cildine bakıyordu.

"Mm?"

"Hiçbir şey."

Gözleri onun gözlerine takıldı ve kararsızdı. Onun düşüncelerini yanlış yorumladı ve eğilip dudaklarını tekrar onun dudaklarına değdirdi.

"Yatağa gel."

Lily yine iç geçirdi ve başını salladı.

Lily her zaman yalnız uyurdu.

İlkokuldan en yakın arkadaşı Colleen'in evinde birkaç kez yatıya kaldığı zamanlar hariç. Colleen'in büyük bir çift kişilik yatağı vardı ve orada birlikte yatmışlardı.

Başka bir insanla uyuduğu tek deneyimi buydu.

Bu nedenle bir erkekle nasıl uyuyacağını bilmiyordu.

Nate'in yanına yaslanmıştı, Nate'in kolu onun altında ve onu sarmıştı, parmakları kalçasını okşuyordu.

Nate (tekrar) kıyafetlerini çıkarıp onu yatağa götürdüğünde, onunla tekrar sevişti.

Aslında tam olarak öyle değildi, çünkü o, Nate'in isteğine rağmen içine boşalmamıştı. Nate, ona zarar vermek istemediğini söyledi. Bunun yerine, elleri ve ağzıyla ona çeşitli şeyler yaptı ve onu o güzel yere götürdü, sonra da onu izledi.

Bu durum onu çok utandırırды, ama vücudunu ve nabzını kontrol altına aldıktan sonra ona baktı ve o da sanki kanseri tedavi ettiğini açıklamış gibi ona bakıyordu. Ona öyle baktığında utanamazdı.

Sonra üzerlerine battaniyeyi çekip onu yanına yatırdı ve Nate'in her zamanki gibi, tam bir sessizlik içinde oldukça mutlu görünüyordu.

Lily mutlu değildi.

Lily, verdiği sözü ve bunun anlamını düşünüyordu.

"Um... Nate?" dedi, başını dayadığı omzuna doğru, göğsünün duvarını engelsiz bir şekilde görebiliyordu.

Göğsünü seviyordu. Güçlü, geniş ve kaslıydı. Ellerini sevdiği kadar göğsünü de seviyordu ve *şimdi* ellerini sevmek, hatta onlara aşık olmak için daha fazla nedeni vardı.

"Mm?" Bu, onun içinden gelen derin bir uğultuydu. O da bunu sevdiğini fark etti.

"Beni bırakmamak ne demek, şey... tam olarak?"

Parmakları kalçasını tembelce okşamayı bıraktı ve eli düzleşti, parmak uçları ona gömüldü.

"Bu, hiçbir yere gitmeyeceğin anlamına geliyor." Sesi bir şekilde gergin geliyordu.

"Bu gece mi?" diye sordu kadın, onun tuhaf ses tonunu görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar vererek. "Bu gece, yarın gece, sonraki gece, sonraki hafta."

durdu, ama sadece konuşmasını bitirdiği için, gelecek haftadan sonrasının sözlerine dahil olmadığı için değil.

Bu fikir onun ruhunu çok ısıttı, ama o pratik bir Indiana kızıydı. Dikkate alınması gereken başka şeyler de vardı.

"Ama ben Somerset'te yaşıyorum," dedi ona.

"Artık burada yaşıyorsun," dedi sanki bu kadar kolaymış gibi.

Onun bu açıklamasına şaşkınlıkla vücudu sarsıldı ve dirseğiyle kendini kaldırarak aynı anda çarşafı tutup göğsüne kadar çekti. O, (oldukça harika) çıplaklığıyla hiç umursamıyordu ama o umursuyordu.

Ona baktı. Bir randevudan sonra onun yanına taşınmasını mı bekliyordu?

"Somerset'te bir evim var," diye açıkladı.

Adamın gözleri kadının gözlerine kaydı ve ne düşündüğü anlaşılamıyordu. "Hafta sonları ziyaret ederiz."

Kadın nefesini tuttu.

"Ama Somerset'te bir işim var!" diye bilgilendirdi onu. "İstifa et. Artık çalışmak zorunda değilsin."

Yine nefesini tuttu, bu seferki bir öncekinden daha da şok ediciydi.

"On üç yaşımdan beri çalışıyorum!"

Ona sert bir bakış attığında, adamın gözlerinde bir değişiklik oldu ve kız, onu bir şekilde şaşırttığını fark etti.

Gerçekten de on üç yaşından beri çalışıyordu. Ne ailesi ne de büyükannesi boş duran çocukların iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu. Her sabah gazete dağıtımı yapıyordu, ayrıca babasının bir arkadaşının golf sahasında çalışmaya başlamış, cumartesi günleri bütün gün driving range'de topları topluyordu. Yasal olarak çalışabileceği yaşa geldiğinde, bir fast food restoranında bir yıl boyunca çalıştı. Oxford'da da çalışmak zorunda kalmış ve yerel bir barda bira servisi yapmıştı.

Nate'e bunların hiçbirini anlatmadı ve onun yorum yapmasına da izin vermedi, konuşmaya devam etti.

"Çalışmamayı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilemezdim. Ne yapacağım?"

Dirsekleriyle kendini kaldırıp ona döndü, eliyle saçlarını boynundan arkasına doğru itti.

"Alışveriş yapabilir, Laura ile öğle yemeğine çıkabilirsin. O da çok sevinir." Sesi yumuşaktı ve gözleri onun ağzına bakıyordu. Belli ki bu cevabın yeterli olduğunu düşünüyordu.

Alışverişi ne kadar sevse de, her gün yapamazdı. Her gün yapabilseydi, eğlenceli olmazdı. Ayrıca ev kredisi, kredi kartı faturaları vardı, çalışmak zorundaydı.

"Bir işe ihtiyacım var," dedi kararlı bir şekilde.

Başı aşığı eğiliyordu.

"O zaman bir iş bul," dedi dudaklarına. Onu yatağı doğru itti ve o direnmedi. İstesek bile direnemezdi, ki istemiyordu. Üstüne çıktı ve onu öptü. Karnı tam bir jimnastik gösterisi için ısınmaya başlamıştı, bunu hissedebiliyordu.

"Nate..." diye başladı, bu sefer sesi titriyordu, çok daha az ateşliydi.

Ama sonunda onu ciddiye aldı.

Başını kaldırdı, sesi alçak ve kararlıydı, gözleri tamamen siyahtı.

"Lily, sana bakacağım. Her zaman. Ne istersen, sadece iste, ben sana getireceğim. Benimle olduğun sürece hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak, hiçbir şey istemeyeceksin. Her şeyi ben halledeceğim."

Sonra, konuyu kapatarak, onu tekrar öptü ve o anda iş, ipotek ve kredi kartı faturaları ile ilgili tüm düşünceler hızla zihninden silindi.

Çok sonra, biriyle nasıl uyunacağını öğrendi. Nate onu kendine doğru çekti, kolunu beline sıkıca doladı ve yüzünü saçlarına gömdü.

Lily, bunun oldukça hoş olduğunu düşünerek uykuya daldı.

TEN

Lily'nin Sonu

LILY ENDİŞELİYDİ.

Nasıl olur da hayatında hiç olmadığı kadar mutlu, memnun ve huzurlu olabilirken, aynı zamanda bu kadar endişeli olabilirdi, bilmiyordu.

Nate ile olan her şey harikaydı... hayır, muhteşemdi... hayır, *muhteşemdi*.

En azından çoğu zaman.

Oldukça çok çalışıyordu. Yaşına rağmen (sadece yirmi sekiz yaşındaydı!), babasının şirketinin iki bölümünün Genel Müdür Yardımcısıydı ve babası için yaptığı işi çok ciddiye alıyordu. Ölümcül ciddiyetle. Sanki hayatını o işe borçluymuş gibi. Nate her sabah Lily uyanmadan önce evden çıkıyordu (ve Lily erken kalkan biriydi) ve her akşam saat sekizi geçe kadar eve gelmiyordu.

Bazen o eve geldiğinde akşam yemeği hazır olurdu. Diğer zamanlarda ise gün içinde onu arayıp, onu muhteşem bir restorana götüreceğini söylerdi (o kadar muhteşemdi ki, Nate onun gardırobunun sınırlarını oldukça zorluyordu). İki kez Victor ve Laura'nın evinde akşam yemeğine gittiler.

Her gece (ve sabahları da) onunla sevişirdi, çoğu gece birden fazla kez ve her seferinde bir öncekinden daha iyi olurdu.

İlk gecelerini birlikte geçirdikten sonraki ikinci sabah Clevedon'a geri dönmüştü. Maxine'e haber vermesi ve mağazada çalışması gerektiğini söylemişti. O bundan memnun olmamıştı ama o, gerçeği söyleyerek kararlı davranmıştı: işten ayrılıp haber vermeden ayrılırsa annesi ve babası onu asla affetmeyecekti. Bu kötü bir davranıştı. Sonunda, Lily'nin bunu tekrar tekrar, giderek daha yüksek sesle söylediğini fark ederek, bunun Lily için ne kadar önemli olduğunu anladı ve pes etti. O gün, işe erken gitmediği tek gündü. Bunun yerine

onu trene götürdü ve platformda öptü, gitmek istememesini sağlayacak şekilde öptü.

"Fikrimi değiştirdim, gitmiyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

Adam dudaklarına gülümsedi ve Lily, onun bunu yapmasından gerçekten hoşlandığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Şimdi," diye fısıldadı adam da dudaklarına ve kız bunu da çok sevdi, "Gitmene aldırmıyorum." Hafifçe öptü ve bitirdi. "Hafta sonu görüşürüz."

Maxine, ilk başta mutlu değildi.

"Bir daha sana izin vermeyeceğim!" diye bağırıyordu (Maxine biraz dramatik biriydi, bu yüzden Lily onun bağırmasına alışmıştı).

"Ama Maxine, ben istifa ettim," diye cevaplamıştı Lily nazik ve mantıklı bir şekilde.

"Bana ondan bahset. Sana ne yaptı?" diye sordu Maxine.

Maxine, Lily Jacobs'un bir erkeğe bakmayı bile bilmediğini, çıkmayı bırak, üç gündür tanıdığı bir adam için hayatındaki her şeyi bırakıp Londra'ya taşınmayı bırak bilmediğini biliyordu.

Lily hikayeyi anlattı, *tüm* hikayeyi, hiçbir şeyi atlamadan. Seks kısımlarını atlayacaktı ama Maxine her şeyi duymak istediğinde ısrarcıydı.

Hikayeyi bitirdiğinde, Maxine kendi kendine çelişti.

"İstifa etmeyi düşünme. Bu adama geri dön, *hemen* geri dön!"

"Ama dükkan..." Lily direndi.

Maxine'i seviyordu, o mağazayı seviyordu ve onu özleyecekti. Mağaza, Arnavut kaldırımlı bir sokakta gizliydi, ön camı kaldırımdan sadece 60 cm yükseklikteydi ve camın büyük bir kısmı göz kamaştırıcı çiçeklerle dolu bir pencere kutusu ile kaplıydı. Eski, küçük ön kapının her iki yanında, renkli ve yemyeşil bitkilerle dolu, parlak, kobalt mavisi dev saksılar vardı. Mağaza, yerel sanatçılar tarafından yapılmış eğlenceli, sıra dışı kıyafetler ve takılarla doluydu.

Ama en güzeli, büyükannesinin "karakterli" diye tanımlayacağı Maxine'in her gün dükkanda olmasıydı.

Maxine dramasına devam etti: "Mağazayı havaya uçur, hayatta kalır. Bir saattir konuşuyoruz ve bir müşteri geldi ve hiçbir şey almadı." Sonra eğildi, mor gözleri parıltıyordu (Lily, Maxine'in Elizabeth Taylor'a biraz benzediğini düşünürdü, mor gözleri ve koyu, koyu saçları vardı, ama şunu da belirtmek gerekir ki, Maxine tombul, yaşlı haliyle Elizabeth Taylor'a benziyordu). "Çoğu kız böyle b i r erkek bulamaz, Lily. Sen dayan, hayatın pahasına dayan."

Lily, Maxine'in de aşk romanları okuduğunu biliyordu. Hem de çok.

Lily, Nate'in telesekreterini aradı, mesaj bıraktı ve ona beklenenden iki hafta önce eve döneceğini söyledi. Harap evine gitti ve yapması gerekeni yaptı, birkaç çanta hazırladı. Nate ona sık sık geri döneceklerini, bu yüzden eşyalarını toplamak için bolca zamanı olacağını söylemişti. Evini terk etmek tuhaf gelmişti, ama evin ayakları yoktu ve uzaklaşmazdı, oysa Nate'in ayakları vardı ve ona uzaklaşması için bir neden vermek istemiyordu. Bir süre sonra, Nate'i daha iyi tanıdıktan sonra, farklı bir anlaşılmaya vardılar.

Ama şimdi onu Londra'da istiyordu. Onu yanında istiyordu ve o harika, yakışıklı ve zekiydi. Harika öpüşüyordu ve elleriyle ve vücudunun diğer kısımlarıyla daha da iyiydi ve onu komik buluyordu.

Ve ona, sanki çok güzelmiş gibi bakıyordu.

O, kadının her zaman sahip olmayı dilediği her şeydi, Fazire'nin ona vermesini dilediği her şeydi.

Ve o, hayatı pahasına ona tutunacaktı.

Nate ile geçirdiği ilk hafta harikaydı.

Bunu bozan tek şey Laura ve Victor'un evinde yedikleri akşam yemeğiydi. Jeff ve Danielle de oradaydı ve Victor ve Laura, Nate ve Lily'nin birlikte olmasından memnun görünseler de (tam olarak memnun değil, daha çok sevinçten uçuyorlardı), Nate'in kardeşleri memnun değildi.

Danielle, Lily'nin kıyafeti ve aksanı hakkında kötü sözler söyledi, bu sözler Victor'un dudaklarını inceltirken Laura'yı öfkeyle kızarttı.

Ama masadaki herkesin *yeterli* olduğunu anlayacağı şekilde "Danielle, yeter" diyen Nate oldu ve Danielle

hemen, ama oldukça isyankar bir şekilde.

Sonra, bu yetmezmiş gibi, akşam yemeğinden sonra Lily tuvaletten dönerken Jeff onu bekliyordu. Onu köşeye sıkıştırdı, kelimenin tam anlamıyla köşeye, duvara sıkıştırdı, vücuduyla yolunu kapatarak kaçmasını engelledi.

"Onu seçtiğine inanamıyorum, Lily. İnanamıyorum. Onun kim *olduğunu* biliyor musun?" Jeff alçak sesle ve hızlıca konuşuyordu ve ona sanki o lezzetli bir biftek, kendisi ise kuduz bir köpekmiş gibi bakıyordu.

Aynı zamanda onu ölümüne korkutuyordu. "Jeff..."

"Onunla yattığın umurumda değil. O pis ellerini sana sürmüş olması umurumda değil. Sen ve ben yeniden başlayabiliriz."

Ağzı açık ve suskun bir şekilde ona baktı. Hiçbir şeye başladıklarını bilmiyordu.

Ne yazık ki konuşmaya devam etti. "Ama onun kim olduğunu öğrendiğinde, O kim, nereden geldi... Lily, bunu bilmelisin." Lily onu keserek,

"Ben Nate'i seçiyorum," dedi.

Ondan uzaklaşmak istiyordu, uzaklaşması gerekiyordu. O iğrenç, aşağılık ve şimdi de nefretiyle korkutucuydu. Ne dediğini anlamıyordu ve umursamıyordu da. Lily, onunla ilk tanıştığında haklı olduğunu fark etti. Onun hakkında sevicecek hiçbir şey yoktu. Tanrı aşkına, kardeşi hakkında konuşuyordu. "Lily, sana bir kez söyleyeyim..." diye devam etti, ona yaklaşarak

ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı.

"Nate'i seçiyorum!" diye bağırdı, onun kendisine dokunmasını istemiyordu, onu köşeye sıkıştırmasına ve Nate gibi bir adamın Jeff gibi şımarık, küstah, evlatlık bir kardeşe sahip olmasına kızmıştı. Ayrıca Laura ve Victor'un böyle bir oğulları olmasına da kızgındı. "Geri çekil," diye emretti.

"Lily," diye yalvarırcasına adını söyledi. "Çekil!" diye tekrarladı.

"Geri çekil dedi."

Bu, Jeff'in arkasından derin, ölümcül bir sesle geldi ve Jeff, Lily'nin bakışları Jeff'in omzunun üzerinden kayarken başını çevirdi ve ikisi de Nate'i gördü.

Nate, koridorun sonunda, beş adım bile uzak olmayan bir mesafede duruyordu, bacakları açık, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Bu sıradan bir duruş değildi, korkutucu bir duruştu.

Saldırmaya hazırdı.

Ve yüzü korkunç, hatta ölümcül bir ifadeyle kardeşine bakıyordu.

Jeff kıpırdamadı ve elini Lily'nin başının yanındaki duvara koydu.

Kız, onun kolunun altından sıyrıldı ve koridorda Nate'e doğru koşmaya başladı.

Nate'in duruşu değişmedi ama kollarını açtı. Kız ona ulaşacak mesafeye geldiği anda, Nate bir kolunu uzatıp onu sert vücuduna doğru çekti.

Lily direnmedi. Kendini oraya yapıştırdı ve elini kaldırıp Nate'in göğsüne koydu. Nedense ağır ağır nefes alıyordu.

Jeff ve Nate, Lily'ye sonsuzluk gibi gelen bir süre birbirlerine baktılar.

Sonra Jeff, "Ona söylemelisin, biliyorsun," dedi.

Nate cevap vermedi.

"Sen söylemezsen, ben söylerim," diye

tehdit etti Jeff. Nate yine cevap vermedi.

Jeff'in gözleri Lily'ye döndü. "O evlatlık. Bu ailenin bir üyesi değil."

Lily, tüm bunların Nate'in evlatlık olmasıyla ilgili olduğuna inanamıyordu. Öfkesi o kadar şiddetli bir öfkeye dönüştü ki, kendini kaybetti.

Lily Jeff'e doğru eğildi ama Nate'in yanından ayrılmadı.

"Biliyorum. Bana zaten *söyledi*." Sesi güçlü ve sakindi, bundan memnun oldu.

"Eminim sana her şeyi anlatmamıştır," diye karşılık verdi Jeff. Yetişkin bir adam olmasına rağmen, sesi hala bir velet gibi geliyordu.

O, Nate'in annesinin öldürülmesinden bahsettiğinden oldukça emindi. Ama bunu bir daha gündeme getirmeyecekti. Nate'in bu konuyu son ve tek kez konuştuğunda, bunun acı verici olduğunu biliyordu, ki öyle de olacaktı.

Bunun yerine, Sarah'ın torunu, Will ve Rebecca'nın kızı olarak içinde doğup büyüyen tüm sadakatle ve Indiana (Danielle akşam yemeğinde

Lily'nin hala acı çektiği yorumlar), "Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Lily'nin sözleri üzerine Nate, Lily'nin beline daha sıkı sarıldı ve Lily başını kaldırıp Nate'e baktı.

"Gitmek istiyorum," dedi Lily.

Nate çenesini eğerek aşağıya baktı ve gözleri, onun anlayamadığı bir şeyle parıldıyordu. Jeff'i olduğu yerde bırakarak Nate, onu diğerlerinin oturup kahve içtiği çizim odasına götürdü.

Lily'nin solgun, sarsılmış yüzünü gören Victor sandalyesinden fırladı. Laura'nın yüzü de soldu. Danielle, yaklaşan durumu keyifle değerlendirir gibi izliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Victor.

"Gidiyoruz," diye cevapladı Nate.

"Lily, hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Nathaniel, onu odaya getir, ona bir içki getireyim," dedi Laura, yavaşça sandalyesinden kalkarak.

"Gidiyoruz," diye tekrarladı Nate sert bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Victor, bu sefer sesi emir gibiydi.

"Jeff nerede?" diye sordu Danielle tatlı bir sesle.

Victor ve Laura'nın gözleri Lily'nin yüzüne kaydı ve orada gerçeği okumuş olmalı ki Victor, içinden değil, yüksek sesle küfretti.

"Nathaniel." Laura'nın sesi yalvarır bir tona dönüştü ve Lily'nin kalbi ona acıdı. Bu iki çocuğun onun tatlı bedeninden nasıl çıkmış olabileceği bir muammaydı.

"Seni sonra ararım," diye cevapladı Nate ve hepsi bu kadardı, veda falan yoktu.

Gittiler.

Eve giderken şık, mırıldanan Maserati'sinde Lily, Nate'in bu konuyu konuşmak istemediği açık olsa da, buna dayanamadığını fark etti. Ve her neyse, kızgındı.

"Kendi kardeşin hakkında böyle konuşmak istemem Nate, ama Jeff'i sevmiyorum."

Nate sessiz kaldı.

Lily devam etti, "Onunla ilk tanıştığım anda onu sevmedim ve bu bana daha önce hiç olmamıştı."

Nate sessiz kaldı.

Lily devam etti, "Onun öyle konuştuğuna *inanamıyorum*. Onun nesi var?"

Nate sessizliğini korudu.

Lily öfkesini serbest bıraktığında, özellikle Nate'in katılımı olmadan bunun uzun sürmediğini fark etti ve o da sessizliğe büründü.

Onlar onun dairesine girip Nate kendine çok büyük ve çok sert bir içki hazırlarken (ona ikram etmedi, çünkü o zamana kadar onun çok fazla içki içmediğini biliyordu), kız tekrar konuştu.

"Gelmeden önce ne kadarını gördün?"

Onun sürprizine, Nate "Hepsini" diye cevap verdi.

Lily ona baktı.

"Onun beni köşeye sıkıştırdığını mı gördün?" diye sordu, dehşete kapılmış bir şekilde.

Nate içkisini bir yudumda içti. Ne kadar büyük olursa olsun, bardağı tamamen boşalttı.

"Neden bir şey yapmadın?" diye sordu.

Oturma odasında birbirine bakan ve şömineye dik olarak yerleştirilmiş iki deri koltuğun birinin arkasında duruyordu. Vücudu tahta gibi sertleşmişti.

Bu romantik bir kahramanlık değildi. Romantik kahramanlar, kahramanlarının şımarık üvey kardeşleri tarafından köşeye sıkıştırılmasına seyirci kalmazlardı.

"Senin ne yapacağını görmek istedim," diye cevapladı Nate.

Buna bir yanıtı yoktu. Sadece bakmaya devam etti. Belki de onu doğru duymamıştı.

Nate ona bakmıyordu. Kendine bir içki daha dolduruyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, gergin sessizliği bozdu. "Onun ne dediğini sormadın." Gözleri ona döndü ve bakışları tamamen boştu.

"Ne?" Jeff'in onu köşeye sıkıştırmasına izin verdiğini öğrenmesinin şokunu hala atlatamamıştı.

"Bana onun söylediklerini açıklamamı istemedin."

Lily, mümkünse ona daha da sert bir şekilde baktı, sonra heyecanla ellerini havaya kaldırdı ve ne kadar sinirli olduğunu vurgulamak için derin bir nefes verdi.

Sonra odada volta atmaya başladı.

"Bana bilmemi istediğin şeyi zaten söyledin. Aslında bu beni ilgilendirmezdi, ama sen söyledin. Daha fazlası varsa, hazır olduğunda bana söylersin. Senin ya da onun söyleyeceği hiçbir şey, sana olan hislerimi değiştirmez..."

Onun ağır kristal bardağını içki sakladığı sandığın üstüne vurarak yere attığını duyunca konuşmayı kesti ve ona sırtını dönmüş, adımlarını hızlandırmış olan Lily hızla döndü.

Adam doğrudan ona doğru ilerliyordu.

Yüzü...

Korkuyla ona baktı.

Şimdi Nate, sanki o lezzetli bir biftekmiş gibi ona bakıyordu ve o kuduz bir köpek değil, aç bir adamdı ve ona bir ziyafet sunulmuştu, o ziyafet de Lily'ydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Nate

yaklaşmaya devam etti.

O hızla yaklaşırken, Lily geri çekilmeye başladı, sonra daha hızlı.

"Nate, ne oldu?"

O açıklamadı ama onu yakalayıp yatak odasına sürüklediğinde, onu yatağa itmedi, üzerine attı. Tek kelime etmeden, daha önce hiç yapmadığı

bir şekilde onunla sevişti. Şiddetli, vahşi ve sahiplenici bir sevişmedir. O

neredeyse doruğa ulaşmak üzereyken, o durdurdu, onu durdurdu ve sonunda onun bitirmesine izin vermeden önce ona defalarca defalarca adını söyletirdi.

Bu muhteşemdi ve sezgisel olarak, bunun bir şekilde çok önemli olduğunu hissetti.

Lily ilkinin çok sevmiş olsa da, ikincisini tam olarak anlamamıştı.

Bir sonraki akşam Victor ve Laura'nın evine yemeğe gittiklerinde ne Jeff ne de Danielle oradaydı ve Lily bunu küçük bir nimet olarak gördü.

Lily iş aramaya çalışmıştı ama pek şanslı değildi. Maxine postalarını ona iletliyordu ve mortgage ödemesi, faturaları vardı ama bunları ödeyecek kadar parası yoktu.

Dünyada en çok istediği şey yazar olmak, bilgisayar başında oturup hikayelerini anlatarak hayatını yaşamaktı. Clevedon'dan bilgisayarını yanına almamıştı çünkü daha sonra taşınacaklarını düşünmüştü ve bir akşam Nate ile seviştikten sonra uykulu bir şekilde ona romancı olma hayallerini anlattığında, Nate ona iş bulma konusunda endişelenmemesini ve sadece yazmaya konsantre olmasını söylemişti.

Onun için söylemesi kolaydı, çünkü biriken faturaları yoktu ve geliri de yoktu.

Ona her şeyi halledeceğini söylemişti ama Lily ondan para isteyemezdi. O öyle biri değildi ve ayrıca öyle yetiştirilmemişti. Kendi sorunlarını halletmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ancak Nate, onun farkına vardığı üzere, çok anlayışlı bir adamdı. İkinci hafta ilerledikçe, onu rahatsız eden bir şey olduğunu anladı ve ona sordu.

Lily yalan söyledi. Bundan nefret ediyordu ama yapmak zorundaydı. Onun berbat kardeşleri dışında, idil hayatlarını bozacak hiçbir şey istemiyordu. Kendini bu duruma düşürdüğü için, özellikle de kredi kartları yüzünden utanıyordu. Miktarlar astronomik değildi ama paranız yoksa astronomik oluyordu.

Bu yüzden iş bulmak için çabalarını ikiye katladı, *herhangi* bir iş.

İkinci haftanın sonlarında Laura ile öğle yemeğine çıkmış ve Laura hemen bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti.

Laura sorduğunda Lily, "Sadece halletmem gereken bir şey var" diye cevap vermişti.

"Nathaniel mi?" Laura, nazik gözlerle sordu.

"Hayır! Tabii ki değil, Nate ile her şey yolunda, harika, *muhteşem*."

Laura gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu. "Jeff mi?"

Lily tereddüt etmeden kadının elini tuttu, güven verici bir şekilde sıktı ve sadece başını salladı. Jeff hakkında konuşmalarına gerek yoktu, asla.

Laura'nın gülümsemesi yeniden güçlendi ve "Ne olursa olsun, Nathaniel'e söyle. O halleder. O bu tür şeylerde iyidir." dedi.

Bunu, her konuda iyi olduğu anlamında söyledi. Lily kendini tutamadı, diğer kadına sarıldı ve Laura onu şaşırtacak kadar güçlü bir şekilde ona sarıldı.

Laura iki korkunç çocuk yetiştirmiş olabilir, ama şaşırtıcı bir şekilde, kendi çocuğu olmayan birine karşı mükemmel bir anne idi.

O gece yatakta (yemek masasında, restoranda veya Victor ve Laura'nın evinde olmadıkları sürece, her zaman yatakta gibiydiler, ancak Lily şikayet etmiyordu), Nate'in yanına yaslanarak, kolunu onun beline dolayarak, "Sence biraz aceleci davrandık mı?" diye sordu.

Bu aptalca bir soruydu, elbette biraz aceleci *davranmışlardı*. Birbirlerini neredeyse hiç tanımadan birlikte yaşamaya başlamışlardı. Ya da Nate, Lily'nin yanına taşınmasını istemiş ve Lily de bunu yapmıştı.

Nate hâlâ çok fazla konuşmuyordu. Hiçbir şeyi paylaşmıyordu.

Lily bunu umursamıyordu. Ailesine de aynı şekilde davranıyordu, sadece ona karşı böyle değildi. Ailesi, Fazire ve Indiana'da büyümesi hakkında hikayeler anlattığında dinliyor ve gülüyordu. Ama çoğu zaman çalışıyordu. Diğer zamanlarda ise sevişiyorlardı. Geriye kalan zamanlarda ise sevişmek için güç toplamak için yemek yiyorlardı. Konuşmak tam olarak onların güçlü olduğu bir alan değildi.

Şimdi önemli maddi sorunları vardı ve onu yeterince tanımadığı için bu konuyu nasıl açacağını, ondan nasıl yardım isteyeceğini bilmiyordu.

Ona güvenmediğinden değil, ondan yararlanmak istemediğinden.

Adam zaten ona kalacak yer ve yemek sağlıyordu. Dairesi muhteşemdi. Londra emlak piyasasını biraz biliyordu ve dairenin çok pahalı olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca, çok lüks bir marketten market alışverişi yaptırıyordu ve haftada bir kez temizlik ve çamaşır yıkamak için bir hizmetçi geliyordu.

Lily, ona ipotek ödemesini isteyecek değildi elbette. Victor'un şirketinde ona bir iş bulmasını isteyebileceğini düşünmüştü ama bu çok tuhaf olurdu.

Evini çok ucuza almıştı çünkü o kadar bakımsızdı ki, ödediği paraya bile değmezdi. Ama

çok fazla olmasa da, *yine de* bir ipotekti.

Düşüncelerini durdurdu ve yüksek sesle iç geçirdi. Sonra Nate'in cevap vermediğini fark etti.

"Nate?" diye sordu. Bu kez iç çekme sırası ondaydı.

Sonra sordu, "Neye acele ediyorsun?"

"Taşınmaya," dedi göğsüne. "Lily, aklında ne var?"

Kafasını kaldırdı, ona baktı ve o da çenesini eğerek gözlerinin içine baktı. Bunu her zaman yapardı, gözlerinin içine bakardı. Doğrudan bakamayan bir adam değildi. Bu özelliğini de seviyordu ve babası da *kesinlikle* bu özelliğini sevecekti. Babası her zaman "Gözlerine bakmayan bir adama asla güvenme" derdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Onun sürprizine, adam önceki sorusuna cevap verdi. "Evet, aceleciydim. Aceleciydim. Hızlıydım. Ama yanlış değildi. Bunun iyi olduğunu biliyorsun. Bunun iyi olduğunu biliyorum. Sorun bu değil. O yüzden sorunun *ne olduğunu* bilmek istiyorum."

Ona gülümsedi, kendini tutamadı. Çok zekiydi. Nate, meselenin özüne oldukça kolay bir şekilde iniyor gibiydi. Bunu fark ettiği ilk sefer değildi.

"Şimdi de gülümsemeyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyor," dedi odadakilere sıkıntılı bir ses tonuyla ve kız ona kıkırdadı, yanağını göğsüne dayadı ve beline sarıldı.

"Önemli değil. Sorun değil," diye fısıldadı.

Ve önemli de değildi. Bir yolunu bulacaktı. Her zaman bulmuştu. Önemli olan tek şey oydu ve birlikte olmalarıydı. Gerekirse, son çare olarak, Fazire'den son dileğini isteyebilirdi.

"Lily."

Başını göğsünden kaldırıp güçlü çenesinin alt kısmına baktı.

"Evet?"

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi ama başını salladı ve onun eli, kalçasının üzerinde duran yerinde sıkılaştı.

Kız iç geçirdi.
Bir çözüm bulacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Ertesi gün, Maxine'in yönlendirdiği postalar da dahil olmak üzere posta geldi. Postada, bir dergiye gönderdiği makalenin yayınlanacağına dair bir bildirim vardı. Ayrıca bir çek de vardı. Çok fazla para değildi, ama ipotek ve tüm kredi kartlarının minimum ödemelerini karşılayacaktı.

Lily çok sevinçliydi.

"Her şeyin yoluna gireceğini biliyordum!" diye oturma odasına seslendi ve heyecanla etrafında dönmeye başladı.

Dönüşünün ortasında telefon çaldı ve mutluluktan kendinden geçmiş bir halde telefonu kaptı.

Şaşkınlık ve sevinçle, arayan Fazire'di.

"Fazire, ah Fazire, aradığına çok sevindim. Sabırsızlanıyorum..." diye başladı.

Ama Fazire onu kesintiye uğrattı.

"Lily-çocuğum," dedi, genellikle neşeli, bazen de kendini beğenmiş, her şeyi bilen Fazire'den hiç duymadığı bir ses tonuyla.

Onun ses tonu karşısında vücudu dondu ve onun söylediklerini duyduğunda, vücudu kaya gibi sertleşti.

"Hemen oraya geliyorum," dedi sevgili arkadaşına, adam konuşmayı bitirince.

Telefonu kapattı ve bir dakika ya da bir saat kadar donakaldı.

Sonra harekete geçti.

Nate'in ofisini aradı ama sekreteri cevap vermedi ve Lily mesaj bırakmak istemedi, özellikle de *bu* mesajı. Havayolunu aradı, kredi kartının limitini doldurdu ve bilet aldı. Nate'in evinde fazla bir şeyi olmadığı ve muhtemelen sahip olduğu her şeye ihtiyacı olacağı için sahip olduğu her şeyi topladı.

Sonra Laura'yı aradı, ama şanssız bir şekilde Danielle cevap verdi ve Lily'ye Laura'nın evde olmadığını söyledi.

"Oraya varır varmaz beni aramasını söyler misin? Bir saat sonra Nate'in evinden ayrılacağım." Derin bir nefes aldı ve yalvardı.

"Danielle, bunu yapmana gerçekten ihtiyacım var. Acil bir durum."

"Sorun değil. Mesajını alabilirim," diye Danielle sertçe cevap verdi.

Lily minnettarlığını ifade etti, endişelerini bastırdı ve gözyaşlarını yuttu.

Telefonu kapattı, hemen tekrar aldı ve Nate'i tekrar aradı.

Hala iş telefonuna cevap yoktu. Doğrudan hattı yoktu, herkes sekreterinden geçiyordu ve sekreter üç kez daha aradı, ama her seferinde cevap yoktu.

Maxine'i arayıp olanları anlattı ama Nate veya Laura'nın arayabileceği ihtimaline karşı telefonda uzun süre kalmadı.

Zaman geçtikçe Lily çılgına dönüyordu. Laura aramadı, Lily Nate'e ulaşamadı ve hemen Indiana'ya gitmesi gerekiyordu. Fazire'ye gitmesi gerekiyordu. O ne yapacağını bilemezdi. O insan bile değildi. Becky'si olmadan ilk kez o dağınık kireçtaşı evde tek başına kalmıştı.

Annesini düşününce boğazında yükselen duyguları yuttu, bu da babasını düşünmesine yol açtı ve Nate'e bir not yazdı. Notu imzalarken, interkom çaldı ve aşağıda birinin içeri girmeyi beklediğini duyurdu.

Laura'nın sürpriz bir ziyaret için geldiğini umarak, Lily interkoma koştu.

Hayatının en şanssız günü olduğunu düşünürsek - ve bu hafif bir ifadeydi - gelen Jeff'ti.

Lily'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Lily, telefonu kapatma!" diye bağırdı Jeff acil bir şekilde. "Özür dilemek için geldim.

Söz veriyorum. Hadimi aştım."

Tereddüt etti, bir an odanın diğer ucundaki telefona bakarak çalmasını diledi.

Çalmadı.

Son şansı Jeff'e söylemekti. Danielle'in aksine, en azından onu seviyor gibi görünüyordu ve özür dilemek için oradaydı. Belki de onun düşündüğü kadar pislik biri değildi.

"Gel Jeff," dedi ve kapıyı açtı.

Beş dakika içinde çıkması gerekiyordu. Çantalarını hazırlamış kapının önüne koymuştu ve Jeff'i beklerken

kapıcıyı arayarak Heathrow'a taksi çağırdı.

Kapı çalındı ve Lily onu içeri almak için kapıya gitti. Jeff çantalarını hemen gördü ve başını çantalardan ona çevirdi, gözleri parladı.

Lily çok gergindi, boğazına yükselen gözyaşlarını ve Nate ya da Laura'ya haber vermesi gerektiği için duyduğu çılgınlığı bastırmaya çalışıyordu.

"Ne oldu Lily?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona baktı ve sonra olan oldu. Baraj yıkıldı. Artık kendini tutamıyordu.

Gözyaşlarına boğuldu.

Adam onu kollarına aldı ve sırtını okşadı.

"Anlat bana Lily, bana onun ne yaptığını anlat," diye cesaret verici bir şekilde fısıldadı.

Lily sadece başını salladı ve kırık bir sesle, "Nate değil. Ailem. Dün bir uçak kazasında öldüler. İkisi de," dedi.

Kollarını daha da sıktı.

"Ah, Lily," diye mırıldandı Jeff ve kız, onun gerçekten onun için üzüldüğüne yemin edebilirdi.

Kız uzaklaştı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını elleriyle sildi.

"Gitmem gerek," dedi acil bir şekilde ve saatine baktı. "Hemen!" diye panik içinde bağırdı. "Nate'e ve annene ulaşamadım. Jeff, Nate'i aramalısın. Ona söyle. Söylemelisin. Lütfen. Ona birkaç gün sonra arayacağımı söyle. Söz ver bana."

Elleri uzandı ve gözyaşının aktığı yanağına dokundu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Sonra çantalarını aldı ve eve gitmek için kapıdan fırladı. Fazire'ye.

Jeff, Lily'nin kapıyı çarpmasını izledi ve masanın üzerindeki notu gördü.

Sakin bir şekilde yanına gidip notu okudu.

Bunun oldukça üzücü olduğunu düşündü.

Sonra notu bir top haline getirip cebine koydu. Nate'in

birkaç gün içinde taşınacağını biliyordu.

Lily, birkaç gün boyunca aramayacağını söylemişti.

Fazla zaman kalmamıştı.

Kardeşinin lüks dairesinde dolaşarak Lily'nin geride bırakmış olabileceği bir şey aradı.

Komodinin üzerinde bir parfüm şişesi, başucu masasında bir çift küpe ve boş çekmecedeki tek başına duran bir gecelik buldu.

Hepsi buydu.

Bunları bir çöp torbasına koydu, daireden çıkardı ve bulduğu ilk çöp kutusuna attı.

Sonra kız kardeşini aradı.

ELEVEN

Nate'in "Ölümü"

"Bence bunu yapmalıyız."

Nate masasında oturuyordu ve Victor onun karşısında oturuyordu. Victor'un çok yapmak istediği bir anlaşma için bazı rakamları inceliyorlardı.

Nate pencereden dışarı bakarak Lily'nin neyi olduğunu merak ediyordu.

Lily çekingen ve gizemli davranıyordu ve ona söylemediği bir şey vardı.

Onu zorlamak istemiyordu. Jeff onu köşeye sıkıştırdıktan sonra, Nate'e geçmişiyle ilgili her şeyi anlatması için baskı yapabiliirdi, ama ona hazır olana kadar bekleyeceğini söyledi. Onu rahatsız eden şeyi kendisiyle paylaşması için zorlamak istese de, onun işaretini takip edip paylaşmaya hazır olana kadar beklemek en iyisi olduğunu düşündü.

Nate, sağlıklı bir ilişkide nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. İşlevsizlik, ilgisizlik, kötülük ve açgözlülükle kolayca başa çıkabilirdi, ama Lily konusunda umutsuzca çaresizdi.

Onun kendisinden daha fazlasını istediğini biliyordu, ama bu onun veremeyeceği bir şeydi. Onu kendinden uzaklaştıracak, ona baktığında gözlerinde parıldayan ışığı söndürecek, hatta yok edecek hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Lily ve Jeff'in arkasında durmuş, Lily'nin onu seçmesini dinlemiş ve hayatında ilk kez, bu muhteşem yarattığın onu istemesi, onu *seçmesi* nedeniyle kendisiyle gurur duymuştu. Aynı zamanda Jeff'in ona, bildiği her şeyi, ona söylemesini, böylece her şeyin açığa çıkmasını dilemişti.

Jeff bunu yapmadı, bu hem devam eden bir yük hem de büyük bir rahatlamaydı.

Nate, onu toplayıp götürmeyi, onunla Indiana'ya dönmeyi ve geçmişini sonsuza kadar geride bırakmayı bile düşündü

. Artık eski haline takılıp kalmak istemiyordu. Bunun hayatını ve Lily ile kurmak istediği geleceği mahvetmesini istemiyordu.

Ama bunu yapamazdı, asla ayrılamazdı. Sahip olduğu her şeyi Victor ve Laura'ya borçluydu ve buna Jeff ve Danielle de dahildi.

Nate, Lily konusunda ödünç alınmış zamanla yaşıyordu. Bu nedenle, her zamanki gibi, bir planı vardı.

"Nathaniel?"

Nate başını çevirip babasına baktı ve Victor, dikkati dağılmış oğluna hatırlatmak için gözden geçirmeleri gereken kağıtları kaldırdı.

"Hayır," dedi Nate kesin bir şekilde.

"Bunu yapmak istemiyor musun?" Victor inanamayan bir şekilde sordu. "Bu çok büyük bir risk."

"Ho, ho, hoooo..." Babası son "ho"yu görkemli bir şekilde uzattı. "Yumuşuyorsun." Nate'e anlamlı bir şekilde baktı ve Nate onun Lily'yi kastettiğini biliyordu.

"Yumuşak değilim, Victor. Bu anlaşma tam bir felaket," diye Nate sakin bir şekilde cevap verdi.

"İki hafta önce, bu işi hemen kabul ederdin," diye karşılık verdi Victor.

"İki hafta önce, o belgeler masamdaydı. Onları okudum ve çöpe attım," diye cevapladı Nate.

Victor'un gözleri yuvarlaklaştı. "Jeff bunu iki gün önce bana getirdi."

"Jeff anlaşmayı istiyor ve ben Jeff'e de hayır dedim."

Jeff veya anlaşma hakkında daha fazla söze gerek yoktu. Jeff, aptalca kararlar alarak, tavsiyeleri dinlemeyerek ve işleri iyice düşünmeyerek şirkete yeterince para kaybettirmişti.

Ancak Nate, başarılarının arkasındaki itici güç olmuştu ve hem Victor hem de Jeff bunu biliyordu. Victor her zaman acımasız bir risk almayı seven biriydi, ancak seçenekleri değerlendiren ve yol gösteren Nate'ti. Victor her zaman Nate'in tavsiyelerini dinlerdi. Nate ise hiç yanılmamıştı ve Victor da hiç pişman olmamıştı.

Ayrıca, Jeff, özellikle o akşam yemeğinden sonra Nate için hassas bir konuydu ve Victor da bunu çok iyi biliyordu. Nate'in Jeff'i evde ya da ofiste görmediğinden emin olmak için

Nate'in Jeff'i evde ya da ofiste hiçbir yerde görmemesini sağlayacak kadar iyi biliyordu.

Victor, reddedilen belgeleri Nate'in masasına attı ve arkalarına yaslandı. "Yani, anlaşma yok. Başka bir şey konuşalım. Lily nasıl?"

Dış ofisinde telefon çaldı ama kimse cevap vermedi. Sekreteri hastalık iznindeydi ve İK, onun yerine geçecek bir geçici eleman bulmakta zorlanıyordu.

Nate telefonu görmezden geldi ve babasına "İyi" dedi. "Onunla evlenecek misin?" diye sordu Victor.

Bu açık sözlü soru karşısında Nate dikkatini tekrar pencereye çevirmeye karar verdi.

"Oğlum, sana bir soru sordum," dedi Victor sessizce ama nazikçe. Nate'e karşı hiçbir zaman tehditkar davranmazdı, hala öyle olabilirdi ama. Birincisi, Nate buna cevap vermezdi. İkincisi, Victor Nate'i çok takdir ediyordu. Üçüncüsü, Nate tehdit edilebilecek türden bir adam değildi.

"Bence Lily'nin biraz yavaşlaması gerekiyor," diye cevapladı Nate sonunda.

"Tavsiyemi dinle," dedi Victor ve Nate'in gözleri tekrar ona kaydı, "Kızı hamile bırak. Laura'da işe yaramıştı."

Bunu söyledikten sonra, sırtarak gülümsedi.

Nate onun sözlerine neredeyse irkildi ama kendini tuttu.

"Victor, sen otuz yıldır evlisin ve Jeff yirmi sekiz yaşında."

Nate babasına inanmadı ve onun amacını anlatmak için kasten şok edici davranışlarda bulunduğunu düşündü.

"O bebeği kaybetti. Oğlan bebektir," dedi Victor ve Nate, Victor'un çenesini sıkarken şaşkınlıkla ona baktı. Nate bu hikayeyi hiç duymamıştı. "Onu geri kazanmak için on dört yıl uğraştığını söylüyor."

Bu sessiz sözler üzerine Nate, Victor'un karnına yumruk atmış gibi hissetti. Bu aşırı tepkiyi belli etmedi. Sadece babasına bir kez başını salladı.

Ortamin havası çoktan değişmişti, Victor da buna uymaya karar verdi.

"Laura başıma gelen en güzel şeydi. Ben bir hayduttum, daha da kötüsüydim ve onunla birlikte olmaya hakkım yoktu. Bunu biliyordum Nathaniel, iliklerime kadar. Ama hiçbir şey onu elde etmemi engelleyemezdi, hiçbir şey. Doğru bir şey değildi, lanet olsun,

ama yine de yaptım. Onu hamile bıraktım ve bunu kasten yaptım. Onu bana bağlamak için her şeyi yapardım."

Nate sessizliğini korudu ve dıştan sakinliğini korudu, ama babasının sözleri ona çekiç gibi vuruyordu.

"Sen ve ben, evlat, birbirimize çok benziyoruz. Benim kadar akıllı olmadığın için olayları nasıl değerlendirdiğini bilmiyorum, ama nasıl düşündüğünü biliyorum."

Nate dikkatini tekrar pencereye çevirdi. "Lily bakireydi," dedi babasına.

"Biliyorum," diye cevapladı Victor.

Nate bu söz üzerine donakaldı. Victor her şeyi her zaman biliyor gibiydi.

Nate sormamasına rağmen Victor açıklamaya devam etti: "Bana senin onun ilk randevusu olduğunu söyledi."

Nate bu haberi duyunca gözleri yine babasına döndü. Buna inanamıyordu.

Her zamanki gibi Victor, Nate tek kelime etmemiş olmasına rağmen onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi. "Biliyorum, beni de şaşırttı ama yemin ederim yalan söylemiyordu. Bir kedi gibi gergindi."

Bu, Nate'i gülümsetti.

Victor devam etti: "Neyse ki motosikletin vardı. Bu, buzları eritti." Bunun üzerine Victor ona tekrar sırıttı.

Nate, alışılmadık bir şekilde, güvenilir olduğunu düşündüğü için planını paylaştı.

"Doğum kontrolü konusunu hiç açmadı."

Victor onu dikkatle izledi. "Sanırım sen bunu görmüyorsun

."

Nate başını salladı. Bunu da bir kez yaptı.

Victor gülümsedi. "Sen ve ben, her zaman aynı şekilde düşünürüz."

Victor'un dediği gibi, bu doğru bir şey değildi ve kesinlikle iyi bir şey değildi ama Nate umursamadı. Eğer onun kendisini terk edeceğini düşünseydi, onu yatağa zincirle bağlardı. Onu hamile bırakmak, onu ömür boyu kendisine bağlayacaktı. Bunu biliyordu, bunu istiyordu ve bunu yapacaktı.

Hamile olsaydı, onu terk etmezdi. Aile, onun için dünyadaki her şeyden daha önemliydi. Bunu, sadece kendi ailesinden bahsederken değil, onun ailesine karşı tutumunda da açıkça ortaya koymuştu.

kendi ailesinden bahsederken değil, onun ailesine davranışlarında da bunu açıkça ortaya koymuştu.

Onun hakkında gerçeği öğrendiğinde, ister o anlatsın, ister Jeff anlatsın, ister Victor ya da Laura ağzından kaçırırsın, onu terk edemezdi. Şimdi taşınabilir, evli olsalardı boşanabilirdi, ama asla bir aileyi parçalamazdı. O, babası gibi, bunu iliklerine kadar biliyordu.

Telefon dış ofiste tekrar çaldı.

"Sen açar mısın?" Victor sandalyesinden kalkarak sordu.

"Yapacak işlerim var. Bu akşam erken eve gitmek istiyorum."

"Seni suçlamıyorum," diye mırıldandı Victor, elini veda etmek için rahatça kaldırdı ve çıktı.

Nate işine koyuldu.

Bunu yaparken, birkaç hafta içinde ikinci kez hayatının temellerinden sarsılmak üzere olduğunu bilmiyordu.

Nate eve erken geldi. Lily'ye taşınacaklarını söylemek istiyordu ama bir türlü fırsat bulamamıştı. Her zaman yapacak daha önemli işleri vardı.

Nakliyeciler ertesi gün eşyaları paketlemeye başlayacak ve ondan sonraki gün taşınacaklardı. Lily ile Somerset'teki evinden ihtiyacı olan eşyaları taşımak konusunda konuşmak istiyordu.

Ancak eve geldiğinde daire boştu.

Erken eve geleceğini haber vermek için onu aramamıştı ve onun bir yere çıktığını düşünmüştü. İş bulma fikrine neredeyse takıntılıydı. Ya da Laura ile birlikte olabilirdi.

Telefonu aldı ve annesini aradı.

"Nathaniel, canım, aradığına çok sevindim. Lily ile birlikte gelecek hafta akşam yemeğine gelmek ister misiniz?"

Nate, kıyafetlerini değiştirmek için yatak odasına girerken durdu.

Sonra donakaldı.

"Nathaniel?" Laura, cevap vermediğinde seslendi.

"Üzgünüm Laura, seni sonra ararım," diye mırıldandı

Nate.

Onun vedasını dinlemeden tuşa bastı ve odanın etrafına bakındı.

Lily'nin kozmetik ürünleri komodinin üzerinde dağınık bir şekilde durmuyordu. Parfümünün kokusunu alabiliyordu ama şişe yoktu.

Banyoya doğru yürüdü.

Diş fırçası ve diğer tüm şişe ve kavanozlar (Nate bunların sayısının çok fazla olduğunu fark etmişti ve bu manzara, onu şaşırtacak şekilde, alışılmadık bir memnuniyet hissi uyandırmıştı) yok olmuştu.

Yatak odasına geri döndü ve onun taşındığı çekmecelerden birini açtı.

Boştu.

Başka bir çekmeceyi açtı. O

da boştu.

Oturma odasına geri döndüğünde masanın üzerinde birkaç mektup gördü. Arkadaşı Maxine'den yine bir sürü mektup gelmişti. Hepsi açılmış halde duruyordu.

Nate, ev kredisinin ve iki kredi kartının ödemesinin gecikmiş olduğunu fark etti. Nate bunu şaşırtıcı buldu ve neden bunları kendisine vermediğini merak etti. Ona her şeyi halledeceğini, her şeyle ilgileneceğini söylemişti. Faturalarının gecikmiş olmasının hiçbir nedeni yoktu.

Ayrıca, düzgün ve biraz yaratıcı bir el yazısıyla yazılmış bir mektup da vardı. Annesi, Lily'ye Fazire'nin "son maceralarını" ve Hawaii'ye yapacakları tatil için duyduğu heyecanı anlatıyordu.

Kendine bir içki aldı, kanepeye oturdu ve bekledi.

Karanlık çöktükten sonra, daha fazla sigara içti ve daha fazla içki içti, çok daha fazla. O gece, ailesinin evinin ön kapısında sigara içtiğinden beri sigara içmemişti. Sigara içmek istememişti bile, ama o zaman içmek istemişti.

O eve gelmedi. Aramadı. O gece de,

ertesi gece de.

Nakliyeciler eşyalarını taşıdı ve o gün kadının mortgage faturasında yazılı adrese gitti.

Kadının yaşadığı kasaba şık bir yerdi ve caddelere park edilmiş BMW, Mercedes ve Jaguar sayısından buranın pahalı bir yer olduğunu anlayabilirdi.

Evi deniz kıyısındaydı, konumundan arka pencerelerden Viktorya dönemine ait iskelenin manzarasının görüldüğünü anlayabilirdi. Soğukkanlılıkla, buranın çok güzel bir gayrimenkul olduğunu, mükemmel bir konumda olduğunu fark etti. Sıra evlerden oluşan, cadde seviyesinde üç katlı, ancak muhtemelen kayalıkta bir kat daha olan bir evdi. Sadece Lily için çok büyük bir evdi. Dışarıdan biraz bakımsız görünse de oldukça görkemliydi. Lily, ön kapının iki yanına, bol çiçeklerle dolu iki büyük terakota saksı dikmişti.

Kapıyı çaldı ve soluna, evin ön tarafında bulunan güneş odasına baktı. Oda mozaik karo zeminliydi ve içinde hasır mobilyalar ve oturmaya davet eden neşeli desenli minderler vardı. Mobilyaların yeni olmadığını ve oldukça yıpranmış olduğunu fark edecek havada değildi. Kimse cevap vermediği için havasında değildi. Ev terk edilmiş görünüyordu.

Sonra bir ses duydu: "Lily'yi mi arıyorsunuz?"

Bir komşu köpeğini yürüyüşe çıkarmış ve Nate yaşlı kadına döndü. "Evet, burada mı?"

"Hayır, taşındı. Duyduğuma göre memleketine dönmüş. Birdenbire gitmiş. Amerika'ya dönmüş. Beni şaşırttı, sağlam bir kıza benziyordu. Ama ne yaparsın. İnsanları asla tanıyamazsın."

Kadın küçük köpeğini gezdirmeye devam etti ve Nate, Lily'nin evinin bulunduğu küçük caddeden aşağı doğru ilerlemesini izledi. Lily'nin caddesine çıkan daha geniş yolun kenarındaki geniş kaldırıma çıktığını izledi. İskeleye doğru dik yokuş aşağı kayboluşunu izledi.

Sonra arabasına bindi ve Londra'ya geri döndü.

Lily'nin ayrılmasından üç gün sonra, Nate yeni dairesine taşındı ve aynı gün eski telefonunu kapattı.

Sekreteri, beklenmedik bir şekilde uzun süreli bir hastalık nedeniyle izin aldı.

Geçici sekreteri Lily Jacobs'u hiç duymamıştı. Kadının aramalarını yanıtladığında, acil olarak işaretlenmiş mesajların altında çoğu mesajı kaybetti (Nate McAllister'a gelen aramaların neredeyse tamamı

acil gibi görünüyordu ve sekreter bununla başa çıkamıyordu). Nate'in ona katlandığı iki hafta boyunca birçok mesajı kaybetti, bunların hiçbirisi Lily'nin mesajları kadar acil değildi.

Nate'in geçici sekreterinin kaybetmediği mesajları ise Jeff çaldı.

Danielle, Lily'nin garip ve ani ayrılışından büyük bir mutluluk duydu.

Öyle ki, haftalar sonra, onun kalbini kazanmak için son bir çaresiz girişimde bulunarak onu baştan çıkarmaya çalıştı.

O kadar tiksinişti ki, normalde kullanmayacağı kadar sert sözlerle ona ne düşündüğünü açıkça söylemişti.

O bilmiyordu ama, bu dramatik sahneden beş dakika sonra, Maserati'sini ailesinin evinin önünden çıkardıktan sonra, Lily sevgili Fazire'yle birlikte son kez merdivenleri çıkmıştı. Bu çok talihsiz bir zamandı, çünkü o anda Lily, Danielle Roberts'ın görmek istediği son kişiydi. Zaten Danielle ve kardeşi bu an için iyi hazırlanmışlardı.

Victor ve Laura, önce şaşkın, sonra endişeliydiler, sonra da Lily'nin açıklanamayan ayrılışına kızdılar. Şaşırtıcı bir şekilde, Nate hayatında ilk kez Laura'nın öfkesinin öfkeye dönüştüğünü gördü ve bu öfke birkaç dakika içinde geçmedi. Lily'nin adı konuşmada geçerse (genellikle Jeff tarafından), günlerce, haftalarca, hatta yıllarca bu öfkeyi beslemiş gibi görünüyordu.

Jeff de Lily'nin ayrılışından oldukça mutlu ve çok kendini beğenmiş bir haldeydi. O bir şey biliyordu. Nate, Jeff'in davranışlarından bunu anladı. İlk başta, sanki yaptığı her şeyin geri tepeceğini beklermiş gibi temkinli ve gergindi, ki bu Jeff'te sık sık olurdu. Ama öyle olmadığında, kendini beğenmişliği tam anlamıyla ortaya çıktı ve bu da yıllarca sürdü.

Nate, Jeff'in Lily'ye geçmiş hayatını, Jeff'in babasıyla ilişkilerinin nasıl başladığını anlattığını ve Lily'nin kaçtığını biliyordu. Lily, Jeff'in söyleyeceği hiçbir şeyin ona karşı hissettiklerini değiştirmeyeceğini söylemişti, ama yalan söylemişti.

Nate yalan söyleyen insanları çok iyi tanıyordu. Bu onu hiç şaşırtmadı. Indiana'dan gelen, muhtemelen bir plantasyon gibi görünümlü saray gibi bir evde yaşayan, yirmi iki yaşındaki muhteşem bir bakire (en azından Nate onu düşündüğünde zihninde canlandığı görüntü buydu, ilk birkaç ay boyunca çok sık, ama daha sonra iyi işleyen bir savunma mekanizması olarak, hiç de değil,

en azından gündüz saatlerinde) ve hayatı boyunca şımartılmış ve korunmuş bir kızın, Nate'in ne olduğunu görmesi...

Muhtemelen hala onun pisliğini yıkamak için duş alıyordu.

Lily Jacobs'un anne babasının öldüğünü öğrendiği gün, ona yeni bir hayat veren Nate McAllister'in öldüğü gündü.

Yeni kadınlar buldu, hiçbiri Lily'ye benzemiyordu. Babası Yönetim Kurulu Başkanı olurken, Nate CEO olarak görevi devraldı. Kocaman bir çatı katı daire satın aldı ve daha da büyük bir yatak sipariş etti.

Ve nadiren evde uyuduğu zamanlarda, yalnız başına (en azından çoğu zaman) o yatakta uyudu.

- DÖRT

TWELVE

Laura & Lily

Sekiz yıl sonra, Nate otuz altı, Lily otuz yaşında ve Mayıs ayının başları...

LAURA ROBERTS, Hyde Park'ta yürüyüş yapıyordu.

Yürümekten hoşlanıyordu, sık sık yürürdü, bu yürüyüşler bacaklarını şekilli tutuyordu (en azından Victor ona öyle söylemişti). Onu zinde tutuyordu. Onu genç tutuyordu.

Hyde Park, Serpentine Nehri'nin içinden geçtiği, ağaçların, çeşitli anıtların ve heykellerin, Diana Anıtı'nın, Speaker's Corner'ın, at binen insanların, yürüyüşe çıkarılan çok sayıda köpeğin ve bebek arabalarındaki bebeklerin bulunduğu, yürüyüş yapmak için en sevdiği yerd. Her zaman görülecek bir şeyler vardı ve hiçbir zaman aynı değildi.

Örneğin, o güneşli, güzel, sıcak günde Laura, koyu renkli gözlerinin etrafına siyah sürme sürmüş gibi görünen bir adam gördü. Nathaniel'inki kadar siyah saçları vardı ama mavi parlaklığı yoktu, koyu tenli, çıkıntılı bir göbeği ve sivri, siyah bir sakalı vardı.

Laura, hayalperest bir şekilde, onun normal insanların giydiği kıyafetler içinde bir cin gibi göründüğünü düşündü.

Adamın durup ayaklarını genişçe açarak kollarını kavuşturduğunu, yüzünde *The King and I* filmindeki Yul Brynner gibi sinirli bir ifadeyle alaycı bir bakış attığını izledi. Bu, onu *tam* bir cin gibi gösteriyordu.

Onu neyin sinirlendirdiğini merak eden Laura, cin adamın somurtarak baktığı yere gözlerini çevirdi.

Ve sonra tüm vücudu dondu.

Lily.

Laura gözlerine inanamadı ve iki kez gözlerini kırıştırarak görüşünün netleştiğini ya da gördüğü kadının Lily'ye benzeyen ama aslında o olmayan başka biri olup olmadığını kontrol etti. Laura'nın zihni ona korkunç, berbat bir oyun oynuyordu.

Ama o Lily'di.

Neredeyse aynı görünüyordu, sadece daha zayıftı. Çok solmuş bir Levi's pantolon ve üzerinde "Chicago Cubs" yazan daha da solmuş bir tişört giyiyordu. Cin adamına doğru koşuyor ve aynı, garip, tuhaf ama güzel Lily gülümsemesini gösteriyordu.

Ama farklıydı.

Laura, Nathaniel'in kalbini kıran kadına daha yakından baktı.

Solgun, biraz bitkin ve hatta yorgun görünüyordu.

Çok iyi tanıdığını sandığı Lily Light artık yoktu.

Laura, Lily Jacobs'a pek iyi davranmadığını görünce, alışılmadık bir tatmin duygusu hissetti.

Laura, Lily'yi aklından çıkarmaya hemen karar verdi. Elbette Victor'a bundan bahsedecekti, ama Nathaniel'e asla tek kelime bile etmeyecekti. Oğlu, Lily'nin açıklanamayan ayrılışından ne kadar yıkıldığını hiç belli etmemişti, ama Laura, her anne gibi, bunu biliyordu.

Lily Jacobs, Laura Roberts'in dünyada gerçekten nefret ettiği tek kişiydi. Laura, Nathaniel'in geçmişini çok iyi biliyordu, Victor ona anlatmıştı. Lily'nin ona hayat ve neşe getireceğini, onu gerçekten *güldüreceğini* (çok güldüreceğini), onu çok *mutlu* edeceğini ve sonra hiçbir açıklama yapmadan, hatta veda etmeden onu terk edeceğini...

Laura'nın saygısını hak etmiyordu ve kesinlikle onun nezaketini hak etmiyordu.

Laura, Lily onu görmeden kaçabileceğini umarak tekrar yürümeye başladı. Onunla konuşmaya tahammül edemiyordu, Lily'nin vücudunda tek bir iyi kemik bile olsaydı ona yaklaşmayacağını düşünüyordu.

Sonra hala tanıdık gelen bir sesin "Tash! Oyalanma bebeğim" dediğini duydu.

Laura başını kaldırdı ve yine donakaldı.

Lily ve garip cin adamın yanına doğru koşan küçük bir kız vardı.

Nathaniel'in küçük kızı.

Laura bunu hemen anladı. Çocuğun her yerinde bu iz vardı.

Aynı mavi-siyah saçlar, aynı (o mesafeden bile Laura anlayabilirdi, sonuçta o Nathaniel'in annesiydi) koyu kahverengiden daha koyu

gözler, aynı kemik yapısı, aynı uzun bacaklı, uzun bel vücut, ancak kadınsı ve çocuksu bir formda.

Gerçekten de, hiç şüphe yoktu. İnkâr edilemezdi.

Çocuk, Nathaniel McAllister'in çocuğuydu.

Laura, küçük kız Lily'ye doğru koşup annesine sarılırken şaşkın ve donmuş bir sessizlik içinde izledi. Lily eğilip kızının başını öptü ve ona gülümseyerek konuşuyordu. Bu gülümseme yorgun ve bitkin değildi. Tıpkı eski Lily gibi yüzünü aydınlatıyordu.

Laura inanamıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Çığlık atmak, koşarak çocuğun annesinin kollarından onu kapmak istiyordu.

Lily kızdan uzaklaşarak onları ters yöne doğru yönlendirdi ve sonra Lily onu gördü.

Suluk yüzü, eğer inanılabilirse, rengini kaybetti. Ağzı açık kaldı ve o da donakaldı.

Birkaç saniye sonra, Laura, Lily'nin şaşkınlığı geçip yüzünde Laura'nın midesini bulandıran, terk edilmiş bir mutluluk ve sevgi ifadesi belirirken, şaşkınlığı daha da derinleşti.

Laura, Lily'ye karşı duyduğu tüm nefretle ona baktı, topuklarını döndü ve koşarak uzaklaştı.

"Tanrım, Fazire, Tanrım. Bana nasıl baktığını *gördün* mü?"

Fazire havada süzülüyordu. Bunu sadece pratik yaparken ya da bir şeyi vurgulamak istediğinde değil, heyecanlandığında da yaptığını biliyordu.

Cevap vermedi. Veremezdi, Lily konuşmaya devam ediyordu.

"Tash'ı gördü. Biliyor. Sana çok önce onlara gitmem gerektiğini söylemiştim. Artık çok geç. Şimdi..."

Konuşmayı bıraktı ve volta atmaya başladı. Daha doğrusu, daha çılgınca volta atmaya başladı.

Lily yıllardır Roberts'ların evine gitmek istiyordu. Natasha onların torunuydu. Onun varlığını bilmek isteyeceklerdi. Nate'in ölümünden sonra bu acı verici olsa bile (ateşli hayallerinde bunun motosikletinde ya da Maserati'sinde olduğunu kararlaştırmıştı, ama bilmiyordu, bilmek de *istemiyordu*).

Her zaman bir şeyler engel oluyordu. Mağaza, ev, Tash'ın hastalanması, Lily'nin migreni (doktor ona stres yüzünden artık çok daha sık geldiğini söylemişti), tren biletleri için yeterli para olmaması (asla yeterli para yoktu), telefonların kesilmesi, çamaşır, temizlik, market alışverişi, arabanın tamir edilmesi (araba her zaman tamir edilmesi gerekiyordu).

Yazmalıydı ama *bunu* bir mektupta nasıl ifade edebilirdi? Bu, yüz yüze yapılması gereken bir şeydi.

Ve Lily ilk başta çok hastaydı, hamileliği iyi geçmemişti ve o ve Fazire Clevedon'da kaderlerini denemeye karar verdiklerinde, Lily neredeyse yatağa bağlıydı. Hamileliğin sonunda, zorla yatağa bağlı kaldı.

Doğum da iyi geçmemişti. İyileşmesi bir yıl sürdü. O zamana kadar borçlar birikmiş, faturalar gecikmiş ve Fazire'den son isteğini neredeyse söylemek üzereydi. Ama Maxine günü kurtarmıştı. Maxine ve Grammy Sarah'nın İtalyan mermer pencere pervazları ve on dönümlük arazisi olan güzel kireçtaşı evi.

Lily hasta olduğu süre boyunca düşünmeye vakti olmuştu. Laura ve Victor'un neden *kendisiyle* iletişime geçmediklerini merak etmeye başladı. Nate'in öldüğünü ona neden Danielle'in söylediğini merak etti. Lily, onların da aynı zamanda anne babasını kaybettiğini bildiklerini bildiği halde, neden onun kaybının büyüklüğünü bilerek yanına gelmediler?

Tash'ı bilmeseler bile, Lily onların Nate'i sevdiğini ve hayattaki en önemli, yakışıklı rüya erkeği elinden alındığında onunla birlikte yas tutması gerektiğini bildiklerinden emindi.

Anlamıyordu ve belki de onları yanlış yargıladığını düşündü. En karanlık anlarında (ki çok fazlaydı), Jeffrey ve Danielle'i yetiştirdiklerini fark etti. Belki de tıpkı kendi iki çocukları gibiydiler.

Sonunda zaman, her zaman olduğu gibi, uçup gitti ve artık çok geç olmuştu. Lily, sekiz yıldır ilk kez Londra'ya gelmişti.

Sekiz yıl. Şehrin pek de iyi olmayan bir bölgesinde, eski püskü bir otel odası tutmuşlardı. Karşılayabilecekleri tek şey buydu.

Önemli değildi. Sadece uyumak için oraya ihtiyaçları vardı. Geri kalan zamanlarda Lily, onlara Londra'daki en sevdiği yerleri gösterecekti

ve buna Nate ile Hyde Park'ta yürüyüşe çıktıkları yer de dahildi.

Lily'nin kızı babası hakkında her şeyi biliyordu.

Lily'nin hatırlayabildiği her ayrıntı, yani çoğu ayrıntı, Lily'nin şimdiye kadar yarattığı en muhteşem hikayelerle Tash'e anlatılmıştı. Yıllar geçtikçe Lily, sevgili kızları için Nate'i bir şekilde hayatta tutmak için ayrıntılar bile uydurmaya başladı.

"Ona gitmeliyim," diye endişelendi Lily.

Fazire burnunun ucuyla ona baktı ve kollarını kavuşturdu.

O, şahsen, bu Roberts ailesini pek sevmiyordu. Her seferinde Lily'ye nefretle bakıyorlardı, bu yüzden de ona Tash'tan bahsetmemesi için sürekli ikna etmeye çalışıyor ve Lily yazmaya ya da telefon etmeye başladığında dikkatini başka yöne çekiyordu.

Tash'ı öğrenirlerse ne yapacaklarını hayal bile edemiyordu.

Ve bugünkü olaylar, her zamanki gibi, onun *kesinlikle* haklı olduğunu gösteriyordu.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Yapmak zorundayım, Tash onun torunu!" diye bağırdı Lily. "Neden bahsediyorsun?"

Tash banyodan çıkmış ve onları merakla izliyordu.

Lily, ne kendisinden, ne Becky'den, ne Will'den, ne de Sarah'dan hiçbir iz taşımayan, tamamen Nate'e benzeyen güzel kızına baktı.

Tash Jacobs zeki bir çocuktı, korkutucu derecede zeki. Öğretmeni onun bir dahi olduğunu söylüyordu, bu da Lily'nin parası olmamasının bir başka nedeniydi. Fazladan kazandığı her şeyi, Tash'ı yetenekli çocuklar için özel bir okula gönderebilmek umuduyla biriktiriyordu.

Fazire bunun Lily'den geldiğine inanıyordu. Lily ise bunun Nate'ten geldiğini *biliyordu*. Tash, Nate ile aynı şekilde meselenin özüne inme yeteneğine sahipti.

Bu düşünceyle Lily kararını verdi.

Kızına gülümsedi. "Annenin bazı arkadaşlarını görmesi gerekiyor. Yakında dönecek."

"Lily..." Fazire, ciddi ve uyarıcı bir tonla konuştu.

Lily ona kararlı bir şekilde baktı. "Yakında döneceğim."

Ve cin başka bir kelime daha söylemeden, o çoktan gitmişti.

"Sen... lanet olsun... *dalga geçiyorsun.*"

Laura, Victor'un küfür etmesinden hoşlanmazdı.

Ancak, küfür etmek için bir zaman varsa, o zaman da şimdidi.

Şans eseri (ya da bakış açınıza göre şanssızlık eseri), Nate Victor ile birlikte eve gelmişti. Laura, ikisine de aynı anda söylemenin daha iyi olacağını düşündü. Nate zaten öğrenecekti ve bunu annesinden duyması daha iyi olurdu. Görünüşe göre Victor, Laura kadar düşünceli bir şekilde bu bilgiyi aktarmayacaktı.

Victor çılgına dönmek üzere gibiydi.

Laura'nın karşısında oturan Nathaniel, bir bacağını diğer bacağının üzerine rahatça koymuş, mutlu bir şekilde cinayet işleyebilecek gibi görünüyordu.

Ancak bunu çok soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde yapacaktı. Oğluna bir bakış attığında Laura içini bir endişe kapladı. Ve bunun nedeni o neşeli bakışlardı.

Lily onu gördüğüne sevinmişti.

Tabii ki bu bir numara olabilir. Birkaç dakika önce dehşete kapılmış görünüyordu, ama Laura, Laura şüphelenmeye başlamıştı.

Lily onu gördüğüne neden sevinmişti? Özellikle de sekiz yıldır onlardan sakladığı kızı (Laura o zamanlar bunu anlayamamış ve sadece tahmin etmişti) tam orada, Nathaniel'in ta kendisi gibi dururken.

"O kaltağı bulup, o beyaz, köylü boynunu kıracağım," diye tehdit etti Victor.

"Victor, sakın ol," Laura onu yatıştırdı.

"Sakinleşmeyeceğim! O benim lanet olası torunum!" diye bağırdı, pencereler sallandı.

"Ne oluyor?"

Laura çaresizlik içinde gözlerini kapattı.

Buna hiç ihtiyaçları yoktu.

Danielle o anda odaya girdi.

Kızı sonunda evden ayrılmış, Victor ve Laura'nın pek sevmediği ama hepsinin ona uygun olduğunu düşündüğü bir adamla birlikte yaşıyordu. Yine de düzenli olarak eve geliyordu ve Nathaniel'in ne zaman evde olduğunu tuhaf bir şekilde hissediyor gibiydi.

"Annen Lily'yi gördü," dedi Victor kızına ve Laura'nın gözleri birden açıldı.

"Victor!"

Laura, Danielle'i bu dramaya dahil etmenin akıllıca olmadığını düşünüyordu. Danielle'i herhangi bir dramaya dahil etmek hiçbir zaman akıllıca değildi. O kendi başına yeterince drama yaratıyordu.

"Kim?" Danielle, Nathaniel'in oturduğu koltuğun koluna oturmuştu.

Oğlu bir an için hareketsiz kaldı, sonra hemen ayağa kalkıp odayı geçti. Her zamanki gibi, tek kelime etmeden kendini gayet açık bir şekilde ifade etti.

"Lily, Lily, *Lily*!" Victor öfkeyle bağırdı. "Nathaniel'i terk eden Indiana'nın ücra köşesinden gelen kız."

Danielle'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Laura, yine Anne Gözü ile, onun bir şekilde korkmuş göründüğünü fark etti.

Tam o sırada kapı zili çaldı.

"Ben açarım," dedi Danielle heyecanla. Fazla heyecanla.

"Hayır! Ben açarım," Victor, bunun tamamen gereksiz olmasına rağmen bağırdı.

Danielle titreyerek tekrar oturdu.

Laura kızını gönderdi, onunla daha sonra ilgilenecekti, ve Nathaniel'e dönüp baktı. Nathaniel yüzünü kontrol altına almıştı ama Laura, onun hala öfke ve inanamama duygusuyla gergin olduğunu görebiliyordu.

"Hiçbir şey söylemedin," dedi ona.

"Nate *asla* tek kelime etmez," diye mırıldandı Danielle ve Laura, ön salondan patlama sesi gelmeden önce kızına öldürücü bir bakış atacak kadar zaman buldu.

"*Senin cesaretin var!*" Victor'un bağırışını herkes duydu ve bir anda herkes salona koştu.

Nathaniel'in bacakları en uzun ve en hızlı olduğu için odadan ilk çıkan oydu. Danielle onu takip etti, Laura ise en arkada kaldı.

Laura giriş kapısında kayarak durduğunda gözlerine inanamadı.

Victor, Lily'yi ölümcül bir şekilde tutuyordu, iki büyük eli de onun kollarını sarmış ve onu tutsak etmişti. Lily, tamamen şok içinde ona bakıyordu.

"Victor, onu bırak!" diye bağırdı Laura.

Lily'nin başı Laura'nın sesine doğru döndü.

Ve Nathaniel'i gördü.

Ve sonra Laura'nın asla tahmin edemeyeceği bir şey oldu.

Lily'nin gözleri yuvarlaklaştı. Yüzündeki ifade birden tuhaflaştı, ağzı gevşedi ve vücudundaki her kas gözle görülür şekilde gerildi.

Sonra dudakları birleşti ve ses çıkmadan "Aman Tanrım" dedi.

Laura, Lily'nin yüzünün erimeye başladığını izledi. Lily onu parkta gördüğünde olduğu gibi eridi, ama bu sefer terk edilmiş bir mutluluk değildi.

Kesinlikle muhteşem olmaya başladı.

Ama Victor onu şiddetle salladığında ve başı geriye doğru savrulduğunda bu değişim durdu.

"Victor! Onu bırakmanı söyledim," Laura tekrar denedi.

Victor hemen bıraktı ve Laura geriye doğru sendeledi ve kendini ön kapıdan dışarıya doğru savrulmaktan alıkoymak için kollarını açmak zorunda kaldı. Kapı pervazına tutunarak kendini zar zor tutabildi.

"Seni kaltak!" Victor bağırdı. "Senin aptal, taşralı halini benim lanet evimden çıkar ve kendine iyi bir avukat bulsan iyi olur çünkü o çocuğu alacağız. Onu sekiz yıldır sen büyüttün, önümüzdeki sekiz yıl da biz büyüteceğiz!"

Lily başını kaldırdı ve şok içinde Victor'a baktı. "Ne-ne?" diye fısıldadı.

Laura, Nathaniel'in kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve bu dramayı sanki kendi eğlencesi için sahneleniyormuş gibi izlediğini fark etti.

Ve bunu yetersiz buldu.

Lily'nin gözleri Victor'dan Nathaniel'e kaydı ve Laura'nın evlatlık oğluna bakınca solgun yüzü kanı çekildi.

Sonra Danielle'i gördü ve yüzüne bir şey sızdı.

Görmesi çok kötü bir şey.

"Bana onun öldüğünü söylemiştin," diye fısıldadı.

"Dışarı!" diye bağırdı Victor, öne adım attı ve elini göğsüne koyarak onu kapıdan dışarı itti. Lily birkaç adım geri gitti ve Victor kapıyı yüzüne çarptı.

"Victor!" Laura çığlık attı ve kapıya koştu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Çok ters gidiyordu. Bunu biliyordu. Hissediyordu. Kalbi hızla atıyordu ve paniğe kapıldı. Lily'nin yanına gitmesi gerekiyordu.

Kapı koluna tırmandı ama Victor onu uzaklaştırdı.

"Onun söyleyeceklerini dinlemeliyiz!" Laura kocasına bağırdı, kolunu çekip kapıyı açtı.

Ve Lily'nin kaçtığını gördü. Hayatını kurtarmak için koşuyordu.

THIRTEEN

Lily

"GELDİLER," diye bağırdı Jane.

"Onları bekletin," diye cevapladı Alistair Hobbs.

Lily, Alistair'in konferans odasının penceresinden dışarı bakıyor ve Alistair ile asistanı Jane arasındaki bu konuşmayı görmezden geliyordu.

Alistair Hobbs, Maxine'in bir arkadaşının arkadaşıydı. Uzun boylu, ince yapılı, kızıl saçlı ve kaşlıydı. Lily, bu tür konularda her zamanki gibi belirsiz bir şekilde, onun oldukça yakışıklı olduğunu fark etti. Lily, onu Maxine'in dükkanında tanışmış, pazarda birkaç kez görmüş ve sohbet etmişlerdi. Bir keresinde ona çıkma teklif etmişti ama Lily hayır demişti.

Lily asla dışarı çıkmazdı. Ne zamanı *ne de* isteği vardı.

Alistair buna alınmış gibi görünmüyordu. Mesleği ne olursa olsun, çok iyi bir adamdı.

Maxine ise alınmıştı. Alistair'i çok çekici buluyordu.

Şimdi, Lily onun müvekkili olduğu için, bu tartışmalı bir konuydu. Alistair, onun avukatı olduğu için ona bir daha çıkma teklif edemezdi.

Ya da en azından bir süreliğine ona çıkma teklif edemezdi.

Elbette ona parası yetmezdi. Hiçbir şeye parası yetmezdi. Nate ve tüm Roberts klanıyla Tash'ın velayet davasında karşı karşıya gelmeye kesinlikle gücü yetmezdi. Lily onların ne kadar zengin olduklarını bilmiyordu ama evlerinden, arabalarından ve kıyafetlerinden, kendisinden çok daha fazla paraları olduğunu anlıyordu.

Lily, Fazire ve Tash Somerset'e eve döner dönmez, Victor sözünü tuttu ve avukatlarından elden teslim edilen bir mektup aldı.

Nate, hayatta ve sağlıklı, tekmeliyor, nefes alıyor ve görünüşe göre kızgın, tam velayet için harekete geçmişti, ancak *Lily*, *Nate'in* neden kızgın olduğunu hiç anlamıyordu.

Lily, kız kardeşi (eğer olsaydı) istenmeyen erkek arkadaşını öldüğünü söyleyerek başından savmamıştı.

Mektupta, tam ve eksiksiz velayet istediğı yazıyordu. Nate, kızını ondan almaya çalışacaktı.

Lily buna inanamıyordu. Nate'in hayatta olduğuna bile inanamıyordu, hele ki bu kadar acımasız ve zalim bir şey yapacağına hiç inanamıyordu.

Elbette, kızının ilk yedi yılında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama bu Lily'nin suçu değildi.

Roberts'ların girişinde Victor ile yaşadığı o aşağılayıcı olaydan bu yana sadece birkaç gün geçmişti. Canlı, nefes alan Nate, sanki... sanki... nasıl olduğunu bilemiyordu. Sanki o ürpertici bir böcekmiş ve Victor onu ayakkabısının altında ezip geçiyormuş gibi bakıyordu.

Lily bunu anlayamıyordu, bu karmaşayı çözmek için gereken düşünceleri bir araya getiremiyordu, iki düşüncesini bile bir araya getiremiyordu.

Neden?

Neden, neden, neden?

Gözlerini kapattı.

Nedenini biliyordu.

O, onunla ilişkisini bitirmişti. Tıpkı kız arkadaşı Georgia ile ilişkisini bitirdiğı gibi. Bir saniye önce bir çift ve nişan yüzüğü konuşuluyordu. Bir saniye sonra ise ilişkileri bitmişti.

Lily, bu kadar uzun süre dayandıklarına şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. Lily, Nate'in liginde değildi. Birincisi, deneyimsiz bir bakireydi. İkincisi, güzel ve zayıf değildi. Üçüncüsü, korunaklı bir Indiana kızıydı, esprili, kozmopolit ve sofistike bir kadın değildi.

Çok çabuk sıkıcı hale gelmiş olmalıydı. Açıkçası öyle olmuştu.

Hikayeyi duyduğunda Fazire öfkelenmişti. Kendinden geçmişti ve kendinden geçen Fazire görülmeye değer bir manzaraydı.

Nate, Victor ve tüm Roberts ailesini haşaratlara dönüştürebilmek için tüm cin arkadaşlarını bir araya getirip, bir dilek tutmalarını istedi. Bunu yapacaktı, ona garanti etti, tavandan birkaç santim yukarıda süzülerek.

Neyse ki ya da ne yazık ki, nasıl baktığınıza bağlı olarak, dileklerin gerçekleşmesi için bir yol yoktu. Hiçbir zaman olmadı. Lily'nin ailesi, cin tarihindeki ilk aile olarak dileklerine ve cinlerine sadık kaldı.

Ve Lily son dileğini *bunun* için kullanmayacaktı.

Daha büyük savaşlar onu bekliyordu. Çok daha büyük savaşlar.

"Lily," dedi Alistair yumuşak bir sesle.

Gözlerini açtı, başını kaldırıp ona baktı ve Alistair ona nazikçe gülümsüyordu.

"Planı biliyor musun?"

Lily başını salladı.

Planı biliyordu. Planı biliyordu ama plandan nefret ediyordu.

O bunu tutkuyla nefret ediyordu.

Ama Tash'ı elinde tutmak için her şeyi yapardı. Değerli kızını elinde tutmak için her şeyi.

Her şeyi.

Alistair her şeyi biliyordu, onun tüm üzücü, aptalca, saf hikâyesini. Lily, Nate ile tanışmasının ve son sekiz yıldaki hayatının tüm utanç verici ayrıntılarını ona anlatmıştı. Zorlu hamileliği, faturalar, oraya taşındıklarında evin durumu, Fazire ve Lily için uygun olmayan, bir bebek için ise hiç uygun olmayan evi. İyi bir elektrik tesisatı ve sıhhi tesisat yaptırmak için ikinci bir işe girmek zorunda kaldığını anlatmıştı. Lily, evdeki diğer işlerin çoğunu kendisi yapıyordu. Lily, Tash'in özel okulu için para biriktiriyordu.

Her şey için.

Konuşmasını bitirdiğinde, Alistair bir anlığına ona tuhaf bir ifadeyle baktı. Sonra masasındaki cam kağıt ağırlığını aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Lily bunun profesyonel bir avukatın davranışına uygun olup olmadığından emin değildi ama görmezden geldi.

"Onları içeri gönderin," dedi Alistair asistanına ve sonra Lily'ye döndü. "Hiçbir şey söyleme, Lily. Bana bırak."

Lily tekrar başını salladı.

Aklı başında olduğu nadir anlarda bu konuyu düşünmüştü ve Nate'in ziyaret hakkına sahip olmasını umursamıyordu, ancak Tash'in Danielle, Victor veya Jeff ile çok fazla zaman geçirmesini istemiyordu. Ancak Tash'in bir babaya ihtiyacı vardı

ve bir babası olacağını hiç ummamıştı, hatta bir babası olduğunu bile bilmiyordu... henüz.

Tash için bu, tanrılardan gelen bir lütuf olacaktı. Lily, kızına doğduğundan beri Nate hakkında hikayeler anlatıyordu. Nate'i masallardaki prensler gibi gösteren, abartılı, coşkulu, hayranlık dolu, yürek burkan hikayeler. Tash, Nate'in hayatta olduğunu duyduğunda çok sevinecekti. Tash, Nate'in bir süper kahraman, özgür dünyanın lideri ve bir aziz olduğunu düşünüyordu.

Bu, ikisinin de hiç beklemediği bir lütuftu. Fazire bunu yaparsa Lily'nin dileyceği bir lütuf, ama Fazire ona bunu yapmayacağını söylemişti. Gerçekten de Lily bunu diledi, bunun için dua etti, yalvardı, yıllarca neredeyse her gün bunun için ağladı.

Nate'in ayakta durduğunu, nefes aldığını, *yaşadığını* gördüğünde, onun ölümden dönmesiyle ilgili tüm hayallerinin gerçek olduğunu düşünmüştü. Bu, hayatının en muhteşem anıydı.

Yaklaşık iki saniye boyunca.

Sonra her şey bir kabusla dönüştü.

Ve sonra daha da kötüleşti.

Şimdi yine kendini küçük düşürmek zorunda kalacaktı. Tüm kirli hikayesi ve naif aptallığı herkesin gözü önünde sergilenecekti.

Hepsi Tash için, onun mükemmel, tatlı, zeki, güzel Tash'ı için. Lily'nin o karanlık günlerde sarıldığı Tash. Nate'e tıpatıp benzeyen Tash, Lily'nin bir hazine, değerli bir hediye olarak gördüğü Tash. Fazire'den (sinir bozucu olmadığı zamanlarda) başka, Lily'yi gerçekten güldürebilen tek kişi olan Tash.

Tash, sekiz zorlu, ölü yılın tek güzel yanıydı.

Alistair elini Lily'nin koluna koydu ve onu sakinleştirmek için sıktı.

Lily, bunu görmemesi için dikkatlice yüzünü buruşturdu. Victor'un ona yaptığı derin, öfkeli morluklar hâlâ oradaydı. Alistair'e morluklardan bahsetmedi. Kağıt ağırlığı olayından sonra bu konuyu gizlemenin akıllıca olduğunu düşündü.

"Endişelenmene gerek yok, biz yanındayız Lily," diye fısıldayarak söz verdi.

"Hobbs," arkalarından bir ses geldi ve Lily başını çevirip baktı. Jane dört adamı getiriyordu, ikisini tanıyordu. Şaşkınlık ve korkuyla nefesini tuttu.

Victor da oradaydı, yüzünde öfke maskesi vardı. Ve Victor'un öfkesi korkutucu bir şeydi. Bunu artık çok iyi biliyordu.

Nate de oradaydı, iyi dikilmiş, inanılmaz pahalı görünen bir takım elbise giymişti. Boyu da yakışıklılığı da hiç azalmamıştı. Yıllar, onun imkansız derecede yakışıklılığını daha da derinleştirmiş, neredeyse *dayanılmaz* bir hale getirmişti. Ona, daha doğrusu Alistair'in kolundaki eline, ancak hor görme olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakıyordu.

Kalbi zaten taşa dönmemiş olsaydı, o bakışla taşa dönerdi.

Bunun yerine, kalbi paramparça oldu.

O anda Lily uyuşmuş oldu. Büyükannesini, sonra da anne babasını kaybettikten sonra başına daha kötü bir şey gelemezdi, diye düşündü. Nate ve en çok satan romancı olarak parlak bir gelecek hayalleri, rüya gibi romantik kahraman kocasıyla birlikte yaşamak ve bir aile kurmak. Sonunda Tash'ın gelmesi ve ondan sonra her şeyin çok zor olması. Çok, çok zor.

Uyuşmuş olmak, belirsiz bir şekilde düşündü, iyi bir şeydi.

Alistair onu koltuğuna götürdü. Alistair planı açıklamıştı. Jane nazikçe içecekleri getirecek ve Alistair planını uygulamaya koymadan önce onları güven hissine kapılmalarını sağlayacaktı.

Lily, Jane'e otomatik olarak kahve tercih ettiğini söyledi ve Lily olaydan o kadar uzaklaşmıştı ki, içkisi servis edildiğinde şaşırdı.

İçeceğe dokunmadı.

Alistair, gayri resmi toplantının Bristol'daki ofisinde yapılmasını ayarlamıştı. Bu küçük savaşı kazanmış olmaktan memnundu ama Lily umursamıyordu. Londra'ya gitmenin ek masrafından kurtulduğu için mutluydu.

Tash'ı elinde tutabilmek için Sri Lanka'ya bile giderdi.

Lily, Maxine'in ona aldığı kıyafeti özenle giymişti.

Maxine, geçen sekiz yıl içinde çok şey yapmıştı. Lily'ye işini geri vermişti. Tash'ın doğumundan sonra iyileşme sürecinde Lily'ye bakmıştı. Lily, dayanılmaz migren ağrıları sırasında kusarken saçlarını tutmuştu.

Lily, Maxine'e çok şey borçluydu ve bu sadece güzel kıyafeti değildi.

Dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan, arkada derin bir yırtma bulunan düz etekli bej renkli bir takım elbise ve beline kemer takılmış bir safari ceketi giymişti. Boynuna bej ve çarpıcı turuncu desenli bir fular takmıştı (her şeyi neşeyle yapan Maxine tarafından bağlanmıştı). Buna, sivri burunlu, turuncu rugan deriden yapılmış bir çift bej renkli yüksek topuklu ayakkabı eşlik ediyordu.

Maxine, Lily'yi takım elbisesiyle görünce "Onları hayran bırakacaksın" demişti.

Lily, kimi etkileyeceğini umursamayacak kadar korkmuştu. Artık hissettiği tek duygu korku ve aşağılanmaydı. Gerisi sadece... lyd. Nate'in öldüğünü düşündüğü kadar lyd. Onun için hissettiği her şey kadar lyd.

Ve ona karşı *her şeyi* hissetmişti.

"Başlayabilir miyiz?" Nate'in avukatlarından biri soruyordu ve ellerine bakmakta olan Lily, kafasının sanki kendi iradesi varmış gibi (tabii ki vardı, ama normalde Lily onu kontrol ediyordu, şimdi ise hayatındaki neredeyse her şey kontrolünden çıkmıştı) yukarı kalktığını hissetti.

Nate'in masanın karşısından ona soğuk bir bakışla baktığını gördü, sanki o bir böcekmiş ve Nate de onu tahtaya iğnelemeye hazırlanan bir biyologmuş gibi.

Garip bir şekilde, buna hiçbir tepki göstermedi. Tepki gösteremeyecek kadar bitkin durumdaydı. Nate ona tek kelime bile etmemişti, tek bir kelime bile.

Bu Nate için alışılmadık bir durum değildi, ama en azından *tek* bir kelime bile söyleyebilirdi. Yine de, gözlerindeki bakıştan, o kelimenin ne olabileceğini duymak istediğinden emin değildi.

Lily'nin gözleri masanın üzerinde dolaştı.

İki avukatı yan yana oturuyordu. Alistair bunun sadece gösteriş olduğunu söylemişti, ama Lily'nin bir avukatı bile zar zor karşılayabilirken, Nate'in rahatlıkla iki avukat tutabilmesi onu çok korkutmuştu.

Victor, Nate'in soluna oturdu ve Lily'nin asla

Lily, ellerine bakmaya karar verdi. Şu anda en güvenli bakış açısının bu olduğunu düşündü.

Lily ellerine bakmaya karar verdi. Şu anda en güvenli bakış açısının bu olduğunu düşündü.

"Öncelikle, bu gayri resmi toplantıyı kabul ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Natasha Roberts McAllister Jacobs'ın ziyaret programını görüşmek için buradayız," dedi Alistair biraz abartılı bir şekilde.

Tash'ın tam adı okunduğunda, odada bir anda bir değişiklik oldu. Lily bunu hissetti ama çok sersemlemişti. Bunun yerine, Alistair konuşurken başını kaldırıp ona baktı.

"Buraya ziyaret hakkını tartışmaya gelmedik. Buraya velayet hakkını tartışmaya geldik. Bildiğiniz gibi, Bay McAllister çocuğun tam velayetini istiyor," diye belirtti Nate'in avukatı.

"Müvekkilim bu fikre pek sıcak bakmıyor," diye karşılık verdi Alistair ve Lily gözlerini ondan ayırmadı.

"Kızın doğumundan bu yana yedi yıl boyunca, Bayan Jacobs çocuğun babasından bu bilgiyi sakladı. Müvekkilim *bu* fikre açıkça sıcak bakmıyor," diye karşılık verdi Nate'in avukatı.

"Onun öldüğünü sandığı bir zamanda doğum yaptığını ona söyleyemezdi," diye Alistair hızlıca karşılık verdi.

Odadaki hava yine değişti ve Lily başını tekrar eğerek manikürüne bakmaya başladı. Maniküre ihtiyacı vardı, dalgın dalgın karar verdi. Elbette manikür için parası yoktu ama bu, maniküre ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bu çok saçma. Bay McAllister'in hayatta olduğu çok açık, çünkü şu anda bu masada oturuyor," diye karşılık verdi Nate'in avukatı.

Alistair hemen ve akıcı bir şekilde karşılık verdi: "Evet, elbette, *şimdi* bunu biliyor, ama bu gerçeği sadece birkaç gün önce keşfetti."

"Bu ilginç bir savunma," dedi Nate'in diğer avukatı bu noktada ve alaycı bir şekilde sözlerine devam etti.

"Katılıyorum. Çok ilginç," dedi Alistair, sanki bir şey arıyormuş gibi masanın üzerinde duran kağıtları karıştırırken dalgın bir şekilde. "Bir bakayım. Evet," başını kaldırdı, "burada," dedi, tek bir kağıda bile bakmamasına rağmen.

Sonra "plan"ı anlatmaya başladı.

"Hikayemiz sekiz yıl önce, Bayan Jacobs'un Bay McAllister ile Londra'da yaşadığı dönemde başlıyor. Ancak, ailevi bir acil durum nedeniyle ülkeyi

acilen ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.”

"Öldüğü savunmasını göz önünde bulundurursak, *bunun* çok eğlenceli olacağına eminim." Lily görmedi ama Nate'in avukatının ses tonundaki alaycı tavrı duydu. Bu, ikinci avukat ya da Alaycı Avukat olmalıydı.

Şaşkın gözleri, dikkatini dağıtan bir şekilde, ona aşırı bir tiksintiyle bakan adama kaydı.

"Uçak kazasında her iki ebeveynini kaybetmeyi 'eğlenceli' olarak tanımlayabileceğini sanmıyorum," dedi Alistair yumuşak bir sesle.

Bu yorumla birlikte oda yerinden oynadı. Ekseninde eğildi ve bu eğilme Nate'in neden olduğu bir şeydi. Lily bunu hissetti, o kadar kesin hissetti ki gözleri kendiliğinden ona kaydı.

Artık ona soğukkanlılıkla bakmıyor, sandalyesine kibirli bir şekilde yaslanmıyordu. Yüzü solmuştu, öne eğilmişti ve ona hiç *de* soğukkanlılıkla bakmıyordu.

Ve onun yoğun bakışlarının gücü odayı sarsmıştı.

Lily hemen başka yere baktı.

Alistair devam etti: "Bayan Jacobs, haberi alır almaz, telaşla Bay McAllister'a ulaşmaya çalıştığını, ancak ofisinde kimse cevap vermediğini söyledi. Bay McAllister'ın kız kardeşi Bayan Danielle Roberts'a, Bay McAllister'ın annesinin onu aramasını rica eden acil bir mesaj bıraktı. Ancak, Lily uçağını kaçırmamak için ayrılmak zorunda kalmadan önce Bayan Laura Roberts, Bayan Jacobs'un aramasına geri dönmedi. Bayan Jacobs bir not yazıp bıraktı, ancak ziyarete gelen Bay McAllister'ın *kardeşi* Bay Jeffrey Roberts, Bay McAllister'a haberi ileteneğine dair *ona* güvence verdi.”

"Not yoktu." Lily bunun Victor olduğunu biliyordu ve Alistair'in söylediği gerçeği sorgulayarak başını ona çevirmesini izledi.

Lily bir kez başını salladı.

"Not vardı," diye Alistair kararlı bir şekilde onayladı.

"Lanet olası bir not yoktu," diye bağırdı Victor ve Lily ona baktı.

O da bembeyazdı ve artık öfkeli görünmüyordu. Üzgün ve kafası karışık görünüyordu ve bu durumdan kurtulmak için bağırıyordu.

Victor devam etti, "Ve neyse, geri döndüğünde eve gelebilirdi. Taşınmadık. Hala aynı lanet..."

Alistair nazikçe sözünü kesti.

"Bu konuyu açtığınız için teşekkür ederim, Bay Roberts, çünkü Lily *gerçekten* sizin evinize gitmişti. Indiana'da, ailesinin trajik ölümünün ardından işlerini hallederken hamile olduğunu fark etti. Indiana'dan Bay McAllister'ı evinden ve ofisinden birkaç kez aradı. Ev telefonu kesikti. Ofisine bıraktığı mesajlara cevap gelmedi. Bayan Jacobs, Bay McAllister'ın yanına dönmek için İngiltere'ye geri döndüğünde, onun artık birlikte yaşadıkları dairede yaşamadığını öğrendi. Hemen *sizin* evinize gitti ve kızınız ona Bay McAllister'ın öldüğünü söyledi."

Lily, bu habere Nate'in tepkisini görmek için gözlerini ona çevirdi.

O kesinlikle soğukkanlı, sakın ve kibirli olmaktan çok uzaktı.

Soğukkanlılık, sakınlık ve kibir, hepsi geçici birer anıydı.

"Bu saçmalık. Geri dönebilirdi. Başka biriyle konuşabilirdi. Danielle Roberts neden böyle bir şey söylesin ki..." Nate'in avukatı patladı.

"Neden gerçekten?" Alistair araya girdi. "Yine de, bu tartışmalı bir konu çünkü Lily geri dönmedi. Hamilelik komplikeydi. Bayan Jacobs zorluklar yaşadı ve iki kez bebeğini kaybetme tehlikesi yaşadı. Seyahat etmesine izin verilmedi ve hamileliğinin son üç ayında yatakta kalmak zorunda kaldı."

"Ondan sonra..." avukat sözünü kesti.

"Ondan sonra Lily iyileşmeye çalışırken, aynı zamanda ciddi maddi sıkıntılarla da uğraşıyordu. Doğumu bana Lily ve dün kendimle konuştuğum kadın doğum uzmanı anlattı. Doktor, kendi sözleriyle, o 'korkunç günü' dün gibi hatırlıyor. Yoğun ve dayanılmaz olan doğum, günlerce sürdü. Sonunda, doğumun uzun sürmesinden dolayı aşırı sıkıntı yaşayan bebek neredeyse ölüyordu. Lily öldü. İki dakika otuz sekiz saniye boyunca kalbi durdu..."

Alistair bu büyük açıklamasını bitirme fırsatı bulamadı çünkü Nate sandalyesinden o kadar hızlı fırladı ki sandalye tekerlekleri üzerinde odanın diğer ucuna uçtu ve duvara çarptı.

"Bay McAllister..." Alistair uyarıcı bir şekilde konuştu ama Nate masanın etrafından hızla dolaşıyordu.

Ona doğru geliyordu.

Bu manzarayı gören Lily de paniğe kapılarak sandalyesinden atladı — uyuşukluğu *o kadar da* tam değildi — ve Nate ona doğru, kararlı, uzun adımlarla yaklaşırken kendini korumak için geri çekildi.

Bir eli arkasında, bir eli önünde, duvarla çarpışana kadar geri çekildi. Ne yapmaya çalıştığını anlamadan, sert göğsü eline çarptı, elini geri itti ve vücudu onun vücuduna bastırdı.

Bu ani değişiklik karşısında korkmuş ve şaşkın bir şekilde, sağa ve sola, kaçabileceği herhangi bir yere, Nate'e bakmamak için baktı.

Ve şok edici bir şekilde, Nate'in elleri yüzünü yakaladı, her iki yanağına birer elini koydu ve nazikçe onu imkansız derecede karanlık gözlerine bakmaya zorladı.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı ve onun hayatta olduğunu öğrendiğinden beri ona söylediği ilk sözlerden damlayan mutlak acı, onun ince uyuşukluk kalkanını jilet gibi kesti.

Yüzünü çekmeye çalıştı ama adamın elleri sıkılaştı.

"Lily, bilmiyordum," diye tekrarlardı ve o, onun gözlerine baktı ve gözleri, onun anlayamadığı bir şeyle karanlık bir şekilde parlıyordu. Korkunç derecede acı verici bir şeydi ve ondan uzaklaşması gerekiyordu. Ondan uzaklaşmak için çaresizdi.

Kaçması gerekiyordu.

Omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama o çok uzundu, çok yakındaydı. Odada bir şeyler oluyordu, acil konuşmalar, hatta belki bir kavga bile. Ama onun görebildiği tek şey Nate'ti.

"Bana bak," diye emretti.

Kız, onun ellerine karşı çılgınca başını salladı. "Lily, bana bak."

Onun yumuşak, nazik sözleri karşısında kendini tutamadı. Ona baktı. İnanılmaz derecede yakışıklı yüzüne baktı.

Ve sonra, onun hayatta olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez, onunla konuştu. Günlerdir kafasında tekrar ettiği sözleri söyledi.

"Beni asla bırakmayacağını söylemiştin," diye fısıldadı, ama bu bir suçlamaydı.

Adam gözlerini kapattı ve gözlerindeki acı tüm yüzüne yayıldı ve sanki asla gitmeyecekmiş gibi orada kaldı.

Sonra onu tekrar şaşırttı. Alnını alnına dayadı ve ellerini üzerinde tuttu. Kontrolü dışındaki bir şey onu devam ettirdi.

"Bana her zaman bana bakacağını söylemiştin," dedi titrek bir sesle.

Gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı. O kadar yakındı ki, yüzünün alt kısmını bir santim bile öne doğru hareket ettirseydi, onu öpüyor olacaktı.

"Bana bakmadın," diye mırıldandı, bariz olanı söyleyerek. "Bay McAllister, müvekkilimden uzaklaşın!" Alistair diye bağırdı.

Nate kıpırdamadı, tek bir kasını bile. "Bay McAllister!" diye bağırdı Alistair.

"Onu rahat bırak!" Victor öfkeyle bağırdı ve sonra, "Onları rahat bırak," dedi. Lily, sersemlemiş bir şekilde, bu son cümlelerin sesinin tamamen kırık olduğunu fark etti.

Alistair reddedilmeyecekti. "Bay McAllister!" Nate onu görmezden geldi, gözleri Lily'nin gözlerine dikilmişti.

Bir saniye daha dayanamadı. Ruh halini bu kadar kolay değiştiremezdi. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. İçinde çok az mücadele gücü kalmıştı ve konsantre olması gerekiyordu. Nate'in elleri üzerindeyken, yıllardır hayal ettiği gibi sıcak vücudu ona bastırırken, alnı alnına değmişken, o kadar güçlü değildi. Dayanamıyordu.

"Nate," dedi Lily yalvarırcasına, "bırak beni." O da bir an için onu görmezden geldi.

Sonra, onu takip ettiği kadar ani bir şekilde, istenileni yaptı ve onu bıraktı.

Ve aynı hızla sandalyesine geri döndü, masaya yaklaştırdı ve oturdu.

Herkesin hareketsiz kaldığı bir anlık şaşkın sessizliğin ardından, tüm topluluk da aynı şeyi yaptı, ancak neredeyse hiç de hızlı değildi.

Nate, Lily'nin yavaşça, titreyerek odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünü ve Alistair'in onun için tuttuğu koltuğa oturduğunu izledi.

"İyi misin?" Alistair da oturduktan sonra ona doğru eğildi, yüzünde öfkeden öte bir ifadeyle ona baktı ve Lily, odada kağıt ağırlığı olmamasına sevindi, yoksa bedelini çok ağır öderdi.

Lily, tüm bu olaydan çok etkilenmiş ve tek istediği oradan ayrılmak olduğu için başını salladı. Eve, Tash ve Fazire'ye dönmek, dinlenmek, enerji toplamak ve başka bir gün savaşmak istiyordu.

Daha da kötüsü, başı ağrımaya başlamıştı ve midesi biraz bulanıyordu ve migrenin geldiğini hissediyordu.

"Hadi şunu bitirelim," diye yalvardı, sesi o kadar küçüktü ki, neredeyse duyulmuyordu.

Sesinin, yıllar önce çok kısa bir süre tanıdığı, çok değer verdiği, hayatından daha çok sevdiği iki adama, artık eski Lily Jacobs'un sadece bir gölgesi olduğunu ele verdiğini biliyordu.

Onun sözleri üzerine Alistair tamamen öfkелendi ve başını diğerlerine doğru çevirdi.

"Tamam. O zaman. Sanırım o olaydan sonra, Bayan Jacobs'un içinde bulunduğu mali durumu ayrıntılı olarak anlatmama gerek yok. Ailesinin çok fazla serveti yoktu, Lily burslu olarak Oxford'a gitmiş ve İngiltere'ye geldiğinden beri barlarda ve dükkanlarda çalışıyordu. Hamileliği nedeniyle çalışamıyordu, aylarca ödenmemiş bir ipoteği vardı ve evinden atılmak üzereydi. Ulusal Sağlık Hizmeti'nden yararlanma hakkı olmadığı için doğum ve ardından hastanede kaldığı süre boyunca tüm masrafları özel olarak karşılamak zorunda kaldı ve bu ona bir servete mal oldu. İstemese de Indiana'daki aile evini satmak zorunda kaldı, ancak ölüm vergisi ve kötü döviz kuru nedeniyle para ülkeye ulaşmadan neredeyse tamamen eridi. O..."

Nate'in avukatı, odaya girdiklerinde çok emin oldukları üstünlüğü kaybettiklerini hissederek, yorgun bir şekilde Alistair'i keserek, "Sadece ne istediğini söyle" dedi.

Alistair tereddüt etmedi. "Son yedi yılın çocuk nafakası için beş yüz bin sterlin istiyoruz. Şu andan itibaren ayda iki bin sterlin istiyoruz. Bay McAllister, kızını ayda bir hafta sonu, yaz tatillerinde iki hafta ve okul tatillerinde dönüşümlü olarak görebilir. Bayan Jacobs, her Noel'de Natasha'yı görmek istiyor. Bay McAllister ve Natasha'nın ilk buluşması, Maxine Grant veya Lily'nin uzun süredir aile dostu olan Fazire tarafından denetlenecek."

Alistair hızlanmıştı, anlaşılmanın üzerinde bir miktar istiyordu. Lily olan biten her şeyden dolayı zaten sinirli olmasaydı, Alistair'in şu anda talep ettiği şey karşısında çılgına dönerdi.

Ama sözü kesildi.

"Ona ver." Nate'in derin sesi araya girdi ve Lily başını ona doğru çevirdi.

O, Lily'ye bakıyordu. O kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, Lily onun gözlerinin cildine fiziksel olarak dokunduğunu hissetti.

"Anlamadım?" Alistair, varsayımının kesilmesinden şaşkın bir şekilde sordu.

"Ona verin. Parayı gün sonuna kadar onun hesabına aktarın." Bunu söylerken Nate başını avukatına çevirdi ve bunun bir emir olduğu açıktı.

"Ama Bay McAllister..." avukatı söze başladı.

"Beş yüz bin mi?" Alistair, Lily'nin gördüğü kadarıyla, çok heyecanlıydı.

"Bir milyon," Lily başını Nate'e çevirdi ve şoktan ağzı açık kaldı.

"Bir milyon pound mu?" Alistair sandalyesinde neredeyse zıplıyordu.

"Evet, bir milyon pound..." Nate devam etti ve Alistair aya çıkmak üzereyken Nate, "Natasha'nın hayatta olduğu her yıl için" diye ekledi.

Lily gözlerini kırpı, şoku o kadar derindi ki, odada bir bufalo sürüsü koşturmuş olsa bile kıpırdamazdı. Alistair koltuğundan geriye doğru takla atmış olsaydı, Lily hiç şaşırılmazdı.

"Yedi milyon pound mu?" Alistair artık sadece heyecanlanmıştı.

Lily, yedi milyon sterlini olan, hatta "günün sonunda" başka bir banka hesabına aktarabilecek kimseyi tanııyordu.

"Evet," dedi Nate düz bir sesle.

Lily Nate'e bakamıyordu. Gözleri Victor'a kaydı ve Victor ona bir şekilde, bir şekilde bakıyordu...

Eskiden ona baktığı gibi.

Alistair, "Ziyaret programını kabul ediyor musun?" diye ısrar ederken, Victor'un bakışını anlamaya vakti yoktu.

"Hayır," dedi Nate sertçe.

Zaten şok olmuş olan Lily, tek bir dokunuşun bile vücudunda bir çatlak oluşturacak kadar hareketsiz kaldı.

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu.

"Anlamadım?" Alistair önceki sorusunu tekrarlardı.

"Tam velayet istiyorum," diye açıkladı Nate.

Bu kez Lily sandalyesinden fırladı. Onun sözleriyle, tüm şok ve uyuşukluk kayboldu ve mücadele ruhu geri geldi.

"Ne?" diye bağırdı.

Nate de yavaşça ayağa kalktı. Ona döndü, gözleri doğrudan onun gözlerine bakıyordu, yüzündeki ifadeyi dikkatlice kontrol ediyordu.

"Kızımın tam velayetini istiyorum," dedi sakın bir sesle.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Lily, hiç de sakın olmayan bir şekilde ve Alistair'e hiçbir şey söylemeyeceğine dair verdiği sözü unutarak.

"O benimle yaşamak için Londra'ya taşıyor," dedi Nate.

"Hayır!" diye bağırdı Lily.

Nate devam etti, "Sen de öyle."

"Ne?" Bu sefer yüksek tiz bir çığlık çıktı. "Ne?" diye bağırdı Alistair, o da sandalyesinden fırlayarak. Victor da oturmak istemedi ve ayağa kalktı.

Gözlerini Lily'den ayırmadan Nate, "Londra'ya taşıyorsun," dedi.

"Taşınmıyorum," diye cevapladı Lily.

"Sen ve Natasha benimle birlikte yaşayacaksınız. İki ay sonra evleneceğiz."

"Ne?" diye bağırdı Lily.

"Bu *delilik*," diye araya girdi Alistair.

Nate, Alistair'e keskin bir bakış attı ve tekrar etti: "Lily ve ben evleneceğiz. O ve Natasha Londra'ya taşınıp *benimle birlikte* yaşayacaklar."

Lily öne eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu.

Bu çok fazlaydı, gerçekten çok fazlaydı. *Yeterince* katlanmıştı.

"Unutuyorsun, bunu daha önce denedim ve... işe... yaramadı!"

Lily ona bağırdı.

Nate'in dikkatlice kontrol ettiği yüzü seğirdi.

"Lily..." Victor yumuşak bir sesle konuştu.

Victor'un söyleyeceği şeyi keserek, "Hayır! Hayır, hayır, *hayır!*" dedi Lily. Konferans masasından uzaklaşarak Alistair'e baktı. "Ben gidiyorum," dedi düz bir sesle.

Alistair dişlerini sıkıyordu. O anda yakınlarda bir kağıt ağırlığı olsaydı, Lily onu seve seve ona uzatır ve nereye nişan alması gerektiğini gösterirdi.

Alistair dişlerini gıcırdatmayı bırakıp, "Git" diye homurdandı.

Masada duran çantasını aldı, arkasını dönüp geriye bakmadan kapıya doğru hızlıca yürüdü.

Koluna sertçe dokunan bir el onu aniden durdurdu.

Sert parmaklar morarmış kolunu sıktığında acıdan kontrolsüzce irkildi ve dönüp tanıdık, güçlü, uzun parmaklı ele, sonra da arkasında duran Nate'e baktı.

Nate, onun dokunuşuna yüzünü buruşturmasını izledi ve gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi.

"Elini müvekkilimden çek." Alistair, öfkeyle hızla onlara doğru yürüyordu.

Nate onu görmezden geldi.

"Kızım ile tanışmak istiyorum," dedi Lily'ye.

"Peki," diye tersledi Lily, tek istediği kaçmaktı. Baş zonklamaya başlamıştı.

"Yarın onunla görüşmek istiyorum," diye talep etti

Nate. "Peki!" diye cevapladı Lily.

"Senin de orada olmanı istiyorum,"

diye ısrar etti. "*Tamam!*"

"Lily, başka bir şey söyleme," diye uyardı Alistair yanlarından. "Yarın orada olacaksın," diye emretti Nate, bu bir soru olmalıydı ama bir emirdi.

"Evet!" diye bağırdı.

Kaçmak için her şeyi söylerdi.

Alistair hayal kırıklığıyla sertçe adını söylediğinde kolunu çekip kurtardı.

O ise aldırmış etmedi.

Nate'ten uzaklaştı ve yüksek topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı koşarak uzaklaştı.

FOURTEEN

Nate & Victor, Nate & Laura

Londra'ya dönüş yolculuğunun ilk on beş dakikası boyunca, Rolls-Royce'un arka koltuğundaki iki yolcu tamamen sessizdi, her ikisi de kendi acı verici düşüncelerine dalmıştı.

Sonra sessizlik bozuldu. "Nathaniel..." Victor başladı.

"Yapma," Nate'in sesi kırbaç gibi çınladı.

Victor bir an nefesini tuttu.

Dünyada ona bu şekilde konuşmasına izin vereceği tek bir adam bile yoktu.

Nathaniel hariç. Özellikle de şu anda.

Victor içini çekti, pencereden dışarı baktı ve uzanan otlakları görmek yerine, gözleri Lily ile doldu.

Tanrım, kahretsin, diye düşündü.

Laura, düşüncelerinde bu kadar küfürlü konuşmamasını söyleyemezdi ve muhtemelen o konferans odasındaki kabusu görseydi, kendisi de birkaç küfür ederdi.

Victor odaya girdiğinde, Lily'yi avukatıyla bu kadar yakın ve samimi, bu kadar güzel, şık ve sakın görür görmez, onun kafasını koparmak istemişti.

On dakika sonra, çılgınca, ani ve eşi görülmemiş bir dürtüyle diz çöküp ondan af dilemek istedi.

Kızına Nathaniel'in adını anımsatan Natasha adını vermişti.

Çocuğuna *onun* adını vermişti, Victor. Bebeğine, *Nathaniel'in* bebeğine, Victor'un soyadını ikinci isim olarak vermişti. Ve bunu yaparken neredeyse ölmüştü.

Ve on dakika sonra, Victor ne yapacağını bilemeyecek kadar yıkılmıştı ve bu, onun on yıllardır hissetmediği bir duyguydu.

O yıkılmıştı çünkü kız yıkılmıştı. Yıkılmıştı çünkü sekiz yıl önce masumca evine giren parlak, neşeli kız neredeyse tamamen yok olmuştu.

Giydiği takım elbise bir kamuflajdı, muhteşem Lily'nin kaybolduğunu görmek o kadar da kolay değildi. Avukatlar ne kadar uzun konuşursa, o kadar geri çekiliyor, onlardan, herkesten ve özellikle Nate'ten uzaklaşıyordu. O kadar zayıf ve solgundu ki, fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu.

Hepsi Victor'un iki şımarık, çürümüş çocuğunun yüzünden.

Bunun sorumlusu oydu. Victor.

Geçmişteki günahları başına bela olmuştu.

"Nathaniel, konuşmamız gerek," diye tekrar denedi.

Nate, boş boş baktığı pencereden yavaşça başını çevirdi ve gözleri Victor'a odaklandı. Oğlunun gözlerindeki bakıştan, Victor'un söyleyecek hiçbir şeyi kalmadı.

Ama Nate konuştu.

"Sekiz yıl," dedi.

Victor acı içinde gözlerini kapattı.

"Bize sekiz yılımıza mal oldular," dedi Nathaniel. Victor gözlerini tekrar açtı.

"Danielle ve Jeffrey'e ben bakacağım," diye söz verdi.

Ve kesinlikle öyle yapacaktı.

Nate'in çenesindeki bir kas seğirdi ve başını geri çevirip manzarayı seyretmeye devam etti.

Victor devam etti, "Oğlum, sana yemin ederim, keşke hiç doğmasalardı diyecekler."

Ve bunu içtenlikle söylüyordu. Onlar kan bağıyla onun çocuklarıydı ama artık onun çocukları değillerdi.

Ne Nate ne de Victor, Jeff ve Danielle'in Lily'nin avukatının söylediği şeyi yaptıklarından bir an olsun şüphe duymadılar. Laura, Lily ortadan kaybolduktan sonra bağırıp çağırırken, Victor küfredip bağırırken, onlar tek kelime etmediler.

Lily, Nate'i terk etmek için Milano'da alışverişe gitmek gibi karşı konulmaz bir teklif almış değildi. Indiana'daki evinde, her iki ebeveyninin kaybının yasını tutuyordu. Sonra, yirmi iki

yaşında, yas tutarken, aynı zamanda hamile olarak Nate'e geri döndü, ancak onun öldüğünü öğrendi.

Ve Nate'in çocukları bunu biliyordu ama ikisi de tek kelime etmedi.

Sadece bu da değil, bu korkunç aldatmacaya da katılmışlardı. Jeff muhtemelen notu aldı ve Danielle...

Victor düşüncelerini kafasından silkeledi. Onlarla daha sonra ilgilenecekti. "Ne yapacaksın?" diye sordu Victor.

Nate sessizce oturdu.

Victor devam etti. "Nathaniel, onu gördün. O..."

"Onu gördüm," diye kesti Nate, sesi çok fazla kelime kullanmadan, tam olarak ne gördüğünü ve bunun onu nasıl etkilediğini açıkça ifade ediyordu.

"Sen..." Victor başladı ama bitirmedi.

Parçalanmış bir insanı nasıl bir araya getirebilirsin ki?

Victor, Nathaniel'in kafasına koyduğu her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Ancak bu, oğlunun en büyük zorluğu olacaktı. "Ne yapacaksın?"

Victor tekrar sordu.

Nate derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi.

Victor'a döndü ve gözlerinin içine baktı. "Ailemi yeniden bir araya getireceğim."

Nate, penthouse dairesinin geniş oturma odasının tüm duvarını kaplayan tavandan tabana pencerelerin önünde durdu.

İki buz küpü ve bol miktarda votka ile dolu bir bardaktan içki içerken ve son sigaralarından birini içerken (Lily sigara içmesini sevmiyordu ve o da yedi yaşındaki kızının önünde sigara içmeye niyetli değildi), Londra'da güneşin batışını izledi.

Lily ona geri dönmüştü.

Bunu tek düşüncesi haline getirmeye çalıştı. Kafasına girmeye kararlı olan diğer düşünceler çok acı vericiydi.

Onun solgun, cansız yüzü, kıpır kıpır elleri, bir zamanlar kıvrımlı olan, şimdiyse neredeyse çok zayıf olan vücudu gibi.

Kardeşlerinin komplo kurup yalan söyledikleri ve sekiz yıllık mutluluklarını aldıkları gerçeği gibi.

Onun korkunç sesi gibi, "*Hadi şunu bir an önce bitirelim.*"

Nate'in avukatı, ebeveynlerinin ölüm haberinin "eğlenceli" olacağını söylediğinde, onun hayalet gibi bakışları gibi.

Kızın, koluna dokunan elinden irkilmesi gibi.

Eskiden ifade dolu olan gözlerinin artık boş bakması ve sanki o orada değilmiş gibi onun içinden bakması gibi.

Onu kasten, büyük bir zevkle hamile bırakması ve bunun neredeyse ölümüne neden olması gibi.

Onun ona söylediği gibi, "*Bana her zaman benimle ilgileneceğini söylemiştin.*"

Onun ona verdiği sözler gibi, tutmadığı sözler, tutmaya bile çalışmadığı sözler.

Onun "*Beni asla bırakmayacağını söylemiştin*" diye fısıldaması gibi.

Bu son düşünceyle, pencereden hızla döndü ve votka bardağını odanın diğer ucuna o kadar şiddetle fırlattı ki, kolu bulanık bir görüntüye dönüştü. Bardak, odanın diğer ucundaki duvarda, aşırı pahalı bir tablonun tam ortasında patladı.

Sonra küçük, korku dolu bir ses duydu ve başını çevirdi.

Laura, n kapının hemen içinde duruyordu.

şık bir güvercin grisi etek ve yumuşak mavi bir bluz giyyordu. İki de buruşuk ve dağınıktı. Yüzünden ağladığı belliydi. Yüzü lekelerle kaplı ve kızarmıştı, makyajı akmış ve silinmişti.

Yıkılmış görünüyordu.

Nate tamamen ona döndü. "Buraya nasıl geldin?"

"Anahtarım var," diye gereksiz bir açıklama yaptı, çünkü Nate elbette anahtarı olduğunu biliyordu.

"Demek istediğim o değil. Bu halde araba kullanmadığını söyle bana."

Bir an cevap vermedi ve orada durdular, anne ve oğul, onu fiziksel olarak ayıran devasa oturma odası. Onları duygusal olarak ayıran ise tamamen başka bir şeydi.

Sonra gülümsedi, ama bu korkunç, hüzünlü bir gülümsemeydi.

"Elbette, Nathaniel, bugün başına gelenlerden sonra, benim araba kullanmamdan endişe duyarsın." Başını salladı. "Taksiyle geldim."

Nathaniel cevap vermedi. Bunun yerine, yanındaki masaya doğru eğildi ve sigarasını kristal küllükte söndürdü.

Laura onu izlemeye devam ederken yumuşak bir sesle, "Victor çocukları eve çağırdı. Onları evlatlıktan reddetti. Jeffrey'i kovdu. Danielle'in harçlığını kesti. İkisi de sadece güven fonlarına sahipler ve Victor'un bana söylediğine göre, bu fonların önemli bir kısmını çoktan kullanmışlar."

Nathaniel sessizliğini korudu. Her şeyin çok geç olduğunu söylemekten başka yapacak bir şey yoktu ve herkes bu gerçeği zaten acı bir şekilde çok iyi biliyordu.

"Bunu benim onayım ile yaptı," diye fısıldadı. "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam, açıklayamam..."

Cümlesini bitirmedi ve Nathaniel, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, kaskatı bir şekilde yutkunmasını izledi.

"Artık tek bir oğlum kaldı," diye bitirdi, sesi acıyla doluydu.

Yüzündeki acı, Nate'in daha önce hiç görmediği kadar feciydi. Onu yakından izliyor, bir tepki bekliyordu ama Nate kıpırdamadı.

Kadın bir sonuca varmış gibiydi. Yavaşça başını salladı ve dönüp gitmeye başladı.

O anda Nate konuştu. "Ve bir torunum var." Kafasını hızla çevirip oğluna baktı.

Nate devam etti, "Ve onu ikna edebilirsen, bir gelinim de olacak."

"Ah, Nate." Tanıştıklarından beri ilk kez onun kısaltılmış adını kullandı ve odanın diğer ucuna uçarak kendini ona attı ve gözyaşlarına boğuldu. "Ben berbat bir anneyim," diye ağladı, Nate onu kollarının arasına alırken. "Berbat."

Nate onu daha sıkı sarıldı.

"Sen kötü bir anne değilsin," diye fısıldadı.

"İlk çocuğumu kaybettim, ilk oğlumu." Gözyaşları içindeki gözlerini ona kaldırdı. "Tanrı'ya, eğer çocuklarım olursa her şeyi yapacağıma söz verdim. Onları çok mutlu edecektim. İstedikleri her şeyi verecektim. Ve bak! Bak ne yarattım!"

Yüzünü Nate'in göğsüne gömdü ve Nate yanağını onun başının üstüne koydu.

Onun acısını dindirecek, suçluluk duygusunu hafifletecek hiçbir şey söyleyecek söz yoktu. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

Göğsüne yaslanarak, "Çok geç olduğunda anladım. Onları mahvettiğimi biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonra Tanrı bana ikinci bir şans verdi," dedi, başını kaldırarak onun başını da kaldırdı ve Nate ona baktı. "Sen."

"Laura..." O anda ne söyleyeceğini bilemedi.

"Yarın seninle gelmek istiyorum."

Nate buna ne cevap vereceğini çok iyi biliyordu. "Laura, olmaz."

Kollarını ona sıkıca doladı. "Oraya tek başına gidemezsin. Tek başına gitmene izin vermeyeceğim. Ve Lily ile yüzleşmem gerek. Yapmam gerek..." Bir an durdu, sonra hemen devam etti, "Torunumu görmek istiyorum."

Nate başını salladı. "Lily..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti, sıcak gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başladı. "Victor söyledi. Nathaniel, o bizim... olduğunu bilmeli." Laura tereddüt etti ve sonra devam etti, "Artık yalnız olmadığını bilmeli."

"Sanmıyorum..."

"*Lütfen*," diye yalvardı. "*Bir şeyler yapmalıyım*," dedi son cümleyi çaresizlikle.

Nate, o duyguyu bildiği için yumuşamaya başladı. O da, onun çocuğunu doğururken öldüğünü duyduğunda aynı duyguyu hissetmişti. Kasten onun içine yerleştirdiği ve sonra tek başına doğurması için terk ettiği çocuğu.

Düşünmeden, Nate sandalyesinden kalkmış ve Lily'yi kucaklayıp odadan çıkarmak niyetindeydi. Onu güvenli bir yere götürmek, onun mutluluğunu geri getirmek için gerekirse hayatının geri kalan her gününü, kazandığı her kuruşunu, tüm enerjisini harcayacaktı. Motosiklete bindiğinde alkışlayıp sevinç çığlıkları atan kızı, bedenini ve kalbini ona kolayca emanet eden kızı, ona hayranlıkla bakan kızı geri getirmek için.

"Lütfen," dedi Laura, onu karanlık düşüncelerinden çıkararak.

Nate, başparmağıyla annesinin yanağındaki gözyaşını sildi. "O eskisi gibi değil," diye uyardı.

Yüzü aydınlandı. Parlak bir ışık değildi ama umut vardı.

O gün gördüğü ilk umut verici Şeydi. Belki de sekiz yıldır gördüğü ilk umut verici Şeydi.

"Hazırlıklı olmalısın Laura, o artık tanıdığın Lily değil." Nate, Laura'nın ertesı gün karŐılaŐacađı Şeyi anladığından emin olmak gerektiğini hissetti.

Laura başını salladı. "Olacak. Biliyorum olacak. Sen bunu dzelteceksin, Nathaniel. Her Şeyi halledebilirsin. Biliyorum yapabilirsin. Bunu da halledeceksin."

Onun sözleri üzerine, göğsünde garip bir heyecan hissetti ama bunu görmezden geldi. Ve annesinin haklı olmasını umdu.

FIFTEEN

Nate

“ERKEN GELDİK. ÇOK ERKEN geldik. Saat onda orada olmamız gerekiyor, saat daha dokuz buçuk bile değil.”

Laura Roberts endişeleniyordu.

Viktorya döneminden kalma iskelenin yanındaki sahil yolunda yürüyorlardı. Nate Aston Martin'ini sürmüştü, Laura ve Victor da Rolls'larıyla onu takip ediyorlardı.

Nate tek başına sürüyordu. Aklında çok fazla şey vardı. Somerset'e giderken eşlik edenlerin olmasını istemiyordu, özellikle de o gün anne babasının eşlik etmesini istemiyordu.

Laura çok gergindi ve Victor da gözle görülür şekilde sinirliydi.

Nate, o sabah anne babasının evine vardığında Victor'un da gelmeye karar verdiğini öğrendi. Bu niyet, reddedilemeyecek bir tonda ifade edildi.

Nate babasını reddetmek isterdi ama bunu yapmak için değerli vaktini harcamak istemiyordu.

Bu yüzden Victor da onlara eşlik etti.

"Çok erken çıktık. Yarım saat deniz kıyısında yürüyüp bir fincan çay içmeliyiz. Erken gelmek kabalıktır," diye endişelendi Laura, iki çocuğunun hayatını mahveden kadınla yüzleşmek üzere olduğu gerçeğinden çok, erken gelmesinin kabalığına odaklanmayı tercih etti.

Nate erken gelmelerini pek umursamadı, kaba görünmesi de umurunda değildi. Kızını görmek ve Lily'yi görmek istiyordu. Sekiz yılını kaybetmişti ve Lily'nin önceki günkü tavırlarına bakılırsa, hayatının en zorlu mücadelesiyle karşı karşıyaydı. Hemen başlamak niyetindeydi. Yarım saat beklemeye niyeti yoktu, zaten hiç içmediği kahrolası çayı da içmeyecekti.

Royal Pier Hotel'in önünden geçtiler ve Lily'nin terasına giden kısa sokak birkaç adım ötedeydi. Nate, adımlarını uzatıp geride kalan ebeveynlerini geride bırakma isteğini bastırdı.

adımlarını uzatıp geride kalan ebeveynlerini geride bırakma dürtüsünü bastırdı.

"O küçük kız ne düşünecek? Lily ona Nathaniel'i nasıl anlattı? Nasıl anlatabilir ki? Böyle bir şey için ne tür kelimeler kullanabilirsin? Nasıl tepki verecek?" Victor öfkeyle bağırdı. Hızlıca sorduğu soruların hiçbirine cevap beklemeden, korkunç bir tahminle sözlerini bitirdi: "Bir psikolog bulmamız gerekecek."

Victor, Laura gibi konuşmaya başlamıştı, diye düşündü Nate sinirlenerek.

Sonra Nate, Lily'nin evinden sadece iki kapı ötedeyken, "Babaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa" sesini duyunca hiç düşünemez hale geldi.

Kollarını çılgınca sallayarak, siyah saçları arkasında dalgalanarak ona doğru koşan, yüzü sevinçle parlayan, güzel, gök mavisi bir sundress giyen güzel bir küçük kızdı.

Nate'e tıpatıp benzeyen güzel bir küçük kız.

Nate, kızın ona benzemediği için aniden durdu. Kız, başını acı bir şekilde Nate'in karnına çarparak ona doğru koştu ve kollarını Nate'in beline dolayarak onu şiddetli ve sıkı bir şekilde kucakladı.

Onun dokunuşuyla Nate, göğsünde rahatsız edici bir sıkışma hissetti ve bir eli otomatik olarak kadının yumuşak, koyu renkli saçlarına, diğer eli ise omzuna kondu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Laura. "Tash! Ne yapıyorsun...

oh."

Herkesin gözleri, kızının peşinden evden koşarak çıkan Lily'ye çevrildi. Onları görünce durdu ve şaşkınlıkla dudakları açık kaldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Victor.

Lily hiç de güzel giyinmemişti. Çıplaktı, yüzünde makyaj yoktu ve soluk, yıpranmış, ordu pantolonu gibi görünen bir pantolon ve ince omuzlarını ve kollarını gösteren, tenine yapışan leylak rengi bir kaşkorse giyiyordu.

Ayrıca, üst kollarında hafif mor ve sarı izler vardı. Bir çift el tarafından yapılmış gibi görünen morluklar. Victor'un yapabileceği morluklar.

Buna rağmen, Nate'e göre, Lily bilinçsizce, inkar edilemez bir şekilde güzel görünüyordu.

Kimse başka bir şey söyleyemedi, Natasha başını geriye attı. Nate'in eli başından düştü ve Natasha ona baktı, koyu renkli gözleri, *Nate'in* koyu renkli gözleri, neşeyle dans ediyordu.

"Bütün sabah seni bekledim. Görünüşe göre... *eh*
... ver! *Hiç* gelmeyeceksin sandım!"

Görünüşe göre, Lily haberi nasıl vermiş olursa olsun, iyi bir iş çıkarmıştı. Natasha, annesine bakabilmek için başını çevirdi, ama kollarını Nate'in beline sıkıca dolamaya devam etti.

"Bak, anne, babam burada," dedi dedi annesigerek yoktu.

Saat ses ses ses sesiyle sesiyle ses "Baba"
Nate rahatsız rahatsız edici bir sıkışma hissetti ve bu his, karnında bir kesik gibi hissedildi.

Lily'nin şaşkın bakışları erken gelen kalabalığa kaydı ve sonra kızına bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bunu görebiliyorum, bebeğim."

Nate, Lily'nin yumuşak gülümsemesine bakarken, kızına, kendi kızına, *onların* kızına olan sevgisini hissediyordu. Tam o sırada Natasha başını çevirip Nate'e baktı.

"Annem dün gece geleceğini söyledi," diye bilgilendirdi onu. "Öyle mi?" diye mırıldandı Nate.

Natasha neşeyle başını salladı. "Evet, senin hayatta olduğunu öğrendiğini ve hemen benimle tanışmak istediğini söyledi." Sonra kollarını Nate'in boynundan çekti, yanlarına indirdi ve "İşte buradayım!" dedi.

Nate, Lily ile birlikte yarattıkları bu güzel çocuğa hayranlıkla baktı. O, tek kelimeyle inanılmazdı. Gözleri parılıyordu, kalbi açıktı ve güneş gibi parlak gülümsemesi güzel yüzünden hiç kaybolmuyordu. Onu gördüğüne çok sevindiği herkes için açıktı. Sevincin ötesindeydi. Heyecanlıydı.

Ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilmiyordu. Hayatında hiç, bir kez bile, bir sonraki adımında bu kadar kararsız kalmamıştı.

Neyse ki Natasha o kadar kararsız değildi.

Ona doğru eğildi. "Onlar kim?" diye yüksek sesle fısıldadı.

Nate, kızını hayatında ilk kez görüp dokunduğu sırada tamamen unuttuğu Laura ve Victor'a baktı.

Laura'nın gözlerinde parıldayan gözyaşları gördü. Victor, gözyaşlarını tutmak için çaba sarf ederek göğsünü şişirmiş, tamamen hareketsiz duruyordu.

Nate elini kızının ensesine koydu. Elinin ne kadar küçük, minik ve kırılgan olduğunu garip buldu ve kontrol etmek istese bile, ki asla istemeyecekti, kontrol edemeyeceği bir koruma dürtüsü hissetti. Kızını kendine doğru çekti, yanına geçti ve büyükbabasını ve büyükannesini tam olarak görebilmesi için kenara çekildi. Kız güvenle yanına yaslanırken ona baktı. Bu sorgusuz sualsiz güveni garip buldu, garip ve başka bir şey, olağanüstü bir şey.

"Bunlar benim anne babam," diye cevapladı.

Natasha'nın ifade dolu gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı ve başı yine annesine doğru geriye doğru sıçradı, ama vücudu yine Nate'in vücuduna temas halinde kaldı.

Nate, kızının bakışını takip etti ve Lily'nin hareket etmediğini gördü, ama ona siyah saçlı, siyah gözlü, sivri siyah sakallı ve son derece yuvarlak bir göbeği olan komik görünümlü bir adam eşlik ediyordu. Elleri belinde, ayakları birbirinden o kadar uzak duruyordu ki devrilme tehlikesi vardı ve yüzündeki ifade o kadar şiddetliydi ki, Nate bu adamın onu taşla çevirmemiş olmasına şaşırdı.

Nate doğru düşündü, *bu adam Fazire olmalıydı.*

Nate'in düşünceleri, kızının annesine doğru "büyükanne ve büyükbaba" diye fısıldamasıyla kesintiye uğradı. Sesi, sanki biri ona zengin ve henüz keşfedilmemiş bir elmas madenini hediye etmiş gibi geliyordu.

Laura'nın gözyaşlarını haber veren nefesini tuttuğunu duyunca Natasha başını geriye çevirdi. Laura'nın buna ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak hissetmiş gibi, Natasha Nate'den ayrıldı, öne doğru yürüdü, son birkaç adımı koştı ve kendini Laura'ya attı, neyse ki daha az şiddetle.

Kollarını Laura'nın beline doladı ve "Nanna!" diye bağırdı.

Laura hemen gözyaşlarına boğuldu ve Victor, seyircilerin önünde erkekliğini kaybetmek istemediği için, ya da aslında hiç de öyle bir şey için değil

Nate yanındaki hareketi gördü ve dönüp Lily'nin kendisine katıldığını gördü, ona dokunamayacak kadar uzakta duruyordu. Bu buluşmayı yüzünde garip, iyi huylu bir ifadeyle izliyordu, ama sanki bir şeyin saldırmasını beklermiş gibi vücudunu sert bir şekilde tutuyordu.

Nate konuşmak, ona doğru hareket etmek, bir şekilde dikkatini çekmek üzereyken, Natasha Laura'nın ona verdiği kucaklamadan kurtuldu ve Victor'a doğru koşarak ona şiddetli bir kucaklama verdi ve "Büyükbaba!" diye bağırdı.

Victor hemen çömeldi ve çocuğu bacaklarının arasına çekti, onun kendisine sarıldığı kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı. Lily bir an buna izin verdi, sonra kızına seslendi: "Tash, tatlım, içeri gel. Eminim senin, şey... hepiniz bir fincan çay içmek istersiniz."

Natasha Victor'dan uzaklaştı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Çay ister misin?" diye sordu, başını merakla yana eğerek.

Victor konuşmadı, muhtemelen konuşamıyordu, sadece başını salladı.

Victor'dan uzaklaştı ve yarı dans edercesine, yarı zıplar gibi Nate'in yanına gitti ve onun elini tuttu.

"Harika fikir, anne." Annesine gülümsedi ve Nate bu manzarayı görünce donakaldı.

Kızının gülümsemesi, o tanıdık gülümseme, annesinden miras aldığı tek şey gibi görünüyordu.

Lily'nin sevimli, tuhaf gülümsemesine sahipti.

Natasha devam etti, "Sen çay yaparken, ben onlara yatak odamı göstereceğim!" Bunu, onları hayal bile edemeyecekleri kadar sevindirecek ve şaşırtacakmış gibi söyledi.

Natasha, Nate'in elini çekerek onu ileri doğru çekti ve Nate eve doğru yürüdü. Lily onların arkasında yürüyordu, yanlarında *değil*, fark etti.

Eve yaklaştıklarında, Fazire hala ellerini beline koymuş, yüzünde sert bir ifadeyle duruyordu.

"Bu Fazire, bizim özel dostumuz," diye Natasha mutlu bir şekilde tanıttı. "Somurtmayı kes, Fazire," diye uyardı onu,

Natasha, Nate'i hiç kıpırdamayan diğer adamın yanından geçirdi. Sonra Natasha fısıldadı, "Onu takma. En az *bir haftadır* çok kötü bir ruh hali içinde."

Nate bunun şüphesiz farkındaydı.

Lily'nin evine, giriş holünden ve içerdeki güzel vitray kapıdan girdiler. Natasha, Nate'i merdivenlere doğru çekti, Nate ise Lily'nin evini incelemek için etrafına bakındı.

"Çayı ben getiririm," diye mırıldandı Lily, yanlarından geçip onlara bakmadan, sonra sert bir sesle, açıkça bir emir verircesine, "Fazire, sen yardım edebilirsin," dedi.

Laura ve Victor giriş kapısında duruyorlardı ve Fazire arkalarından yürüdü, daha doğrusu ayaklarını yere vurarak yürüdü. Kapıyı çarptı ve sonra koridorda ayaklarını yere vurarak yürümeye devam etti, Laura ve Victor'u yolundan çekilmeye zorlayarak, evin arkasında kaybolan Lily'yi takip etti.

Natasha, Nate'in elini çekiyordu, merdivenlerden iki basamak yukarı çıkmıştı ve Nate ona baktı. Heyecanlı, açık, ifade dolu yüzüne bir bakış attı ve ona gülümsedi.

Laura, Nate'in gülümsemesini görünce yüzü bir şekilde değişti, sonra ona gülümsedi ve "Annem senin gülümsemenin çok güzel olduğunu söyledi. *Hayatında* gördüğü en yakışıklı gülümseme olduğunu söyledi. Karnının *kelebekler* uçtuğunu söyledi." dedi.

Arkaları Laura'nın nefesini kesmesine rağmen, bu bilginin anlamının ve etkisinin büyüklüğünden habersiz olarak bu bilgiyi ona verdi.

"Hadi!" Natasha heyecanla ısrar etti.

Onu arkasında sürükleyerek merdivenleri çıktı, ama iki adım atmadan aniden durdu.

En alt basamakta asılı bir resim gördü.

Salon, sıcak ve davetkar bir atmosfer yaratmak için yeterli miktarda seftali rengi ile yumuşak bej renge boyanmıştı. Ahşap işçiliği yeni boyanmış gibi beyaz görünüyordu, ancak merdiven ve tırabzanların ahşabı yeniden cilalanmış ve parıldıyordu. Salonun ahşap zeminleri de yenilenmişti ve merdivenler ile zeminler, yumuşak bej renkli halı kaplıydı.

Bu, kültürlü ve klasik bir görünüm yaratabilirdi, ancak her biri narin, yumuşak şeftali rengi papatyalarla çevrili ve merdiven korkuluklarına sanatsal bir şekilde dokunmuş bir dizi peri ışığıyla çelişiyordu ve bu da odaya alışılmadık bir hava katıyordu. Odanın diğer tek süslemesi, birkaç adımda bir, aynı konuyu tasvir eden, aynı çerçeveye sahip siyah beyaz resimlerdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Laura, ilk resme bakarak.

Fotoğrafta Lily, evin önüne yerleştirilmiş bir hasır sandalyede oturuyordu. Zayıf ve solgun görünüyordu, bacaklarına bir battaniye örtülmüştü, ancak kameraya yorgun, neredeyse cesurca gülümsüyordu. Sanki kırılanmış gibi, sanki bebek onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi, küçük bir bebeği dikkatlice kucağında tutuyordu.

Bir sonraki fotoğraf aynıydı, ancak bebek daha büyüktü ve Lily oturmak yerine ayakta duruyordu, bebeği ince kalçasında tutuyordu. Natasha'ya bakıyordu, uzun saçları kulağının arkasına sıkıştırılmıştı ve yine gülümsüyordu. Fotoğrafta Natasha annesine bakıyordu, tombul bebek kolunu uzatmış, minik parmakları annesinin yanağına dokunuyordu.

Bir sonraki fotoğraf da aynıydı, bu sefer Natasha yürümeye başlayan bir çocuktü ve ayaktaydı, Lily ise çömelmiş ve kamerayı işaret ediyordu, belli ki çocuğun dikkati dağınık olduğu için onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Yine Lily ve Natasha gülümsüyorlardı.

Her birkaç adımda bir tane daha vardı, toplamda sekiz tane, aynı fotoğraf ama farklı. Hepsi Lily ve Natasha'nın biraz farklı pozlarda çekilmiş fotoğraflarıydı, hiçbirisi prova yapılmamış, hiçbirisi resmi değildi ve hepsinde Lily ve Natasha gülümsüyordu.

Nate, Lily'nin muhteşem kızıl-altın rengi saçlarını, onu ilk tanıdığı anda omuzlarının çok ötesine uzanan uzunluğundan, Natasha beş yaşındayken, şimdi olduğu gibi omuzlarını hafifçe süzen uzunluğa kestiğini fark etti.

"Bunlar benim doğum günü fotoğraflarım, ama ilki *gerçek* doğum günümde çekilmedi çünkü annem henüz hastaneden eve dönmemişti. Fazire çekti. Büyükanнем Becky ona nasıl çekileceğini öğretti. O bir fotoğrafçıydı," diye Natasha otoriter bir tavırla onlara bilgi verdi. Merdiven sahanlığına vardıklarında, onu dört kapıdan birinin ortasından içeri çekti.

Kızının odasına girince Nate, her zamanki gibi değil, bir anlığına şaşkınlıktan dilini yuttu.

Oda, hayatında gördüğü en pembe renge boyanmıştı. Böyle bir pembe rengin varlığından haberi yoktu. O pembe renk olmasaydı, dünya biraz daha iyi bir yer olabilirdi diye düşündü.

"Şey," dedi Victor, etrafına bakarak ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken, "burası... şey, pembe."

Natasha kıkırdadı. "Biliyorum." Nate'in elini bıraktı ve odada dans etmeye başladı. "Annem, *istediğim* pembeyi alamayacağımı söyledi çünkü çok *şok ediciymiş*."

Nate, Lily'nin kabul ettiği pembe renkten daha şok edici ne olabilir diye merak etti.

Natasha bir dizi rafa doğru zıplarken Nate etrafına bakındı. Beyaz boyalı, ince ayaklı küçük bir masa, ona uyan bir gardırop ve çekmeceli dolap vardı. Odanın ortasında, yoğun fırfırlı, yoğun kızsı bir örtüyle kaplı bir çift kişilik yatak vardı ve yatak, fırfırlı yastıklar ve doldurulmuş hayvanlarla süslenmişti. Yatağın ucunda, bir daire şeklinde kıvrılmış, onların gelişini ve varlıklarını tamamen görmezden gelen tüylü bir kızıl kedi vardı.

Natasha raflara doğru işaret etti.

"Bunlar annemin bana okuduğu kitaplar, şimdi *ben ona* okuyorum," diye mutlu bir şekilde övündü ve elini kaldırarak daha yüksekteki bir rafı işaret etti. "Bunlar da Bayan Maxine'in her yıl Noel'de bana verdiği ayılar. Onlar benim için özel olarak yaptığı özel ayılar."

Kediye doğru dans eder gibi yürüdü ve onu ortasından eliyle kaldırdı. Buna alışkın olduğu belli olan kedi, kocaman, tüylü vücudunu tamamen gevşeterek küçük elinde ikiye katlandı.

"Bu benim kedim Bayan Gunderson," dedi Natasha. "Fazire bu ismin aptalca olduğunu ve böylesine asil bir cins için yeterince güzel olmadığını düşünüyor. Annem ona Gunny diyor. Bayan Gunderson benimle yatmıyor çünkü çok hareketliyim, o annemle yatıyor."

Natasha kediye kucağına alıp odasının geri kalanını gezdirdi. Oda çok büyük olmadığı için gezi kısa sürmeliydi. Ancak Natasha, ona en ufak bir anlam ifade eden her şeyi tanıtmaya kararlı görünüyordu.

onlara, kendisi için en ufak bir anlamı olan her şeyi tanıtmaya kararlı görünüyordu, ki bu da odanın çoğunu kapsıyordu.

Aniden durdu, kediye bıraktı, kedi hızla kaçtı, arkadaşı Fazire gibi ellerini beline koydu ve etrafına baktı.

"Peki!" Kolunu dramatik bir şekilde uzattı. "Bu benim odam. Şimdi size Fazire'nin odasını göstereceğim. Fazire'nin odasını *çok seviyorum*."

Seçenekleri olmadan ve onun coşkusuna karşı kendilerini durduramadan, tekrar koridora çıktılar. Laura ve Victor birbirlerine spekülâtif bir şekilde baktılar, sonra Natasha Nate'in elini çekerek onu yönlendirirken Nate'e baktılar. Evin önüne yürüdü ve Fazire'nin kapısını gösterişli bir hareketle açtı, Nate'in elini bıraktı ve içeriye atladı.

Etrafına bakındığında, bu odanın daha önce gördüğü hiçbir odaya, özellikle de bir erkeğin yatak odasına benzemediğini fark etti. Oda en koyu, en karanlık patlıcan rengiyle boyanmıştı ve neredeyse tamamen saten örtüyle kaplı devasa bir yatakla doluydu. Yatakta standart yastıklar yerine, ortasında düğmeler bulunan turkuaz renkli yuvarlak yastıklar vardı. Garip bir şekilde, bir duvarda çerçeveli, imzalı bir beyzbol oyuncusu poster ve başka bir duvarda tamamen kitaplarla kaplı, hatta kitaplarla dolu bir kitaplık vardı.

Natasha saten örtünün üzerine atladı ve tek bir cevap beklediği bir soru sordu: "Bu oda *harika* değil mi?"

Laura sessizce, "Yatağın üzerine atlamam uygun mu, canım?" dedi.

"Oh, annem umursamıyor," diye cevapladı Natasha, hala zıplamaya devam ederek. "Ya da en azından Fazire ve bana zıplamayı bırakmamızı söylemekten vazgeçti."

Laura, iri, yuvarlak adamın yatağa atladığı düşüncesiyle şaşkın gözlerle Nate'e baktı. Nate, kızının kolayca dile getirdiği tutarsızlık ve annesinin şaşkın bakışları karşısında gülmemeye çalıştı.

Yıllar içinde yıpranmış ve göz kamaştırıcı *yaşam sevincini* kaybetmiş gibi görünen Lily'nin aksine, Natasha geliyordu. Neşeli, ışıltılı ve açıkça çok, çok mutluydu.

Nate, açıkçası, Lily'nin yarattığı her şeye hayran kalmıştı. Kızı, tüm sakinlerinin kendi

kendi istedikleri gibi, kişilikleriyle dolu bir alanları vardı (ancak Fazire'nin odasını düşününce, Nate Fazire'nin kişiliği hakkında şüpheleri vardı). İnce, narin Lily'nin bu kadar zorlu koşullara rağmen böylesine harika bir şey yaratmış olması çok etkileyiciydi.

Düşüncelerini kesen Natasha, bacaklarını dışarı attı ve açıkça çok pratik yapmış bir şekilde ustaca poposunun üzerine indi ve yataktan zıpladı.

"Şimdi! Annemin odası!" diye duyurdu, Nate'in elini tutup kapıdan dışarı çıktı.

"Sanmıyorum..." Laura, Lily'nin mahremiyetine girme fikrinden açıkça rahatsız olduğu halde, Natasha onu dinlemiyordu.

"Annemin odasını pek sevmiyorum. Annem halledeceğini söylüyor ama, ee... ven... chu... ah... lee," diye şarkı söyler gibi, evin arkasına doğru yürürken sık sık duyduğu bu kelimeyi mırıldandı.

Natasha başka bir kapıyı açtı ve onu içeri sürükledi. Sanki bambaşka bir eve girmiş gibiydi.

Ve pek de hoş bir ev değildi.

Oda düzenliydi ve yatak yapılmıştı. Bunun dışında, iyi olan hiçbir şey yoktu.

Duvarların duvar kağıtları sökülmüş, ancak yeniden sıvanmamış veya boyanmamıştı, bazı yerlerde eski kağıtlar kalmıştı. Yatak eskiydi, şilte pütürlüydü ve tüm mobilyalar çizik, uyumsuz ve bakımsızdı. Gardırop kapısı sarhoş gibi açık duruyordu, küçük alana sıkıştırılmış giysiler ve dolaba sığmayan ayakkabılar görünüyordu. Yatak başı masalarında ve yerde, üzerlerini örtecek bir halı bile olmayan eski, bitmemiş tahtalar üzerinde kitaplar yığılmıştı.

Duvarlarda resim, odada süs eşyası veya dekorasyon yoktu. Nate'in görebildiği tek şey, yıpranmış şifonyerin üzerindeki büyük bir resim çerçevesi idi. Resimde, sekiz yıl önce tanıdığı Lily, koyu saçlı bir adamı kucaklarken, beyaz sarı saçlı bir kadın Lily'yi arkadan kucaklıyor ve başını Lily'nin omzuna yaslıyordu.

Kedi içeri girdi, çevik bir hareketle Lily'nin yatağına atladı, yastığına doğru yürüdü ve tekrar kıvrılıp uykuya daldı.

Oda kişiliğinden yoksundu, vakit geçirmek isteyeceğiniz bir oda değildi ve nedense son derece hüzünlüydü.

"Şimdi çay ister misin?" Natasha, odadaki herkesin annesinin fedakarlığı hakkında söylediklerinden habersiz, yine başını eğerek sordu ve cevap beklemeden Nate'in elini tekrar tutup onu odadan dışarı çekti.

Nate, anne ve babasının yanından geçerken, Lily'nin odasını gördüklerinde yüzlerinde açıkça ifade edilen üzüntülü düşüncelerini görebiliyordu.

"Nathaniel..." Natasha onu çekip geçerken Victor alçak sesle konuştu.

Natasha başını çevirip babasına baktığında, cevap vermekten kurtuldu.

"Nathaniel," dedi ona. "Adımı senden aldım." Onu merdivenlerden aşağı çekmeye devam etti. "Annem 'Nathaniel'in bir beyefendinin adı olduğunu, iyi bir isim olduğunu, güçlü bir isim olduğunu söyledi. Senin adını çok seviyor," diye bitirdi, salona girdiklerinde.

"Tash, onların kafasına ne dolduruyorsun?" Lily, içeri girerken kızına yumuşak bir sesle sordu, dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi.

Salon yine yumuşak bej renge boyanmıştı, bu sefer parlak sarı tonluydu. Mobilyalar güzeldi ama açıkça ucuzdu ve rahatlık ve dayanıklılık göz önünde bulundurularak satın alınmıştı. Lily şöminenin yanında duruyordu, gündelik kıyafetleriyle bile ortama uymuyordu. Lily gibiler mobilyalarının dayanıklılığını umursamazlardı. Lily gibiler lüks taht odalarında rahatça dururlardı.

Yanında, ayaklarını birbirinden ayırmış, ama şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çıkıntılı karnının üzerine koymuş olan Fazire duruyordu. Hâlâ bir boğa kadar öfkeli görünüyordu ve başını uygunsuz bir açıyla geriye eğmiş, minyon Laura'dan sadece birkaç santim daha uzun olmasına rağmen, burnunun ucuyla onlara tepeden bakabiliyordu.

Herkes birbirine baktı ve kimse tek kelime etmedi.

"Çay!" Lily çaresizce yüksek sesle bağırdı ve kanepenin önündeki alçak masanın üzerindeki tepsiyi kapmak için atladı.

Nate, dalgın bir şekilde çaydanlığın kırık olduğunu fark etti.

Ayrıca, Lily'nin kendisine çay yapmadığını da fark etti. Nate ay içmezdi, ama Lily otomatik olarak ve ona bakmadan, tek kelime etmeden bir fincan siyah kahve uzattı.

Bunu içti.

Kızının, annesinin onun gülümsemesinden ve adından bahsettiğı hikayeleri anlatmasının anlamı, Nate'i bir trenin gücüyle vurdu.

Lily, onun korktuğı gibi kaybolmamıştı, göründüğü gibi paramparça da değildi.

Sadece kırılmıştı. Ve kırılmış olanı onarabilirdi. Onu yakından izledi. Sonra gülümsedi.

Koyu pembe renkli, düğmelerinin bir tarafına çiçeklerle işlenmiş ince leylak rengi bir şerit bulunan bir hırka giymişti. Bu, belli ki kollarındaki morlukları örtmek için yapılmıştı.

Hayatı buna bağıymış gibi telaşla çay hazırladı ve bu işi en iyi ev sahipliğı becerileriyle yerine getirdi. İkramları dağıttı, kendisi de bir kahve aldı ve Fazire'nin yanına geri çekildi.

O yerine oturduktan sonra, herkes yine birbirine bakmaya başladı.

Birkaç dakika geçti ve kimse tek kelime etmedi. Sessizlik rahatsız edici hale geldi. Sonra dayanılmaz hale geldi.

Laura endişeyle Lily'ye baktı. Victor Fazire'yi değerlendirircesine süzdü. Fazire sırayla herkese sert bir bakış attı. Natasha yetişkinlerden birine diğerine umutla baktı.

Sonunda Fazire ağzını açtı, odadaki havayı boşaltacak kadar derin bir nefes aldı ve konuşmak üzereyken, Lily biraz histerik bir sesle "Fotoğraf albümleri!" diye bağırdı.

Fazire'nin ağzı, dişlerinin çıkardığı sesle sıkıca kapandı ve yapmak üzere olduğu büyük açıklamayı engelleyen Lily'ye öfkeyle baktı.

"Fotoğraf albümleri," diye tekrarladı Lily, bardağını mantel rafına sertçe vurarak. Rafta çeşitli çerçeveli aile fotoğrafları da vardı. "Fazire

tonlarca fotoğraf çekiyor. Fazire'nin fotoğraflarından Tash'ı yakından tanıyabilirsin."

"Ne güzel bir fikir," dedi Laura yumuşak bir sesle, ama Lily ona bakmadı. Aslında Lily, odaya girdiklerinden beri kimseye bakmamaya özen gösteriyordu.

"Ben gidip getireyim," dedi Lily ve neredeyse koşarak kapıya doğru gitti.

"Ben yardım ederim," dedi Nate, kupasını masaya bırakarak, onunla baş başa kalmak niyetindeydi. Sekiz yıldır ilk kez baş başa kalacaklardı.

Lily durdu, döndü ve ona korku ve dehşet karışımı bir ifadeyle baktı. Ağzını açıp konuşmak istedi ama daha bir kelime bile söylemeden Fazire konuştu.

"Ben yardım ederim," dedi Fazire, çayını da bırakarak. Nate doğruldu ve tuhaf adama baktı.

"Yardım edeceğim dedim," dedi alçak sesle.

"Ben de yardım edeceğim dedim," diye cevapladı Fazire, Nate'in uyarıcı bakışını açıkça okumamış ya da okumak istememiş gibi.

"Nathaniel'in yardım etmesine izin verin." Laura cesurca gelişen tartışma

şma Fazire'nin öfkeli bakışları Laura'ya yöneldi.

Ya "Babamın yardım etmesine izin ver," dedi Natasha, kanepede zıplayarak cesurca girdi.

odadaki gerginliğin farkında olmadan hepsine parlak gözlerle baktı. "Fazire zaten o kadar merdiven çıkmayı sevmez. Genelde uçarak çıkar ama siz buradayken bunu yapamaz."

Natasha, annesinin ona attığı dehşet dolu bakışları ya da babası ve ailesinin ona yönelttiği şaşkın bakışları fark etmeden kanepeye oturdu.

"Peki," dedi Lily, küçük kızın tuhaf sözleri karşısında herkesin şoktan kurtulmasını sağladı. Gözlerini Nate'e çevirdi ve Nate, onun yüz hatlarını dikkatlice kontrol ettiğini fark etti. "Nate?"

Onun cevabını beklemeden, tekrar döndü ve odadan çıktı.

Nate onu yavaşça bir merdiven yukarı takip etti ve onun yatak odasının kapısını kapatmak için durduğunu fark etti, sonra da bir merdiven daha yukarı çıktı.

Bir sonraki sahanlıkta birkaç kapı daha vardı ve o, televizyon izlemek için kullanıldığı belli olan bir odaya girdi.

Büyük, lüks bir köşe kanepesi, rahat alanın çoğunu kaplıyordu. Odada ayrıca, kitaplar, süs eşyaları, daha fazla çerçeveli fotoğraf ve devasa bir fotoğraf albümü koleksiyonuyla dolu, ucuz ama şık birkaç raf seti vardı. Nate, iç mimarına ödediği onca paraya rağmen, penthouse'unun hala soğuk ve itici göründüğünü fark etti. Oysa parası olmayan Lily, sıcak ve davetkar bir ev yaratmıştı.

Hemen raflara doğru yürüdü ve bir albüm çıkardı. "Al şunu." Dönüp albümü ona uzattı.

Nate refleks olarak albümü alırken, "Lily, konuşmamız gerek" dedi.

Lily başka bir albüm aldı ve onu tamamen görmezden geldi.

"Ve bunu da." Kitabı ona uzattı ve o da kabul etti. "Lily."

Raftan başka bir albüm daha çıkardı.

"Ve bunu da." Albümü ona doğru uzattı ama o almadı.

Gözleri hala raflarda olan Lily, albümü ona doğru sallayarak onu alması gerektiğini işaret etti ama o onu görmezden geldi.

"Lily, konuşmamız gerek," diye tekrarladı.

"Tamam, bunu ben alırım," diye cömertçe karar verdi, kolunun altına sıkıştırdı ve başka bir tane almak için döndü.

Nate kanepeye yürüdü ve albümleri üzerine attı. Sonra kapıya gitti. Kapıyı kapattı. Sıkıca.

Lily, bir eliyle başka bir albümü almaya hazır halde donakaldı ve Nate'e baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Konuşacağız," dedi Nate, ona doğru büyük adımlarla geri dönerek. Lily akıllıca rafa döndü.

"Alistair konuşamayacağımızı söylüyor. Alistair, avukatlarımız aracılığıyla konuşmamız gerektiğini söylüyor. Alistair, bana söylemek istediğin her şeyi ona söylemeni söyledi."

Kollarını albümlerle takıntılı bir şekilde doldurmaya başlamıştı.

Nate ona ulaştı, ellerini omuzlarına koydu, onu raflarından nazikçe uzaklaştırdı ve albümleri elinden alıp kanepenin derin koltuğuna bıraktı. Bunu, kızın direnç göstermemesi sayesinde yapabildi, çünkü kız şaşkınlıktan hareketsiz kalmıştı.

Ona döndü.

"Avukatlar aracılığıyla konuşmayı bitirdik," dedi.

"Alistair diyor ki..." diye başladı, vücudu saldırıya hazırlanır gibi kaskatı kesildi.

"Alistair'in ne dediği umurumda değil," diye sözünü kesti

Nate. "Aslında umurumda."

"Konuşmamız gerek," diye Nate sabırla tekrarladı.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," diye karşılık verdi Lily, heykel gibi duruşundan çıkıp albümleri almak için kanepeye doğru yöneldi.

Onun yanından geçerken Nate onu dirseğinden yakaladı ve durdurdu. Kafasını eğip ona baktı, gözleri ateşlenmeye başladı. "Nate, elini çek."

Onu görmezden geldi ve elini olduğu yerde tuttu. Bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu.

Aniden sessizce, "Natasha'ya benim adımları verdiğin için teşekkür ederim

adını verdi Kız ona gözlerini kırptı. Sonra tekrar gözlerini kırptı.

ğın Kadının bir anlık şaşkınlığından yararlandı.

için "Onu bu kadar sevimli yaptığın için teşekkür ederim," diye teşe fısıldadı. Ağzı açık kaldı.

kkür Ve o anda, yirmi saattir söylemek istediği şeyi söyledi. ederi m."

"Beni terk ettiğini sandım."

"Beni terk ettiğini sanmıştım."

Ağzını kapattı, gözlerini kapattı ve kolunu çekip kurtardı.

"Bu konuyu konuşmayacağız," dedi kesin bir sesle.

Nate devam etti, "Eve geldiğimde sen gitmiştin, her şey gitmişti. Beni terk ettiğini sandım."

"Seni neden terk edeyim ki?" diye tersledi, açıkça bir cevap istemiyordu ve vücudu konuyu kapattığını belli ediyordu. Bunu kanepeye doğru ilerleyerek yaptı ama Nate onu tekrar yakaladı ve nazikçe kendine doğru çekti.

Gözleri, kolundaki eline kaydı. "Nate, bana dokunma demiştim."

Kız kolunu kurtarmaya çalışıyordu ama o, elini dirseğinin hemen üzerinde, morluklardan uzakta tuttu.

"Beni terk ettiğini sandım," dedi tekrar, onun bunu duymasını, *anlamasını* istiyordu.

"Bunu zaten söyledin," dedi kız, başını geriye eğerek ve şimdi orada kesinlikle bir ateş vardı. Yorgunlukla karışmıştı, ama oradaydı.

Bu Nate'i memnun etti. Onu çok memnun etti.

"Jeff notu almış olmalı. Bilseydim..."

Kadın onu keserek, boğazından keskin, sinirli bir ses çıkardı. Kolunu kurtarmaktan vazgeçen kadın, sadece vücudunu ondan uzaklaştırmaya karar verdi ve bir adım geri attı.

O da buna izin vermedi. Eli kolundan aşağı kaydı ve ne yaptığını anlamadan, parmaklarını onun parmaklarına doladı ve onu kendine çekti.

Kafasını salladı, eliyle onun elini çekerek, "Artık önemi yok. Uzun zaman önceydi. Bitti." dedi.

Kanepeye, albümlere bakıyordu, açıkça işine devam etmek istiyordu.

Nate kararlı bir şekilde devam etti: "Sekreterim hastalandı, geçici birini tuttum.

Mesajları kaybetti."

Lily yine başını salladı, onu görmezden gelmeye kararlıydı.

"Taşındım. Taşınıyorduk. Yeni bir daire satın almıştım. Bundan bahsetmemiştim çünkü çok meşguldük... " diye durakladı ve devam etti, "başka şeylerle. Eve geldiğim gece sana söyleyecektim. Senin gittiğin gece."

Elini çekmeye çalıştı, başı artık bir yandan diğer yana sallanmıyordu, ama sarsılıyordu. O anda ellerini kulaklarına götürseydi, adam şaşırmasdı.

Elini onun elinde sıkı. "Bilseydim, aramalarına cevap vermezdim."

Bu söz üzerine, kadının gözleri erkeğin gözlerine kaydı, başı sallanmayı bıraktı ve erkeğin diğer eli kadının beline gitti.

Nate sözlerini bitirdi: "Seninle olmak için Indiana'ya uçardım.

Lily, annen ve baban için çok üzgünüm."

O, onun gözlerine baktı ve onun gözlerinde bir anlık keder gördü. Bu keder, onun terk edilışinden mi, yoksa ailesinin kaybından mı, yoksa her ikisinden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordu

ama bu acıyı, onun gücünü görünce, bu acının derinlerinde bir yerde yerleştiğini hissetti.

Sonra gözleri berraklaştı ve kepenkler indi.

"Teşekkür ederim, Nate," dedi dikkatlice, özenle incelikle. "Şimdi, işin bitti mi?"

"Hayır," dedi sakın bir şekilde, onu yakından izleyerek. Perdeler tekrar açıldı.

"Ben bitirdim," diye tersledi. "Artık konuşma!"

Kadın yine elini çekmeye çalıştı ama Nate onu nazikçe ama kuvvetlice çekti ve bu beklenmedik çekişle kadın parmak uçlarına yükseldi ve Nate'in üzerine düştü. Düşüşünü durdurmak için elini Nate'in göğsüne koydu. Nate, elinin dokunduğu yeri hissetti, gömleğini yakıcı bir iz gibi yakıyordu ve diğer kolunu hemen kadının beline doladı.

"Artık konuşmak yok mu?" diye sordu, sesi de aldatıcı bir şekilde kibardı. "Doğru. Artık konuşmak yok," diye kabul etti, kurtulmak için çabalarken.

Bir anda, tehlikeli bir oyun oynamaya, risk almaya, önündeki kapı daha tam anlamıyla aralanmadan on adım ileri gitmeye karar verdi.

Biliyordur ki, kapıya çarparak girebilir.

Ya da son anda kapı açılabilir ve içeri girebilirdi.

Saniyeler içinde seçeneklerini değerlendirdi ve riski göze aldı.

"Tamam, Lily," diye nazikçe cevap verdi. "Konuşma konusunda hiç iyi olmadık."

Sonra başı yavaşça onun başına doğru eğilmeye başladı.

O yaklaşırken, Lily ondan uzaklaşmak için sırtını onun koluna doğru eğdi, gözleri inanamama hissiyle büyümüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elini onunkinden çekip, arkasına dolanarak sırtına doğru kaydırды, omuzlarının arasına bastırarak onu kendine doğru çekti.

"Seni öpeceğim," diye cevapladı Nate.

"Öpmeyeceksin!" diye bağırды, sesi şaşkınlık ve öfkeyle doluydu.

"Evet," dedi Nate, taviz vermeden, "Öpeceğim."

Eli daha yukarı çıktı, boynundan kayarak yumuşak saçlarına ulaştı ve başının arkasını tuttu. Vücudu onun vücuduna değdi, göğüsleri göğsüne sürtündü, kalçaları ona çok yakındı ve onu kendine doğru çekme dürtüsüyle mücadele etti.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı kız.

Nate başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Hayır."

Hâlâ direnen kız, "Bırak beni!" diye bağırdı.

Dudaklarına karşı, "Bu sefer, Lily, seni bırakmayacağım" dedi. Ve sonra onu öptü.

Dudakları dudaklarına değdiği anda, o kollarında donakaldı, direnmeye çalışmadı ama vücudunu tamamen kaskatı tuttu.

Dudakları onu ikna etmeye ve kışkırtmaya çalıştı ama o tepki vermedi. Hareketsiz ve tamamen tepkisiz kaldı.

Nate buna inanmadı ve pes etmedi.

Dilini alt dudağına sürttü ama dudakları kıpırdamadı. "Ağzını aç," diye cesurca emretti.

Kız başını salladı, saçları Nate'in koluna değdi.

Diğer kolunu beline sıkıca dolayarak onu tamamen kendine çekti.

"Lily, tatlı ağzını aç. Seni tekrar tatmama izin ver."

Boğazının derinliklerinden başka bir ses çıkardı, bu seferki boğuk bir sesdi ve içindeki duyguyu Nate çözemedi.

Nate bunu iyi bir işaret olarak kabul etmeye karar verdi. "Hayır mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, dudakları hala onun dudaklarında.

Kız kıpırdamadı.

Kararından vazgeçmeden, başka bir taktik denerdi.

Ağzını yanağından kulağına kaydırdı.

"Biliyor musun," diye kulağına fısıldadı, onu orada öptü ve hareketsiz vücudunun kaya gibi sertleştiğini hissetti, "her şeyi hatırlıyorum. Bu... yeteneğim var," dilini kulak memesine değdirdi, "ve hiçbir şeyi unutmam."

Kadın vücudunu tamamen kontrol altında tuttu. Bir elini göğsüne dayadı, ikisinin arasına bastırdı. Diğer elini beline koydu ve onu itmek için bastırdı.

Alnını alnına, burnunu burnuna dayadı ve eli başının arkasından kayarak çenesini kavradı, başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı.

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum," dedi, gözlerine bakarak. O olağanüstü gözler değişmemişti, solmamıştı, soluk mavi irisleri gece yarısı renginde halkalarla çevriliydi. "Bunca yıl boyunca o anılar beni işkence etti. Sesin, kahkahan, gülümsemen, uyurken bana yaslandığın hissi."

Kız başını salladı, alnı onun alnına değdi, iki eli de şimdi ondan uzaklaşmak için göğsüne bastırıyordu. Gözleri korkuyla doluydu.

Nate devam etti. "Seni kaybettiğimi sandım ama asla unutmadım, unutamadım. Çok tatlıydın, inanılmaz derecede tatlıydın. Ağzının tadı, bacaklarının arasındaki tadı, ellerin üzerimde, ağzın üzerimde, boşaldığında altımda beni sıkıca saran hissin."

Dudakları aralandı. Onun sözlerine şok olmuştu, bunu biliyordu. Ve umursamadı.

"İşte bu," diye cesaret verici bir şekilde fısıldadı ve onu tekrar öptü, dili içeri kaydı.

Kız bir saniye direndi, sonra yumuşak bir iniltiyle teslim oldu.

Nate, kadının göğsündeki eli boynuna kayarken, diğer kolu beline dolanıp onu asla bırakmayacakmışçasına sıkıca sararken, zaferin yakıcı hissini duydu. Kadının başı bir tarafa, Nate'in başı diğer tarafa eğildi ve kadının dili onun diline dokundu.

Ve kız, Nate'in hatırladığı kadar tatlıydı. Daha da tatlıydı.

O, eskisi gibi öne eğilip vücudunu ona yaslayarak, sanki emilmek istercesine daha yakın olmak, daha derine bastırmak için kıvrılırken, öpücüğü derinleştirdi. Kolunu beline sıkıca dolarken, eli de çenesine aynı şeyi yaptı ve başını kendine doğru eğdi. Vücudunun arzuyla sertleştiğini hissetti, sekiz yıllık arzuyla, sekiz yıllık özlem öpücüğü doldurdu, vücudunu kapladı, kanını hiç kimseye karşı hissetmediği o tanıdık ateşe ısıttı.

Sadece Lily için olan bir ateş.

O, kadının ağzına inleyerek girdi ve kadın bunu kabul ederken titredi, eli onun saçlarına kayarak başını kendine doğru çekti.

Öpücük, sekiz yıllık özlemle çaresiz ve vahşiydi ve o, tamamen ona kapılmıştı.

Ama o, ona kapılmamıştı.

Öpücük, Lily'de hiçbir şeyin değişmediğini, tek bir şey hariç, ona kanıtlamıştı.

O bir anne olmuştu.

Bir annenin kulakları ve keskin bir annenin sezgileriyle.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı ve yarı şaşkın, yarı tutku dolu gözlerini kapıya çevirdi.

Nate yavaşça onun bakışını takip etti.

Ve kapıda Natasha, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onlara bakıyordu.

Natasha'nın yüzünde zarif, neşeli bir gülümseme belirdi ve küçük kız koşmaya başladı.

Lily onun kollarından kurtulamadan, Natasha onlara çarptı, kollarını ikisinin beline doladı ve yüzünü aralarındaki boşluğa gömdü.

Hayatında hiç böyle bir an yaşamamış olan Nate için o an o kadar derin bir anlam ifade ediyordu ki, neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

Ancak, vücuduna ve kollarına yaslanan Lily ve Natasha'yı desteklemek için ayakta kalmak zorundaydı.

Nate'in Lily'nin yüzüne koyduğu eli, kızının ensesine düştü.

Lily, Natasha'yı ciddiyle düşünürken başını kaldırdı, kız hala yanlarına yaslanmıştı. Nate, Lily'nin şaşırtıcı mavi gözlerine baktığında, onun kendini kontrol altına almaya vakti olduğunu fark etti.

Gözlerinin içine bakarak sertçe fısıldadı: "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Nate, kızının yanıldığını bilerek başını salladı ve ona gülümsedi.

Hala başını sallayarak, Nate ona bu önemli gerçeği gerçeği

"Yanılıyorsun, hayatım. Her şeyi değiştirir."

SIXTEEN

Laura

LAURA ÇAYINI YUDUMLAYARAK oturmuş, Lily'nin arkadaşı Fazire ile kocası Victor'un sessizce karşı karşıya gelmelerini izliyordu.

Ve bunu yaparken endişelendi.

Bu garip Fazire, şaşırtıcı bir şekilde, Victor'dan korkmuyor gibiydi. Nate'den bile korkmuyor gibiydi, oysa neredeyse herkes Nate'den korkuyordu. Oğlu öyle bir adamdı, dinamik, çekici, uzun boylu, güçlü yapılı. Ona bir kez baktığınızda, ne olursa olsun, onunla uğraşmamanız *gerektiğini* anlardınız.

Victor daha yaşlı, daha yumuşak başlıydı ama yine de sadece Laura ve sekiz yıl önce Lily'nin görebildiği belirli bir tehditkarlık taşıyordu.

Ne yazık ki, Fazire de bunu görebiliyor gibiydi.

Victor bunu hiç hoş karşılamadı. Efsanevi tehditkarlığını geliştirmek için büyük çaba harcamıştı.

"Çok uzun sürüyor. Tash, git ne yaptıklarına bak," diye emretti Fazire, kolları hala göğsünde kavuşturulmuş, başı hala gülünç bir şekilde geriye eğilmiş, sanki daha yüksek bir boya alışkınmış gibi eğimli burnunun ucundan onlara bakıyordu.

"Bırak onları. Konuşacakları şeyler var," Victor, Natasha istenileni yapmaya başlarken itiraz etti.

Çocuk Victor'a bir bakış attı, sonra tekrar kanepeye oturdu ve Laura'ya döndü.

"Çok fazla fotoğraf albümü var, *çok çok fazla*. Fazire fotoğraf çekmeyi sever," Natasha, çocuğunun anne babasının neden bu kadar uzun sürdüğünü düşündüğünü açıkladı.

Laura içinden yüzlerce albüm olmasını diledi. Binlerce.

"Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum, canım," Laura torununa gülümsedi, onu gördüğünden beri yapmak istediği gibi

yanağının yumuşak tenine dokundu. "Ne kadar sevimli olduğunu biliyor musun?" diye sordu, çünkü kendini tutamadı.

Çocuğun cevabı onu şaşırttı ve sevindirdi.

Natasha mutlu bir şekilde başını salladı. "Oh evet. Annem bana *dünyanın* en güzel kızı diyor."

Bu fikir ona komik geldi, sanki bu mutlak gerçek değilmiş gibi.

Laura, onun gördüğü en güzel çocuk olduğunu düşündü. Nathaniel'in yoğun erkeksi özelliklerinin kadınsı, çocuksu bir formda bu kadar çarpıcı olabileceğini kim düşünebilirdi?

"Tash," diye uyarıcı bir sesle seslendi Fazire ve çenesini indirerek, itaat bekleyen alışılmış bir şekilde ona baktı.

"Oh, tamam," Natasha, alaycı bir şekilde hoşnutsuzluk göstererek pes etti ve kanepenin ucuna kaydı, ayağa kalktı ve kapıdan dışarı çıktı.

O merdiven boşluğunda gözden kaybolduğu anda, Victor saldırdı.

"Onların birlikte vakit geçirmelerine ihtiyaçları var," diye Fazire'ye tersledi.

Fazire Victor'a döndü ve yavaşça başını salladı.

"Hayır, yapmazlar." Her kelime kesin bir şekilde söylendi. "Nathaniel'in açıklaması gereken şeyler var." Victor belinden öne eğilmiş belinden öne eğilmiş, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Kocasına bir bakış atan Laura yatıştırıcı bir sesle, "Victor," dedi.

Laura, bu Fazire'nin Lily için çok önemli olduğunu biliyordu. Laura, Lily'nin ondan bahsettiğini duymuştu, ona onunla ilgili hikayeler anlatmıştı. Laura'nın tahmin ettiğinden çok daha gençti, Lily'nin doğmadan önce onun ailesiyle birlikte olduğunu ve kırklı yaşlarında görüldüğünü düşünürsek.

Victor'un, Lily'nin oturma odasında, onunla ilk ve en hassas ziyaretlerinde onunla karşı karşıya gelmesi kesinlikle uygun olmazdı.

Fazire, Victor'un kötü şöhretli tehdidini hala görmüyordu ve şöyle karşılık verdi: "O zaman *bana* açıklamalı. Kızın Lily'ye onun öldüğünü söylediğinde kapının önünde duran bendim. *Benim dışımda* dünyada tek başına kalan yirmi iki yaşındaki hamile bir kızın yıkılmış gözlerine bakan bendim. Kanlar akarken ve Natasha'yı neredeyse kaybedecekken ambulansı çağıran bendim. Onun yanında oldum.

Bu yıllarda, iki saat uzaklıkta yaşıyordu ve ön kapıyı çalmak için o mesafeyi katetmeye zahmet etmedi.

Victor'un yüzü endişe verici bir kırmızıya dönüyordu ve Laura ayağa kalkarak kocasının koluna sakinleştirici bir el koydu. Adamın söylediği her kelime, ikisine de balyoz gibi vuruyordu.

Fazire henüz bitirmemişti.

"Ve birkaç gün önce *senin* evine gidip, Tash doğduğundan beri sana anlatmak istediği Natasha hakkındaki gerçeği nihayet söylemeye karar verdikten sonra geldiği kişi bendim. Sekiz yıldır neredeyse iki kuruş parası olmamasına rağmen, sana gelmediği için kendini suçlu hissediyordu. Geri döndüğünde içinde bulunduğu durumu gören bendim ve ona yaptığın morlukları ilk gören de bendim."

Victor'un yanaklarındaki kızarıklık artık başka bir amaç için oradaydı. "Biz onun..." diye başladı Victor.

"Ne düşündüğünüzün önemi yok," diye Fazire sözünü kesti. "Lily ile bir saat geçiren herkes, onu geri getirmek için tehlikeli, tehditkar bir volkanın yamacına tırmanmaya değer olduğunu bilir, iki saatlik bir araba yolculuğu ise hiç söz konusu bile olamaz."

Sonunda, sözünü söyledikten sonra Fazire arkasını döndü ve onları gönderdi, çay fincanından nazikçe bir yudum aldı. Bayan Gunderson odaya girip ona bir bakış attı, kısa ve etkili tiradının iyi ifade edildiğini ona iletmek istercesine gözlerini kırptı ve tekrar odadan çıktı.

Laura arabulucu olmaya karar verdi. "Nathaniel ve Lily'nin hatırı için hepimiz iyi geçinmeliyiz. Natasha'nın hatırı için."

Fazire'nin bakışları ona kaydı. "Nathaniel ve Lily diye bir şey yok. Lily bunu kabul etmez. Lily, oğlunuzla ilişkisini bitirdi. Ve ne yazık ki, size temin ederim ki, yıllar önce tanıdığınız Lily, bugünün Lily'si değil. Bugünün Lily'si bir şeyi istemiyorsa, o şey elde edilemez."

Laura midesinde bir sıkıntı hissetti ve dehşetle kocasına baktı, ama o Fazire'ye bakıyordu ve Laura, Victor'un gülümsediğini gördü.

"Bilmediğin şey, Fazire," dedi Victor, "oğlum bir şey istediğinde, onu elde etmenin bir yolunu bulur."

Fazire, Victor ile tekrar karşı karşıya geldi. "Göreceğiz."

O sırada merdiven boşluğundan büyük bir gürültü duyuldu ve Natasha, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak ve bir fotoğraf albümüyle aşağı indi. Odaya koşarak girdi ve albümü Laura'nın önündeki masaya bıraktı.

"İlk olarak buna bakmalıyız. En yenisi ama *en iyi* fotoğraflar bu albümde, değil mi...?" dedi.

Lily ve Nathaniel daha yavaş bir şekilde, ikisi de kendi albümlerini taşıyarak onu takip ettiler. Lily, yanakları hoş bir şekilde kızarmış bir şekilde odaya girdi, bu da onu son günlerde gördüklerinden daha sağlıklı ve canlı gösteriyordu.

Ancak gözleri temkinliydi.

Nathaniel ise bir şeyden çok memnunmuş gibi görünüyordu.

Laura kocasına baktı ve içini kaplayan o kötü his bir anda hafifledi.

Kimse bir şey söyleyemeden, salondan yine büyük bir gürültü geldi.

"Geç kaldım, geç kaldım." Sesin sahibini görmeden önce sesini duydular. "Geç kaldığımı biliyorum. Tesco *çok kalabalıktı*. Witches Dozen tam bir tımarhane gibiydi. Zar zor..."

Kapıda, Elizabeth Taylor'a biraz benzeyen, iri yarısı, çok güzel, yaşlı bir bayan duruyordu. Gümüş işlemeli, uzun, ametist rengi bir kaftan giymişti. Bu kıyafeti, gürültüyle çınlayan bol miktarda gümüş takı ve pullarla süslenmiş, sivri burunlu, çok yüksek topuklu mor terliklerle tamamlamıştı. Elinde bir fırıncı kutusu ve Tesco'dan aldığı dört adet sallanan taşıma çantası vardı.

Gördüğü manzara karşısında bir anda donakaldı. Önce Natasha'nın yerde diz çökmüş bir albümü açtığını gördü. Sonra gözleri Laura'ya kaydı. Laura'nın yanında duran Victor'a doğru ilerledi. Fazire'nin yanında, vahşice kaşlarını çatmış bir şekilde duruyordu. Sonra kızaran Lily'ye doğru ilerledi.

Sonunda, kendisine en yakın olan Nate'i gördü.

Onu görünce, gözleri komik bir şekilde dışarı fırladı, ağzı açık kaldı ve ona serbestçe bakakaldı.

Şaşkın bakışıyla birkaç saniye geçtikten sonra, hayretler içindeki bakışını Nate'den ayırıp Lily'ye baktı. Gözleri Lily'nin yüzüne odaklandı, sonra tekrar Nate'e döndü.

Bir süre sonra, ağzını tekrar kapattı ve bir sonuca varmış gibi göründü. Odaya girdi, doğruca Nathaniel'in yanına gitti ve Laura nefesini tuttu.

"Sen," dedi, bu tek kelime anlam yüklüydü ve hemen ardından yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi, "Nate olmalısın."

Eğilip onun yanağına öptü.

Laura'nın nefesi bir anda kesildi ve yanılmıyorsa, Victor'un da aynı şeyi yaptığını duydu.

Nate masaya yürüdü, üç fotoğraf albümünü masanın üzerine koydu ve kadının yanına geri döndü.

"Onu alacağım." Ve cevap beklemeden, kadından kutuyu ve iki çantayı aldı.

"Ne centilmen!" diye bağırırcasına haykırdı, sanki o, onun özenle seçtiği terliklerinin ıslanmaması için kendini bir su birikintisinin üzerine atmış gibi.

Laura, oğluna yıllardır öğrettiği centilmen davranışların sonunda karşılığını bulduğu için çok rahatlamıştı.

"Lily konuşamıyor gibi görünüyor ve Fazire de pek kibar biri değil, o yüzden kendimi tanıtayım," dedi. "Ben Maxine Grant, ailenin dostuyum." Bunu söylerken Nate'e bakıyordu ama sonra gözleri Laura'ya kaydı. "Sen Laura olmalısın," dedi sıcak bir şekilde.

Laura başını salladı ve diğer kadına doğru yürüdü, elini uzattı.

Laura, Maxine'in el sıkışan türden bir kadın olmadığını çabucak anladı. Ellerin birbirine değdiği anda, Maxine Laura'nın elini sıkıca kavradı ve onu içten bir hareketle kendine doğru çekip yanağından öptü.

Bundan sonra, gözleri Laura'nın omzunun üzerinden Victor'a kaydı. Yüzündeki ve sesindeki sıcaklık birden dondu. "Ve muhtemelen sen de Victor'sun."

Birkaç gün önceki davranışının bedelini ağır ödeyen Victor (Laura onu ne kadar sevse ve davranışlarını anlasa da, onun bunu hak ettiğini kabul etmek zorundaydı), başını salladı ve yanağına öpücük almayacağını doğru bir şekilde anladı.

"Maxine," Fazire, sanki kraliyet duyurusu yapacakmış gibi onun adını haykırdı, "bunun neşeli bir aile buluşması *olmadığını* unutuyorsun."

Natasha şaşkınlıkla başını kaldırdı, "Evet, öyle, az önce gördüm..." "Doğru!" Lily kızını keserek bağırdı, öne doğru ilerleyip albümlerini diğerlerinin yanına masanın üzerine koydu. "On bir saatlik molanın zamanı geldi."

Laura, Nate'in Lily'yi izlerken gülümsediğini gördü ve bu manzarayı görünce karnında yıldızlara doğru uçan hafif bir his hissetti.

Lily Nate'in yanına geri döndü, yıkıcı sırtışını görmezden geldi — aslında, onun yüzüne bile bakmadı — ve kutuyu ve çantaları ellerinden aldı. Bunu, sanki onun cildine dokunmak onu asit gibi yakacakmış gibi dikkatlice yaptı. Hızlıca kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden, "Maxine, yardım eder misin?" diye seslendi.

Daha fazla uzatmadan, iki kadın da odadan çıktı.

Diğer herkes ayakta beklerken Fazire tuhaf bir açıklama yaptı: "Biraz kanal açmam gerekiyor." Kapıya doğru yürüdü, dönüp durdu ve odadaki tüm yetişkinlere sert bir bakış attı. "Çok fazla." Sonra dışarı çıktı.

Kimse tepki veremedi. Natasha, "Baba, gel şuna bir bak" diye seslendi.

Nate'in bakışları kızına kaydı ve gözleri neredeyse hissedilir şekilde yumuşadı.

Laura onun mutlu olduğunu fark etti. Ne olduğunu hiç anlamasa da, ne olursa olsun, Nathaniel'in her şeyin yolunda gittiğini düşündüğünü fark etti.

Nate kanepeye oturunca Laura gerginliğinin tamamen geçtiğini hissetti. Nate öne uzandı ve kızını nazikçe bacaklarının arasına çekti. İkisi de aynı koyu renk saçlarıyla eğildiler ve albüme baktılar.

Victor onlara katılmak için harekete geçerken Laura tereddüt içinde duruyordu.

"Sanırım," dedi ve tüm gözler ona döndü, "Gidip Lily ve Maxine'e yardım edeceğim."

"Öyle yap, canım." Victor ona cesaret verici bir göz kırptı ama Laura Nathaniel'in onayını bekledi.

Nathaniel'in ağzının köşeleri neredeyse fark edilmeyecek kadar yukarı doğru kıvrıldı ve bir kez başını salladı.

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu ve neredeyse koşarak salona koştu.

Sekiz yıl önce, Lily Jacobs hayatlarına girmişti ve her şey değişmişti. Laura, biri kafasına silah dayayarak onu zorlasa bile bunun nasıl olduğunu açıklayamazdı. Lily'nin onlarla birlikte olması, ailelerinin bir parçası olması gerektiği bir gerçektir.

O buraya aitti.

Sonra korkunç bir şey oldu (ve Laura, dayanması çok zor olduğu için bunun ne olduğunu düşünmemeye çalışıyordu).

Artık sadece Nathaniel değil, *hepsi* Lily'yi geri kazanmak, güvenini kazanmak ve onu hak ettiği yere geri getirmek için çalışmak zorundaydı.

Mutfağı gördüğü evin arkasına yaklaşırken, sesleri duyunca adımları yavaşladı.

Laura, başkalarının konuşmalarını dinleyen türden bir insan değildi. Hatta bu fikri çok iğrenç buluyordu. Ama Lily ve Maxine'in alçak sesleri, tonları onu durdurdu.

Görünmeden duvara yaslandı ve dinlemeye başladı.

"Lily, konuş benimle," diye ısrar ediyordu Maxine, "bana ne olduğunu anlat." "Hiçbir şey," diye cevapladı Lily ve yüzünü göremeyen Laura bile

yüzünü göremeyen Laura bile bunun yalan olduğunu anladı. Ayrıca, bu konu hakkında konuşmayacağını açıkça belirten bir ses tonuyla söylenmişti.

"Onun bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin," dedi Maxine ve Laura poşetlerin hışırdaması sesini duydu.

"Söyledim," diye cevapladı Lily.

"Sen... *yapmadın*... O *inanılmaz derecede* yakışıklı," dedi Maxine.

"Maxine, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Lily kararlı bir şekilde.

"*İnanılmaz derecede* yakışıklı," Maxine yılmadı. "Onu tarif ederken hakkını vermedin."

"Maxine! Yıllardır Nate'in görünüşü hakkında şiirsel sözler sarf ettim!"

Bunun üzerine Laura kendi kendine gülümsedi ve görülmeyecek kadar yakın olmamaya dikkat ederek kapıya biraz daha yaklaştı.

"Hâlâ ona hakkını vermedin," diye mırıldandı Maxine.

"Bu konuyu konuşmayacağım," diye tersledi Lily, sabrını açıkça yitirmiş bir şekilde.

"O zaman neden kızardığını konuşalım." Maxine kemik peşinde bir köpek gibiydi. Laura, onun bu konuyu bırakmayacağını düşünerek içinden sevindi.

"Kızarmıyorum," diye inkar etti Lily ve Laura, yalan söylediğini düşündü. "Kızardın!"

"Maxine, bırak şunu." Lily'nin sesi uyarı doluydu.

"Hayır. Ne oldu? Bir şey mi söyledi? Bir şey mi yaptı? Umarım bir şey yapmıştır," dedi heyecanla.

"Maxine..."

"Lily, tatlım, yaşlı Maxie'ye söyleyebilirsin."

"Beni öptü!" Lily inanamayan bir fısıltıyla söyledi.

Bu sözlerle sessizlikle karşılık verildi ve oğlunun cüretkar davranışına kendisi de şaşırılmış olan Laura, Lily'nin tepkisini duymak için kapıya daha da yaklaştı.

Sonunda Maxine sessizliği bozdu. "Sen de onu öptün mü?"

"Hayır! Evet! Yani, ilk seferinde değil," diye cevapladı Lily.

"Seni *iki kez* öptü mü? Ne kadar geç kaldım?" Maxine sessizce bağırarak sordu.

Lily buna cevap verme zahmetine girmede. "Güzel miydi?" diye ısrar etti Maxine.

"Evet, güzeldi. Nate ile her zaman güzeldi." Lily bunu, güzel olmasından memnun olmadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla söyledi.

"Eminim güzel olmuştur," diye mırıldandı Maxine. Sonra bir dizi hızlı soru sordu. "Konuştunuz mu? Açıklama yaptı mı? Bir şey söyledi mi?"

Sessizlik.

Maxine ısrar etti, "Bir şeyler söylemiş olmalı, neden sana gelmediğini açıklamış olmalı."

Yine sessizlik.

Maxine Lily'ye devam etti. "Seninle evlenmek istiyor." Tamamen sessizlik.

"İki ay içinde!" Maxine artık sabrını yitiriyordu. "Bu konuyu konuşmayacağım."

"Lily!"

Sanki bir şey tezgaha çarpılmış gibi keskin bir ses duyuldu.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz vermişti! Bana bakacağını söylemişti!" Lily tısladı.

"Tatlım..." Bu yatıştırıcı bir şekilde söylendi ve Laura, Lily'nin ne hissettiğini anlamak için odada olması gerekmiyordu. Sesindeki titreme, bunu apaçık ortaya koyuyordu.

"Hayır, Maxine. Sen herkesten daha iyi bilirsin, neler yaşadığımızı, neler çektiğimizi. Hayır. Bana söz vermişti..." Sözünü kesip, düşüncesini devam ettiremedi, sonra devam etti, "Sekiz yıl boyunca onun *öldüğünü* sandım."

Bir hışırtı duyuldu ve sonra, "Biliyorum tatlım, ama o ölmedi ve burada ve..."

Lily arkadaşını keserek, sesi artık acı doluydu ve bu ses Laura'nın zaten yaralı kalbini daha da kırdı.

"Ona inandım. Ona güvendim. Ama o benim için gelmedi. Beni terk ettiğimi sandı, öylece. Laura bir çıt sesi duydu. "*Onu* terk etmek. Bu çok saçma! Ve hiçbir açıklama, hiçbir neden olmadan, aramızda olanlardan sonra sadece eşyalarımı toplayıp taşındım. Peşimden gelmedi. Beni terk ettiğimi düşünse bile, peşimden gelmedi, benden bir açıklama istemedi, eve dönmem için beni ikna etmedi. Yalan söyledi. Beni bırakmayacağını söyledi, ama sonra bir kelime bile etmeden, bunu engellemek için hiçbir şey yapmadan, beni bıraktı."

Maxine, "Belki de onunla konuşmalısın, belki bir açıklaması vardır," dedi.

Yoğun çalışma sesleri yeniden başladı.

"Çok az, çok geç," diye cevapladı Lily. "Biz mücadele ettik, hayır... Ben mücadele ettim. Sana ve Fazire'ye güvenmek zorunda kaldım ve... ve... o bir günde birinin banka hesabına yedi milyon pound aktarabilecek bir adam. Onu gördün! Beni avukatların olduğu bir odaya sürükledi ve kızımı benden almayla tehdit etti. Benim hakkımda en kötüsünü düşündü. Beni, hamile kalıp yıllarca bu gerçeği ondan saklayan, uçarı, aşık bir aptal olarak gördü."

yıllarca ondan saklayan biri olduğumu düşündü." Laura, Lily'nin kararlı bir şekilde meşgul olduğunu gösteren sesleri duydu. "Bunu açıklayamaz. Onun söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Bitti. Ziyaret programı üzerinde anlaşacağız ve Tash'ı almaya geldiğinde ve eve getirdiğinde onu görmek zorunda kalacağım. Hepsi bu. Bitti."

"Lily, senin bir hata yaptığını düşünmeden edemiyorum," diye uyardı Maxine ve Laura bir an için umutlandı.

Ancak Lily'nin sonraki sözleriyle bu umut suya düştü.

"Hayır, hatayı sekiz yıl önce yaptım *bile*. Şimdi kendimi koruyorum. Bunun tekrar olması dayanılmaz olurdu ve Maxie, benim yanımda olmana ihtiyacım var."

Daha fazla gürültü ve ardından boğuk bir sesle, "Biliyorsun ki yapacağım. Her zaman yaptım.

Senin için en iyisini istiyorum."

Konuşma sona erdi ve Laura koridorda durup ne yapacağını düşündü.

Elbette Nathaniel'e söylemeliydi.

Lily ile konuşmaya çalışmalı, ona Nathaniel'den ve onun neden kendisinin onu terk edeceğini düşündüğünden bahsetmeliydi. Laura, Nathaniel ona hiç söylememiş olsa da, kalbinde biliyordu ki Nathaniel onu bırakmıştı. Laura, oğlunun tüm bunları açıklamak istiyordu çünkü Lily'nin anlayacağını biliyordu, *biliyordu*.

Ama bu ona düşen bir şey değildi.

Nathaniel, eski hayatıyla ilgili bilgileri paylaştığı için ona teşekkür etmeyecekti. Bu bilgiyi bir onur nişanı gibi taşıırken, aynı zamanda kirli bir sır gibi saklıyordu.

Laura, Victor gibi, Nate'in her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Bunu düşünüyordu çünkü o bunu defalarca kanıtlamıştı. Kimseye ihtiyacı yoktu. Doğduğundan beri kendi başının çaresine bakıyordu. Onu tanıdığından beri hiçbir şey istememişti. İsteddiği bir şey varsa, kendisi alırdı.

Bu sefer, farkında olmasa da, annesine ihtiyacı vardı. Ve annesi onun yanında olacaktı.

Laura, mutfaktaki iki kadının hiçbir şey duymadığından emin olana kadar bekledi ve sonra parlak bir gülümsemeye içeri girdi.

Odaya girer girmez Laura, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

SEVENTEEN

Lily

Kapanış saati yaklaşmıştı ve Lily, çoğu pek de iyi olmayan, geri kalanı ise son derece kafa karıştırıcı düşüncelere dalmış bir şekilde, Maxine ve Lily'nin kasabadaki dükkanı "Flash and Dazzle"ın tezgahının arkasında oturuyordu.

Lily, birkaç yıl önce çocukluğunun geçtiği evin satışından kalan parayla bu dükkanı satın almıştı. Başka bir felaket olması ihtimaline karşı bu parayı saklamıştı ve o günlerde felaketler endişe verici bir sıklıkta yaşanıyordu. Buzdolabı iki kez bozuldu. Arabanın debriyajı bozuldu. Çamaşır makinesi taşarak evi su bastı.

Başlangıçta Fazire bunları bir el hareketiyle hallederdi, ancak Büyük Büyük Cin Bir Numara ona ilham vermiş ve bunu bir daha yaparsa bunun Lily'nin son arzusu olarak kabul edileceğini ve onları terk etmek zorunda kalacağını söylemişti. Ve Lily'nin Fazire'nin onları terk etmesine izin vermesi mümkün değildi. O, sahip oldukları tek aileleriydi.

Fazire çok öfkeliydi, aslında bir iş bulamıyordu çünkü sihir dışında hiçbir becerisi yoktu ve dahası, insan dünyasında varlığı yoktu, pasaportu ya da ehliyeti yoktu. Sekiz yıl önce Indiana'dan bagaj bölmesindeki açık şişede hava yolculuğuna başlamış, kendini şekillendirmiş ve sihirle yolcu bölümüne geçerek Lily'nin yanına oturmuştu.

Araba kullanamıyordu, arabalar onu korkutuyordu. "Makineler," dedi titreyerek korkusunu gizlemek için, "yaygındır."

O günlerde, sorunları sihirle ortadan kaldırmak dışında pek bir şey yapamıyordu. Ancak, Büyük Büyük Cin Bir Numara'ya karşı da gelemezdi. Sonuçları çok kötü olurdu.

Bu nedenle, Fazire yıllardır, tabii ki uçmak ve ara sıra üç sıcak çikolatalı dondurma yaratmak dışında, sihir yapamıyordu.

Neyse ki, Flash ve Dazzle'ın işi çok iyi gidiyordu ve hala da gidiyordu. Mağazadaki her ürün yetenekli tasarımcılar ve sanatçılar tarafından el yapımıydı ve her parça türünün tek örneği idi. İki mücevher tasarımcıları çok popüler olmuştu ve Maxine, Lily'nin gördüğü en güzel, en kaliteli, el yapımı kazakları yapan bir kadın bulmuştu. İnsanlar, eşsiz bir kazak, elbise veya mücevher satın almak için uzaklardan geliyorlardı.

Maxine, Bath'ta bir mağaza açarak işini büyütmek istiyordu, ancak bunun için yeterli sermayesi yoktu. Maxine yıllar boyunca Lily'ye inanılmaz derecede yardım ettiği için, Lily bu fırsatı değerlendirerek Maxine'in işini büyütmesine yatırım yaptı. Bu iyi bir yatırımdı ve gelirini, mali durumlarını "kritik"ten "ciddi"ye yükseltecek kadar artırdı.

Maxine artık zamanını bir mağazadan diğerine koşarak geçiriyor, müşterilerini abartılı kişiliğiyle büyüleyerek, ürünler için gelen ama Maxine'i görmek için geri dönen müşterileri memnun ediyor ve tezgahтарыlarına sanki hepsi sevgili kızlarıymış gibi bakıyordu.

Lily, artık "kendi" mağazası olarak gördüğü yeri yönetiyordu. Londra'da yaşadığı kısa süre ve Tash'a hamile olduğu için çalışamadığı dönem hariç, neredeyse on yıldır orada çalışıyordu.

Orayı çok seviyordu. Pencere kenarındaki çiçeklikleri ve dışarıdaki saksıları tüm yıl boyunca parlak ve neşeli tutuyordu. Ürünlerin sergilenmesini detaylara özen göstererek tasarlıyordu. Kendi tezgahтарыlarına ve onların çeşitli kız sorunlarına, sanki kendi küçük kız kardeşleriymiş gibi özen gösteriyordu. Lily işe yürüyerek gidebildiği ve böylece inatçı arabasına yük bindirmediği için bu iş mükemmeldi. Çalışma saatlerini kendisi belirleyebiliyordu. Ve istediği zaman Tash'ı da işe getirebiliyordu.

Bu, ödüllü, jet sosyete mensup, çok satan bir romancı olmakla tam olarak karşılaştırılabilir bir şey değildi, ama karnını doyuruyordu.

O gün, her gün olduğu gibi, Lily mağazadan toptan satın aldığı kıyafetleri ve takıları giymişti, aksi takdirde bunları karşılayamazdı. Flash and Dazzle çok seçkin bir mağazaydı. Lily'nin elbisesi somon renginde, ince askılı ve üzerine narin pembe çiçekler işlenmişti. Korse, vücuduna tam oturuyor, kalçalarında hafifçe genişliyor ve uyluk ortasına kadar uzanıyordu.

bunu, pembe renkli parlak bir çift terlik ve somon, şeftali ve pembe tonlarında, parlak renkli, parlak taşlarla süslenmiş bir dizi bileklikle tamamladı.

Lily, Flash ve Dazzle'ın şık ürünlerini giydiği için mağazadaki satışların çoğunu kendisinin yaptığından hiç haberi yoktu (ama Maxine bunu kesin olarak biliyordu).

Ayrıca, şu anki zayıf haliyle bile, yıllar geçmesine rağmen muhteşem güzelliğinin hiç solmadığının farkında değildi. Aslında, olgunlukla birlikte güzelliği daha da derinleşmişti. Kalbinin kırılması, ona gizemli bir çekicilik katmıştı.

Güzelliğiyle barışmayı hiç öğrenmemişti ve hala onun varlığından tam olarak haberdar değildi. Ancak artık çirkin ördek yavrusu olmadığını hissediyordu. Sağır ya da kör değildi ve kesinlikle aptal da değildi.

Lily o gün evden kaçıyordu.

Cumartesi günüydü. Nate ve Roberts ailesi Natasha ile tanışmak için Çarşamba günü gelmişlerdi. Nate, bugün at binme gezisi ayarladıktan sonra geri dönmüştü. at binme dersleri düzenlemişti. düzenlemişti. düzenlemişti. Bu kızının kızının en büyük arzusuydu, ancak bu derslerin saati neredeyse kırk pound olduğu için Lily bunları karşılayamıyordu. Noel için ona bu dersleri almak için para biriktiriyordu. Nate'in gözünü kırpmadan bu dersleri karşılayabilmesi Lily'yi çok rahatsız ediyordu. Şimdi Lily'nin bankada yedi milyon poundu vardı, bu para

Alistair, Natasha için bir tröst fonu kurmak için hazırlıklar yapıyordu. Lily bu fondan tek bir kuruş bile almayacaktı.

Fazire, evin son odalarını bitirmek için en azından bir kısmını saklaması için onu ikna etmeye çalışsa da, Lily inatla bu kararı verdi. Buna, henüz el değmemiş bahçe katının tamamı ve üst katta henüz başlamadığı üç oda da dahildi. Yatak odasındaki felaketten bahsetmeye bile gerek yok. Fazire, bir kısmını birikim yapmasını ve bir kısmını da Cheltenham'da başka bir mağaza açmak isteyen Maxine'e vermesini söyledi. Büyük bir kararlılıkla, konuşma boyunca tavana yakın bir yerde sallanarak, kendi geleceğine yatırım yapması için onu ikna etmeye çalıştı.

Lily bunu hiç dinlemedi.

O para onun parası değildi. Nate'in parasıydı ve şimdi de Natasha'nın parasıydı.

Ve konu kapanmıştı.

Lily başka bir karar daha vermişti, bu seferki stratejik bir karardı.

Nate'i tamamen görmezden gelmeye karar verdi ve bu planını uygulamaya koymakta tereddüt etmedi.

Nate o sabah geldiğinde Lily evde değildi. Fazire'yi Natasha'ya bakması ve Nate geldiğinde onu ona teslim etmesi için bıraktı. Fazire, tesadüfen, Lily'nin Nate'i Kaçırma Planına yürekten katılıyordu.

Nate'in onu duvara dayayıp yüzünü en değerli kristal parçasıymış gibi tuttuğu son olayı düşününce, avukatların bulunduğu bir konferans odasında bile onunla görüşmek istemiyordu.

Son kez yalnız kaldıklarında onu öptüğünü düşünürsek, onunla yalnız kalmak istemiyordu.

Öptü onu!

Bu delilikti ve açıkçası kabul edilemezdi.

Öpücüğe kapıldığı için kendini affetti. Sekiz uzun yıl boyunca Nate'i öpmek, ona dokunmak, onu kucaklamak, geri kazanmak ve bir daha asla bırakmamak istemişti. Bir anlık zayıflığına kapılmaya hakkı vardı, sadece bu seferlik.

Ama bir daha olmazdı. Asla bir daha olmazdı.

O günün geri kalanında, Natasha Nate ve büyüyen ailesinin diğer üyeleriyle tanıştığında, her şey nispeten iyi gitmişti. Lily, Victor ve Laura'nın ortaya çıkmasına şaşırılmıştı, ama Nate ile başa çıkabiliyorsa, Victor ve Laura'ya da birkaç saat katlanabilirdi.

Maxine'in ikramlarını servis ettiler ve daha fazla çay ve kahve içtiler. Sohbet garip ve yapmacıktı ve çoğunlukla Natasha'nın heyecanlı gevezelikleri, Maxine'in komik esprileri ve Laura'nın yumuşak, dikkatli yorumlarından oluşuyordu.

Sonra Laura deniz kıyısında yürüyüş yapmayı önerdi ve Lily büyük bir coşkuyla bunu destekledi, merdivenleri koşarak çıktı, cinini şişesinden çıkardı (Fazire, Lily Saga'nın son bölümünü anlatmak için arkadaşlarına öfkeyle mesajlar gönderiyordu) ve her zaman yardımsever arkadaşıyla stratejisini planladı.

Son anda Lily, acil bir işi olduğunu hatırladığını söyledi. Nate ona hem sinir bozucu bir sabırla hem de daha sinir bozucu bir anlayışla baktı, ama Lily onu görmezden geldi.

Kısa bir veda etti ve Laura'nın hayal kırıklığına uğramış bakışını görmezden geldi. Yıpranmış Peugeot'suna koştu, arabayı çalıştırdı ve küçük arabanın alabileceği en yüksek hızla yola çıktı, ki bu hızın çok yüksek olmadığını itiraf etmek gerekir.

Fazire, planlandığı gibi, ortalık sakinleşince cep telefonunu aradı.

O ve Fazire, bir sonraki kaçınma taktiklerini dikkatlice planlamışlardı.

Fazire onu aramadıkça, Lily bütün gün dükkanda çalışacak ve sonra markete gidecekti. Böylece Nate'in Tash'ı ziyaret edip ayrılması için bolca zamanı olacağını umuyordu. Binicilik dersleri bütün gün sürmüyordu, sadece bir saat. Yine de, önceki gece bir şişe şarap eşliğinde, Lily ve Fazire, eve vardığında Nate hala oradaysa, hemen tekrar çıkması için yarım düzine bahane uydurmuşlardı (aslında onun kaçtığını *bilmesinin* bir anlamı yoktu).

Alistair, Lily'nin Nate'ten uzak durmasını teşvik etti, hatta bunu talep etti. Şu anda Nate'in avukatlarıyla ziyaret programı belirlemek için çalışıyordu ve Lily'nin onların "uzlaşma" dedikleri şeye hiç ilgi duymadığını açıkça belirtmek istiyordu.

Nate'in avukatları ziyaret konusunu gündeme getirmek bile istemiyor, uzlaşma talep ediyor ve Alistair'e evlilik öncesi anlaşma sunacak kadar ileri gidiyorlardı. Jane bunu parçaladıktan sonra Alistair geri verdi. Alistair bunu okumadı ve Lily'ye okuması için fırsat vermedi, Lily isteseydi bile, ki istemiyordu.

Fotoğraf albümlerini alırken Nate'in söylediklerini düşünmemeye çalıştı, ancak pek başarılı olamadı.

Nate, Lily'nin onu terk ettiğini düşünmüştü, ki bu çok saçmaydı ve bu da Lily'yi şaşırtmıştı. Nate, Lily'nin peşinden gitmemişti ve bu da Lily'yi kızdırmıştı.

Jeff ve Danielle'in onları ayırmak için komplo kurduklarını bilmediği açıktı. Nedenini öğrenmeye bile çalışmadan onun ayrılmasını kabul etmesi Lily'yi şaşkına çevirdi. Özellikle de şimdi, onu geri kazanmak istediği açıkça belliydi.

Öte yandan, onun gittiğini düşündüğünde, ortada çocuk yoktu. Şimdi vardı ve Lily'nin anladığı bir şey varsa, o da ailenin önemi idi. Lily, *onun kendisini* istediğini bir an bile düşünmedi, onun *onları* istediğini düşündü. Büyük olasılıkla Tash, Lily'yi de arkadaşı ve yatak arkadaşı olarak ekleyerek anlaşmayı daha cazip hale getirmişti.

Ve Lily bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Kapanış saati gelmişti ve genellikle Lily, cumartesi günleri Tash ve Fazire'ye eve gitmekten mutlu olurdu. Onlar balık ve patates kızartması alır, sahilde yürüyüş yapar ya da DVD izlerlerdi.

Tash Pixar'ı severdi.

Fazire ise Western filmlerini.

Lily ne izlediklerini umursamıyordu.

Bunun yerine, kapıları kilitledi, çok yavaşça mağazayı düzenlemeye başladı, kasa çekmecesini kilitledi ve onu oyalamak için en ufak işleri bile yaptı. Sonra Tesco'ya gitti ve normalde olduğu gibi, görevini yerine getirmek için telaşla mağazada dolaşmak yerine, ürün etiketlerini kontrol etti, miktarları değerlendirdi ve satın almaya karar vermeden önce evindeki kilerdeki stokları uzun uzun düşündü.

Arabayı doldurdu, her çantayı düzenine göre not alacakmış gibi dikkatlice bagaja yerleştirdi. Elinde zaman olması garipti. Uzun zamandır yaşamadığı, en son ne zaman yaşadığını hatırlayamadığı yabancı bir duyguydu.

Evet, hatırlayabiliyordu, Nate ile Londra'da yaşadığı zamanları.

Sonra, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, boş boş mırıldanarak alışveriş arabasını iade etmek için alışveriş arabası deposuna geri döndü.

Sonunda, hayatında ilk kez isteği dışında eve gitti.

Evin önünde parlak, şık, sportif bir araba park edilmişti, bu da Nate'in çoktan gitmiş ve Fazire'nin aramayı unutmuş olabileceği umudunu yok etti.

Yılların tecrübesiyle, Peugeot'yu Aston Martin'in arkasındaki yere ustaca paralel park etti (Nate'in hızlı arabalara olan düşkünlüğünü değiştirmedini gördü) ve zihinsel olarak olacaklara hazırlandı.

O, bahanelerini gözden geçirip en iyisini seçti: saç kurutma makinesi bozulduğu için acil olarak alışveriş merkezine gitmek. Saç kurutma makinesi bozulmamıştı ama herkes bir kadının saç kurutma makinesi olmadan bir gün bile yaşayamayacağını bilirdi.

Bagajdan mümkün olduğunca çok çanta aldı ve kolları yüklü halde eve doğru zorlukla yürüdü.

Yolun yarısına bile gelmemişti ki kapı açıldı.

"Anne!" Natasha her zamanki neşesiyle dışarı fırladı, onu fırtınalı bir ifadeyle Fazire takip etti. "Bu olamaz... *inanamıyorum!*" Natasha heyecanla bağırdı.

Nate, Fazire'nin peşinden gitti ve Lily, onun evinden rahatça çıkıp gitmesini görünce tepkisini zorlukla bastırdı. Bu hayalin gerçek olmasını kaç kez hayal ettiğini sayamazdı.

Onun sekiz yıl öncesine göre *daha* karizmatik, *daha* çekici ve *daha* yakışıklı olmasını son derece sinir bozucu buluyordu. Kot pantolon ve uzun kollu keten gömlek giymişti, kolları kısmen ön kollarında kıvrılmıştı ve son derece erkeksi görünüyordu.

"Neye inanayım?" diye sordu Lily, mutlu kızına gülümsemeye çalışırken aynı zamanda Nate'i görmezden gelmeye çalışıyordu ve ikisini de zor buluyordu.

Bunun da onu rahatsız ettiğine karar verdi.

Fazire yanından geçerken, zar zor bastırdığı öfkeyle dolu bir bakış attı.

Onu geçerken mırıldandı, "Tash benim cep telefonumu *el koydu* ve ev telefonunu kullanmama izin vermiyor."

Sonra, bu tuhaf açıklamayla, geri kalan market alışverişlerini almak için bagaja doğru yürüdü.

"Babam bugün çok meşguldü. Çok, çok, çok meşguldü," dedi Natasha sevinçle. "Fazire seni aramak istedi ama ben izin vermedim çünkü sürprizdi!"

Nate doğruca ona doğru yürüdü. "Lily," diye selamladı.

Ona kısa bir bakış attı ve Tash'e dönüp bu "sürpriz" hakkında soru sormaya başladı, ama Nate ona doğru eğildi. Tash ile konuşmak için durmuştu, ama şimdi Nate'ten kaçmak için geri çekildi.

Nate, beş tane olan tüm alışveriş poşetlerini aldı ve ona yine sinir bozucu bir şekilde bilmiş bir bakış attı. Sonra, sanki son sekiz yıldır her gün evlerine market alışverişini getiriyormuş gibi sakın bir şekilde dönüp eve girdi.

Natasha onun sırtına öfkeyle baktı ve bunun da sinir bozucu olduğunu düşündü.

"Gel bak, hadi, hadi, hadi!" Natasha heyecanla ısrar etti.

Tash elini tuttu ve Lily'yi ileri çekti. Lily, son üç poşeti eve taşıyan Fazire'ye omzunun üzerinden bir bakış attı. Dudakları ince ve yüzü gergindi.

Lily, Fazire'nin Nate'in ayrılmasını kişisel olarak algıladığını biliyordu. Nate'i Lily'nin hayatına onun dileği sayesinde sokan kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Lily onu vazgeçirmeye çalışsa da, Fazire Lily'nin başına gelenlerin hepsinden kişisel olarak sorumlu hissediyordu. Bunun ona ağır bir yük olduğunu biliyordu ve kendini cezalandırmaya kararlıydı, hatta yaptığı hatanın büyüklüğünü düşünerek cinlikten erken emekli olmaya kadar gitmişti.

"Anne, hadi!" diye ısrar etti Tash ve Lily kendini eve, merdivenlerden yukarı ve yatak odasına çekilmeye izin verdi.

Sonra "sürprizini" gördü.

Odasının kapısında aniden durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı. Ve bakakaldı.

"Yere döşeme kuruyor, içeri giremezsin. Yarın yeni mobilyaları getirecekler. Harika değil mi? *Changing Rooms* gibi, ama henüz bitmemiş."

Tash'ın heyecanı zar zor bastırılıyordu. Neredeyse sevinçten dans ediyordu.

Lily'nin odası tamamen değişmişti. Tüm mobilyaları gitmişti, koridorda bile izleri kalmamıştı. Duvarlar pürüzsüzdü ve en açık mavi renge boyanmıştı. Ahşap işçiliği yeni bir kat beyaz parlak boya ile parıldıyordu. Ortaya devasa bir tavan rozeti takılmıştı ve burada karmaşık ve zarif bir aydınlatma armatürü göz alıcı bir şekilde sallanıyordu. Kornişler de değiştirilmişti ve güzel, klasik ve temiz görünüyordu. Zeminler zımparalanmış ve verniklenmişti.

Lily saatine baktı.

O sabah saat sekizde çıkmıştı. Şimdi saat altı buçuktu.

Bütün bunların bu kadar kısa sürede yapıldığına inanamıyordu. Sadece salonu boyamak altı ayını almıştı.

"Burada yedi kişi vardı. Hepsini odana sığdırabileceklerine inanamadım ama sığdırdılar. Hatta ayrılırken odayı süpürüp tozunu aldılar, böylece sen eve geldiğinde her şey düzenli olacaktı," diye açıkladı Tash ve hayranlıkla nefesini tuttu, "Ne kadar muhteşem, değil mi?"

"Çok güzel," diye mırıldandı Lily, artık sinirlenmenin ötesindeydi. O kadar sinirlenmişti ki, komik bile gelmiyordu.

Savaşa hazırdı.

"Bana bir iyilik yap bebeğim, Fazire'ye market alışverişinde yardım et." Tash, babasının bu büyük jestinden o kadar heyecanlanmıştı ki, annesinin parıldayan mavi gözlerini fark etmedi. "Ve *babandan* buraya gelmesini iste. Onunla konuşmak istiyorum."

"Tamam," dedi Tash hemen.

Lily'nin artan öfkesinden habersiz, kızı merdivenlerden aşağı koştu, babasının gelişiyile başlarına gelen tüm bu iyi talih karşısında doğal coşkusu on iki kat artarak ölçülemez bir hale geldi.

Lily beklerken, merdiven sahanlığında volta atıyordu. Her geri dönüp odasına bir göz attığında, öfkesi daha da kontrol edilemez hale geliyordu.

Nate'in koyu renk saçlı başının sessizce merdivenleri çıktığını gördüğünde, tek kelime etmeden, volta atmayı bırakıp onları bir üst kata çıkaran merdivenleri çıktı. Nate ile merdiven sahanlığında yüzleşmeyecekti. Söyleyecekleri için mahremiyete ihtiyacı vardı.

Öfkeyle oturma odasına yürüdü ve elini kapıya koyarak durdu. Nate sessizce onu takip edip odaya girdi. Nate odaya girince, kapıyı gürültüyle kapattı ve ona döndü.

"Bu ne *cüret!*" diye bağırdı, öfkesini serbest bırakarak.

"Lily."

Tek söylediği buydu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu dikkatle izliyordu. Hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordu. O *hiçbir* şeyi kaçırmazdı.

Lily öfkesini tam olarak saklamaya çalışmıyordu.

Onun muhteşem yüzü, öfkesi stratosfere ulaşırken, dikkatlice kontrol ediliyordu. Onun bu kontrolü onu en çok rahatsız eden şeydi.

"Mobilyalarım nerede?" diye bağırdı.

"Gitti," dedi kısa bir şekilde.

"Geri getir," diye talep etti.

"Gitti," dedi adam, sanki ona tek kelime etmeden eşyalarını atmaya hakkı varmış gibi, taviz vermeden.

Adam ona doğru yürüdü ve ne yazık ki, kadın kendi kapattığı kapının önünde duruyordu. Geri çekilebileceği bir yer yoktu ve hatasını hemen fark etti.

Geri çekilip, son deneyiminden bildiği gibi onun vücudu ve kapı arasında sıkışmak yerine, yerinde durdu ve o da ona yaklaştı ve durdu.

Ona çok yakındı, çok yakındı. O kadar yakındı ki, keskin, topraksı kolonyasının kokusunu alabiliyordu. O kadar yakındı ki, vücudunun ısını hissedebiliyordu. Karnı jimnastik dersi vermekle tehdit ediyordu ve onun yakınlığına verdiği tepkiyi kararlılıkla görmezden geldi. Bir kez kendini bırakması izin verilebilirdi, hatta bekleniyordu. Elbette, yıllardır ona özlem duyuyordu.

Bunu tekrar yapmak felaket bir hata olurdu.

"Onu geri istiyorum," dedi, kontrolsüz duygularını zar zor kontrol ederek.

"Geri gelmeyecek. Gitti. Yarın yeni mobilyalar teslim edilecek."

"*Pazar* günü mü?" diye inanamadan tısladı. İngiltere'de pazar günü neredeyse kimse bir şey yapmazdı, pazar günü kızartması yemek ve belki biraz bahçe işleri yapmak dışında.

Nate omuz silkti.

Elbette, yedi milyon sterlinlik servetiyle her şeye gücü yeten Nate McAllister, istediği herkesi istediği şeyi yapmaya zorlayabilirdi.

Duygularını kontrol edemedi ve dahası, umursamadı bile.

"Evimden çıkmanı istiyorum," diye emretti, gözleri alev alev yanıyor, vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Akşam yemeğine gidiyoruz," dedi Nate, sanki kadın hemen durup, pes edip, "Tamam, ne dersen o olsun," diyecekmiş gibi, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Bunun üzerine kadın çılgına döndü.

"Yemeğe gitmiyoruz. Tash'ı yemeğe götürebilirsin ama *biz* biz *hiçbir* şey yapmayacağız," diye bağırdı.

"Natasha'ya hep birlikte yemeğe gideceğimizi söyledim bile. Çok heyecanlı."

Eğer yanılmıyorsa, o bir santim bile kıpırdamamıştı. Lily olduğu yerde kalmıştı.

"Öyleyse, kızına çok istediği bir şeyi alamayacağını söylemenin acı dersini öğreneceksin, çünkü ben seninle yemeğe gitmeyeceğim."

Onun sözleri üzerine gözleri parladı, Lily'nin yıllar boyunca kızlarını hayal kırıklığına uğratmanın acı dersini öğrenmek zorunda kaldığını doğru bir şekilde anladı.

Elini uzattı ve Lily, elini görüş alanından kaybolana kadar şok içinde ona baktı. Sonra elini şakağındaki saçlarına götürdü, ağırlığını geriye doğru itti ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Gözleri elinin hareketini izledi, sonra onun gözlerine kaydı. Onun sözlerinin anlamına tepki göstererek nazikçe konuştu, ama belli ki hala vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

Tekrar eğildi, eli omzuna düştü, bu seferki hareketi gözden kaçamaz ya da yanlış anlaşılamazdı.

"Evet, Lily, öylesin."

O anda kız da eğildi, parmak uçlarına basarak yüzünü onun yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, aralarında neredeyse bir santim bile yoktu.

"Eğer bizim hayatımıza girip, paranla, gücünle ve... her neyse, ve... ve..."

"Kelimleri bulamadı. Öfkesinden konuşamıyordu. "Ve ne?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı yüzüne.

"O odada eskisi gibi uyumanıza izin vermeyeceğim," diye açıkladı.

Yine, onun cesareti ve küstahlığı karşısında ağzı açık kaldı.

"Bu *senin* seçimin değil!" diye öfkeyle bağırdı. Elini kaldırıp kadının çenesini kavradı.

"Seni hiç bu kadar kızgın görmemiştim." Sesi yumuşak ve düşünceliydi. Karanlık gözlerinde, neredeyse nefesini kesecek kadar sıcak bir bakışla ona bakıyordu.

"Birbirimizi pek tanı mıyordunuz," diye tersledi kadın. "Beni pek çok şeyde görmediniz."

Onu görmezden gelerek, sessizce, "Kızdığında inanılmaz güzelsin," dedi.

Yine ona hayretle baktı, beklenmedik iltifatına o kadar şaşırmıştı ki, adam bir adım öne çıkıp onu kapıya doğru ittiğinde tepki veremedi. Sıcak vücudu kadının vücuduna değdi, eli kadının çenesini sıkıca kavradı, diğer eli kadının başının yanındaki kapıya yerleşti.

"Sen her zaman inanılmaz güzelsin, ama kızgınken muhteşemsin," diye fısıldadı.

Gözleri kadının ağzına kaymıştı. Ortam değişmişti ve kadın buna kesinlikle hazırlıklı değildi.

"Benden uzak dur," diye fısıldadı, ne yapacağına yarı korkmuş, yarı da *onun yaptıklarına* kızgın. ne yapacağına yarı korkmuş, *onun yaptıklarına* yarı kızgın.

"Benimle yemeğe gel," diye ikna etmeye çalıştı, kadife gibi derin sesiyle. "Hayır," diye inatla reddetti, o sese boyun eğmeyi reddederek başını çekmeye çalıştı, ama bulunduğu pozisyonda bu imkansızdı.

"Benimle yemeğe gel," diye tekrarladı, sanki az önce aralarında geçen konuşma hiç olmamış gibi.

"Ben... hayır dedim!" Onun tekrar sormasını beklemeden, aceleyle devam etti, "Hemen buradan gitmelisin. Natasha'yı yemeğe götürüp eve getirebilirsin. Sonra avukatların, Tash'ı görmen için Alistair ile bir program üzerinde anlaşmalı. Seni bir daha görmek istemiyorum. Bu evde olmanı istemiyorum. İstemiyorum..."

"Biz evleneceğiz," dedi kesin bir şekilde, sesi yine yumuşak ve ipeksiydi ve karnındaki jimnastik takımı ısınma hareketlerine başladı.

Ellerini onun karnına koydu ve tüm gücüyle itti.

Adam geri çekilmedi, aksine kolunu mengene gibi ona doladı ve onu vücuduna sıkıca bastırdı. Diğer eli de aşağı indi ve sırtının üst kısmına dolandı, böylece göğüsleri ona bastırıldı. Başını eğdi, gözleri onun gözlerine baktı, sert, güzel dudakları nefes mesafesindeydi.

Sonra konuştu ve sesi artık yumuşak ve ipeksi değildi, ne de nazik ya da ikna ediciydi. Sert, alçak ve çelik gibi bir sesle, sanki canlı ve nefes alıyormuş gibi içinden geçip gitti.

"Seninle geçireceğim sekiz yılı kaybettim. Sekiz yıl. O yıllarda neler çektiğini bilmiyorum ama geri kalan hayatımız boyunca bana anlatabilirsin ve ben de sana bunu telafi etmek için o kadar zamanım var," dedi kararlı bir şekilde ve devam etti. "Bunu yapacağım, Lily, sana söz veriyorum."

Onun sözlerinin zırhını delip geçmemesi için tüm iradesini kullanması gerekti. Onu kendine çektiğinde elleri karnından uzaklaşmıştı ve şimdi belindeki gömleğinin kumaşını tutarak, elinden geldiğince sertçe geri itiyordu.

"Bana daha önce de sözler verdin, Nate," diye hatırlattı ona öfkeyle.

"Biliyorum," diye dişlerini sıkarak cevap verdi, gözleri hâlâ onun gözlerine dikilmişti. "Sen o sözleri tutmadın."

Tereddüt etmedi ve inkar etmedi. "Biliyorum."

Kadın ona sert bir bakış attı ve onun devam etmesini, durumu düzeltecek herhangi bir şey söylemesini bekledi.

O ise konuşmadı.

"Biz bittik!" diye histerik bir şekilde bağırdı. Daha fazla dayanamıyordu.

"Daha başlamadık bile," diye söz verdi.

"Bunu bir daha yaşamayacağım!" diye ağladı, paniğe kapılmış, korkularına kapılmıştı. Öfkesi bir anda parladı ve her zamanki gibi çabucak geçti, şimdi tek istediği kaçmaktı.

Hayatı, uzun zaman önce Nate ile birlikteyken görüldüğü kadar cennet gibi olmayabilir, ama iyi bir hayattı, mutlu bir hayattı ve onu geri istiyordu.

"*Buna gerek kalmayacak!*" diye bağırdı Nate, kendi öfkesini kaybederek onu şok etti.

Artık soğukkanlı ve rahat değildi. Kendi kişisel fırtınasının ortasındaydı.

Lily, odayı dolduran ve ona mermer bir levha gibi baskı yapan bu fırtınanın gücüne boyun eğmeliydi.

Ama yapmadı. Yapamadı.

Kaybedecek çok şeyi vardı.

"Sana inanmıyorum," diye suçladı.

"Peki. Bana inanma. Ama kızımızın iki ebeveyni var ve hayatının geri kalanında ikisinin de tadını çıkaracak. Birlikte. Sevgi dolu bir yuvanın güvenliğini, ebeveynlerinin birlikte yaşamasını, ona bakmasını tadını çıkaracak. Bir oraya bir buraya gidip gelmeyecek. İki eve, iki hayata uyum sağlamak zorunda kalmayacak. Bizi birlikte bulduğunda onu gördün. Onun bunu istediğini biliyorsun."

"İstediğin her şeye sahip olamazsın, inan bana Nate, biliyorum." Onun sözleri üzerine gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ama o pervasızca devam etti: "Öğrenmesi zor bir ders ama annesi gibi umutsuz bir hayalperest olarak büyüüp yolun bir yerinde ezilmek yerine, bunu erken öğrenmesi daha iyi."

Yüzünde en ufak bir tereddüt belirdiğine yemin edebilirdi, ama o devam etti.

"Ona en çok istediği şeyi sunma gücün olsa, bunu yapmak için elinden geleni yapmayacağını söyleyemezsin," diye sertçe konuştu.

"O uyum sağlayacaktır," dedi Lily, ne yazık ki onun haklı olmasına rağmen.

Lily, Tash'e istediğini vermek için elinden geleni yapardı ama o anda bir milim bile geri adım atmayacaktı.

"Yıkılacaktır," diye doğru bir tahminde bulundu Nate.

"Onu bu kadar iyi tanıyorsun ki böyle bir yargıya varabilesin," dedi Lily, hedefine nişan alıp tam isabet etti. Bunu biliyordu çünkü Nate'in gözleri öfkeyle parlamaya başlamıştı ve kontrolünün neredeyse kırılma noktasına geldiğini biliyordu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Nate keskin bir sesle. "Kızgınken muhteşem değilsin. Kızgınken inanılmaz derecede sinir bozucu ve inanılmaz derecede inatçısın."

"İnatçı değilim!" diye inatla reddetti.

Yüzü, eğer inanılırsa, yaklaştı ve taktik değiştirerek o kadar hızlı davrandı ki, kızın başı dönmeye başladı.

"Beni istiyorsun Lily, bunu biliyorsun."

"İstemiyorum!"

O bile bunun yalan olduğunu biliyordu.

"Beni istiyorsun," dedi açıkça. "Sana kanıtlayayım mı?"

Ne olacağını bildiği için çılgına dönen kız, "Beni bir daha öpersen, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım," diye tehdit etti.

"Ne yapacağını *çok iyi* biliyorum."

Ve ona cevap verme fırsatı vermeden, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Bu sefer kendini sabit tutmadı. Bu sefer direndi, mücadele etti, ona karşı itti ve uzaklaşmaya çalıştı. Onun yanlarına tırnaklarını geçirdi, gömleğinin kumaşını yırttı.

Dili dudaklarına değdi ve yalnız bir jimnastikçi mükemmel bir takla attı ve ani ihtişam karşısında tüm vücudu hareketsiz kaldı.

Her zamanki gibi, onun teslim olduğunu hemen hissetti. Şaşırtıcı bir şekilde, geri çekildi ama onun kaçmasına izin verecek kadar değil. Bunun yerine, onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek kanepeye götürdü ve kaçmadan önce onu kanepeye geriye doğru itti ve ağır, sıcak vücudu onun üzerine düştü.

"Dur, Nate," diye bağırdı, onun altında debelenerek.

"Hayır," diye reddetti ve kız başka bir şey söyleyemeden, ağzı tekrar kızın ağzına indi.

Ağzı nazik değildi. Sert, ısrarcı ve talepkardı. Aynı zamanda tanıdıktı. Ayrıca tam da sekiz yıldır istediği, dilediği ve hayal ettiği şeydi.

Başka hiçbir erkek ona dokunmamıştı. Birkaç kez randevuya çıkmış, ama iyi geceler öpücüğü bile almamıştı (belki yanağına bir öpücük kondurulmuştu). Lily hayatına, sorunlarına, sorumluluklarına çok dalmıştı. Erkeklerle ayıracak zamanı yoktu.

Ve kimse Nate ile kıyaslanamazdı. Bu basit bir gerçektir. Ağzı yanağından çenesine doğru kaydı.

"Lütfen dur," diye fısıldadı yalvarırcasına. Öfkesi gitmiş, yerini özlem almıştı — sekiz uzun, yalnız yıl süren özlem.

"Hayır."

"Lütfen, Nate," diye yalvardı.

Cevap olarak, eli bacağına doğru kayd, uyluklarını okşayarak yukarı doğru ilerledi, eteğini yukarı çekti, cildi onun samimi dokunuşuyla titredi.

Sert vücudu ona bastırdı, çok tanıdık, çok sıcak, neredeyse ateşliydi. Vücudunun arzuladığı ilgiyi daha fazla reddedemeyecekti.

"Yapamayız," diye yalvardı.

"Yapabiliriz," diye boğazına doğru homurdandı, sesinin gürültüsü onu titretene kadar içinden geçti.

O da hissettiğini biliyordu. Hissetmemek için elinden bir şey gelmiyordu ve ağzı tekrar ağzına geldi ve onu tekrar öptü.

Bu sefer kız direnmedi. Dudakları dudaklarına değdiği anda, dudakları açıldı ve adamın dili içeri kayd.

Ve işte bu kadar. Savaşını kaybetti ve karnındaki jimnastik takımı - ısınmış ve hazır - hayatlarının performansını sergilerken o da boyun eğdi.

Sekiz yıllık keder ve özlem içinden döküldü ve ona karşılık öptü, dili onun diliyle savaşıırken, elleri vücudunda dolaştı, sırtında gezindi, kalçalarına indi, poposuna kayd. Vücudunun ne kadar sert olduğunu, ipeksi cildinin altındaki sert kasları unutmuştu. Onu hiçbir şeyin engellemeden hissetmek isteyen, gömleğini yırttı. Kot pantolonunu çıkardıktan sonra, elleri gömleğinin altına girip belinden sırtına doğru kayd.

Cildi dokunulduğunda ateş gibiydi.

Bu çok fazlaydı, çok erkendi. Gözyaşları boğazına kadar yükseldi, vücudu onun dokunuşuyla yanarken gözyaşları da yanıyordu.

Ağzı onunkinden hiç ayrılmadı, baş döndürücü öpücükler yağdırdı, ama elleriyle göğüslerine dokundu, avuçladı, başparmağıyla meme ucunu buldu. Oradaki hissi karşısında ağzına doğru nefesini tuttu, güçlü zevk dalgaları içinden geçip gitti.

Nefesini kesmesiyle, öpücüğü derinleştirdi ve zaten vahşi olan şey daha da vahşileşti. Yıllarca süren keder, onun hayatta olduğu, nefes aldığı, tekrar onunla olduğu, ona tekrar dokunduğu, onu tekrar öptüğü için rahatlamaya dönüştü.

Bu sefer, elleri ve ağız ısrarcı ve talepkar hale geldi, parmakları gömleğinin altındaki teninde dolaştı, biri karnına indi, aşağıya, avucunun içinde sertleştiğini hissedene kadar.

Gözlerinden yaşlar boşaldı, şakaklarından sessizce süzülürken, o, onun dokunuşuna inleyerek ağızını onunkinden ayırdı ve ağızını kulağına kaydırıldı.

"Hâlâ durmak istiyor musun?" Sesi tahrikle boğuklaşmıştı ama bir cevap bekliyor gibiydi. Sanki o isterse uzaklaşacakmış gibi.

Cevap vermedi, cevap veremedi.

Elini göğsünde sıkılaştırdı, başparmağıyla kışkırtıcı bir şekilde dairesel hareketler yaptı.

"Beni şimdi durdur, Lily. Bu senin tek şansın olacak."

Hâlâ konuşamayan kız başını salladı ve Nate tereddüt etmedi. Ağız, kızın ağızını yine yakıcı bir öpücükle kapladı, iki eli de kızın kalçalarına kaydı, onu kendine doğru çekti, kızın eli hâlâ ikisinin arasında, onun uyarılmışlığına sıkıca bastırılmıştı.

Aynı hızla kalçalarını bıraktı, ağız ve dili her yerdeydi, boğazından kulağına, köprücük kemiğine, korsesinin kenarına doğru kaydı. Bir eliyle eteğini kalçalarının üzerinden yukarı çekti, başını eğdi ve gecikmeden eli bacaklarının arasına girdi, ağız ise hassaslaşmış meme ucunu kapattı. Her ikisini de giysilerinin üzerinden yapıyordu, dişleri ve dili elbisesinin üzerinden meme ucuna şehvetle dokunuyor, parmakları külotuna bastırıyor, ipeksi kumaşı tahrik edici bir sürtünme olarak kullanıyordu ve onun dokunuşuyla zaten nefes nefese olan vücudu titremeye başladı.

"Nate," diye hayretle nefes aldı.

O unutmıştu nasıl muhteşem olduğunu O
düşündü hatırladığını ama unutmıştu.

O tekrar yükseldi, ağız ağızına değdi, eli iç çamaşırının kenarına doğru kaydı ve sonra içine daldı.

"Sekiz yıldır, adımı tekrar böyle söylemeni bekliyordum."

Onun sözleri, sesindeki arzulayan boğuk tonu, sanki onun
parmağı bulduğunda onun ve parmağı lezzetli bir şekilde. O
ona

bacaklarının arasından şehvetli kıvrımlar fışkırırken ona sarılıyordu, dudakları hala dudaklarına değiyordu ama onu öpmeydi.

"Tekrar söyle," diye emretti.

Gözleri, vücudunun hissettiklerine konsantre olmak için kapanmıştı ve onun isteği üzerine, gözleri açıldı ve onun siyah bakışları onu delip geçiyordu.

"Tekrar söyle, Lily," diye emretti.

O dudaklarını ısırdı ve onun eli hareket etti, parmağı yavaşça, güzelce, onun içine kayd ve onun onu tekrar doldurduğunu hissettiğinde, sadece parmağı olsa bile, kendini tutamadı.

"Nate."

Ağız sertçe ağızına indi, eli onu okşarken, o da ona bastırdı ve çaresiz bir arzu ile onu öptü.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, başını kaldırdı ve eli, başparmağı onun merkezinde, bir parmağı derinlerinde, tamamen hareketsiz kaldı.

"Tanrım," diye küfretti, eli hızla ama nazıkçe ondan uzaklaşırken, onu hayal kırıklığıyla karışık zevkle inlemeye zorladı.

O çevik bir hareketle ayağa kalktı ve onu da yanında sürükledi. Tutkuyla sersemlemiş, bacakları o kadar titriyordu ki ona yaslanıp beline tutunmak zorunda kaldı.

"Nate," diye tereddütle fısıldadı, adamın bir kolu onu sabit tutarken, diğer eli elbisesinin eteğini yerine çekiyordu.

Adının sesiyle başını kaldırdı ve kadının yüzüne baktı, ağızında memnun bir gülümseme vardı. Onun yüzü de hala tutkuyla doluydu ve bunu gören kadın nefesini tuttu.

Kısa bir süre dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Sonra fısıldadı, "Biri geliyor."

Ve bu korkutucu düşünce, arzuyla bulanıklaşmış beynine nüfuz etmeden, titremeye başlayan dizlerini kontrol altına almadan, ondan uzaklaşmadan önce, kapı birden açıldı ve Fazire orada duruyordu.

Eski arkadaşı odaya iki adım attıktan sonra donakaldı ve Lily'nin Nate'e, Nate'in de Lily'ye sarıldığını gördü.

Fazire dehşetle onlara baktı.

O bir kelime bile söyleyemeden, Natasha odaya girdi.

"Ne oluyor?" diye sordu masumca, sevgi dolu, birbirine sarılmış bir çift gibi duran annesi ve babasına mutlu bir şekilde gülümseyerek.

Lily hala iyileşiyordu. Bakış açınıza göre hem şanslı hem de şanssız bir şekilde, Nate daha hızlı iyileşmişti ve tereddüt etmeden, sesi hala arzuyla hafifçe boğuk bir şekilde açıkladı.

"Annen sadece oda için bana teşekkür ediyordu."

Bunun üzerine Nate, Lily uzaklaşmaya başlamadan önce belini daha sıkı kavradı. Lily, Fazire'nin yüzünün yatak odasındaki duvarlar kadar morardığını gördü.

Natasha bu açıklamayı hiç sorun etmedi. Lily'nin Nate'in düşünceli davranışına içtenlikle teşekkür etmek istemesi gerçekten de çok doğaldı.

"Akşam yemeğine çıkacak mıyız, çıkmayacak mıyız?" Natasha başını yana eğerek sordu. Annesi onun bu biraz kaba sorusunu eleştiremeden önce, "Acıktım" diye açıklamaya devam etti.

Nate başını çevirip Lily'ye baktı.

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle ve dudakları kıvrıldı, çünkü Lily'nin kızlarına attığı yumuşak bakıştan cevabı çoktan anlamıştı.

EIGHTEEN

Lily

LILY, ağır kapılardan geçerek Nate'in şirketinin lüks ve zarif ofislerine girdi.

Son dört gün çok yoğun geçmişti ve tüm bu yoğunluk içinde Lily'nin aklında tek bir şey vardı.

Tash'ı mutlu etmek için her şeyi yapmaktı.

Cumartesi gecesı, hepsi akşam yemeğine çıkmışlardı. Natasha ve Nate'in hızla bir bağ kurdukları açıkça görölüyordu. Lily, Nate'in kızına bu kadar kolay sevgi göstermesine biraz şaşırmıştı. Bu sevgi abartılı ya da gösterişli değildi. Etkilemek ya da memnun etmek için çaresizce gösterilen bir sevgi de değildi. Samimi ve güzel bir sevgiydi ve Tash buna hemen karşılık verdi.

Bu durum Fazire'yi açıkça rahatsız etti, ama cin Tash'i o kadar çok seviyordu ki bunu (çok fazla) belli etmedi.

Bir gün, zar zor geçiniyorlardı, Natasha'nın tüm ailesi meşgul bir anne, daha çok oyun arkadaşı gibi bir cin babası figürü, ancak Fazire yıllar içinde çamaşır yıkamayı öğrenmiş, ütü yapmada oldukça ustaydı ve harika bir ton balığı güveci yapabiliyordu, ve tuhaf Maxine'den oluşuyordu.

Ertesi gün, Tash'ın yakışıklı, zengin, açıkça şefkatli bir babası ve onu çok seven büyükanne ve büyükbabası vardı.

At binme dersleri istediği zaman alabilirdi. Yirmi bir yaşına geldiğinde yedi milyon sterlinlik bir güven fonu onu bekliyordu, böylece bir daha hiçbir şey istemeyecekti. Odalar bir hafta sonu içinde sanki sihirle dönüşebiliyordu.

Ama bu Fazire'nin sihrinden çok Nate'in sihrinden kaynaklanıyordu, ki bu belki de Fazire'nin Nate'i bu kadar yoğun bir şekilde sevmemesinin nedenlerinden biriydi, çünkü Nate de dilekleri gerçekleştirebiliyordu. Hatta dile getirilmemiş dilekleri bile.

Tash'ın dünyası iki katına çıkmış, olağanüstü bir güzellikle onun önünde açılmıştı. Bu, basitçe bir mucizeydi. Dilediği, umduğu, özlediği, ama asla beklemediği bir mucize.

Natasha çok sevindi ve Lily de onun için sevindi.

On

un Natasha bir aile istiyordu, bu açıktı. Yıllardır için.

yıllardır hikayeleri dinlemişti, sadece Nate'in tüm ihtişamını değil, Fazire ve Lily ona Sarah, Rebecca, Will ve gölette iç lastiklerle yüzdükleri yazları, büyük tatil eğlencelerini ve aileleri bu kadar harika kılan büyük ve küçük milyonlarca başka şeyi anlatmıştı.

Tash, haklı olarak, kendisi için de aynısını istiyordu.

Natasha, ailesine ne olduğunu bilmiyordu ve sevgili Nate hakkında pek çok güzel hikaye anlatan annesi, onu sevinçle geri almaz ve Tash'in özlediği aileyi kurmazsa, kafası çok karışacak, hatta (Nate'in tahmin ettiği gibi) yıkılacaktı.

Ve ailenin ne kadar değerli olduğunu bilen Lily, ona bunu vermekten kendini alamadı.

Akşam yemeğinden sonra, Tash ve Lily Nate'i arabaya kadar geçirdiler çünkü Tash elinden çekerek onu zorladı ve üçü birlikte yürüdüler, Natasha ikisinin arasında durarak hem Lily'nin hem de Nate'in ellerini tuttu.

Oraya vardıklarında, Nate Tash'ı sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi kaldırdı, ama yedi, neredeyse sekiz yaşında ve ebeveynlerine göre uzun boylu bir çocuk olan Tash, bundan çok daha ağırdı.

Tash, Nate'in dudaklarına öpücük kondurdu ve onu şiddetli bir kucaklamayla boynuna sarıldı.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu, kollarını hala onun geniş omuzlarına dayamış halde, kısmen ayrılırken.

"Çok yakında," diye cevapladı, yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümsemeyle, Tash da annesi gibi hemen tepki gösterdi.

"Yarın mı?" diye umutla sordu ve Lily'nin Nate'ten Ne Pahasına Olursa Olsun Kaçınma Kararı bir anıya dönüştü.

Nate'in gözleri, ifadesini kontrol etmek için çok çaba sarf eden Lily'ye kaydı.

"Yarın olmayabilir," diye tereddüt etti. "Ama yakında."

O anda Tash burnunu Nate'in burnuna sürttü.

Lily, Nate'in gözlerini kapatıp yüzünde bir şeyin geçtiğini hayranlıkla izledi. O kadar yoğundu ki, Lily bunu

kendi vücudundan elektrik çarpması gibi geçtiğini hissetti.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldayarak sordu Tash, yüzü hala babasının yüzüne yakındı.

"Söz veriyorum." Nate'in derin sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi ve Lily, bu sesin yansıttığı duygu karşısında yutkunmak zorunda kaldı.

O hırıltı, o duygu, Nate'in tüm yoğunluğu Lily'nin kalbini çarpıtmış, göğsünü sıkıştırmış ve son olarak, bunun nedenini çok ama çok merak etmesine neden olmuştu.

Nate'in sürücü kapısının yanındaki kaldırımda onlarla birlikte duruyordu. Nate, Natasha'yı yere indirdiğinde, Lily onun niyetini anlamadan, kolunu uzatıp Lily'nin beline doladı ve onu kendine çekti.

Lily şaşkınlıkla düşük bir ses çıkardı, ama Nate'in sert, kısa ve maalesef etkili bir öpücükle dudaklarını dudaklarına bastırmasıyla bu ses boğuklaştı.

"Döndüğümde burada olmanı istiyorum," dedi Nate, öpüşmeyi bıraktığında, onu hala sert vücuduna sıkıca tutarken, ve Natasha o anda Nate'in Dodge Planını anladığını fark etti.

Tereddüt etti, onlara neşeyle bakan Natasha'ya bakmamaya çalıştı.

Sonra mırıldandı, "Bakacağız."

Görünüşe göre bu onun için yeterliydi, çünkü onu bıraktı, pahalı arabasına bindi ve uzaklaştı.

"O bomba gibi," dedi Natasha, Maxine'in sık kullandığı bir terimi kullanarak ve babasının uzaklaşmasını izleyerek.

Lily, babasının arabasının kayboluşunu izleyen kızına bakarken, önündeki yılları gördü. Nate'in Natasha'yı eve getirdiği, bıraktığı ve sonra günlerce veya haftalarca hayatından kaybolduğu, sadece kısa süreliğine hayatına geri döndüğü yıllar. Sonra kızı yine onun gitmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Ve Lily kendine sordu, Tash'a bunu yapabilir miydi?

Lily sevgili kızının arkasına çömeldi, onu Lily'nin önüne çekti ve çenesini Tash'ın omzuna dayadı.

"Mutlu musun, bebeğim?"

Natasha o kadar mutluydu ki konuşamıyordu. Sadece başını salladı. Tash ilk kelimelerini söylediğinden beri ilk kez

konuşamadığı ilk andı.

Lily, boğazına düğümlenen duyguyu hissetti, içten içe ne yapması gerektiğini biliyordu ama yine de bunu yapmaya kendini ikna edemiyordu.

Pazar günü, yeni mobilyaları teslim edildi ve monte edildi, ayrıca en üst kata çıkıp Lily'nin eşyalarını (Nate'in atmadığı eşyaları) odasına geri taşıdılar, böylece Lily'nin bunu yapmasına gerek kalmadı.

Yatak çok büyüktü. Hiç bu kadar büyük bir yatak görmemişti. Ağır, parlak meşe ağacından yapılmış bir kızak yataktı. Eski dolabının iki katı büyüklüğünde ve yataktaki oymalar gibi karmaşık oymalarla süslenmiş devasa bir dolap duvara yaslanmıştı. İnce, uyumlu, altı çekmeceli bir iç çamaşırı dolabı, başka bir geniş dolap ve iki güzel komodin eklenmişti.

Yatağın yanındaki komodinlerin üzerinde, zarif tavan armatürüyle uyumlu, muhteşem ve narin lambalar duruyordu.

Duvarlardan daha soluk mavi renkli ince perdeler pencerede dalgalanırken, dışarıya doğru asılı olan ağır, biraz daha koyu mavi perdeler, tüm bunlar çarpıcı, kıvrımlı ferforje perde çubuklarına asılıydı.

Zemin, karmaşık desenli, kalın tüylü, saçaklı bir halıyla kaplıydı. Lily, halının parlaklığından, ipekten yapıldığını ve muhtemelen Türkiye'den ithal edildiğini oldukça emindi (Fazire ona söylediği için bundan emindi, Fazire Türkiye'den gelen halılar hakkında bir iki şey biliyordu).

Duvarlara iki resim asılmıştı, siyah çerçeveli fildişi paspartulu, ilk bakışta Lily'nin bile sevdiğini itiraf etmek zorunda kaldığı, hayali çizilmiş ayakkabıların baskıları. O kadar kızsı ve mükemmeldiler ki, kendini tutamadı.

Yatak, duvarların ve perdelerin mavisıyla süslenmiş kabarık, fildişi bir örtüyle kaplıydı ve yatağın başucunda, farklı mavi ve fildişi renklerdeki iki set üçlü yastık yan yana dizilmişti. Önlerinde ise, tüm renklerin güzel bir girdap deseniyle süslenmiş yumuşak kılıflı devasa Avrupa kare yastıkları duruyordu.

"Bu... sen... tam..." Natasha, annesiyle birlikte kapıda durup yatak odasına bakarken nefes nefese konuştu.

Bu, güzelden de öte bir şeydi. Hayallerin gerçeğe dönüştüğü türden bir yatak odasıydı.

Ancak oda sadece başlangıçtı.

Pazartesi günü, her pazartesi akşamı yemeğe gelen Maxine ile birlikte dükkandan eve geldi.

Maxine, Fazire'nin bir cin olduğunu biliyordu. Maxine ayrıca Fazire'nin ton balıklı güvecine ve sosisleri ızgara yapma ve tarihin en kabarık patates püresini yapma konusundaki ustalığına da bağımlıydı. Maxine, Tash'tan heyecanlı bir telefon almıştı ve Lily'nin yeni yatak odasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Natasha, alışkanlık haline geldiği gibi, onların gelişiyle birlikte evden fırladı, siyah saçları arkasında dalgalanıyor, yüzü sevinçle parlıyordu.

Fazire, alışkanlık haline geldiği gibi, evden çıkıp gitti, siyah saçları sanki elleriyle defalarca taramış gibi dağınıktı ve yüzü öfkeyle doluydu.

Tash annesinden iki adım uzaklıkta durdu, kolunu kaldırdı ve sokağı işaret etti. "Bak anne."

Merakla, Maxine ve Lily de dönüp baktılar. Lily, Peugeot'sunun orada terk edilmiş bir şekilde durduğunu gördü, sanki acısını dindirmek ve hurdalığa götürülmek için yalvarıyor gibiydi.

"Ne kadar muhteşem, değil mi?" diye sordu Tash.

Lily şaşkınlıkla baktı. Peugeot, Lily'nin onu temizletmek için yeterli parası olsa bile, asla "muhteşem" olarak tanımlanamazdı.

"Neden bahsediyorsun tatlım?" diye sordu Maxine.

"Görmüyor musun? Bak! Annemin arabasının arkasında. Babam bugün getirtti. Anneme hediye. Anahtarlar evde."

Lily'nin gözleri arabasının arkasına kaydı ve şık, yakışıklı, parlak, sportif, mavi bir Mercedes cabrio gördü.

"Hay Allah," Maxine alışılmadık bir şekilde hafifleterek nefes verdi.

Lily, kilometrelerce koşmuş gibi hissetti, sonra birdenbire bir duvara çarpmış gibi oldu. Nefesi, birdenbire kesilmişti.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye şarkı söyler gibi mırıldanan Tash, arabaya doğru dans ederek koştu, kollarını açtı ve onu gerçekten kucakladı

. Aynı hızla onlara dönüp, "Babam *en harika* değil mi?" diye sordu.

Lily, telefonun çalmasını duyunca cevap vermekten kurtuldu. "Ben açayım," diye Fazire arkalarından homurdandı.

Lily, önlerinde neşeyle eve doğru zıplayan Tash'ı takip ederken, hâlâ arabadan kurtulmaya çalışıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Maxine, sesinde hem endişe hem de hayranlık vardı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Lily ve gerçekten de bilmiyordu. Arabayı iade edemezdi ve onu kullanmak zorundaydı. Natasha, Tanrı aşkına, o lanet şeyi kucaklamıştı.

"Bu senin için." Fazire, telefonu başparmağı ve işaret parmağıyla çürümüş bir çöp parçasıymış gibi tutarak koridorda yürüyordu. Telefonu Lily'ye uzattı ve arabanın şokunu hala atlatamamış olan Lily, telefonu kulağına götürdü.

"Alo," diye selamladı.

"Lily." Nate'ti ve kadife gibi sesiyle adını söylemesi onu titretmişti.

Şu anda buna ihtiyacı yoktu. İki düşünceyi bir araya getiremiyordu bile. Nate ile karşı karşıya gelemezdi.

"Nate," diye cevapladı.

Çelişkili duygular onu parçalıyordu. Ona kızması mı gerekiyordu, çünkü kızını ona karşı kullanıyordu, bunu inkar edemezdi. Yoksa ona teşekkür etmesi mi gerekiyordu, çünkü yatak odası harikaydı, yatak sert ama rahattı ve eskisine göre çok daha iyiydi, karşılaştırılmazdı bile. Ve Tanrı biliyordu ki bir arabaya ihtiyacı vardı. Mercedes kesinlikle abartılıydı ama. Ya da son olarak, onunla konuşmak isterse Alistair'i aramasını söyleyip telefonu kapatmalı mıydı, ki yapması gereken buydu. Bunu biliyordu çünkü Alistair ona bunu birden fazla kez, aslında en az bir düzine kez söylemişti.

Onun, mobilyaları ve arabayı aldığını sormak, belki de biraz sohbet etmek için aradığını düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Öfkeli olduğu için onu aramıştı. Sesi öfkeyle titriyordu ve bunu telefon hattından bile hissedebiliyordu.

"Avukatın benim avukatıma, Natasha için yedi milyonu emanet hesabına yatırdığını söyledi."

Kadın tereddüt etti.

Bunun onu neden kızdırdığını anlayamıyordu. "Tabii ki," diye mırıldandı.

"Natasha'ya *ben* bakacağım. Onun için bir vakıf kurdum bile," diye sertçe söyledi.

Lily, merdivenlerde parıldayan güzel peri ışıklarıyla koridorunda duruyordu.

Bunu görmedi.

Zaten şaşkın olan kadın, şoktan hareketsiz kaldı. Bir hafta önce, kızının gardırobunda birkaç parça giysi, makul miktarda oyuncak, Maxine'in ona verdiği pahalı oyuncak ayılar ve üç kişinin sevgisi vardı.

Şimdi ise iki adet güven fonu vardı.

Lily, bir tepki verebilse bile bunu dile getirme şansı yoktu, çünkü Nate devam etti.

"O para senin içindi," dedi keskin bir sesle.

"Ben..." diye başladı. Paranın *kendisi* için olduğunu bilmiyordu. Paranın kendisi için olduğuna bile inanamıyordu. Yedi milyon poundla ne yapacağını bilemezdi.

"Fonundan çek," diye emretti.

Şaşkınlıktan düzgün düşünemeyen Lily, dürüstçe cevap verdi: "Yapamam. Tash reşit olana kadar o paraya dokunmak imkansız ve o zaman da sadece o paraya ulaşabilir."

Adam tereddüt etmedi. "Yarın daha fazlasını transfer ettireceğim." "Hayır!" diye bağırdı kız, dehşete kapılmış bir şekilde.

O, onun öfke patlamasını görmezden geldi. "Eğer *onu* verirsen, daha fazlasını transfer ettiririm."

"Nate..."

"Kendimi açıkça ifade ettim mi?" diye sordu.

"Senin paran istemiyorum." Sersemliğinden çıkmaya başlamıştı.

Gerçekten, sırada ne var? Eve döndüğünde, evinin arkasındaki Bristol Kanalı'nda yüzen bir pistte park etmiş özel jetini mi görecekti?

"Görünüşe göre istemiyorum, ama getireceğim," dedi Nate.

Lily bunun bir tehdit olmadığını hemen anladı. Bu bir sözdü.

Veda etmeden telefonu kapattı.

Söz verdiği gibi, ertesi gün banka hesabına yedi milyon pound daha (Maxine onu zorlayarak bankasını aramasını sağladı) yatırıldı.

"Ne yapacaksın?" Maxine, ertesi akşam Flash and Dazzle'ı kapatırken tekrar sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Lily yine, ama hala bilmiyordu. Aslında biliyordu ama.

"Tatlım..." Maxine dikkatlice konuştu.

"Sanırım başım ağrıyor."

Bu doğrudu. Migreni olmasa da, kesinlikle başı ağrıyordu. Bu numarayı kullanmaktan kendini kötü hissediyordu, ama kalbinin derinliklerinde Maxine'in onun yerleşik ve mutlu olmasını, artık yalnız kalmamasını istediğini biliyordu. Ve Lily'nin bunu yapacağı kişinin *inanılmaz derecede* yakışıklı olması, bir aşk romanının kahramanı gibi olması da yardımcı oluyordu.

Ve o anda, bu konuyu tartışmaya cesaret edemedi.

Lily'nin baş ağrısını düşünmek bile Maxine'i geri adım attırdı. "Eve git, güzel bir banyo yap ve bunları düşünme."

Maxine onun yanağına bir öpücük kondurdu, pembeye boyattığı ve Peugeot'dan daha kötü bir hurda olmasına rağmen ayrılmayı reddettiği küçük, eski Mini'sine bindi ve uzaklaştı.

Lily eve yürüdü ve "bütün bunları" düşünmemeye çalıştı, ama bu imkansızdı.

Maxine'in söylediği gibi, banyo yaptı. Banyo yaparken, düşüncelerin ve endişelerin zihnini doldurmasına izin verdi.

Sonra bir karar verdi. Beklediğinden daha az zaman aldı ama zaten karar vermek çok da zor değildi.

Nate ile evlenmek ya da evlenmemek.

Sadece iki seçenek vardı ve aslında tek bir seçenek vardı.

Nate'in başka büyük bir jest yapmaması (Nate paradan haberdar değildi ve Lily ona söylemeye niyetli değildi) nedeniyle geçici bir mutluluk bulutunun içinde yaşayan Fazire, akşam yemeği için Tash'in en sevdiği balık parmakları ve püre haline getirilmiş bezelye yaptı, ancak Lily bundan nefret ediyordu.

Akşam yemeğinden sonra Lily, bilgisayarlarını tuttukları dağınık odaya çıkan merdivenlerin tepesine çıktı. Evi satın aldığı anda, o odayı ofisi haline getirip orada en çok satan romanlarını yazmayı hayal etmişti. Oda evin arka tarafındaydı ve kanal, iskele, Flat Holm ve Steep Holm adaları ve tabii ki Galler sahil şeridinin muhteşem manzarasına sahipti.

Ancak oda, zemindeki eski lekeli halı ve duvarlardaki ahşap yongalarıyla hala kirliydi. Savaş dulları ve cinler, göz alıcı kadın fotoğrafçılar ve onların yoğun, sadık sevgililerinin hikayelerini anlatmak için ilham verici bir roman yazmak için uygun bir yer değildi.

Bilgisayarı açtı, internete girdi, Londra'ya giden tren saatlerini buldu ve seyahatini planladı. Zihnini meşgul etmek ve yapması gereken aramayı ertelemek için bir süre faturaları ödeyip evrakları dosyaladı.

Aramayı ertelemek için yapacak başka bir şey kalmayınca, Alistair'i evinden aradı (o, arayabileceğini söylemişti).

Kararını söylediğinde Alistair, "*Aklını mı kaçırdın?*" diye bağırdı.

"Alistair, Tash'ı düşünüyorum."

"Benimle evlen," diye cevap verdi Alistair anında.

İki gün içinde ikinci kez, fiziksel bir darbe almadan nefesini kesen bir şey oldu.

Sanki sözleri tam bir delilik değilmiş gibi (onu neredeyse hiç tanı mıyordu!), Alistair devam etti: "Natasha için istikrar istiyorsan, benimle evlen. McAllister kadar param yok ama çocuk istiyorum ve ikinize de iyi bakacağım. Ve lanet olsun, seni asla bırakmayacağım."

Sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Ona çıkma teklif etmişti ama bu çok saçmaydı.

"Alistair, Nate onun babası," diye hatırlattı Lily.

"İki kez ziyaret ettin ve ona geri dönme fırsatını kaçırmadın," diye sertçe karşılık verdi Alistair.

Bu sözler üzerine, hızlıca nefes aldı.

"Faturalarını ben ödüyor olabilirim ama bana bu şekilde konuşmaya hakkın yok," dedi sessizce.

"Lily, orada oturup hikayeni dinledim, onun yaptıklarını, vazgeçtiklerini, senin yaşadıklarını dinledim ve..." Devam edemedi, kendini durdurdu. Sonra, "Bunu bir düşün, Lily, sadece bir düşün. Ben çok ciddiym," dedi.

Ses *tonu* çok ciddiye, buna şüphe yoktu. Sonra telefonu kapattı.

Zaten uğraşması gereken çok fazla şey olduğu için o konuşmayı kararlı bir şekilde aklından çıkaran Maxine, *Maxine'i* arayarak planını *anlattı*, Maxine'in ne diyeceğinden biraz endişeli.

Alistair bir avukattı, akli başında biriydi ve birdenbire evlilik teklifi yapmıştı. Maxine ise tuhaf bir karakterdi. Aklına eseni yapabiliyordu.

Ve Maxine'in söylediği şey onu *gerçekten* şaşırttı.

"Bence bu akıllıca," dedi Maxine yumuşak bir sesle ve hiç dramatik olmadan.

Lily rahat bir nefes aldı ve "Sanırım deliyim" diye itiraf etti.

"Ne olursa olsun, Lily, her zaman Tash'in, Fazire'nin ve benim yanımda olacağım," diye cevapladı Maxine.

Lily başını salladı, kalbi boğazına kadar çıktı, söyleyecek sözleri olsa bile ağzından çıkamadı.

Maxine, elbette, onun başını salladığını göremiyordu ama salladığını biliyordu. "Yarın mağazada senin yerine bakarım."

"Teşekkürler Maxie," diye fısıldadı.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye cevapladı Maxine. "Bu sefer her şey yoluna girecek bence."

Banyo ile geçiştirdiği baş ağrısı şiddetle geri döndü, bu yüzden Lily erken yatmaya karar verdi. Bunu, Fazire'ye planından bahsetmemek için de yaptı. Fazire havalanmaya başlayacak, pompalı konuşacak, büyük sözler söyleyecek, hatta belki de korkunç tehditlerde bulunacaktı ve Lily buna hazır değildi.

Ertesi sabah, her zamanki gibi işine devam etti. Okul bitmek üzereydi ve Tash yaz tatili için sabırsızlanıyordu. Fazire, Lily'nin okula gitmesi gerektiği sabahları onu okula kadar geçiriyordu.

mağazaya erken gitmek için, o gün bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi ve Lily onların gitmesini izledi.

Sonra eve geri koştu, Fazire ve Tash'ı işe gideceğini düşünmeleri için giydiği küçük elbiseyi çıkarmak için yeterli zamanı yoktu. Takım elbise gibi iş ve resmi bir şey giymeyi tercih ederdi, ama sadece bir tane vardı ve onu Nate ile olan toplantıda giymişti. Bu nedenle, elbise idare etmek zorundaydı.

Normalde dükkanda giydiği bir elbiseydi, koyu ahududu renginde, çapraz korsajlı ve imparatorluk beline sahipti. Dizlerine kadar uzanan eteği vücuduna tam oturuyordu. Bu elbiseyi, Maxine'in bir yıl önce doğum gününde ona hediye ettiği, mat altın rengi, şık, bantlı, yüksek topuklu sandaletlerle giyiyordu. Dükkânda tezgâhın arkasında oturarak vakit geçirmek için bu sandaletler gayet uygundu, ama bu yüksek topuklu ayakkabılarla Londra'ya ya da başka bir yere seyahat etmesi mümkün değildi. Ancak, hemen çıkmazsa trenini kaçıracaktı.

Ve hemen ayrılmazsa, fikrini değiştirebilirdi.
Ve fikrini değiştirirse, nasıl bir anne olurdu?

Mercedes'i aldı, ilk kez dokunduğu anda, çünkü Peugeot'nun huysuzluk yapmaya karar vermesi durumunda kaybedecek zamanı yoktu. Londra'ya gitmesi, Nate ile konuşması ve kimse farkına varmadan geri dönmesi gerekiyordu.

Fazire'ye haberi vermek ve Nate'ten Fazire'nin ailede yerinin sağlam olup olmadığını öğrenmek için zamana ve mahremiyete ihtiyacı vardı, yoksa anlaşma olmazdı.

Mercedes'in Peugeot'sundan ne kadar farklı olduğunu düşünmemeye kararlıydı. Lüksler, hayatının nasıl değişeceği ve daha birçok şey hakkında düşünmek için bolca zamanı olacaktı.

O anda, durumuyla başa çıkması gerekiyordu. Kızını korumak için önlemler alması ve kendini korumak için farklı önlemler alması gerekiyordu. Ve cesaretini kaybetmeden önce bunu bir an önce yapması gerekiyordu.

İki saatlik yolculuğu boyunca Nate ile *evlenmemesi için* tüm nedenleri düşündü.
düşündü.

Onu neredeyse hiç tanımıyordu.

Onu tanımak pek mümkün değildi çünkü nadiren konuşuyordu.

Ona önemli şeyler vaat etmiş, ama birkaç hafta içinde bu vaatlerini bozmuştu.

Fazire'den onun dileğini gerçekleştirmişti, on yıldır nefesini tutarak beklediği bir şeyi, bir kabusa dönüştürmüştü ve bu Fazire'yi incitmişti. Lily, Fazire'nin incinmesini asla istememişti. Asla.

Nate'in iki kardeşi vardı ve onlar açıkça Şeytan'ın çocuklarıydı.

Ona parlak bir gelecek umudu vermiş, ama bu umut tehlikeye girdiğinde hiçbir şey yapmamış ve bu umudu elinden almıştı.

Hâlâ babasının öfkesi onu biraz korkutuyordu.

Ve son olarak, onun evliliğin bir anlaşma değil, düzenleme değil, gerçek bir *evlilik* olmasını bekleyeceği açıktı. Sonra Nate ile evlenmek için nedenleri düşündü.

O, Natasha'nın babasıydı ve sadece iki kez ziyaret etmesine rağmen, onu çok sevdiği belliydi.

Ve her çocuğun bir babaya ihtiyacı vardı.

Lily, Will'i ifade edemeyeceği kadar çok seviyordu ve onu her gün özliyordu. Will'i tekrar hayata döndürme, nefes almasını, yürümesini, konuşmasını sağlama şansı olsaydı, bu fırsatı hemen değerlendirirdi. Onu geri kazanmak için kendinden biraz (hatta çok) fedakarlık bile yapardı.

Ve Tash için de aynısını yapardı.

Dahası, Nate bu *evliliğin*, en azından bir süreliğine, Lily'nin bir eşi, bir ortağı, yükünü paylaşacak birisi olacağı anlamına geldiğini umuyordu.

Ve sonra, Nate ile evli olmanın kesinlikle daha zevkli yanları da vardı. Özellikle son iki kez baş başa kaldıklarından sonra, çok istediği yanları olduğunu inkar edemezdi.

Bu yüzden seçimini yaptı.

Ve bunun kendisine pahalıya mal olacağını biliyordu. Stres ve gerginlik onu yavaş yavaş ele geçiriyordu ve o bunu hissediyordu.

Tren Paddington'a girerken, ağrının geldiğini hissetti.

Neyse ki baş ağrısı şiddetli değildi. Ama oradaydı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kusarsa daha sonra bunun peşini bırakmayacağından korktuğu için atıştırmalık bir şey almadı

ama iki ağı kesici aldı ve tahmininde yanıldığını umdu.

Bir gün önce asla kullanmayacağı değerli parayı kullandı, ama tabii ki yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve yaklaşan bir migrenle mücadele etmeye çalışıyordu, ve metro yerine taksiyle Nate'in ofisine gitti.

Nate, Tash'a bir kart bırakmış ve istediği zaman onu aramasını söylemişti. Lily, Tash'ın bu daveti kabul edip etmediğini bilmiyordu, ama kızının kabul etmesini umuyordu. Tash nadiren çenesini kapattığı ve Nate nadiren ağzını açtığı için bu mükemmel bir sohbet olurdu.

Şoföre adresi verdi ve baş ağrısını hafifletmeye odaklandı.

Ancak, lüks ofislerin kapısından içeri girerken, midesinde mide bulantısı hissetti ve bununla mücadele etmek zorunda kaldı.

Kafasında, migrenle başa çıkmak için bir strateji planlamaya çalıştı. Nate ile görüşmeyi zamanlamaya çalıştı. On dakika sürer mi? On beş dakika? Bir saat? Bir saat sürmemesini umuyordu. Ve ağrının, onu hareket edemez hale getirecek kadar şiddetleneceği ihtimalini değerlendirmeye çalıştı, trenle eve dönebilecek mi diye merak etti.

Ağrı şiddetlendikçe, bunu yapamayacağına karar verdi. Dinlenmek ve migrenin geçmesini beklemek için birkaç saatliğine bir otel odası tutması gerekecekti. Migren geçtikten sonra mide bulantısı olacak ve kendinde olmayacaktı, ama umarım zamanında eve varabileceğini düşündü.

Lily, Nate'e geleceğini söylememişti. Sürpriz yapmak istiyordu. O pes ediyordu ama Nate de pes etmek zorundaydı. Aptal değildi ve aynı hatayı iki kez yapmayacaktı.

Clevedon'dan taşınmayacaktı. Tash'ı istiyorsa, onlara gelmesi gerekecekti.

Ön kapıdan imkansız bir mesafe gibi görünen resepsiyon masasına doğru yürüdü. Duvarlar, Lily'nin hassas gözleri için çok parlak olan, parlak ahşap panellerden yapılmıştı. Resepsiyon masası, aynı ahşaptan yapılmış, beş kişinin rahatlıkla oturabileceği büyük bir yarım daireydi. Ama masanın arkasında sadece çok güzel bir kadın oturuyordu.

"Merhaba," dedi Lily, midesindeki mide bulantısıyla mücadele ederek. "Ben Lily Jacobs, Bay McAllister'ı görmeye geldim."

Kızın gözleri Lily'yi baştan aşağı süzdü ama Lily bunu neredeyse fark etmedi. Gözlerinde parlamalar gördüğünde, kendini dengelemek için elini masaya koymak zorunda kaldı.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü, bu kadar erken olmaz.

Hızla geliyordu, normalden çok daha hızlı. Muhtemelen son birkaç haftanın gerginliği, tüm şoklar, duygular yüzündendi.

"Sizi bekliyor mu?" Kadın, Lily'nin düşüncelerini böldü. "Hayır, ama önemli bir şey. Eğer müsaitse, onunla konuşmak istiyorum."

Kız bir an Lily'ye baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

Lily zorlukla ona odaklandı, "Sadece başım ağrıyor."

Kadın Lily'yi dikkatle inceledi ve "Ofisini arayacağım, bir saniye sürer" dedi. Sesi nazikti ve birkaç saniye sonra devam etti: "Merhaba Jennifer, Bay McAllister'ı görmek isteyen Bayan Lily Jacobs var. Randevusu olmadığını ama önemli olduğunu söylüyor."

Lily, ağırlığını kadının masasına dayadığı eline daha fazla verdi. Yakında, kendini dik tutamayacağını biliyordu.

Resepsiyonist telefonu beklemeye aldı ve elini mikrofonun üzerine koyarak Lily'ye, "Neden oturmazsınız? Jennifer onu arıyor, ben..." dedi.

Konuşmayı kesti ve Lily yüzüne dikkatle odaklandı. Aksi takdirde kusabilirdi. Gözlerindeki parıldayan ışıklar artık hızla hareket ediyordu ve başındaki ağrı endişe verici bir şekilde artıyordu.

Kadının gözleri büyüdü ve telefonda duyduğu şeye dudakları aralandı.

Lily umursamadı. Başaramayacaktı. Hemen uzanabileceği bir yer bulması gerekiyordu. Sessiz, serin ve çok, çok karanlık bir yer.

"Bay McAllister kendisi geliyor," dedi resepsiyonist, sanki Yüce Tanrı onu pikniğe davet etmek için aramış gibi. Lily'ye yeni bir ilgiyle bakıyordu ama gördüğü şey hoşuna gitmedi. "İyi *değilsin*," diye suçladı ama bu yumuşak, düşünceli bir suçlamaydı ve sandalyesinden fırlayarak masanın etrafından dolaştı.

Lily masaya tam olarak dönerek iki elini masaya koydu ve kendini tutmaya çalıştı. Başını eğdi ve derin nefes almaya başladı. Kadının elini sırtında hissetti ve dokunmasına tepki vermemeye çalıştı. Dokunmak iyi değildi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Bir bardak su ister misin? Oturalım."

Lily başını salladı, bir koltuk iyi olurdu. Ayakta durmak kötüydü, çok, çok kötüydü.

Konuşacak durumda değildi, hiçbir şey yapabilecek durumda değildi. Ağrı sol şakağında, açıklanamaz, tarif edilemez, kıvranan bir ağrıydı.

"Lily." Nate'in derin sesiyle adını söylediğini duydu ama dönmedi.

"Bay McAllister, sanırım onda bir sorun var," diye mırıldandı resepsiyonist.

Nate bir saniyeden az bir sürede yanına geldi. Onu görmekten çok hissetti, gözleri sıkıca kapalıydı.

"Tanrım, Lily," diye mırıldandı, ağır, sıcak eli resepsiyonistin elinin yerine onun sırtına koydu ve diğer elini beline koyarak onu nazikçe kendine doğru çevirdi.

Bunu yaparken, masadan ellerini çekerek ağırlığının büyük bir kısmını ona vermek zorunda kaldı. Beklenmedik y k karşısında vücudu gerildi ve ellerini belinin yanlarına koyarak canını kurtarmak için ona tutundu.

Bir eliyle onu kendine çekti, ağırlığını vücuduna dayarken diğer eliyle çenesinin altından yüzünü kendine doğru eğdi.

Görmeden ve odaklanamadan, kız onun yüzünün belirsiz yönüne baktı.

"Nate, sanırım uzanmam gerek," diye fısıldadı.

O aniden hareket etti ve kız çığlık attı. Ani hareketler iyi değildi. *Herhangi bir hareket iyi değildi.*

Ama sonra kendini desteklemek zorunda kalmadı çünkü kollarında kaldırıldı. Bir kolunu omuzlarına doladı, bir elini göğsüne koydu ve başını boynunun kıvrımına yasladı.

Bu, ayakta durmaktan çok daha iyi bir durumdu.

"Jennifer'ı ara," diye bağırdı Nate, uzaklaşırken. Uzaklaşması pek iyi değildi. Bu bir hareketti ve o boğazının derinliklerinden bir protesto sesi çıkardı. Bu sesi duyunca, Nate'in adımları uzadı. "Ona, doktorumu hemen daireme göndermesini söyle. Ve Bayan Roberts'ı aramasını istiyorum. Anneme Lily'nin burada olduğunu ve hasta olduğunu söyle."

Bir yere gidiyorlardı, nereye olduğunu bilmiyordu ama umarım çabuk varırlar, yoksa Nate'in güzel takım elbisesine kusacaktı.

"Lily, neyin var biliyor musun?" diye sordu.

"Başım ağrıyor," diyebildi sadece ve bunu çok sessizce söyledi, umarım o da ipucunu anlar ve yüksek sesle konuşmayı keserdi. Ya da daha iyisi, hiç konuşmazdı.

"Bu sadece lanet bir baş ağrısı değil," diye sertçe cevap verdi, sesi endişeden boğuktu.

Cevap vermedi. Birincisi, Nate haklıydı, ikincisi, ağzını açmaktan nefret ediyordu.

Bir yere vardılar ve adam onu ayağa kaldırdı, ama kendi ağırlığını taşımasına izin vermedi, onu vücuduna yaslayarak taşıdı ve sonunda Lily mutlu bir şekilde oturabildi.

Bir arabada.

Korku içinde, arabadan fırlayarak dışarı çıktı ve doğrudan ona çarptı.

"Hayır!" diye bağırdı ve acı, kurşun gibi kafasını delip geçti.

Zaten solgun olan yüzünün bembeyaz olduğunu fark etmeden yüzünü buruşturdu.

"Lily, Tanrı aşkına, neyin var?" O, ona baktı, dayanılmaz acıya rağmen odaklanmaya çalıştı ve Nate onun yüzüne baktı. "*Tanrım!*"

Bu kelime bir patlama gibiydi. Onun sesinin gürültüsüne yüzünü buruşturdu. "Migren, Nate, arabaya binemem. Hareket beni bulandırıyor. Dayanamıyorum. Harekete dayanamıyorum. Uzanmam lazım. Hemen," diye açıkladı ve bu sözleri söylemek onu tamamen yordu.

"Arabaya binmelisin, hayatım. Otoparkta duruyoruz. Birazdan evde olacağız," diye onu sakinleştirdi, sesi yeniden yumuşaklaşmıştı.

"Otopark gayet iyi." Ve o anda, acının içinde kaybolmuşken, bu doğrudu. Herhangi bir yere uzanabilirdi, yeter ki aşağıda olsun,

sessiz ve artık hareket etmek zorunda kalmayacağı bir yerde yatmak istiyordu. "Arabanın yanında uzanacağım."

O dinlemedi. Onu dikkatli ama sert bir şekilde arabaya itti ve Lily tekrar dışarı fırlamadan önce kemerini bağladı. Hiç vakit kaybetmeden sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı hareket ettirdi.

Nate, tıpkı hafızasındaki gibi, bu sefer zorunluluktan dolayı sert ve hızlı sürdü. Lily ne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve başını ellerinin arasına alıp mümkün olduğunca sabit tutmaya çalıştı.

Ama sonunda Lily acıyı kontrol edemedi ve çığlık attığını, düşük, korkutucu, hayvan gibi, saf acı dolu sesler çıkardığını fark etmedi.

NINETEEN

Nate

NATE, LILY'Yİ penthouse'una taşıdı, Lily tüm bu süre boyunca başını Nate'in boynuna öyle bir güçle bastırdı ki, Nate nabzının Lily'nin boynunda attığını hissetti.

Ve o korkunç sesi çıkarmayı hiç bırakmadı.

Asansör en üst katta açıldı, tüm katın sahibi olduğu katta.

Sanki asansörün sesini bekliyormuş gibi, küçük ama lüks salonun tek kapısı açıldı ve Laura orada duruyordu. Onları gördüğü anda, daha doğrusu Lily'yi duyduğu anda, annesinin yüzündeki kan çekildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Laura.

Nate tereddüt etmeden onun yanından geçip oturma odasından koridora çıktı ve doğrudan yatak odasına gitti. Yatağın yanında Lily'yi ayağa kaldırdı ama ağırlığını kendisine dayandırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Laura, ama Nate cevap vermedi, Lily'ye bakıyordu ve Lily yüzünü buruşturuyordu.

"Işık yok," diye fısıldadı Lily.

Nate hemen annesine, "Perdeleri kapat" diye emretti.

"Anlamadım?" diye sordu Laura.

"Perdeler!" diye tersledi Nate, sesi sabırsız ve keskin.

Laura pencerelere koştu, Nate ise Lily'nin elbisesinin arkasındaki fermuara uzandı ve nazikçe aşağı çekti.

"Ne yapabiliriz?" diye Lily'ye yumuşak bir sesle sordu.

O fermuarını kapatıp elbisesinin eteğini dikkatlice kalçalarının üzerine indirirken, "Işık yok" diye tekrarlardı. Ne yaptığını biliyordu ve boyun eğerek kollarını kaldırdı, ama bu hareketin ona büyük bir çaba gerektirdiğini anlayabilirdi. "Ses yok. Ses, çok kötü. Serin, ıslak flanel" diye bitirdi.

Laura, odanın bir tarafını kaplayan tavandan tabana pencerelerin perdelerini kapatınca oda karardı. Sonra Nate, Lily'nin kollarından elbiseyi çıkarırken, o da aceleyle onlara doğru koştı ve tüm bu süre boyunca vücudunun ağırlığını Nate'in vücuduna dayadı.

"Onun giymesi için bir şeyler getireyim," dedi Laura, elbiseyi elinden alıp yatağın ucuna attı.

"Giysi yok. Dayanamıyorum," diye mırıldandı Lily ve Nate'in eli sütyeninin kopçasını buldu ve ustaca açarken, Laura teklif ettiği işi bırakıp öne eğildi ve yatağın örtüsünü geri çekti.

Nate sütyeni omuzlarından çıkardı.

"Serin bir flanel getir," diye annesine emretti ve Laura banyoya koştı.

Lily'yi yatağa yatırdı ve ayakkabılarıyla uğraşmaya başladı. Ne kadar seksi olsalar da, kayışları o kadar karmaşıktı ki, bankalar paralarını güvende tutmak için kullanabilirlerdi, diye sinirlenerek karar verdi. İkisini de çıkarıp yere attıktan sonra, üzerini örtüyle örttü.

"İlaçın var mı?" diye sordu.

Kız başını salladı ve irkildi, sonra onu penthouse'a taşıırken boynuna bastırıldığı gibi yastığa bastırdı.

"Hiçbir şey işe yaramıyor," diye cevapladı.

"Doktor geliyor," dedi Nate, yatağın kenarına oturup nazikçe saçlarını boynundan çekerek.

"Yardıma olmaz," diye mırıldandı kız.

İçinde bir öfke dalgası yükseldiğini hissetti. Resepsiyon masasına çaresizce yaslanmış halini gördüğünden beri bu öfkenin içinden geldiğini fark etmişti, ama sonunda dışa vurmuştu.

Öfkesini kontrol altına aldı, ama zar zor.

"Lily, ne yapabileceğimi söyle," diye ısrar etti.

"Yapıyorsun zaten," diye fısıldadı kız, başını yastığa daha da gömerek.

Laura odaya geri döndü ve Nate'e flaneli uzattı. Nate flaneli katlayıp Lily'nin alnına bastırdı ve Lily bu sefer acıdan değil, başka bir ses çıkardı.

"Evet," diye rahat bir nefes aldı, sanki ona hayat iksiri vermiş gibi. Elini kaldırdı ve flaneli alnına öyle bir kuvvetle bastırdı ki, uzun, zarif parmaklarının renginin pembeden beyazla karışık sert bir kızarıklığa dönüştüğünü görebiliyordu.

Kapı zili çaldı ve Laura, "Ben açarım," diye mırıldandı.

Laura odadan çıkıp koştuktan sonra Lily fısıldadı, "Fazire'yi ara lütfen."

"Tabii ki," diye Nate sessizce onu teselli etti. "Gelmesin diye söyle."

Nate cevap vermedi.

"O da gelmek isteyecek ama ona benimle ilgileneceğini söyle." Gözleri açıldı ve ona doğru kaydı ama başı hareket etmedi. "Ona böyle söylediğimi söyle."

Nate, sözlerinin önemine tepki vermeli, vermek *istiyordu*, ama o anda yapamadı. Kişisel doktoru Dr. Sims'in Laura ile birlikte odaya girdiğini duydu.

Lily gözlerini kapattı ve Nate, doktorun girmesi için yataktan kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Dr. Sims.

"Migren olduğunu söylüyor," diye cevapladı Nate, sözleri kesik kesikti. "Sık sık olur mu?" diye devam etti doktor.

Nate cevap veremedi çünkü bilmiyordu. Bu da öfkesini kontrol etme yeteneğini bir parça kaybetmesine neden oldu. Son sekiz yılı birlikte geçirmiş olsalardı, bunu bilirdi.

"Evet." Cevabı Lily verdi.

"Ne sıklıkla?" Dr. Sims nazıkçe sordu ve nabzını ölçtü. "Sık değil."

"Tetikleyicilerini biliyor musun?" diye sordu, sesi yumuşak ve alçaktı.

"Stres," diye cevapladı ve Nate'in öfkesi hemen suçluluk duygusuyla karışarak bir kademe daha azaldı. "Bazen adet dönemim."

"Şu anda adet döneminde misin?" diye sordu Dr. Sims.

"Yaklaşıyor. Ağrı sadece hemen öncesinde geliyor," diye cevapladı.

"Seni iyileştirelim." Doktor Nate'e, sonra Laura'ya baktı.

Neyi kastettiği açıktı, gitmeleri gerekiyordu.

"Ben gitmiyorum," dedi Nate kararlı bir şekilde.

Dr. Sims uzaklaştı ve Nate'e onu takip etmesini işaret etti. Nate bunu yaptı ama kapıya yaklaşmadan önce durdu.

"Migren hastaları sessizliğe, karanlığa ve dinlenmeye ihtiyaç duyar. Ona uyumasına yardımcı olacak bir şey vereceğim. Dışarıda konuşuruz ama şimdi yalnız kalması ve uyuması gerekiyor. Bu en iyisi, bazen de tek çare."

Nate, hala flaneli başına bastırmakta olan Lily'ye baktı ve sonra doktora göz attı.

Sadece iyileşme sürecini hızlandırmak isteyen Nate, başını salladı ve odadan çıktı. Laura çoktan gitmişti.

Laura oturma odasında eşyalarını topluyordu. Nate'in geniş odaya girdiğini görmeden duydu.

"Mağazalara gidip ona bir gecelik ve giysi alacağım...
." Laura'nın yapacak bir şeye ihtiyacı vardı ve elinde hiçbir şey yoktu, bu yüzden kendini meşgul etmek için iş uyduruyordu.

Nate, onun aceleyle çıkmasını engelledi. "Fazire'yi araman gerekiyor. Ona Laura'nın burada olduğunu ve iyi olmadığını söyle. Ona Laura'ya benim baktığımı söyle. Lütfen ona Lily'nin söylediğini söyle."

"Sana ihtiyacım var" sözleriyle Laura'nın başı birden döndü. "Lütfen" sözcüğüyle yüzü yumuşadı ve gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

Nate hayatında ona hiç ilkin söylememişti. İkincisini de nadiren kimseye söylerdi.

Hemen çantasını düşürdü ve mutfığa koşarak, "Hemen yaparım," dedi. Sonra durdu ve arkasını döndü. "Numara ne?"

Annesi, ihtiyacı olduğunda, Lily'nin ihtiyacı olduğunda yanında olduğu için ona büyük bir minnettarlık duyuyordu, ama öfkesi de içini kemiriyordu. Nate, sadece bir kez kullandığı, ama her zamanki gibi ezberlediği numarayı annesine söyledi.

Mutfığa koşarken numara kendi kendine tekrar tekrar mırıldandı.

Nate, çok ihtiyacı olan içkiyi içmekten kendini alıkoydu. Lily'nin korkunç inlemelerini kafasından atamıyordu.

ve güçsüzlük hissinden kaynaklanan öfkesini bir türlü bastıramıyordu. Bu, alışık olduğu bir duygu değildi ve hiç hoşuna gitmiyordu.

Ama içki içemezdi. Öğlen vakti gelmemişti ve ayrıca Lily'nin ona ihtiyacı olabilirdi.

Laura odaya geri döndü. "Fazire, Lily iyileştiğinde onu aramasını istediğini söylüyor. Natasha'ya bakacağını bilmesini istiyor. Ve neden burada olduğunu bilmek istiyor," dedi.

Nate elini saçlarından geçirdi ve sonra boynuna götürerek orada biriken gerginliği biraz olsun gidermeye çalıştı. "Neden burada olduğunu bilmiyorum. Ofisime geldi ve ben resepsiyona vardığımda, ayakta zor duruyordu."

Sekreteri, Lily Jacobs'un resepsiyonda beklediğini söylediğinde, hemen bunun iyi bir işaret olduğunu düşünmüştü. Lily, avukatları aracılığıyla konuşmaları konusunda ısrarcıydı. Avukatı bir pitbull gibiydi, sürekli talepler, sürekli tehditler ve Nate'e (tabii ki kendi avukatları aracılığıyla) Lily'den uzak durması söylendi.

Nate bunu görmezden geldi.

Lily'nin Londra'ya gelişi beklenmedik bir sürprizdi.

İlk gün onunla bir ilerleme kaydettiğini biliyordu. O da ona karşılık verdi ve dahası, Tash de muhteşem bir şekilde karşılık verdi.

Tash'in annesinin kendisi hakkında söylediklerini bolca anlatmasından, Lily'nin yıllardır "ölü" Nate'i özlediğini de anlamıştı.

Ve son olarak, Nate, son görüşmelerinde Lily'nin kendisine kapıldığını kesin olarak biliyordu. Birisi, *bir şey* hissetmeden onun kadar sinirlenemezdi.

Nate öfke hakkında epeyce şey biliyordu. Kötü niyetli öfke ve duygusal öfke vardı.

Lily'nin vücudunda kötü niyetli bir kemik bile yoktu. Lily'nin öfkesi duygusal bir öfkeydi, onu içinden gelen derin bir şey yönlendiriyordu. Ve o şey her neyse, onu Nate'in öpücüğüne, dokunuşuna, tanıdık, çekincesiz tavırla tepki vermeye itti.

O şey, her ne ise, bu noktada Nate için her şeydi.

Nate bununla bir şeyler yapabilirdi.

Dahası, kızlarının umut dolu, mutlu yüzüne bir bakışta, aile yemeğine razı olmuştu. Sekiz yıl önce, onun bir aileyi asla parçalamayacağını biliyordu ve bunun değişmediğine inanıyordu.

Sekreteri Nate'e onun orada olduğunu söylediğinde, hiç vakit kaybetmeden ona gitti. Ancak, buna rağmen, ziyaretinin nedeni hala bir gizemdi.

Evet de olabilir, hayır da olabilir. Nate evet diye umuyordu.

Kolunu indirdi ve düşüncelerini silkeledi. Yakında öğrenecekti ve Nate sabırlı bir adamdı.

Laura'nın yatak odasına giden koridora bir göz attıktan sonra Nate'e geri dönmesini izledi.

"Sence Natasha da onu öyle görüyor mu?" diye sordu sessizce.

Nate, kızını ve Lily'nin, kızlarının neşesini ve iyi mizacını bozacak her şeyden korumak için Natasha'nın etrafına özenle ördüğü Teflon kalkanı düşündü. Çok az şeyleri vardı, ama Natasha'nın hiçbir eksiği yoktu ve neyi kaçırdığını, hatta kişiliğinden de anlaşıldığı üzere, annesinin mücadelelerini ve fedakarlıklarını hiç bilmiyordu.

Lily'nin onu az önce gördüğü şeye maruz bırakacağından ciddi olarak şüphe duyuyordu.

Annesinin sorusuna cevap olarak başını salladı.

O sırada doktor odaya girdi ve onlara doğru yürüdü.

"O nasıl?" diye sordu Laura, sesinde endişe vardı.

"Ona hafif bir sakinleştirici verdim. Ne yazık ki, beklemekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yok. Uyuduktan sonra geçeceğini söylüyor. Sadece ağrıya rağmen uykuya dalabilmesi gerekiyor."

"Onu kontrol edeceğim." Laura koridora doğru ilerledi, ancak doktorun sonraki sözleri üzerine durdu ve geri döndü.

"Hayır, yapma. Huzura ve en önemlisi sessizliğe ihtiyacı var. Bununla kendi başına mücadele etmek zorunda. Bana bunun sadece birkaç saat sürdüğünü, sadece uykuya ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Nedeni nedir?" diye sordu Laura.

"Çeşitli nedenler." Çantasını verimli bir şekilde topluyordu. Yoğun hasta programından çağırılmıştı. Ancak Nate McAllister aradığında, telefonu alan herkes, genel pratisyenler bile, anında onun emirlerini yerine getirirdi.

Laura endişeyle sordu: "Bu...
Ciddi bir şey olabilir mi? Bir şey..."

"Bayan Roberts, muhtemelen bir şey yoktur," diye Dr. Sims onu rahatlattı. "Çocukluğundan beri bu sorunu yaşadığını söylüyor. Endişeleniyorsanız, onu bir nöroloğa götürün, MR çektirin."

Doktor odaya girdiğinden beri Nate ilk kez konuştu. "Ayarlayın."

Dr. Sims şaşkın gözlerini Nate'e çevirdi. "Anlamadım?"

"Onu bir nöroloğa yönlendirin," diye emretti.

"Belki çoktan görmüştür. Bazen ağrı inatçı olabilir ve size fazla bir şey söyleyemeyebilirler. O, tetikleyicilerini ve nasıl başa çıkacağını açıkça biliyor."

"Yapın," diye keskin bir sesle söyledi Nate.

Nate'in ses tonu ve sert bakışları karşısında Dr. Sims başını salladı.

"Yarın," diye talep etti Nate.

"Elbette," dedi doktor, çantasını yerleştirerek, "Birkaç saat içinde iyileşir. Bir şey olursa beni arayın."

Sonra gitti.

Laura çantasına dönüp eşyalarını topluyordu.

"Ben biraz alışveriş yapacağım. Bu gece seninle kalmalı," dedi Laura kararlı bir şekilde. "Onun rahat etmesini sağlayacağım."

Annesi Nate'in yanına yürüdü, yanağına bir öpücük kondurdu ve o da gitti.

Bu ani ayrılıklarla Nate düşünmek için zaman buldu.

Ancak Nate düşünmek istemiyordu. Lily'nin tek başına yatakta acı çekmesini düşünmek istemiyordu. Lily'nin tekrar o şekilde acı çekmesini düşünmek istemiyordu, hele de çocukluğundan beri bunu yaşadığını düşünmek istemiyordu. Onunla paylaştığı her anın en ufak ayrıntısını bile hatırlamasına rağmen, onu ne kadar az tanıdığını düşünmek istemiyordu.

Bu nedenle, düşünmedi.

Ofisini arayarak belgeleri kendisine kurye ile göndermelerini istedi, ancak hiçbir koşulda kapı zilini çalmamalarını söyledi. Ceketini ve kravatını çıkardı, gömleğinin yakasındaki düğmeleri gevşetti. Lily'yi iki kez sessizce kontrol etti, her iki seferde de neyse ki uyuyordu. Birkaç saat sonra annesi, Lily'nin bir gece değil, bir ay kalabileceği kadar parlak alışveriş poşetleriyle geldi.

Bu süre boyunca Nate işine odaklandı ve bekledi. Ve mutlak bir sessizlik içinde kaldı. Öfkesini dikkatli ve bilinçli bir şekilde kontrol altında tuttu.

Birkaç saat sonra, dairesinin diğer tarafında bulunan ve Lily'den çok uzak olan çalışma odasında çalışmak yerine, geçici ofisini kurduğu yemek masasından uzaklaştı. Lily'nin artık herhangi bir gürültüden uyanmayacağını umarak, yatak odasına gidip giysi değiştirmeye karar verdi.

Odaya girdiğinde yatak boştu. Lily gitmişti.

Kapıda hareketsizce durdu, onun gerçekten gitmiş olamayacağını bildiği halde, garip bir tedirginlik hissi onu sardı.

Sonra bir ses duydu ve başını hızla çevirdi.

Kız, onun bornozunu giymiş, banyonun kapısında duruyordu. Kapı pervazına yaslanmış, bir ayağının parmak uçları diğer ayağının üstüne basıyordu.

Sekiz yıl önce de tam olarak aynı şekilde durduğunu hatırladı. Nate, yıllar boyunca defalarca, ilk gece birlikte oldukları o anı hatırlamıştı.

Bir zamanlar acı verici olan bu anı, onu derinden yaraladı. Lily, ona "hayır" demek için Londra'ya gelmişse, bu anı da onun işkence dolu hatıralarına eklenecekti.

Kararlılıkla, bu düşünceyi bir kenara bıraktı. "Daha iyi misin?" diye sordu sessiz bir sesle.

Kız başını salladı, kapı pervazından uzaklaştı ve yatağa doğru yürüdü. yatağa doğru yürüdü.

Ona doğru yürüdü ve yürürken konuştu. "Acı geçti mi?"

"Evet. Sadece sonrasında garip hissediyorum. Yorgun ama işlevsel. Bilmiyorum. Sanki bir tür savaştan çıkmış gibi hissediyorum."

Yatağın yanında durdu, eğildi ve elbisesini aldı. Adam onun yanında durdu, elini uzattı ve elbisesini parmaklarından nazikçe çekti.

"Öyle," dedi adam.

Elindeki elbisesine bakıyordu ve onun sözleri üzerine gözlerini ona çevirdi.

"Yapmadım. Önemli bir şey değil. Sadece başım ağrıyor." Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Nate hiçbir şeyi unutmazdı, ama o lüksü olsa bile, onun ağlama sesini asla unutmazdı.

"İnan bana, yaptın. Seni gördüm."

Tartışmak istemediği belli olan kız, konuyu değiştirdi ve sessizce sordu: "Elbisemi alabilir miyim lütfen?"

Adam elbiseyi kasten onun ulaşamayacağı bir yere, yatağın üzerine attı. Kız elbisenin yere düşmesini izledi ve hiçbir şey söylemedi. O anda Nate, kızın biraz sersemlemiş görüldüğünü fark etti.

"Laura sana bir gecelik aldı, ya da diğer odadaki çantalar bir gösterge ise, yirmi tane aldı," dedi ona.

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi ve Nate, vücudu bu tatlı, tanıdık görüntüye anında tepki verirken, bunu zihninde kaydetti.

"Laura alışveriş yapmayı seviyor, değil mi?" diye fısıldadı Lily, sanki kendine söylüyormuş gibi ve sözleri neredeyse sevgi dolu geliyordu.

Sorusuna cevap beklemiyordu ve Nate, artık kendini kontrol edemeyerek, onu dikkatlice kendine doğru çekti ve kollarını onun etrafına doladı.

Kafası geriye doğru eğildi ama şaşırtıcı bir şekilde, onun kucaklamasına direnmedi. Bunun yerine, ellerini kaldırıp onun pazılarına koydu.

"İyi misin?" diye sordu, karanlık odada gözlerini ona dikerek.

"Hayır, iyiyim değilim." Dürüstçe cevap vererek kendini şaşırttı.

Derin bir nefes aldı ve sordu: "Ne oldu? Tash mı? Fazire mi?"

Adam onu keserek, "Seninle ilgili" dedi. "Benimle mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onun tepkisi üzerine, adam alçak ve gülünç olmayan bir kahkaha attı. Bu, kadının ona yaklaşmasına neden oldu ve yüzü endişeyle doldu.

"Nate?"

"Neden buradasın?" diye sordu adam aniden.

O anlamadı ve endişesi kafa karışıklığına dönüştü. "Burada mı?"

"Londra'da. Beni görmeye neden geldin?"

Yüzü yine değişti, bu sefer bir tür üzüntüye dönüştü.

"Nate, bence konuyu değiştiriyorsun." Sesi o kadar yumuşaktı ki, kollarından biraz daha uzakta olsaydı, onu duyamazdı.

Cevap vermedi.

"İyi olmadığını söyledin," diye hatırlattı ona. "Neden iyi değilsin?"

Hâlâ cevap vermiyordu. Bir şey onu durduruyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama her neyse, onu her zaman durduruyordu. Konuşmasını engelliyor, kimseyi kendine yaklaştırmasını engelliyor, düşüncelerini, duygularını, kendisiyle ilgili her şeyi kimseye açmasını engelliyordu.

Lily'yi bile.

Kız bekledi. Sabrı azaldı ve o sessizce izledi.

Sonra patladı: "Lanet olsun Nate, konuş benimle! Neyin var?"

Onun patlaması, onun acısı yüzünden sessizliğe bu kadar değer vermişken, sesinin aniden yükselmiş olması, saatler önceki olaydan sonra, sanki milyonlarca parçaya ayrılıp ona tekrar kaybolacakmış gibi hissetmiş olması bir yana, bu kez sonsuza kadar, kısa ve öz bir şekilde itiraf etti: "Beni çok korkuttun." Yüzü yine değişti, bu sefer anlayışla. Ve ondan uzaklaşmadı.

Onun itirafında uzaklaşacağını düşünmüştü ama bunu yapmadı. Parmakları, onu sakinleştirmek için kollarını sıktı.

"Oh, Nate, sadece baş ağrısı," diye fısıldadı Lily.

"Öyle deme, Lily. Bu sadece baş ağrısı değil. Hayatımda böyle bir şey görmedim."

O, onun büyük şaşkınlığına rağmen, alay etmeye çalıştı. "O zaman çok korunaklı bir hayat yaşamış olmalısın."

"Hayır, Lily, yaşamadım," diye cevapladı Nate anında, her kelimeyi keskin bir şekilde söyleyerek ve kız hemen hatasını fark etti, ama Nate onun bu konuda durup düşünmesine ya da kendini suçlamasına izin vermedi. Bunun yerine ona, "Yarın bir nörologla randevun var," dedi.

"Öyle mi?" Bu sefer, ifade dolu yüzü şaşkınlıkla doldu.

Ve o anda, alışılmadık bir şekilde geç de olsa, yüzünün tekrar ifade dolu olduğunu fark etti. Gardını indirmişti. Kollarında hafifçe vücuduna yaslanmış duruyordu ve çekilmeye çalışmıyordu.

Onunla konuşuyordu ve bir kez bile Alistair'in adını anmamıştı.

Kollarını sıkılaştırarak onu vücuduna daha da yaklaştırdı.

"Evet, var," dedi yumuşak bir sesle, bunu bilmekten çok hissederek.

Onun orada olmasının nedeni.

"Neden? Yapabilecekleri bir şey yok. Doktorlara gittim," dedi ona.

"Beni dinle," diye

cevapladı. "Nate..."

"Tash için yap," diye mırıldandı ve elini kaldırarak onun olağanüstü saçlarını kulağının arkasına itti.

"Buna gerek yok, Nate. Küçük bir kızken beri baş ağrılarım var, o zamanlar sadece birkaç tane. Adet görmeye başladığımda daha sık olmaya başladı. Adet döngümünden önceki her iki ayda bir ve aşırı stresli olduğumda."

"Lily?"

"Evet?"

"Bu tartışma bitti," dedi sert bir sesle.

Kız ona baktı, ifade dolu yüzü isyankar bir hal aldı ve o anda onu ne kadar özlediğini fark etti.

Onu özlediğini biliyordu. Bunu biliyordu. Yıllardır, özellikle de son birkaç haftadır bununla yaşıyordu.

Ama şimdi geri dönmüştü, artık gerçek Lily'di, gülümsemesi tuhaftı, yüzü konuşmaya başlamadan önce tam olarak ne düşündüğünü ona anlatıyordu, onun kaybını bir darbe gibi hissetti.

Ve onun dönüşü bir lütuf gibi geldi.

Başını eğip dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde, o sadece kollarında hafifçe kaskatı kesildi.

İlerleme.

"Neden Londra'da olduğundan bahsedelim," dedi, ses tonu bunun bir öneri olmadığını belli ediyordu.

"Giyinebilir miyim?"

"Hayır."

Kadın nefesini tuttu.

Bir an sonra içini çekti.

"Başka bir odada yapabilir miyiz?" diye sordu kızgın bir sesle. "Hayır."

"Nate..."

"Şimdi konuyu saptırıyorsun."

Dudakları büzüldü ve gözleri ondan uzaklaştı.

Onun acısı karşısında etkisiz kaldığı için içinde kalan öfke, zaferi hissettiğinde içinden kayboldu.

"Söyleyeceğim şeyi söylemeden önce." Gözleri öne doğru kaydı ve elleri aralarına girerek göğüslerine doğru hareket etti. "Sana bazı şartlarım olduğunu söyleyeceğim."

Kollarını ondan çekti, ellerini tuttu ve nazikçe arkasına çekti, yumuşak vücudunu tamamen kendine doğru bastırdı.

"Nate!" diye bağırdı.

"Söylemen gerekeni söyle Lily."

"Ellerimi bırak."

Konuyu kaçınıyordu.

"Kıpır kıpır duruyordun," diye bilgilendirdi onu. "Ee?"

"Dikkatimi dağıttı."

"Güven bana, söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

"*Benim* dikkatimi dağıtmadı. *Senin* dikkatini dağıttı."

Kafasını keskin bir hareketle çevirdi, bir anlığına ona baktı ve sonra dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi ama tam olarak ortaya çıkmadı.

"Kendi iyiliğin için fazla algısın," diye mırıldandı ama içten söylememişti. Sözlerinde bir parça hayranlık vardı ve

hayatının başka herhangi bir anında, bundan zevk almaya izin verirdi.

Ancak bu an öyle değildi. Bu an, zihninin ondan başka bir şeye kaymasına izin veremeyecek kadar değerliydi.

"Lily." Sesinde bir uyarı vardı. "Ne

oldu şimdi?" diye sordu.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

"Tamam, peki," diye mırıldandı ama sonra hiçbir şey söylemedi. O bekledi. O sessizliğini korudu.

Adam bekledi. Kadın dudaklarını büzüp gözlerini tekrar kaçırdı.

Adam bekledi. Kız gözlerini tekrar ona çevirdi, ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı.

"Lily," diye tekrarladı Nate, sonra kendini tutamadı. Vücudunun kahkahadan titremeye başladığını hissetti.

"Gülüyor musun?" diye homurdandı kız, kaçındığı konuyu atlatmak için başka bir konuya geçerek.

Nate, kızın bileklerini bıraktı ama kollarını hala ona dolayarak olduğu yerde tuttu. Başını eğdi ve yüzünü kızın boynundaki kokulu saçlara gömdü.

"Sadece benimle evleneceğini söyle," diye istedi, sesi eğlenceyle doluydu, vücudu titriyordu ve kızı ilk kez ona sarılmış olduğunda hissettiği duyguya çok yakın bir duygu kalbine sızdı.

"Seninle evleneceğim," diye fısıldadı ve kollarını çelik bantlar gibi sıktı.

Güçlü ve doğuştan gelen bir şey içinden geçti, muazzam, derin ve inanılmaz derecede zevkli bir şey. Yaşadığı en yoğun orgazmdan bile daha iyiydi (Lily ile yaşadığı orgazm, beşinci kez seviştiklerindeydi, bunu çok net hatırlıyordu).

"Ama şartlarım var," diye bilgilendirdi onu.

Adam başını kaldırdı ve ona baktı, her şeyi vermeye hazır olduğuna karar vermişti bile.

Neredeyse.

"Londra'ya taşınmayacağız," dedi. "Clevedon'daki eve taşınman gerekecek."

Nate tereddüt etmeden cevap verdi: "Tamam."

Lily, onun bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırmış görünüyordu ve bu onu bir an için şaşırttı, ama sonra kendini topladı. "Ne olursa olsun Fazire'yi kabul etmelisin."

Bu kez Nate tereddüt etti ve Lily konuşmak için ağızını açtı, ama o bir kelime bile söylemeden Nate, "Tamam" dedi.

"Ve o bizimle yaşayacak."

Nate başını salladı. Onun tuhaf arkadaşı Fazire'yi kabul edecekti. Onunla birlikte olmak, onu yatağında yatırmak ve kızını koridorun sonunda tutmak anlamına geliyorsa, oturma odasında kamp kurmuş tüm İngiliz ordusuyla birlikte yaşardı.

"Söyle," diye talep etti.

"Tamam," diye kabul etti.

"Ve bana bir şey olursa, Tash istediğı sürece o Tash'la kalacak."

Nate onu dikkatle izledi. Bu talebi biraz garip buldu, sanki Fazire devredilecek bir malmış gibi.

Yüzünden bunun onun için çok önemli olduğunu doğru bir şekilde anlayan Nate, bir kez daha başını sallayarak kabul etti.

Bunun zerine kadın ona yaslandı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, kendini rahatlamış hissederek. Daha fazlasını, çok daha fazlasını isteyebilirdi, elmaslar ve inciler, jet sosyete tatilleri, Alpler'de dağ evleri.

Ama o bunların hiçbirini istemedi ve bu sefer başını salladı.

"şimdi benim şartlarımı konuşacağız," dedi ona.

Lily hemen tekrar gerildi. "Ne durumu?"

"Koşullar değil, durum," diye cevapladı Nate. "Sadece bir tane var." Ona baktı, genişlemiş gözleri kısılmıştı.

Nate devam etti, "Artık ocuk yok. Başka bir bebek istiyorsan, evlat ediniriz."

Gözleri anında tekrar büyüdü. "Nate, sadece kötü bir hamilelikti. Yapamayacağım bir neden yok..."

Nate onu keserek, "Sadece kötü bir hamilelik mi, tıpkı migrenin sadece baş ağrısı olduğu gibi mi?" dedi.

Kadın ağızını kapattı ve dudaklarını bzd.

Sonra aniden sordu, "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" "Hayır."

Bu açıklama onu şok etti. "Başka bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musun?"

Kadın kıvranmaya başlamış ve oldukça rahatsız görünüyordu.

Onun rahatsızlığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Cevap ver, Lily," diye talepte bulundu Nate, onu hafifçe sallayarak.

"Hayır."

"Neden kullanmıyorsun?" diye bağırdı.

Kız ona öfkeyle baktı ama cevap vermedi.

"Cevap ver." Nate sinirlenmeye başlamıştı.

Tanrı aşkına, Oxford'dan mezun olmuştu, aptal değildi. Son hamileliğinde neredeyse ölmüştü, hatta öldü. Kendini koruması gerekiyordu.

Başka bir erkeğin ona dokunması fikrinden nefret ediyordu, özellikle de başlangıçta o sadece ona aitti. Ama bundan ne kadar nefret etse de, artık bunu bırakması gerektiğini anlıyordu. Natasha geri dönmüştü, Natasha artık onlardaydı, tüm dikkati onların geleceğine odaklanmıştı.

"Kullandılar mı?" diye sordu, onun sevgilileri hakkında konuşmaktan pek hoşnut olmasa da bilmek zorundaydı.

Kontraseptifler konusunda ona öğrettiği bir şey yoktu, birlikte geçirdikleri kısa sürede. Aslında, bunu kasıtlı olarak kaçınmıştı, ama sekiz yıl içinde çok şey öğrendiğini tahmin edebiliyordu.

"Kim?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"Birlikte olduğun erkekler."

Karanlık odada bile, kızın yüzünün solduğunu gördü.

Bir an sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Nate, bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum..."

O, onu tekrar salladı, bu sefer biraz daha sertçe. "Nate!"

"Lily, sen benim karım olacaksın. Yaklaşan düğünümüzle ilgili durumumu göz önüne alırsak, bu konu er ya da geç gündeme gelecekti."

"Senin şartını kabul etmedim," dedi ona. "Tekrar hamile kalmayacaksın," diye karşılık verdi.

"Gerçekten, ben..."

Onu keserek, "Yarın seni bir doktora götüreceğiz ve bir şeyler ayarlayacağız," dedi.

Vazgeçmeye karar vermişti. Kadın, hatırladığından çok daha inatçıydı ve bu anları başka şekillerde geçirmek istiyordu, çok daha keyifli şekillerde, doğum kontrolü hakkında tartışarak ve *kesinlikle* diğer sevgililerini düşünerek *değil*.

Yine de, "Senin kadar zeki birinin doğum kontrolü konusunda bu kadar aptal olması şaşırtıcı" diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Kollarında kaskatı kesildi. "Ben aptal değilim."

"Doğumda neredeyse ölecek olmanı düşünürsek, evet, aptalsın diyebilirim," dedi Nate sertçe, çünkü konu çok önemliydi, Natasha'ya olanları düşünürsek, ve Lily'nin bu kadar önemli bir konuda kayıtsızlığı onu çok rahatsız ediyordu. Bu nedenle, doğum kontrolü hakkında tartışma fikrini hemen sevdiğine karar verdi.

"Vücudumu haplarla doldurmam ya da ... ile donatmam gerekmiyor. ...herhangi bir alet taktırmam gerekmezdi!" diye bağırdı, gözleri ateş gibi parlıyordu ve karanlıkta bile yanaklarında beliren şiddetli kızarıklığı görebiliyordu.

Vücudu hareketsiz kaldı ve kolları sıkılaştı. "Ne dedin?"

"Duydun."

"Tamam, başka bir soru soracağım. Ne demek istedin?"

Bir an için ne diyeceğini bilemedi. Açıkça, heyecanı ve migrenden kurtulma süreci düşünme yeteneğini yavaşlatıyordu. Sonra kendini topladı.

"Kendi iyiliğin için fazla akıllısın, biliyor musun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Konuyu değiştirme ve soruma cevap ver."

Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve ilk kez onun kollarını iterek uzaklaşmaya çalıştı.

"Bu çok utanç verici," diye tavana doğru konuştu. O anda anladı.

İnanamıyordu ama anladı. Bu, onu ilk kez ele geçirdiğinde ona dokunulmamış olması kadar inanılmaz bir şeydi. Buna inanmak imkansızdı.

"Başka kimse yoktu," dedi ve kadının gözleri ona kaydı. "Değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir an tereddüt etti ve sonra, "Senin benim en çok, şey, benim... olduğunu düşündüğünü biliyorum" dedi. Garip, sinirli bir ses çıkardı ve sonra, "Sadece zaman yoktu!" diye bağırdı.

Bu haberin kötü bir şey gibi bahaneler uydurduğunu fark etti. Sanki bu, tanrılardan bir armağan değilmiş gibi, sanki onun dönüşü, Natasha gibi, sanki onunla evlenmeyi kabul etmiş olması gibi.

"Lily." Sesi anlamlı bir şekilde alçaktı ama kız

"Her zaman bir şeyler vardı. Tash küçükken, ben iyileşiyordum, sonra da çok yorgundum. Sonra iş, çamaşır, Tash, Fazire, lanet olası *araba* vardı. Yani, *zaman* yoktu."

Nate sabırla araya girmeye çalıştı ama başaramadı ve "Lily" diye mırıldandı.

O ise onun sözünü keserek devam etti. "Bir de birini bulmak var. Yani Nate, dışarıda bir sürü ezik var. *Bir sürü. İnanamazsın.*"

Yine, heyecanlandığında yaptığı gibi sözlerini vurguluyordu. Bu tam *Lily*'ye yakışır bir davranıştı, uysal, yumuşak huylu, hayattan bıkmış Lily değil, *onun* Lily'si, neşeli ve eğlenceli Lily.

Nate'in vücudu kahkaha ve rahatlamadan titremeye başladı ve daha önce hissettiği, tanımlayamadığı ama şimdi zaferin sevinçle karıştığını bildiği bir duygu.

"Lily." Sesi neşeyle doluydu.

Onu görmezden geldi ve gözlerini tavana çevirdi. "Ve *söyledikleri* bazı şeyler. Bir adam bana nefesimin güzel olduğunu bile söyledi! *Nefesimi* bir flört cümlesi olarak övdü. *Lütfen* bana bunu hiç yapmadığını söyle." Sorusu üzerine bakışları ona geri döndü, sonunda vücudunun titrediğini hissetti ve gözlerini kısarak baktı. "Komik olan ne?"

Karanlık odada onun düşüncelerini okumak istemediğine karar verdi ve zorlukla onu bıraktı, ama parmaklarını onun parmaklarına doladı. Onu da yanında sürükleyerek pencereye yürüdü ve perdeleri açtı. Sonra hemen onu tekrar kollarına çekti.

"Ne komik diye sordum?" diye sordu kadın.

Ona gülümsedi ve kız onun gülümsemesini görünce yüzü değişti. Kızın ona baktığında eskiden takındığı ifadeyi fark etti

gördüğü eski ifadelerin bazılarının ortaya çıktığını fark etti ve hissettiği sevinç katlanarak arttı.

"Hayatım, sekiz yıl boyunca Natasha ile yalnız kalma düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, senin başka biriyle olma düşüncesinden daha çok nefret ediyorum. Bu yüzden, güzel vücudunu benden başka kimseyle paylaşmadığın için mutlu olduğumu söylediğimde beni affedeceğini umuyorum."

"Peki!" diye homurdandı, ne söyleyeceğini bilemediği belliydi ve yüzünü ondan çevirdi, böylece onun ifadesini göremezdi.

Adam eliyle kadının çenesini geriye doğru çevirdi ve gözlerinde karışıklık, şaşkınlık ve rahatlama gördü. "Artık *her şey* açığa çıktığına göre, şartımı kabul ediyor musun?"

Adam önceki konuya geri döndüğünde, kadın yine sevimli bir şekilde şaşkın görünüyordu ve adam, migren sonrası kadının kafasının bulanık olduğunu not etti.

Sonra yüzündeki ifade netleşti.

Derin bir nefes aldı.

"Sanırım," diye pes etti.

Kollarını sıktı ve başını eğdi.

"Eğer evlat edinebilirsek," diye onun eğilmesini durdurdu. "Evlat edineceğiz," diye dudaklarına fısıldadı.

"Tamam," diye fısıldadı, vücudu onun vücuduna eridi ve sonunda, minnetle, onu öptü.

TWENTY

Lily

LILY, Nate'in devasa yatağında tek başına uyandı.

Hayatında hiç bu kadar büyük bir yatak görmemişti. Nate'in *ona* aldığı yataktan bile daha büyüktü ve o yatak da onun gördüğü en büyük yatak olduğunu düşünmüştü.

Bir an için devasa odadaki sessizliği dinledi ve Nate'in nerede olduğunu merak etti. Alarm saati var mı diye görmek için tembelce yanına döndü ve saatin neredeyse dokuz buçuk olduğunu gördü.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Yıllardır bu kadar geç uyumamıştı. Lily, saat yediden sonra uyuyabileceğini bile düşünmüyordu.

Sırt üstü yattı ve tavanı ve Nate'in yorganlarının yumuşaklığını düşündü, yorganlar başka bir dünyadan gelmiş gibi yumuşaktı.

Nate, eskisi gibi biriye, iş yerinde olmalıydı.

Yorganı geri attı ve banyoya doğru yürürken önceki geceyi ve özellikle de o sabahı oldukça memnuniyetle düşündü.

Şaşırtıcı bir şekilde, Nate evlenmeye karar verdikten sonra onunla sevişmemişti. Sonunda onu öpmüştü (onun asla hatırlamak istemediği, doğum kontrolüyle ilgili utanç verici konuşmalarından sonra).

Ama hepsi bu kadardı.

Aslında tam olarak öyle değildi, çünkü o akşam boyunca onu defalarca öptü, arkadan sarıldı ve Fazire ile konuşurken boynuna burnunu sürttü (neyse ki Fazire, migren geçirdikten sonra genellikle kafasının karıştığını biliyordu ve bu yüzden neden birdenbire Nate'in Londra'daki evinde olduğunu sorgulamadı) ve sipariş ettiği yemeği yerken parmaklarını onun parmaklarına doladı.

Daha sonra, sonunda yatağa gittiler, Lily Laura'nın ona aldığı geceliklerden birini giymişti.

Laura yirmi gecelik almamıştı. Üç, dört iç çamaşırı seti, iki kıyafet, üç çift ayakkabı ve her boyutta, şekilde ve renkte tuvalet malzemeleri ve kozmetik ürünleriyle dolu iki büyük çanta almıştı. Laura, Olimpiyatlarda İngiltere için alışveriş yapıp altın madalya kazanabilirdi, hiç şüphesiz.

Yatağa girdikten sonra Nate onu kendine doğru çekmiş ve kolunu beline dolamıştı. Sonra eskiden yaptığı gibi yüzünü Lily'nin saçlarına gömmüştü ve o anda Lily, sekiz yılın bir anda eriyip gitmesine izin verme lüksünü kendine tanımıştı.

Yatakta uzanıp bekledi. Hiçbir şey olmadı.

"Um... Nate?" diye karanlık odaya fısıldadı.

"Mm?" Arkasında bir mırıldanma duyuldu ve Nate kolunu beline daha sıkı sardı.

Ne söyleyeceğini bilemedi. Bu yüzden, "Boş ver" dedi.

Biraz hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Sonra hayal kırıklığının birazdan fazla olduğunu fark etti. Oraya kendini ona atmak için gitmemişti, sadece ailesini yeniden bir araya getirmek için gitmişti. Ama az önce birbirlerine sadakat yemini etmişlerdi. Elbette bir tür kutlama çabası gerekiyordu.

"Kendinde değilsin," dedi Nate yumuşak bir sesle. "Ne?" diye sordu Lily.

"İyileştiğinde seninle sevişeceğim. Şu anda hala kendinde değilsin."

"Oh," diye fısıldadı.

Bu sözler kalbini kıpır kıpır etti. Nedenini tam olarak anlamamıştı ama bunun önemli olduğunu hissetti.

"Uyu, sevgilim," diye saçlarına fısıldadı.

O, onun kendisine "tatlım" demesini sevdiğine karar verdi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, ama bu, sevdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Günün olaylarından, aslında son iki haftanın olaylarından yorgun düşmüş, onun rahat yatağında, arkasında onun sıcaklığıyla, yıllardır uyumadığı kadar derin bir uykuya daldı.

Bir yıl sonra uyanmış gibi hissetti, dinlenmiş, rahatlamış, memnun . . . ve tahrik olmuş.

"Nate?" diye uykulu bir şekilde mırıldandı.

Görünüşe göre Nate, onun tekrar kendisi olduğuna karar vermişti, çünkü sesini duyunca, geceliğinin eteğine sokmuş olduğu elini çekti; iki parmağıyla göğsünü kavrayarak, meme ucunu boş boş okşamıyordu. Onu sırt üstü çevirdi ve bir anda onun tüm dünyası oldu. Elleri, ağzı, dili her yerdeydi ve belirsiz bir rahatlama ve tatmin duygusu, sıcak bir arzu onu sardığında saniyeler içinde kayboldu.

Bundan büyük zevk aldı, yıllardır bunu bekliyordu ve şimdi sonunda ona ait olacağını biliyordu.

Birkaç dakika içinde, kadının üzerindeki yetersiz giysileri çıkardı ve sıcaklık kadının vücudunda bir yanık gibi yayıldı. Kadın onun adını inliyordu, elleri onun saçlarında, ağzı önce bir göğsünü, sonra diğerini, sonra aşağıya, aşağıya...

Adam durdu ve başını kaldırarak kadının ellerini uzaklaştırdı. Aniden vücudu yana düştü, ağırlığı kadının üzerinden kalktı ve adamın muazzam ısısı kadından uzaklaşınca Lily aniden üşüdü.

Şaşkın bir şekilde, onu neyin durdurduğunu görmek için çenesini eğdi ve gördüğü şey karşısında vücudu dondu.

Nate yan yatmış, dirseğine dayanmış ve gözleri kadının karnına sabitlenmişti.

Kimse onu çıplak görmeyeli sekiz yıl olmuştu ve o anın heyecanı, duyduğu heyecanla, bunu tamamen unutmuştu. Vücudunu pek sevmezdi, hatta çoğunlukla onu önemsemezdi. Vücudu çoğu zaman ona söyleneni yapardı ve onun da tek istediği buydu.

Şimdi ise kendini savunmasız ve utanmış hissediyordu, özellikle de adam karnına bakarken. Karnı, vücudunun en sevdiği bölgesi değildi (vücudunun sevdiği bir bölgesi olduğu da söylenemezdi).

Lily'nin kızaran yüzü yanmaya başladı ve onun dikkatini çeken şeyi görmek için aşağı baktı ve Tash'ın sezaryen ameliyatından kalan yara izini gördü.

Çirkin değildi ama bir yara *iziydi* ve yara izleri hiçbir zaman çok çekici olmamıştı. Elinin ona doğru uzandığını gördü ve o ona dokunamadan utançla elini yakaladı. Üzerine battaniyeyi atmak istedi ama gözleri onun gözlerine kaydı.

Gözleri onun gözlerine kilitlendiği anda, o gözlerin büyüüne kapıldı. O gözler, onun anlayamadığı bir şeyle parlıyordu ama

bu şey ne olursa olsun, utanç duygusunu tamamen unutturdu.

"Tash?" diye sordu, sesi kısık çıkmıştı.

Kafasını salladı, onun ne düşündüğünü merak ederek.

Sonra, şaşkınlıkla, adam başını eğdi ve dudakları bir ucundaki yara izine dokundu ve yavaşça uzunluğu boyunca ilerledi.

"Nate," diye fısıldadı.

Onun şefkatli hareketine tanık olan gözyaşları aniden akmaya başladı, boğazını tıkadı ve sesini kısıklaştırdı.

Sonra ağlamayı, onun şefkatini düşünmeyi başaramadı çünkü adam vücudunu kaydırды ve başını daha da aşağı eğdi, ağzı bacaklarının arasında onu buldu ve tek düşünebildiği, ona ne yaptığı, ona ne hissettirdiği ve bunun mutlak güzelliğiydi.

Ağzıyla onu doruğa ulaştırdı ve o bu zevkin tadını çıkarırken, zevk dalgaları vücudunu sararken, o birden yükseldi ve onu doldurdu.

O, hiç nazik davranmadan, sert ve kontrollü bir şiddetle ona girerken, kız onun adını haykırdı. Bu bir sahiplenme, bir hak talebiydi ve elini aralarına soktu, kız orgazmını tamamlamadan önce bile, onun son derece hassas olan merkezine doğru gitti ve anında bir orgazm daha yaşattı.

Nefes nefeseydi, sırtını tırmalıyordu, nefes nefese onun adını akılsızca fısıldıyordu, onu tekrar elde etmenin muhteşem hissi onu sararken bacaklarını kalçalarına doluyordu. Onu, birçok gece rüyasında ve gündüzleri hayalinde gördüğü gibi içine sertçe girmesini seviyordu.

Ve sonunda, orgazmın baş döndürücü spazmında sonsuza kadar yaşayacağından emin olduğunda, elini aralarından çekti, iki eliyle kalçalarını kaldırdı ve son bir kez daha içine girdi, boşalırken inleyerek ağzına boşaldı.

Sonra Lily orada uzandı, Nate'in ağırlığı üzerine bastırıyordu, yüzü boynuna gömülmüştü, bacakları sevgiyle ona dolanmıştı ve yıllar sonra nihayet eskiden paylaştıkları güzelliği geri kazandıkları için kendine en ufak bir sevinç anı yaşattı.

Nate başını kaldırdı ve ağzını Lily'nin ağzına yaklaştırdı.

"Hatırladığımdan daha tatlı," diye fısıldadı dudaklarına ve o kadar sarhoş olmuştu ki, başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Lily, onun her şeyi hatırladığını söylediğini hatırlamıyordu. Bu nedenle, onun sözlerinin ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Zaten önemi de yoktu. Sevgiliyle birleşirken çoklu orgazm yaşamıştı, hem de sıradan bir sevgiliyle değil, sekiz yıldır öldüğünü sandığı hayallerinin erkeğiyle.

Zirveye ulaştıktan sonra fısıldanan sözlerin önemini kavrayacak durumda değildi.

Bunun yerine, hemen uykuya dalmaya başladı. Gözleri kapalıydı ve Nate, şakaklarından saçlarını okşuyordu. Bunun hoşuna gittiğini düşündü.

"Lily?" Hala arzuyla dolu yumuşak, derin sesini duydu.

"Sadece biraz gözlerimi dinlendireceğim," diye mırıldandı, büyükannesi Sarah'nın uykuya dalmadan önce söylediği bir şeyi. Kollarını ve bacaklarını ona daha sıkı sardı, Nate hala üstündeydi, hala içindeydi ve Lily yüzünü Nate'in boynuna gömdü.

Rüya alemine yaptığı yolculukta, Nate'in vücudunun eğlenceden titrediğini hissetti ve normalde bunu rahatsız edici bulurdu, ama o anda rahatsızlıktan *çok daha* ötesindeydi.

Lily, üç (hatta daha fazla) kişinin rahatlıkla sığabileceği duş kabiniinde duş alırken, bunun cennetten bir parça olduğunu düşündü. Laura'nın ona aldığı şakayık kokulu banyo jelini, yine Laura'nın aldığı yumuşak süngerle cildine sürerken, Nate'in son teknoloji ürünü banyosuna bakındı (duşun musluklarının nasıl çalıştığını anlaması beş dakikasını aldı) ve dalgın dalgın Natasha'nın yatak odasından daha büyük olduğunu fark etti.

Bu lükslük başka şeyler de akla getirdi.

Lily, Nate ile evlenmenin o kadar da kötü olmayabileceğini düşündü. Birincisi, Natasha babasına kavuşacaktı.

İkincisi, Natasha at binmeyi öğrenecekti, hatta Nate'in gidişatına bakılırsa, hafta sonuna kadar kendi atına sahip olacaktı.

Üçüncüsü, belki, sadece belki, onlara bakardı.

Dün Lily'ye bakmak için her şeyi bırakmıştı. Dün gece, on iki kişilik devasa yemek masasının üzerinde işlerini görmüştü. Bir haftada on dört milyon pound harcayabilmenin, ona bir Mercedes alabilmenin ve Nate'in Tash'ın güven fonu için ayarladıklarının yanı sıra, bir çatı katı dairenin ne kadara mal olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sekiz yıl önce, Nate McAllister, günde on iki saat çalışmış ve hatta bazen akşamları farklı saat dilimlerinde iş görüşmeleri yapmıştı. Çocuğunun asi annesi sürpriz bir ziyaret için uğradıktan sonra tıbbi bir acil durum yaşayınca, Nate McAllister'ın her şeyi bırakması muhtemelen o kadar kolay olmamıştı.

Duştan çıktı ve havluyla kurulandı, kalın havluyu saçına sardı ve Laura'nın çeşitli küvet ve şişelerini karıştırdı. Lily için en az iki yıllık bir stoktu, o markaları alabilecek parası olsa bile, ki yoktu.

Lily vücuduna losyon sürerken ve yüzüne makyaj yaparken, Nate'in dün ona nasıl baktığını da kararlı bir şekilde bir kenara bıraktı. Onun yumuşak sesini ya da konuşurken sesinden akan yoğun duyguyu düşünmedi. Onu acilen arabaya taşımamasını, başına flanel bastırmamasını ya da ona nasıl yardım edebileceğini söylemesi için ısrar etmesini düşünmedi. Ve son olarak, onun kendisine çok korktuğunu itiraf etmesini ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalıştı.

Onlar karı koca olacaktı, böylece Tash'ın anne ve babası olabileceklerdi, sonunda tam bir aile olacaktı, tıpkı Lily'nin büyürken olduğu gibi. Lily, bununla birlikte gelen her şeyi memnuniyetle kabul ediyordu: arkadaşlık (eğer sürerse), sevişmek (ki bu çok güzeldi ve her zaman öyleydi), güvenlik (Nate'in maddi olarak onlara bakabileceği açıktı, muhtemelen bir daha buzdolabının bozulması ve bunun market bütçelerine ne anlama geleceği konusunda endişelenmeleri gerekmeyecekti).

Onu evine, hayatına, ailesine ve yatağına kabul edecek, hatta hoş karşılayacaktı.

Ama kalbini korumak zorunda kalacaktı.

Nate onu kalbine almayacaktı, bu açıktı. Migreniyle onu korkuttuğunu söylemesi için ona neredeyse yalvarmak zorunda kalmıştı.

Bu nedenle, onu kendi kalbine sokmayacaktı, *sokamazdı*. Bir daha olmazdı.

Laura'nın kıyafetlerinden birini giyerken düşündü ki, onlar bir şekilde daha yakın, gerçekte olduğundan daha fazla bir geçmişi olan yabancılardı, sadece her şey çok yoğun, çok kısa bir süreye sıkışmış olduğu için.

Ama onlar yabancılardı ve Lily bunu hatırlamalıydı.

Nate'in saç kurutma makinesi olmadığı için (ne yazık ki) ıslak saçlarını son bir kez taradı, parmak uçlarıyla saçlarını karıştırdı ve aynada kendine ve yeni kıyafetine baktı.

Etek ayak bileklerine kadar uzanan, beyaz, dökümlü ve kat kat bir etekti ve neredeyse içini görebileceğiniz kadar şeffaf, nane yeşili, tül bir üst ile kombinlenmişti. Geniş yakası omzundan düşerek, altında giydiği pastel yeşil kaşkorse ve ona uyan sütyenin askılarını ortaya çıkardı. Üst, bluzla uyumlu geniş bir kumaş parçasıyla belden kemerlenmişti.

Laura'nın zevki çok iyiydi. Lily kıyafetlerin fiyatını düşünmemeye çalıştı. Etiketlerdeki tasarımcı isimlerini biliyordu ve muhtemel fiyatları düşününce titredi. Laura'ya borcunu ödemek için bir yol bulmaya karar verdi ve bunu bir an önce yapacaktı. Roberts ailesine borçlu kalmak istemiyordu.

Lily, önceki gün giydiği altın rengi sandaletleri giydi ve yatak odasından çıkıp, karnındaki gürultuyu bastırmak için yemek aramak üzere koridora çıktı. Nate'in hala market alışverişini eve teslim ettirip ettirmediğini merak etti, ama muhtemelen ettiriyordur diye düşündü. Nate'in marketin koridorlarında dolaştığı düşüncesi o kadar saçma geliyordu ki, gülümsemesine neden oldu.

Düşüncelerine dalmış, dudaklarında hala gülümsemeyle Nate'in devasa oturma odasına girdi ve Nate ile Victor'un, Nate'in yemek masasının üzerinde hala dağılmış olan işin etrafında durduklarını görünce birden durdu.

Nate, onun odaya girdiğini görünce başını çevirdi. Elinde bir dosya tutuyordu, kağıtlar okuması için açılmıştı ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ancak onu gördüğü anda, dudakları, karnındaki tek başına jimnastikçi kızın

özellikle sevdiği ve bu yüzden gördüğü anda mükemmel bir ters takla attığı o nefes kesici gülümsemelerinden birini takındı.

Lily, jimnastikçiyi ve onun antiklarını görmezden geldi ve gözleri Victor'a kaydı.

O da ona gülümsüyordu, ama çok daha çekingen bir gülümsemeyle. Ne yapacağını bilemedi, bu yüzden sessizce ona başını salladı.

Nate ona yaklaşıyordu, uzun bacakları mesafeyi hızla kat ediyordu ve Lily başını geriye eğdi çünkü saniyeler içinde Nate onun yanına gelmişti.

"Günaydın," dedi ona bakarak.

"Günaydın." Adamın düşük sesi gürledi ve başını eğerek ona kısa ama sert bir öpücük verdi.

Güçlü eli beline yerleşti ve orada gerildi, onun eli ise Nate'in babasının önünde yaptığı gibi halka açık bir sevgi gösterisine girmek istemediği için, onu geri itmek için omzuna uzandı.

Kafasını kaldırdı ve kızın elinin baskısını tamamen görmezden geldi.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi." Onun siyah gözlerinin parladığını gördü ve anında ne demek istediğini anladı. "İyi," diye fısıldadı, sadece onun kulağına, ve sanki yirmi iki yaşında bir bakireymiş gibi, yedi yaşında bir kızın annesi değilmiş gibi, yanaklarının kızardığını hissetti.

"İyi mi?" Sesinde, yalnız jimnastikçinin de çok sevdiği hafif alaycı bir ton vardı ve dudaklarının köşeleri tembel bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Kadın ona komplo kurarcasına eğildi, gözleri onun omzunun üzerinden Victor'a kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"Baban," dedi, *alçak sesle*, ona misafirleri olduğunu hatırlatarak.

Nedense bu, onu kollarına almaya itti ve boynuna gülerek yüzünü saçlarına gömdü.

Ve nedense, onu güldüren Lily, Everest Dağı'nın zirvesine ulaşmış gibi hissetti, hatta o kadar yüksekliğe ulaştığı için nefes almakta zorlanacak kadar.

Yemek masasındaki cep telefonu çalmaya başladığında, o onu bıraktı, ama Lily bunun bir şekilde isteksizce olduğunu hissetti.

Nate masaya doğru büyük adımlarla yürüdü ve kız onu izledi, onun yürüyüşünün çok güçlü ve güzel olduğunu düşündü, tıpkı bir sporcunun antrenmanla kazandığı güç gibi.

Sonra gözleri Victor'a takıldı.

Victor'un yanında kendini garip hissediyordu. Victor, ona şiddet uygulayarak morartacak kadar vurmaktan daha fazla şekilde onu incitmişti. Bunu yaparak onun güvenini kırmıştı.

Onunla ilk tanıştığında, Will'in yokluğunda bir tür baba figürü olarak görmüştü. Şimdi Will yoktu ve hem Tash hem de Lily Victor'la kalmıştı, ve Lily bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Victor, Nate'e olan sevgisi ve sadakati nedeniyle bunu yapmıştı, ama yine de ona şiddet uygulayacak kadar öfkelenmiş olduğu gerçeği değişmiyordu.

"Lily," Victor, Lily dikkatlice ona doğru yürürken yumuşak bir sesle selamladı.

Gözleri, telefonuna cevap veren Nate'e kaydı. Nate cep telefonu ile konuşuyordu ama aynı zamanda onu, *onları* izliyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Bu sefer mikroskop altında bir böceği inceliyor değildi. Nate'in koyu renkli gözleri aktif, dikkatli ve *uyanıktı*.

"Kahve ister misin?" Victor gümüş servis takımını işaret etti ve Lily başını salladı.

"Kahve için her şeyi yaparım," diye cevapladı ve Victor ona bir fincan kahve hazırlamak için harekete geçti. "İki şeker ve süt," dedi ona.

"Tatlı sevmene şaşırmadım," diye mırıldandı Victor, ona bir fincan kahve doldururken. "Laura yaptı, endişelenmene gerek yok. Tadı güzel. Onu az önce kaçırdın. Beş dakika önce çıktı."

Ona bardağı uzattı ve Lily aldı.

"Lütfen ona benim adıma teşekkür edin, dün yaptığı şey için, kıyafetler için." Kıyafetini göstermek için kolunu uzattı. "Faturaları getirirse, ödeyeceğim..."

"Saçmalık," diye tersledi ve Lily hemen gerildi, gözleri Nate'e kaydı. Nate, telefonda olmasına rağmen, onu o kadar yakından izliyordu ki, telefondaki kişinin söylediklerini duyduğunu hayal bile edemiyordu.

Bakışlarını tekrar Victor'a çevirdi ve gözlerindeki yoğunluktan bir adım geri atmaktan kendini alıkoydu.

"Sana güzel bir etekten daha fazlasını borçluyuz," diyordu.

"Anlamadım?"

"Jeff, Danielle... ben. Sana birkaç parça kumaştan daha fazlasını borçluyuz." Lily onun sözleri üzerine nefesini tuttu ve o, heyecanlı bir hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı, sonra şaşırtıcı bir açık sözlülükle konuştu. "Bir kıza sekiz yılını geri ödemek, onu morluklarla işaretlemek için ne yaparsın?" Hâlâ gergindi, ama bunun altında kaybolmuş ve kararsız görünüyordu.

Onun dürüstlüğü karşısında şok oldu, şok oldu ve duygulandı.

"Victor..." Kaybolmuş ve kararsız tavrına tepki göstererek ona doğru yaklaştı ve bir yudum bile almadan kahvesini masaya geri koydu.

Victor, "Onları reddettim" dediğinde, Lily ondan sadece birkaç adım uzaktaydı.

Bu sözler üzerine Lily donakaldı.

Sonra nefesini vererek, "Ne?" dedi.

"Jeff ve Danielle. Onları bir kuruş bile vermeden reddettim. Vasiyetname çoktan değiştirildi. Nate, sen ve Natasha her şeyi miras alacaksınız."

Lily gözlerini kıptı.

"Ama onlar senin çocukların," diye itiraz etti, o anda ikisinin ne kadar iğrenç davrandıklarını unutarak, notunu alıp Nate'e anne babasının öldüğünü söylemeyip Lily'ye Nate'in öldüğünü söylemişlerdi. Bu, nazik, iyi insanların davranışı değildi.

Ama onları reddetmek mi?

Sarah, onu kızdıran kişiye bağlı olarak Lily'yi, Becky'yi veya Will'i reddetmekle tehdit ederdi, ama bu her zaman boş bir tehditti ve zaten Roberts'lar gibi verecek pek bir şeyi yoktu.

Ama bunu yapmak için bu kadar ileri gitmek?

"Evet," diye cevapladı Victor kararlı bir şekilde. "Onlar benim çocuklarım ve bu nedenle, güven fonlarında kalan her şeye sahipler ve ben onları, sonunda kendilerini geliştirebilmeleri için iyi bir eğitimle kendi hayatlarına bıraktım."

Lily bir adım daha öne çıktı.

"Umarım kapıyı biraz aralık bırakmışsındır, belki pişman olup geri dönerler diye," dedi yumuşak bir sesle ve tereddütle elini hafifçe onun koluna koydu.

Adam, elinin durduğu koluna baktı, sonra da ona. Gözlerindeki yoğunluk kayboldu ve onun tanıdığı Victor geri geldi.

"Senin kalbin çok iyi, Lily," dedi ona sessizce. "Onları ancak seni ve Nathaniel'i affetmeye ikna ederlerse geri alırım. Öncesinde olmaz ve eğer ikna edemezseniz, asla olmaz."

Kız, adamın kolunu sıktı ve ona birkaç santim daha yaklaştı. "Laura?"

Victor, kolundaki elinin üzerine elini koydu. "O da kabul ediyor."

Lily, başka bir annenin acısı içinden geçerken gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtı ve "Bunun bedelini ödemesi gerekiyordu" dedi.

Bunun üzerine adam tuhaf bir şey söyledi, Lily'yi dışarıdan duyulmayacak şekilde alçak ve sessiz bir sesle söyledi.

"Nathaniel hayatında yeterince acı çekmişti. Son sekiz yılı da acı çekmesine gerek yoktu. Laura bunu biliyordu, ben de biliyorum. O bizim oğlumuz, onlar ona zarar verdi. Ne yapmamız gerekiyordu?"

Bir an için bunun soru kılığında bir ifade olduğunu düşündü, ama sonra onun kendisinden cevap beklediğini fark etti. Onu onayladığını söylemesini, ona başka bir rehberlik yapmasını veya başka bir yol göstermesini bekliyordu.

Kafasını salladı ve cevabı yetersiz olduğu için ona döndü, kollarını omuzlarına doladı ve onu kucakladı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve kulağına fısıldadı, "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Adam kollarını ona doladı ve bu sarılmada şiddet vardı, nefesini kesecek kadar güçlü bir sevgi.

Bu sevgi ve yoğunluk, tıpkı babasınıninki gibiydi.

"Sadece mutlu ol," diye kulağına fısıldadı, sesi duygudan titriyordu ve bu sesi, kucaklamasının hissini duyunca, ağlamaya başladı. Keşke ağlamasaydı ama her şey çok fazlaydı, kendini tutamadı.

Duygularına o kadar kapılmıştı ki, Victor onu Nate'in kollarına çevirdiğinde bunu neredeyse fark etmedi ve sert göğsüne yaslanarak ağladı

Göğsüne ağladı. Saflığı için ağladı, Jeff ve Danielle'e inandığı için ağladı, Laura ve Victor dahil hepsinin kaybettiği şeyler için ağladı, bunun onlara maliyeti için ağladı ve her şey için ağladı.

Sonunda, gözyaşları kuruduğunda, Nate'in koluna yaslandı ve onun Victor'dan bir şey aldığını gördü, sonra ona bir mendil uzattı. Gözlerini sildi ama Nate yine de elini kaldırıp başparmağını elmacık kemiği boyunca kaydırdı.

"Şimdi iyi misin?" diye nazik bir sesle sordu ve o da başını salladı.

Başını salladıktan sonra, çelişkili bir şekilde başını salladı ve onun koyu renkli gözleri endişeyle parladı.

"Acıktım," dedi titrek bir gülümsemeyle.

Adamın gülümsemesini izledi, gözlerindeki endişe kayboldu ve başını eğip güzel, gülümseyen dudaklarını onun dudaklarına değirdi.

"Seni bir şeyler yemeye götüreceğim, sonra da nöroloğa," dedi ve ondan ayrıldı.

"Yüzümü düzelteyim." Onlardan uzaklaşmaya başladı ama durdu, tereddüt etti ve sonra Victor'un yanağına öpücük kondurdu.

Bu, yaşlı adamın yüzünde bir gülümseme uyandırdı ve bu gülümseme hiçbir şekilde tereddütlü değildi.

Lily, açıklayamadığı bir şekilde, hayatının önemli bir parçası, kaybolmuş ve boşluk bırakmış gibi hissettiği bir parçası, rahat ve rahatlatıcı bir şekilde yerine geri konmuş gibi hissetti.

Nate'in "Burada iyi misin?" diye sorduğunu duyunca odadan aceleyle çıktı.

Victor, "Evet" diye cevapladı.

"Ne yapacağını biliyor musun?"

Sonra Lily duyulamayacak kadar uzaklaştı, ama zaten dinlemiyordu.

Nathaniel yeterince acı çekti, sözleri kulaklarında çınlıyordu.

"Hâlâ motosikletin var mı?" diye sordu Lily.

"Evet," diye cevapladı Nate.

"O zaman bir şartım daha var." Lily,

Nate'in gülümsemesini izledi.

Aston Martin'ile Somerset'e dönüyorlardı. Kensington'daki lüks bir pastanede lezzetli bir brunch yedikten, nöroloğunun muayenesine (gereksiz ve pahalı bir MRG ile tamamlandı) ve genel pratisyen hekimin muayenesine (artık doğum kontrol hapları vardı, ancak tam olarak etkili olmaları bir ay sürdüğü için diyafram da takıldı) gittikten sonraydı.

Tüm bunlardan sonra, en az yirmi yıl boyunca başka bir doktora gitmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Ancak tıbbi deneyiminin bir önemli noktasını kabul etmek zorundaydı.

Doktorun muayene odasından çıkarken, Nate'in oturmuş onu beklediğini gördü. Uzun bacaklarından birinin ayak bileği diğerinin dizinin üzerinde duruyordu, koyu renkli, yakışıklı başı kucağındaki bir yığın kağıdı incelemek için eğilmişti. Odadaki tüm kadınların ona özlemle, gizlice bakışlar attığından tamamen habersizdi.

Sonra, sanki onun orada olduğunu hissetmiş gibi, başını kaldırdı ve ona doğru gelen kadını izledi, gözleri kadının saçlarının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar tembelce dolaştı. Yüzünde bir tür zafer dolu memnuniyet belirdi, o kadar kendini beğenmiş bir sahiplenme duygusu yayıyordu ki, zengin, güçlü, uzun boylu, zayıf, kibar, yakışıklı Nathaniel McAllister'ın, korunaklı, sıradan, naif Indiana kızı Lily Jacobs *ile birlikte* olmaktan gurur duyduğuna yemin edebilirdi.

Bu düşünce, onu süslü yüksek topuklu sandaletleriyle neredeyse tökezletip yüzüstü düşmesine neden oldu.

Neyse ki düşmedi, çünkü bu anı mahvederdi ve o, Lily yaklaşınca ayağa kalktı. Yine, alışkanlık haline geldiği gibi, eli beline kaydı, parmakları sanki onu damgalamak istercesine oraya bastırdı.

"Her şey hazır mı?" diye mırıldandı, gözleri ve sesi sıcak.

Kız başını salladı ve kendini tutamayıp bunu mutlu bir şekilde yaptı.

Ayrılırken, Nate'in elinin belinde onu bekleme odasından geçirdiğini, hasta, sümüklü bir çocuğun annesinin yanındaki başka bir anneye eğilip, sinirli bir şekilde başını onların yönüne doğru salladığını ve "Tabii ki" diye mırıldandığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Arabaya binip hemen Clevedon'a doğru yola çıktılar.

Lily buna şaşırmış ve eşyalarını almak için penthouse'a geri dönmek istemişti, ama Nate ona "hallolduğunu" söyledi.

"Durumun nasıl?" Nate, onu dalgınlığından ve gülümsemesine verdiği tepkiden çıkararak sordu.

"Tash'ı motosiklete bindirirsen, bizim birlikteyken sürdüğün gibi süremezsın. Daha dikkatli olmalısın," dedi ona.

"Katılıyorum," diye cevapladı Nate hemen ve devam etti, "Peki ya *seni* motosiklete bindirdiğimde ne olacak?"

"Oh, ben motosiklet için çok yaşılıyım," diye cevapladı Lily, özellikle Nate ile birlikte olmak düşünceısıyla vücudu biraz heyecanlanarak.

Bu heyecanı kararlı bir şekilde bastırdı.

Onun sözleri üzerine, o arabayı dolduran keskin bir kahkaha attı ve o da bu sese gülümsedi.

"Zaten kendi şartını bozdun."

Onların rahat şakalaşmaları onu daha da rahatlatıyordu. Nate ile birlikte olduğundan beri bu kadar kaygısız hissetmemişti.

"Anlamadım?"

"Bu sabah, biz, sen..." Sözüünü kesip, bunu nasıl nazikçe ifade edebileceğini düşündü. "Korunmadık," diye bilgilendirdi onu.

"Kullanmadık."

Manzarayı izliyordu ama onun sözleri üzerine başını çevirip ona baktı.

"Kullandık mı?"

"*Ben* kullandım," diye düzeltti.

"Sen mi kullandın?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Belli ki doğru yapmışım," diye kendi kendine mırıldandı.

"Nasıl...?" diye mırıldandı ve devam etti, "Boş ver, bilmek istemiyorum."

Onun cevabı, kızın elini kucağından alıp ağzına götürmek ve gözlerini yoldan ayırmadan dudaklarıyla kızın parmak eklemlerini okşamak oldu.

Karnındaki yalnız jimnastikçi de onun bunu yapmasından hoşlanıyordu.

Daha sonra Nate, Lily'nin evinin önüne ustaca paralel park etti ve Nate, Lily'nin arabadan inmesine yardım etmeden önce, Natasha evin ön kapısını açmış ve onlara doğru koşuyordu.

"Anneeeee," diye bağırdı ve Lily kaldırma adımını atmışken, Tash'ın vücudu ona çarptı ve ince kolları Lily'nin belini sardı.

"Merhaba, bebeğim." Lily eğilip, hala güçlü güneşin parıltısıyla maviye bürünen parlak siyah saçlarının tepesini öptü.

"Baba!" Onu bırakıp Nate'e atladı ve ona muhteşem kucaklamalarından birini verdi.

Nate de eğildi, ama onu kucaklamak için. Onu önüne aldı, kızın bacakları beline dolandı, ayak bilekleri Nate'in sırtında birbirine kenetlendi, kolları ise Nate'in omuzlarına dolandı.

"Natasha," diye mırıldandı Nate.

"Eşyalarınız geldi," dedi Tash neşeyle ve Lily'nin bir zamanlar memnun olan, şimdi ise şaşkın bakışları kızından Nate'e kaydı.

"İyi." Nate, Tash'a gülümsüyordu.

"Ne eşyaları?" diye sordu Lily, Fazire'nin de evden çıktığını ve ön bahçede cin gibi öfkeyle dolaştığını fark etti.

Nate cevap vermedi ama gözleri Lily'ye kaydı. "Ne eşyaları?" diye tekrarladı Lily.

O Nate'e sormuştu ama Tash cevap verdi: "Yaklaşık bir milyon valiz ve birkaç kutu. Parlak poşetlerde senin için birkaç şey var ama babaminkiler kadar çok *değil*."

Kızının sözleri üzerine Lily kollarını önünde kavuşturdu, ayağıyla yere vurmaya başladı ve Nate'e öfkeyle baktı.

Natasha'yı yere indirdi ve Lily'nin gözleri kızına kaydı. "Bir saniye içeri gir, Tash, babanla konuşmam lazım."

Tash ona çocukça bir somurtma ile karşılık verdi. "Sen hep *babamla* konuşmak istiyorsun."

Lily kaşlarını kaldırdı ve Tash, yıllardır annesinin ona bu bakışı attığını gördükten sonra bunun anlamını çabucak anladı. Bu anlamı okumakta çok tecrübeliydi. Ne yazık ki, Lily kaş kaldırma taktiğini neredeyse çok geç olana kadar öğrenmemişti.

Tash içeri koştu ve Fazire, birdenbire onu takip etti ve kapıyı arkalarından çarptı.

Lily Nate'e döndü.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye tersledi.

"Bu konuşmayı kaldırımında mı yapacağız?" diye sordu, soruyu sorarken bile, sanki onun için hiçbir önemi yokmuş gibi konuşuyordu.

Kadının tüyleri diken diken oldu. Onun zırhını delebilecek hiçbir şey yoktu.

"Evet, öyle yapacağız."

"Somerset'e taşınmamı sen söyledin," diye hatırlattı ona.

"Bugün demek istemedim!"

"Ne zaman demek istedin?"

Ağzını kapattı ve ona öfkeyle baktı, çünkü onun sorusuna cevap veremediği için bunun en güvenli seçenek olduğunu düşündü.

Gözleri değişti, sert ve parlak hale geldi ve o bu manzarayı görünce bir korku hissetti.

"Sekiz yılımı kaybettim. Seninle geçirdiğim sekiz yılı ve kızımın geçirdiğim yedi yılı. Bir gün daha kaybetmemek benim elimdeyse, kaybetmeyeceğim," dedi, derin sesinin ardındaki güç neredeyse fiziksel bir şey gibiydi. "Ve bu benim elimde."

Kabul etmek zorundaydı, haklıydı. Ama ona bunu itiraf etmeyecekti.

"Görünüşe göre her şey senin gücünde," diye mırıldandı, belki de pek inandırıcı olmayan bir şekilde.

Nate cevap vermedi.

"Demek öyle. Bir gün Londra'da yaşıyorsun, ertesi gün Somerset'te. Bu kadar basit mi?" diye sordu Lily.

"Sen benim için yaptın," dedi adam gerçekçi bir şekilde.

"Benim bir çatı katı da, milyarlarca poundluk bir şirketi yönetmek gibi bir derdim yoktu!" diye karşılık verdi.

Ona doğru bir adım attı ve bir adımda ona bir santim kadar yaklaştı. Eli çenesine gitti ve o başını geriye eğerek ona baktı. Gözleri çelik gibi sertliğini kaybetmiş, bambaşka bir şey ile parıldıyordu.

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Peki, ne yapacaksın?" diye patladı kadın. "Tek yön iki buçuk saatlik bir yolu gidip gelemezsin. Günde beş saat yolda olacaksın. Tash uyurken alnına öpücük kondurmak için eve zamanında varacaksın."

"Bir çaresini bulurum."

Eli yine beline gitti, parmakları oraya batıyordu. Kafasını çevirip evine baktı.

Belki de bu konuyu yeterince düşünmemişti.

O haklıydı. Bu aile işini hemen başlatabilirlerdi. Gerekecekçe ertelemek anlamsızdı. Ancak bedelini ödeyecek olan *Nate*'ti. O, bunca zamandır Tash'e sahipti. Fazire ve Maxine her zaman ona büyük yardımda bulunmuşlardı, yalnız kalmamıştı.

O, onun kadar şanslı değildi. Jeff ve Danielle vardı (Victor ve Laura da vardı ama bu konumuzun dışında).

Ve Victor'un sözleri aklından çıkmıyordu. Bütün gün onu rahatsız etmişti.

Nathaniel yeterince acı çekmişti.

Tam olarak ne acı çekmişti?

"Belki de Londra'ya taşınmalıyız," diye mırıldandı Lily, onun göğsüne bakarak.

"Natasha buraya yerleşmiş," diye cevapladı Nate hemen. "Sonunda bazı çalışanlarımı Bristol ofislerine taşıyacağım. İşe yarayacak, Lily."

Lily ikna olmamıştı. "Bunu konuşmalıyız."

Kolu beline dolandığında gözleri onun yüzüne kaydı. "Benim için başka hiçbir şeyden vazgeçmeyeceksin ve Natasha da kesinlikle vazgeçmeyecek," dedi ve söz verdi, "Bu işe yarayacak."

Lily içini çekti ve uyardı, "Fazire senin burada olmana nasıl uyum sağlayacak, emin değilim."

Nate'in dudakları seğirdi.

"Alışacaktır." Lily tekrar iç geçirdi.

"Sanırım."

Onu kendine çekti ve *tüm* jimnastikçilerin uykudan uyanıp taklalar atmaya başlamasına neden olacak kadar yoğun bir bakışla ona baktı.

"Bu işe yarayacak," diye yemin etti Nate, sözlerinde çelik gibi bir kararlılık vardı.

Lily ellerini kaldırdı, göğsüne koydu, ona yaslandı ve pes etti, "Tamam."
Çünkü gerçekten başka söylenecek bir şey yoktu.

TWENTY-ONE

Lily

LILY, NATE'İN her zamanki gibi haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı, bu *gerçekten* işe yaramıştı.

Bir bakıma, Fazire ve diğer çeşitli şeyleri saymazsak. Tamam, belki de diğer birçok şeyi saymazsak.

Tamam, belki de *sadece* Nate ve Tash için işe yarıyor gibi görünüyordu. Ve Tash en önemliydi, bu yüzden Lily bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalıştı.

Endişeleniyordu ama çok fazla değil. Yirmi dört saat boyunca endişelenmek yerine, sadece uyanık olduğu saatlerde endişeleniyordu, ki bu da "çok fazla değil" diye düşünüyordu.

Fazire, Lily ve Nate'in evleneceklerini ve Nate'in taşınacağını duyduktan sonra, cin Richter Ölçeği'nde yaklaşık 211'e ulaşan bir cin patlaması yaşandı.

"Son sekiz yılı unuttun mu, Lily-çocuğum?" Fazire, on beş dakika boyunca bağırıp çağırdıktan sonra öfkeyle fırladı. Tavana o kadar yakın uçuyordu ki, yüksekliği nedeniyle başını yana eğmek zorunda kaldı. Tüm bunlar, Nate'in Lily'ye haberi özel olarak verme fırsatı vermek için Tash'ı The Witches Dozen'dan bir ikram almaya götürdüğü sırada gerçekleşti.

"Neden herkes son sekiz yılı konuşup duruyor? Ben yalnız değildim. Sen ve Maxine vardınız. Açlık çekmedik ya da karton kutuda yaşamadık, Tanrı aşkına!" diye haykırdı.

"*Senin* için söylemesi kolay. *Sen* her gün, her yıl yavaş yavaş yok olmanı izlemedin," diye karşılık verdi Fazire, kara gözlerini öfkeyle kısarak.

"Bu ne demek şimdi? Tash ve *sana* yeterince iyi baktım!" Lily'nin öfkesi yüzeye çıkmaya başlamıştı.

Fazire cevap vermedi, sadece şişesine doğru süzüldü. "Sözlerimi unutma, eğer başına yine aynı şey gelirse, Fazire parçaları toplamak için burada olmayacak

parçaları toplamak için burada olmayacak."

Şaşkın ve öfkeli bir şekilde Lily, "Fazire, bunu őöylediđine inanamıyorum," dedi.

Lily şaşkındı ve Fazire'nin kendinden üçüncü őahıs olarak bahsetmesinden gerçekten hoşlanmamıştı. Lily son isteğini yerine getirene kadar Fazire'nin hiçbir yere gidemeyeceği aşıkardı, ama en azından bir yere gideceğini őöylemesi şok ediciydi.

O, muhteşem bir cin suratıyla başını ondan çevirdi ve vücudu buharlaőmaya başladı, ama őözleri havada asılı kaldı.

"Yapmam gereken bazı işler var. Diğer cinler *buna* inanmayacaklar!"

Sonraki hafta boyunca Fazire, Nate sanki orada değilmiş gibi davranmasına rağmen, kararlı bir şekilde somurtmaya devam etti. Nate her sabah çok erken saatte kalkıyor, Lily'yi bir öpücükle (sadece kısmen) uyandırıyor ve Londra'ya gidiyordu. Her akşam çok geç saatte eve geliyor, uyuyan Tash'ı (hiçbir şeyden uyanmayan) öpüyor ve uyuyan Lily'yi kollarının arasına alıyordu.

Lily, Nate'in bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordu, kendini yıpratıyordu.

Ama bunu her gün (her gün) yapıyordu.

Nate orada *olmasa* da, Nate'in tüm varlığı kesinlikle oradaydı.

Nate taőındıktan bir gün sonra işçiler geldi ve Nate'in planlarına ve Lily'nin dekorasyon talimatlarına göre evi bitirmeleri emredildi. Sadece bir ya da iki işçi değil, bir düzine işçi evin etrafında dolaşıyordu. Fazire'ye göre bu, Fazire'nin Kitabı'nda Nate'in adına yazılan bir başka kara lekeydi, çünkü Fazire evden nadiren çıkardı ve misafirleri pek sevmezdi.

Bir de iç mimarlar vardı, üç kişi, ona boya örnekleri, kumaş örnekleri gösteriyor, baş döndürücü çeőitlilikte banyo aksesuarları, mobilyalar, duvar kaplamaları ve benzeri ürünlerin kataloglarını veriyorlardı. Bunlar arasından seçim yapmalı, uyumlu hale getirmeli ve onlara "vizyonunu" aktarmalıydı.

Nate ayrıca, evde fiőe takılan ve bir yıldan eski olan her şeyi, yani hepsini, en son teknolojiye sahip, en üst düzey ürünlerle deđiőtirilmesini emretti. Ayrıca, herhangi bir

evdeki yıpranmış veya ucuz görünümlü (ve dolayısıyla yıpranması muhtemel) eşyaların çoğu değiştirilmeliydi.

Tasarımcılar evin içinde dolaşarak bu kanepeyi işaret ettiler. "*Bu* gitmeli."

Ve şu kitaplığa. "Bu da gitmeli."

Ve diğer sandalyeye. "*Bu* sandalye hiç yapılmamalıydı."

Bu durum kısmen komik, kısmen aşağılayıcı ve kısmen sinir bozucuydu, çoğunlukla sonuncusu.

Lily, Nate'in Londra'daki ofisini aradı.

"Bu çok fazla ve çok erken," dedi ona, oturma odasındaki mobilyaların kapıdan dışarı taşınmasını izlerken.

"Çok az ve çok geç," diye sertçe karşılık verdi Nate.

Açıkça bir çıkmaza girmişlerdi. Ve daha da açıkça, bunu tartışmayacaklardı çünkü tartışacak zamanları yoktu ve muhtemelen zamanları olsa bile tartışmayacaklardı.

Lily, mali yükünü de kararlı bir şekilde onun çok güçlü omuzlarına yüklemişti, çünkü Nate bunu yapmasını istemişti. Bankada yedi milyon sterlin olsun ya da olmasın, tüm faturalar hemen onun hesaplarından çekilecek şekilde değiştirildi.

Garip bir nedenden dolayı, Lily ile yeni yataklarında uyandıkları ilk sabah, ona bunu yapmasını emretmişti. Saat çok erkendi ve o da yarı uykulu olduğu için fazla direnmedi ve uykulu bir sesle evin evraklarını nerede sakladığını söyledi.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Fazire, en üst kattaki bir odanın kapısının önünde durarak.

Eskiden bu oda hurda eşyaların saklandığı bir odaydı.

Şimdi üç işçi, Lily ve Nate için en üst katın çoğunu oluşturacak olan ana süitin banyo kısmını özenle yapıyordu.

Lily onu ikna etmeye çalıştı. "Bu iş bittiğinde, banyoyu sadece Tash ile paylaşman gerekecek."

Fazire etkilenmemiş bir şekilde ona soğuk bir bakış attı.

Lily denemeye devam etti. "Biz taşındığımızda benim yatak odamı alabilirsin.

Şu anda çok güzel oldu."

Nate'in ihtişamını hatırlatan bu sözler Fazire'nin gözlerini taş'a çevirdi.

"Fazire, bunu Tash için yapıyorum," diye fısıldadı sonunda.

Gözleri bir an için titredi ve sonra hemen fısıldayarak cevap verdi: "Seni tanıyorum, Lily-çocuğum. Kalbini kaybedeceksin."

"Hayır, kaybetmeyeceğim. Söz veriyorum, Fazire. Kaybedeceklerimin *tam olarak* ne olduğunu biliyorum ve bunu bir daha yaşamayacağım," diye cevapladı ateşli bir şekilde.

O kadar hararetle cevap verdi ki, kendisi de buna yarı yarıya inanmıştı, ama diğer yarısı artık o kadar emin değildi.

Sadece birkaç gün içinde Nate, her şekilde onlara bakmaya kararlı olduğunu, bunun için kendini yoracağını ve (muhtemelen) iflas edeceğini gösterdi.

Fazire onu bir anlığına dikkatle izledi, başını salladı, ancak ikna olmadığı belliydi, muhtemelen diğer yarısının daha güçlü olduğunu görüyordu, sonra da Fazire işçilerin önünde cinlik yapmamasını istemesine rağmen merdivenlerden aşağı süzüldü. Fazire merdivenleri gerçekten sevmezdi, *ne* çıkmayı *ne* de inmeyi. Neyse ki işçiler çok meşgul oldukları için bunu fark etmediler.

Ertesi hafta, Nate'in Bristol'daki geçici ofisi hazırды ve deniz kenarındaki teraslı evde hayat yeniden değişti.

Nate, evde yaşamayan bir doğa gücüydü. Orada vakit geçirdiğinde, evi sessiz dinamizmiyle dolduruyordu.

O anda Fazire'nin cin suratlılığı bir anda açık düşmanlığa dönüştü. Eğer sihir yapmasına izin verilseydi, cehennemi yaşardı. Bunun yerine, Tash ve Lily'nin tostları mükemmel olmasına rağmen, Nate'in tostlarını bütün hafta boyunca yaktı, Nate'in araba anahtarlarını iki kez yanlışlıkla kaybetti ve Nate'in cep telefonunu evin çeşitli yerlerine sakladı.

Bu sonuncusu geri tepti, çünkü Nate Lily'nin cep telefonuyla Nate'in telefonunu arardı ve Tash sanki bir oyunmuş gibi evin içinde onu bulmaya çalışırdı. Fazire bunu "Planım suya düştü" diyen bir ifadeyle izlerdi.

Tash ise, tam bir aile olmanın sevgi dolu bakımının altında çiçek açmaktan, doğrudan

o aile gerçeğe dönuştüğünde tam anlamıyla muhteşem bir çiçek açtı.

Nate hala çok uzun saatler çalışıyordu ama her zaman kahvaltıda oradaydı, hatta Tash'ı okula uyandırmak için ilk kalkan oydu. Bu, Lily'nin uyuyabilmesini sağlamakla kalmadı, aynı zamanda genellikle sabahları huysuz olan Tash'ın yataktan enerji ve neşe dolu bir şekilde kalkması gibi beklenmedik bir bonus da sağladı.

Ve Tash'ı yatırmak için her zaman en geç eve gelirdi.

Bunu, onunla birlikte yatağa uzanarak, büyük vücudunu kızın yorganının üzerine uzatarak, kızın bir eliyle kitabın bir tarafını tutarken, diğer eliyle kızın başını göğsüne yaslayarak yapıyordu. Bu pozisyonda kızın okumasını dinliyordu.

Tash'ın sevincine, bunu saatlerce yapabiliirdi ve yapardı. Tash, yaşına göre üstün bir okuyucuydu ve yeteneğini göstermeyi severdi. Bazen yatma saatinden sonra bile bunu yaparlardı ve Lily, ikisinin de zamanı telafi ettiklerini söyleyerek buna izin verirdi.

Lily onları gizlice izlerdi. Elinde değildi. Kızı o kadar mutluydu ki, onu izlemek büyük bir zevkti.

Ve Lily, Nate'i Tash ile izlemeyi gizlice seviyordu. Yıllardır bunu hayal etmişti, ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştü. Ve Tash için gerçeklik, Lily'nin hayal edebileceği herhangi bir hayaldan daha iyiydi.

Lily için ise Nate'in daha sık evde olması, tamamen farklı bir şekilde zaman kazanmak anlamına geliyordu.

Tıpkı sekiz yıl önce olduğu gibi, romantik akşam yemeklerinde veya yatakta sohbet ederken en derin sırlarını, umutlarını, dileklerini ve hayallerini paylaşmıyorlardı. Tıpkı sekiz yıl önce olduğu gibi, neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Ama sekiz yıl önce olduğu gibi, sevişiyorlardı. Hem de çok.

Nate ona doyamıyor gibiydi. Lily bunu anlıyordu, çünkü her birlikte olduktan sonra o da onu daha çok istiyor gibiydi.

Ancak bu sefer durum farklıydı. Bu sefer kendini tuttu.

Ya da denedi.

Bu zordu. *Nate*, onun arzusu, romantik kahramanı (tekrar) canlanmıştı.

Ancak bu sefer, sevişmelerinin güzelliğinin tadını çıkardı, buna katıldı, onun kendisine yeni şeyler öğretmesine ve onu yeni zirvelere taşımasına izin verdi, ama kendini asla tamamen bırakmadı.

Ya da çoğunlukla kendini bırakmadı.

Belki bazen kendini bırakmadan önce kendini bırakmamaya *çalışmayı* düşünmeyi başardı.

Ve bazen bir şeyler olurdu. Derin ve olağanüstü şeyler. Lily'nin anlamadığı, ama anlamak için çaresizce çabaladığı şeyler, her ne kadar kendine anlamadığını tekrar tekrar söylese de.

Nate'in sıkı korunan ruhuna bir kapı açılır, ona bir anlık bir bakış atmasına izin verirdi, ama o iyice bakamadan kapı kapanırdı. Tıpkı Nate'in dudaklarını karnındaki yara izine değdirdiği zamanki gibi.

Bir keresinde, o anın heyecanıyla, eli bacaklarının arasındaydı ve onu özlemle acıtıyordu ve onu nefesini kesen bir şekilde öpüyordu ve sonra üzerine çıktı. Yumuşak, hızlı bir hareketle içine girdi ve o, onun içinde olmasını çok sevdi.

Ellerini onun yüzünün iki yanına koymuş, onunla birleştiği anın büyüüne kapılmıştı. Gözlerine bakarak kalbinden geçenleri tam olarak söylemişti.

"Sen çok güzelsin."

Adamın tüm vücudu durdu, heykel gibi hareketsiz kaldı ve ona bakarak tuhaf ve yürek parçalayıcı bir şey söyledi.

"Bunu sadece sen görebilirsin, Lily."

Bu kez Lily heykel gibi hareketsiz kalmıştı ama Nate onun uzun süre öyle kalmasına izin vermedi. Ağzıyla onun ağzını şiddetli bir öpücükle kapattı ve elleriyle onu tekrar altında kıvranmaya ikna etti.

Sonra, onu tekrar önüne çekip yüzünü saçlarına gömdüğünde, onun söylediklerini düşündü.

Lily, kendine güvenen, güçlü Nate'in sadece *kendisinin*, Lily'nin onun güzelliğini gördüğünü düşüneceğini hayal edemiyordu. Herkesin görebileceği açıktı ve herkes, özellikle de kadınlar, ona bakıyordu.

En azından Victor ve Laura'nın onun hakkında ne düşündüğünü bilmesi gerekiyordu. Ve şimdi de Tash.

Onunla bu konuyu konuşmak istedi, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama üç şey onu durdurdu.

Birincisi, Nate'in kendisi. Sözcükleri bulsa bile, Nate cevap vermezdi. Ona açılmazdı, daha önce açılmamıştı, şimdi de açılmazdı. Lily denememişti ama kapının yüzüne çarpılacağını düşünmek bile ona dayanılmaz geliyordu.

O, onun neden yıllar önce onu terk ettiğini hiç anlamıyordu. O, onun kendisini terk ettiğini düşünmesine rağmen, neden onun peşinden gidip cevaplar aramamıştı (çünkü bu onun hakkıydı). Kimse sebepsiz yere öylece kalkıp gitmezdi. Bu hiç de hoş bir davranış değildi.

Lily, onu terk etme fikrini hala tamamen saçma buluyordu. Ama o, onun terk ettiğini düşünüyordu ve Lily, onun bu kadar kapalı, içine kapanık ve kendinden uzak olmasının bununla bir ilgisi olduğunu hissediyordu.

İkincisi, onun ruhunda ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi. Victor'un korkunç sözlerinden sonra, Lily ne olursa olsun bundan korkuyordu. Her ne kadar bilmek için can atıyor olsa da, aynı derecede *bilmemek için de can atıyordu*.

Bu da onu üçüncü nedene getirdi: Nate'in kalbinin ardındaki o kapalı kapının arkasında ne olduğunu bilse nasıl tepki vereceği. Bu konuda endişelenmesi, onu önemseddiği anlamına geliyordu ve onun kalbini açmasını sağlamak, kendi kalbini açması gerektiği anlamına gelebilir. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun zaten olduğunu biliyor olsa da, bunu tekrar yapabileceğinden emin değildi. Bu, basitçe, *Nate*'ti.

Tüm bunlar ona bağırarak, onunla konuşması için yalvarmak, ruhunun kapalı kapısının ardında ne varsa ona güvenmesini istemek istemesi için yeterliydi.

Çünkü eğer ona söylerse, ilk adımı atarsa, ona güvendiğini anlardı. Bu bir hediye gibi olurdu. Neredeyse Tash'ın hediyesi gibi.

Aynı zamanda, bu kadar inatçı olduğu için ona tekme atmak istedi.

Lily ona bağırmadı ya da bacağına tekme atmadı, her ikisini de yapmak istemesine rağmen.

Bunun yerine, en iyi ikinci şeyi yaptı.

Annesiyle konuştu. Niyeti bu değildi, ama yine de öyle oldu.
Ve hiç de iyi gitmedi.

Roberts ailesi hafta sonları gelmeye karar vermişti.

Bu kararı Nate veya Lily'nin görüşünü pek almadan verdiler, sadece öyle olacaktı.

Lily bunun Tash'ı görmek ve tanımak için olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda Nate'i görmek içindi. Onu evlat edindikleri günden beri, Nate hayatlarının vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Diğer iki çocukları olmadan, baş başa kalmışlardı.

Nate'in Somerset'te geçirdiği ikinci hafta sonu, garip bir şekilde gergindi.

Her zaman farkında, gergin ve çevresindeki her şeye duyarlı görünüyordu. Ancak o hafta sonu bu durum daha da belirginleşti ve tüm bunlar tamamen Lily'ye odaklanmış gibiydi.

Nate artık ara sıra bir elini Lily'nin kalçasına koyma alışkanlığı edinmişti, parmakları sanki onun cildiyle birleşmek istercesine oradaki eti ısıırıyordu. Ama o hafta sonu, Lily ona dokunabilecek mesafede olduğunda, eli ona uzanıyor, parmakları ona baskı uyguluyordu. Dahası, onu gözünün önünden ayırmak istemiyor gibiydi, sanki onu o noktaya sabitlemek istercesine, her an bir duman bulutu içinde yok olacağını beklercesine, karanlık bakışlarını ona dikiyordu.

"Sana söylüyorum, Victor beni delirtiyor," diye şikayet etti Laura, Lily'yi hayallerinden uyandırarak, deniz kıyısında The Witches Dozen'da kahve ve kek yemek için yürürken.

Nate ve Tash el ele tutuşmuş, grubun önünde yürüyorlardı. Bu manzara Lily'ye Tash için hissettiğini söylediği bir memnuniyet duygusu verdi.

Victor ve Fazire, Nate ve Tash'ın arkasında büyük adımlarla yürüyorlardı.

Victor ve Fazire arasında ciddi bir düşmanlık vardı, Fazire'nin Nate'e karşı beslediği düşmanlıktan bile daha fazlası, ama Fazire Nate'e karşı verdiği savaşı kaybetmeye başlamıştı. Hiç tepki göstermeyen birine karşı düşmanca davranmaya devam etmek zordu.

Ancak o gün, Fazire ve Victor bir uzlaşma noktasına varmış gibi görünüyordu. Victor, Fazire'yi beyzbol tutkusunu futbola çevirmeye ikna etmeye çalışırken, bu uzlaşma hızla bozulmaya başladı.

Laura, Maxine ve Lily geride kalmışlardı, çok geride, ve Lily, patlamak üzere olduğunu anlayabildiği Fazire'yi yakından izliyordu.

Laura ve Lily, ilişkilerini düzeltmek için kelimelere ihtiyaç duymamışlardı. Önceki cumartesi, Roberts ailesi ziyarete geldiğinde, Lily tek kelime etmeden Laura'ya sarıldı ve Laura hemen gözyaşlarına boğuldu. Lily de ona katıldı, birbirlerinin kollarında ağlayarak kendilerini yorduktan sonra geriye yaslandılar, birbirlerinin yüzlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular.

O kadar.

Laura öfkeyle konuşmaya devam etti.

"Yarı emekli olması gerekiyordu ama her gün ofise gidiyordu. Şimdi Nate orada olmadığı için gitmiyor. Bunun yerine evde kalıp sorular soruyor. 'Laura, şurası nerede?' ya da 'Laura, şurası nerede?' Ve sonra, 'Neden onu orada tutuyorsun?' Oysa yirmi beş yıldır orada ve daha önce hiç sorgulamamıştı."

Maxine sessizce gülüyordu ve Lily, Victor'un George Best'i Ryne Sandberg ile karşılaştırmasını dikkatle izliyordu. Fazire'nin yüzü ise endişe verici bir şekilde morarmaya başlamıştı.

"Sonra onu daha uygun olduğunu düşündüğü yere *taşıyor* ve *ben* onu bulamayınca *ona* sormak zorunda kalıyorum. Şaka yapmıyorum, dün bir torba Malteasers yerken onun cinayetini planladım. Mükemmel bir cinayet ve eminim ki paçayı kurtarabilirim."

Maxine sessizce kıkırdamayı bırakıp gürültülü bir kahkaha attı ve Lily, Laura'nın elini tutup güven verici bir şekilde sıktı.

Nate ve Tash, Maxine'in kahkahasını duyunca etraflarına baktılar ve Lily gülümsemesini kızına yöneltti. Nate'e yönelttiğinde gülümsemesi sönükleşti.

Nate gülümsemesine karşılık vermedi. Güneşli bir yaz gününde yaptıkları gezintiden keyif almıyor gibiydi.

tüm ailenin bir arada olmasından da mutlu görünmüyordu. Her zamankinden daha temkinli, ihtiyatlı ve hatta harekete geçmeye hazır görünüyordu.

Bu eylemin ne olabileceğini Lily anlayamıyordu.

"Bence Nate'te bir sorun var," diye patladı Lily ve Maxine ile Laura, bu mutlu günde sesindeki endişeyi duyunca şaşkın gözlerle ona baktılar.

Nate'in arkasını dönüp Tash'ı kahve dükkanına götürdüğünü izledi, tam o sırada Fazire, "Sandberg bir All-Star, Altın Eldiven, MVP'ydi. *Ayaklarıyla topu tekmelemekten* çok daha fazlasını yapabiliirdi!" diye bağırdı.

Fazire'nin sözleri üzerine Victor'un yüzü endişe verici bir şekilde morarmaya başladı. "Ne demek istiyorsun Lily?" diye sordu Laura, Lily'nin dikkatini

Lily, kaldırımında durdu ve Nate ile Tash'ın The Dozen'a girip kaybolmasını izledi. Laura ve Maxine de durdu ve Lily onlara döndü, iki kadına da baktı.

Lily kaldırımında durdu ve Nate ile Tash'ın The Dozen'a girip kaybolmasını izledi. Laura ve Maxine de durdu ve Lily onlara döndü, iki kadına da sırayla baktı.

"Bilmiyorum. Tarif edemem. O, dünyadaki en neşeli insan değil. Bir şekilde her zaman gergin. Ama son zamanlarda, bir şekilde... " diye başladı, kelimeleri bulmaya çalışarak ve bulamayınca durakladı. "*Daha* gergin," diye bitirdi yetersiz bir şekilde.

Laura ve Maxine, Victor ve Fazire'nin içinden geçtikleri kahve dükkanının kapısına bakışlarını çevirdiler, iki adam da kollarıyla çılgınca hareket ediyorlardı. Kadınlar birbirlerine baktılar. Sonra Lily'ye baktılar.

"Lily," dedi Laura, "oğlum biraz... " O da kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi ve devam etti, "*yoğun* bir adam."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı Maxie.

"*Biliyorum.*" Lily elini kaldırıp saçlarını yüzünden geriye çekti ve başının arkasındaki tepesinde tutarak, hayal kırıklığıyla nazikçe çekti. "Açıklayamıyorum, o yüzden göstereceğim."

İki kadın da cesaret verici bir şekilde aynı anda başlarını salladılar.

Lily devam etti, "Bana dokunacak kadar yaklaştığında, elini belime şöyle koyuyor..."

Lily elini indirdi ve Nate'in yaptığı gibi her iki kadının da kalçasına birer elini koydu, parmakları ciltlerine bastırıyordu.

Lily'nin elleri indiğinde, Maxine yardımsever bir şekilde, "Bence tatlım, Nate biraz, şey," dedi, bakışları Laura'ya kaydı ve sonra tekrar Lily'ye döndü, "mülkiyetçi."

"Ben de biliyorum!" diye bağırdı Lily ve devam etti. "Ama mesele o değil. Yemin ederim, sanki benimle birleşmek istiyormuş gibi. Açıklayamıyorum ama sadece bu değil. Bana bakışları değişti, sanki benim... yok olacağımı... duman olup uçacağımı düşünüyor gibi. *Puf!*" diye bağırdı, iki elini yüzünün iki yanına kaldırıp dramatik bir şekilde açarak.

Laura'nın yüzü yavaşça anladığını gösteren bir ifadeyle aydınlandı ve Lily hemen üzerine atladı.

"Ne?"

Laura kahve dükkânına baktı, sonra tekrar Lily'ye döndü. Anlayışı artık acı tatlı ve endişe verici bir hüznle karışmıştı, bu da Lily'nin bir şeyler öğrenme umuduyla ve öğrenebileceği şeylerden korkarak kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

"Bugün senin yıldönümün," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu Lily, *bunu* duymayı beklemiyordu.

Ancak Laura'nın bahsettiği şey Maxine'in de aklına geldi.

"Aman Tanrım, öyle gerçekten," diye mırıldandı Maxine ve o da düşünceli bir ifadeyle The Dozen'ın bulunduğu yöne baktı.

"Ne?" diye bağırdı Lily.

Laura elini uzatıp Lily'nin koluna dokundu. "Canım, son kez... önce..." Sözüünü kesip, kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. Sonra uzun bir süre gözlerini kapattı, belli ki bir şeyle mücadele ediyordu. Gözlerini açtığı anda, parlak ve kararlı bir bakışı vardı. "İki hafta sonra ortadan kayboldun."

Lily hala şaşkın bir şekilde ona baktı.

"Ve?" Laura'nın eli Lily'nin kolunu sıktı.

"Ve iki hafta oldu," Laura her şeyi açıklamış gibi sözlerini bitirdi.

Lily hala anlamadan başını salladı ve Laura ona yaklaştı.

"En son birlikte olduğunuzda, iki hafta sonra ortadan kayboldun.

Nathaniel sabah evden çıktı ve sen

orada değildin. Akşam geri döndüğünde ortadan kaybolmuştun, hiçbir iz bırakmadan. Sanki bir duman bulutu içinde yok olmuştun gibi." Lily'nin gözleri anlamla büyüdüğünde bir an durdu. "Şimdi iki haftadır tekrar birliktesiniz ve Nathaniel, şey, Nathaniel bunun önemini bilir. Hatırlar. O her şeyi hatırlar."

"Ama Laura, ben ortadan kaybolmadım. Biz..." Lily durdu ve dudağını ısırdı, sonra devam etti. "Bunu konuşmamıza gerek yok. Ama Nate o zaman hiçbir yere gitmediğimi biliyor ve şimdi de hiçbir yere gitmiyorum."

Maxine araya girdi: "Zihin bize oyunlar oynar, tatlım. Bir şeyi mantıklı olarak bilebiliriz ama buna inanmayabiliriz. Güven bana, ben var olan en mantıksız mantıklı insanım, yoksa en mantıklı mantıksız mı demeliydim?" diye sordu Laura'ya ve Laura ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu saçmalık, Nate düşünemez..." Cümlesini bitiremedi, anlayamadı. O oradaydı, o oradaydı, Tash oradaydı, Roberts ailesi oradaydı, Fazire bile uslu duruyor gibiydi, ya da Fazire'nin uslu durabileceği kadar. Tekrar başladı. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Laura sözünü kesti, "Nate hakkında bilmediğin şeyler var."

Bu sözlerle, Nate'i tanımadığı, neden kalkanlarını kaldırdığını, neden kalbi geçilmez bir zırhla kapattığını anlamadığı için duyduğu hayal kırıklığı, bir roket gibi patladı.

"Evet, haklısın. Nate hakkında bilmediğim çok şey var," diye düşük ve öfkeli bir sesle söyledi. "Söylemediği, paylaşmadığı çok şey var. Sekiz yıl önce beni hayatına almadı, şimdi de almıyor. Ve beni hayatına almaması, beni terk etmesi anlamına geliyordu. Bunun şu an için ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu beni nasıl hissettiriyor? Özellikle şimdi, Tash varken? Tamamen yabancı biriyle yaşıyorum!"

"Lily..." Laura sözünü kesti ama Lily konuşmaya devam etti ve Lily'nin konuşmasını durdurmak zordu.

"O zaman bana güvenmedi, şimdi de güvenmiyor ve sana söylüyorum, bundan bıktım. O bana söylemeyeceği için soramam.

—

"Lily..." Bu sefer Maxine konuştu ama Lily durdurulamazdı.

"Sanki... sanki buz ve çelik bir zırhla kaplıymış gibi. Ona ulaşamıyorum. Onu parçalamaya çalışsam, bir kaynak makinesi

bir şekilde o... sadece... *uzaklaşıyor*."

Laura yaklaştı, Lily'nin iki kolunu da tuttu ve onu biraz salladı.

"Lily, sessiz ol!" diye fısıldadı. "Olay çıkarıyorsun, dışarı çıkabilirler."

"Umurumda değil!"

Aslında Lily olay çıkarma fikrini oldukça beğenmişti. Belki olay çıkarırsa bir sonuca varabilirdi.

Laura tekrar başını salladı ve paniklemeye başladı.

Lily, Laura'nın onu tuttuğu gibi Laura'yı tuttu. "Bana söylemelisin, Laura. Nate'in sıkıca kapattığı o kapının arkasında ne olduğunu biliyorsan, bana söylemelisin."

Laura başını salladı, paniği garip bir şekilde korkuya dönüştü.

"Lütfen, söylemelisin," diye yalvardı Lily.

"Yapamam. Bu benim işim değil. Beni asla affetmez. Bunu saklıyor. Sanki yanlışmış, kirliymiş gibi saklamak için çok çaba sarf ediyor. Yine de bir şekilde... bununla *gurur* duyuyor gibi görünüyor. Ama sana söylersem beni asla affetmez, asla. Ve Lily, onu kaybetmeye dayanamam, o benim tek çocuğum."

Yine aynı şeydi, "yanlış" dedi Laura, "kirli." Ve Victor "Nathaniel acı çekti" demişti. Onu tanımlayan tüm bu uğursuz sözler ve onunla evlenip, hayatının geri kalanını birlikte geçirmesi gereken, çocuğunun annesi olan Lily'nin bunu bilmeye hakkı yokmuş gibi görünüyordu.

Sırlardan, imalardan, kaçamak cevaplardan ve sessizlikten bıkmıştı. Bundan bıktı usandı. Her neyse, sekiz yıl önce onu kaybetmesine neden olan şey, şimdi de onu ondan uzaklaştırıyordu. Ya da daha doğrusu, onu uzak tutuyordu.

Nate, diye karar verdi, kendini kapatabilen tek kişi değildi.

Bu oyunu ikisi de oynayabilirdi.

Lily aniden Laura'yı bıraktı ve geldikleri yöne döndü. "Ben eve dönüyorum."

"Hayır!" Laura ve Maxine aynı anda haykırdılar.

"Geri dönemezsin. Onunla kalmalısın. Geri dönersen endişelenecektir," diye devam etti Laura.

"Endişelensin," diye patladı Lily. "En azından bu, onun bir şey hissettiği anlamına gelir

bir şeyler hissettiği anlamına gelir."

Laura'nın yüzü yine değişti, bu sefer anne gibi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeye büründü. "Lily, bunun adil olmadığını biliyorsun. Nathaniel'in *her şeyi* hissettiğini biliyorsun, özellikle de senin için."

"Hayır, Laura, bunu bilmiyorum. Öyle olsaydı, bu korkunç sır ne olursa olsun bana güvenirdi." Laura çaresizlik içinde gözlerini kapattı ve Lily onun gözlerini tekrar açmasını beklemedi. "Sadece başımın ağrıdığını ve geri döndüğümü söyle."

Cevap beklemeden, arkasını dönüp neredeyse koşarak eve geri döndü (parmak arası terliklerle koşabildiği kadar).

Lily eve vardığında, girişinde durdu ve etrafına baktı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Artık yapacak hiçbir şeyi yoktu. Ev işi yoktu, ayak işi yoktu, hiçbir şey yoktu. Ve bu, zaten gergin olan sinirlerini tamamen bozdu.

Fazire'nin alaycı bir şekilde adlandırdığı, Nate'in emrettiği ana yatak odası, gelecek haftaya kadar bitirilmeyecekti.

Nate'in ona dekore etmesini emrettiği ofisi (ana süitin büyüklüğü nedeniyle artık üst katta bulunan tek oda, oturma odası bahçe katına taşınmıştı) da henüz bitmemişti.

Nate, haftada bir kez gelip temizlik, çamaşır ve ütü işlerini yapan bir hizmetçi tutmuştu, bu da Fazire'yi pek mutlu etmemişti.

"Sırada ne var?" diye sormuştu. "Şef mi, böylece yemek de yapamayacağım mı?"

Nate faturaları ödedi. Nate market alışverişini eve teslim ettirdi. Sekreteri internette bir hesap açtı — hem de Waitrose'da — ve Lily'nin tek yapması gereken seçtikleri ürünleri tıklamaktı ve *voilà!* Ertesi gün ürünler kapıya geldi.

Lily, Nate'in varlığından adeta başını dönmüştü. Nate her yerdeydi, her şeyi kontrol ediyordu. Ya da *herkese bakıyordu*.

Ama o hiç orada değildi. "Lily?"

Nate'in sesiydi ve Lily dönüp ona sert bir bakış attı, otomatik olarak bir ilerleme kaydetmeye, onun kalkanını aşmaya, ondan *bir* tepki, *herhangi* bir tepki almaya kararlıydı.

Nate iç kapıda duruyordu. Koridor karanlıktı, güneş ışığı onun arkasından geliyordu ve Lily onun yüzünü göremiyordu.

"Sen!" diye anlamsızca bağırdı.

Adam ilerlemeye başladı, hareketlerinin güçlü erkeksi zarafeti ve Lily'nin buna duyduğu hayranlık, nedense onun sinirlerini bozdu ve adam onun tuhaf patlamasını görmezden geldi.

"Laura başının ağrıdığını söyledi. Migren mi?" Sesi yumuşaktı ve normalde onun ilgisini tatlı bulurdu.

Ama o artık o aşamayı geçmişti.

"Hayır, lanet olası migren değil!" diye bağırdı, hayal kırıklığıyla ayağını yere vurdu.

Nate bir nefes uzaklıkta durdu, elini beline uzattı ve parmaklarını oraya batırdı. Lily onun yüzünü görebiliyordu ve endişesi gün gibi açıktı. Yine de bu onu durdurmadı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi alçaktı, tonu temkinliydi.

Bunu anlamalı, sözlerine daha dikkat etmeliydi ama havasında değildi.

Belindeki elini tutup ikisinin arasına çekti.

"Sorun bu!" diye bağırdı. "Hizmetçi, işçiler, dekoratörler. Her şey." Sonunda, "Sorun *sensin*!" diye bitirdi.

Bunun üzerine, aniden elini bıraktı ve gözlerinin aniden kapanarak onu düşüncelerinden koruduğunu, onu kendinden uzaklaştırdığını gördü.

"İşte bu, Nate, kendini kapat. Başka bir şey beklemiyordum." Lily'nin sesi acı bir tona doğru kayıyordu.

O ona doğru yaklaştı ve Lily yerinde durdu.

"Bu ne demek oluyor?" Sesi daha da alçaldı. Farklı bir tür alçak ses, o kadar ölümcül bir gürültüydü ki, bıçağın düz kısmı gibi cildinde kaydı.

"Sen söyle!" diye bağırdı, başını geriye eğip ona doğru yaklaşarak tehditkar görünmeye çalıştı ama başaramadı.

O hiçbir şey söylemedi.

Lily bekledi.

Adam hala hiçbir şey söylemedi.

Sonra beklemeyi bıraktı, uzaklaştı ve merdivenleri koşarak yatak odasına çıktı, gardıropları histerik bir şekilde açtı ve kıyafetlerini yatağın üzerine atmaya başladı. Bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu, ama bu büyük bir jest için iyi bir girişim gibi görünüyordu.

Eğer Nate onun gideceğinden endişeleniyorsa, ona gideceğini düşündürecek, onu sekiz yıl önce yapmaları gereken yüzleşmeye zorlayacaktı.

Lily, Nate'in tepki vermesini sağlayacak tek şeyin büyük bir jest olduğuna karar verdi. Ve nedense, Nate'in tepkisine ihtiyacı vardı. Buna çaresizce ihtiyacı vardı.

Bunu yapabileceğini, birlikte yaşayıp kalbini ayrı tutabileceğini düşünmüştü. Ama görünüşe göre yapamıyordu. Bu onun doğasında yoktu.

Çünkü bu *Nate*'di. Onu gördüğü anda onun kendisine ait olduğunu anlamıştı.

Ve o da *onundu*.

Ama değildi.

Gardıroba ikinci kez yaklaştığında, Nate'in eli bileğini yakaladı ve onu döndürdü, giysiler her yere dağıldı.

"Konuş benimle, lanet olsun," diye hırladı, karanlık gözleri tehditkar bir şekilde parıltıyordu ve onun okuyamadığı başka bir şey daha vardı.

"*Bana* konuşmamı söyleyen sen misin? Eğer bir süper kahraman olsaydın, sana Sessiz Adam derlerdi," diye bağırdı Lily.

Onu bileğinden tutup kendine doğru çekti ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, yüzleri birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Laura ile konuşuyordun. Ne dedi?" diye sordu adam sertçe ve Lily onun kızgın olduğunu fark etti.

Hayır, öfkeli.

Ve öfkesi zar zor kontrol altında tutuluyordu ve bu onu çok korkuttu.

O görünmüyordu daha artık sofistike ve kibarO
tehlikeli

tehlikeli ve yırtıcıydı.

Ama yine de Lily, onun siyah gözlerindeki uyarıcı bakışa aldırış etmedi.

"Hiçbir şey!" diye bağırdı yüzüne. "Hiçbir şey.
ona seni sordum ama tek kelime bile etmedi!"

Yüzünde bir anlık rahatlama gördü, ama o bunu gizledi ve Lily gerçekten hırladı.

"Ne var?" diye bağırdı, bileğini kurtarıp göğsündeki gömleğini avuçlayarak. "Herkesin saklamaya bu kadar kararlı olduğu lanet sırrın ne?"

Nate'in elleri kadının beline değdi ve onu kendine çekti ama kadın direndi. Beklendiği gibi, Nate kazandı.

"Önemli bir şey değil," dedi, sesi tekrar sakinleşmeye başlamıştı. "Önemli bir şey değilmiş!" diye bağırdı, gömleğini çekerek.

"*Önemli bir şey değil!*" diye bağırdı Nate, bir anda tüm sakinliği kaybolmuştu.

Lily, sesindeki sertliğe irkildi ama yine de durmadı ve onu kendine daha da yaklaştırdı, yüzü onun yüzüne bir nefes uzaklıktaydı.

"Nate, benim için önemli bir şey. Her neyse, sekiz yıl boyunca beni senden uzak tuttu. Her neyse, gitmemi düşündürdü. Her neyse, beni bırakmana neden oldu. Her neyse, *şimdi de* beni senden uzak tutuyor!"

Son dramatik cümlesini bitirdiğinde, Nate ondan uzaklaşarak arkasını döndü. Lily, henüz bitmediğini söylemek için ağzını açtı ama Nate kapıda durdu ve kapıyı öyle şiddetle kapattı ki, duvardaki resimler çerçevelerinde titredi.

Bunun üzerine, kız yine sıçradı ve ağzı açık bir şekilde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Kesinlikle yırtıcıydı. Ve kesinlikle *tehlikeliydi*.

Doğrudan yatağa doğru yürüdü, eğildi ve kolunu bir hareketle kızın kıyafetlerini uçurdu.

Bunun üzerine, kızın gözleri korkuyla büyüdü.

Sonra kararlı bir şekilde, olduğu yerde donakalmış duran Lily'nin yanına doğru yürüdü. Onu kalçalarından tutup yukarı kaldırdı.

Kız şaşkınlıkla bağırdı, bacaklarını onun kalçalarına doladı ve Nate onu yatağa çevirirken dengede kalmak için omuzlarını tuttu. Sonra düşmeye başladı, geriye doğru giderken ona tutunarak, sırtı yatağa çarptı ve Nate tam üstüne düştü.

"Sence ben kendimi tutuyor muyum?" diye homurdandı, gözleri yine tehlikeli bir şekilde parıldıyordu, yüzü neredeyse bir santim uzaklıktaydı.

Az önce tanık olduğu her Şeye rağmen, ihtiyatı bir kenara attı. Sonuçta bu büyük bir hareketti ve bunu başlatan oydu. Cesaretini toplayıp sonuna kadar gitmeli ve bunun nereye varacağını görmeliydi, yoksa her Şeyi kaybedebilirdi.

Bu yüzden ona doğru atıldı, "Evet!"

Sonra elinin elbisesinin eteğini beline kadar çekip kaldırdığını hissetti.

"Nate!" diye bağırdı, onun niyetini anlayınca, o da yüzünü boynuna gömdü, böylece yüzünü gizlemiş oldu.

"Sen bana, benim kimseye vermediğim kadar çok Şey verdin," diye kulak dibindeki hassas cilde karşı hırladı ve sonra dilini orada hissetti.

Onları bu duruma getiren dramatik olayları umursamayan jimnastikçiler, tekerlek hareketleriyle ısınmaya başladıklarında, Lily onu itmeye çalıştı.

Jimnastikçilerin antikalarına bakarak, Lily onu itmeyi bıraktı ve bir kolunu onun boynuna doladı, diğer elini saçlarına soktu ve yüzünü görebilmek için nazikçe başını çevirmeye çalıştı.

"Bunu kastetmedim. Burada, yatak odasında kastetmedim," diye fısıldadı.

Sanki konuşmamış gibi, bir eli lezzetli bir niyetle karnından göğsüne doğru kaydı, başparmağı kumaşın içinden ustaca meme ucunu buldu ve onu baştan çıkarıcı bir Şekilde ovuşturdu. Kontrol etmeye çalışsa da, Lily içini eridiğini hissetti.

"Sana evlatlık aileme verdiğimden daha fazlasını verdim," diye mırıldandı, sesi ipeksi bir hal aldı ve hala kulağındaydı, derin tınısı onu titretmişti.

"Nate, yapma. Biz bu konuda hep iyiydik. *Konuş* benimle," diye yalvardı Lily.

O onu görmezden geldi ve dudakları çenesinden çenesine doğru ilerlerken, eli ikisinin vücutlarının arasına girerek dantelli külotunun kenarını okşadı.

Dudaklarını onun dudaklarına değdirerek, "Anneme verdiğimden daha fazla," dedi.

Laura'yı kastetmediğini anlayınca nefesini tuttu. Doğum annesinden bahsettiği ilk zamandı, yani parkta çıktıkları ilk buluşmada

parkta çıktıkları ilk randevuda ondan bahsetmişti.

Onun dudakları, acımasız ve talepkar bir öpücükle onun dudaklarını ele geçirince, onun nefes nefese kalması kesildi. Ona bir şey anlatmak için yapılan bir öpücük. Onun parmaklarının kışkırtıcı oyununu tam olarak durdurduğu anda yapılan bir öpücük. Onun iç çamaşırının narin kumaşını bir kenara itip, ikisi de ona güzel bir istila ile girdiler.

O, onun dokunuşuna anında tepki vererek, hemen ağzına inledi. Kollarını onun boynuna doladı, elleriyle onun gömleğini kot pantolonundan çıkardı, böylece parmaklarını onun sırtındaki sert kasları boyunca gezdirebilecek ve onun cildinin muazzam sıcaklığını hissedebilecekti.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı dudaklarına, "sadece benim için."

Ve ona dokunurken, bir şekilde gergin sohbetten uzaklaşmış gibi görünüyordu. Sesi neredeyse saygılı, inanamayan bir tondaydı. Bu ses Lily'nin kalbini kırdı.

Parmakları hareket etmeye başladı, başka hiçbir şey düşünemiyordu, ne tartışmaları, ne onun sırları, sadece elinin ona yaptıkları.

"Sadece sen, Nate," diye yumuşak bir sesle kabul etti.

Onun sözleri üzerine, alnını onun alnına dayadı ve gözlerini kapattı, yüzüne o kadar saf ve yoğun bir ifade geldi ki, Lily'yi derinden sarsmıştı.

Eli sihirli hareketlerini yaparken dudaklarını onun dudaklarına değdirmeye devam etti, ama onu öpmedi. Gözlerini açtı ve eli, Lily'nin vücuduna elektriksel bir zevk dalgası gönderirken, gözleri onun gözlerine delici bir şekilde baktı.

Sonunda, başparmağıyla dairesel hareketler yaparken, onu kendine yaklaştırdığında, Lily keskin bir çığlık attı. "Beni terk etmeyeceksin, Lily."

Kafasını salladı. "Söyle,"

diye homurdandı.

Kız, eline bastırdı, o kadar yakındı ki, neredeyse oradaydı. "Lütfen, Nate."

"Söyle," diye emretti.

"Nate," diye fısıldadı, bir eliyle saçlarını okşayarak yüzünü kendine doğru çekti.

"Lily." Sesi alçak, kadife gibi bir uğultuydu.

Yarı kapalı gözlerini açtı ve onun siyah gözlerine doğrudan baktı.

"Seni terk etmeyeceğim, Nate. Seni asla terk etmeyeceğim," dedi Lily, sesi Nate'in parmaklarının yaptıklarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir duygu ile titriyordu.

Bu duygu, kalbinde olanlarla tamamen ilgiliydi. On dört yaşından beri kalbinde olan ve Nate'in onu çanta hırsızından kurtardığında gerçekleşen dileği olduğunu bildiği şey.

Sonra ağzını onun ağzına bastırdı ve onu uçurmaya başladı, eli onu her zaman götürdüğü muhteşem zirvelere çıkardı. Elleri ona tutunurken, kalçaları parmaklarına bastırırken, ağzı onun zevk çığlıklarını emdi.

Titremeler azaldığında, yanına düştü, onu nazikçe kendine doğru çekti ve aynı anda eteğini düzeltti. Sonra onu koruyucu bir şekilde kollarında sardı, yavaşça sırtını okşadı.

Kadının yüzü onun boğazına bastırılmıştı ve kendini savunmasız ve açıkta hissediyordu. Onu güzel bir yere götürmüştü ama ona katılmamıştı.

Hâlâ uzak. Her zaman bir şekilde uzak. "Nate?" diye mırıldandı kadının boğazına.

"Mm?" Yine kendi dünyasına dalmıştı, kendi düşüncelerine, ondan çok uzaklara. Onun ne zaman yanında olduğunu, ne zaman uzaklaştığını anlamaya başlamıştı.

Sessizce, o kadar küçük bir sesle ki onu duyduğuna şaşırdı, derin anlamlar içeren birkaç kelime fısıldadı: "Burada, benimle olmana ihtiyacım var."

Elini okşamayı bıraktı ve kollarını ona sıkıca doladı, nefesini kesti.

"Ben buradayım."

Kız, boynuna başını sallayarak, onun sözlerini sessizce reddetti.

"Benimleyim, Lily. Söz veriyorum."

Ona ait olmadığını biliyordu.

Ama Lily, büyük bir fikir değişikliği yaşadı. Hayatını değiştiren bir değişim.

Hatta dünyayı sarsan bir değişim.

Tüm enerjisini kalbini ondan korumaya harcamak yerine (ki bu açıkça işe yaramıyordu, Nate'ti), onun kalbini kendisine açmaya çalışacaktı. Elindeki tüm gücü kullanacaktı, belki de son dileğini kullanarak *onun* kalbini açmaya çalışacaktı.

Başarılı olup olmayacağını bilmiyordu, ama Lily o anda karar verdi, elinden gelen her şeyi deneyecekti.

TWENTY-TWO

Nate

NATE EVE ERKEN GİTMEK İSTEYEREK OFİSTEN ERKEN AYRILDI.

Eve.

Lily ve Natasha'nın olduğu yer. Ve tabii ki Fazire.

Tash aramış ve ona orada bir sürpriz beklediğini söylemişti.

Lily'nin dramatik tiradından bu yana geçen bir ayda, gardıroptan kıyafetleri fırlatmasıyla birlikte, hayatı sürprizlerle doluydu, bu sürprizin ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Hoş sürprizler. Olağanüstü sürprizler.

Bu tür sürprizler ve bunların ardındaki olası niyet, onun çok inanmak istediğı bir şeydi, ancak yıllarca yaşadığı hayal kırıklıkları nedeniyle, buna inanamayacağını fark etmişti.

Her şey, Lily'nin olayından sonraki sabah başlamıştı.

Lily çok erken, çok erken uyanmıştı. Nate'i rahatsız etmemek için çaba göstererek sessizce yataktan kaydı. Bu çabası boşa gitti, çünkü yatağa iki kez çarptı, içinden küfretti ve giyinirken neredeyse düşüyordu. Nate, Lily'nin kendisi için dikkatli davrandığını bildiğı için gözlerini kapalı tuttu, ama aslında yapmak istediğı şey, Lily'nin sıcak vücudunu yatağa geri çekmekti.

Zaman geçti ve o geri dönmediğinde, Nate kalktı, bir çift kot pantolon giydi ve onu aramaya gitti.

Onu mutfakta, uzun ve düzgün bacaklarını ortaya çıkaran, yumuşak pembe ve mor çizgili, çok kısa, ince, pamuklu, ipli şort giymiş olarak buldu. Bununla birlikte, pembe bir kaşkorse ve eski, gri bir hırka giymişti.

hemen başka bir şeyle, yeni bir şeyle, kaşmirden yapılmış bir şeyle değiştirmeye karar verdi.

Kız, ellerini beline koymuş, mutfağın ortasında durmuş, tezgahı şaşkın bir ifadeyle izliyordu.

Önceki günkü tartışmalarından sonra onun ruh halini merak eden Nate, çıplak ayakla sessizce arkadan yaklaştı ve dikkatlice kollarını beline doladı.

Öğleden önce onu terk etmeyeceğine söz vermiş, *asla* ayrılmayacağını söylemişti, ama Nate buna inanmamıştı. Erken yaşta güvenmemeyi öğrenmişti ve hayatında bu dersi değiştirecek hiçbir şey olmamıştı.

Kadının ondan daha fazlasını istediğini biliyordu, kadın her şeyi istiyordu ama o ona bunu veremiyordu. Sekiz yıl önce olduğu gibi, ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuş gibi hissediyordu. Kadın onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde, sadece ondan uzak durmakla kalmayıp, Tash'ı da ondan uzak tutmak isteyecekti.

Nate buna izin vermezdi.

Ve bunun olmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Geçmişini ikisinden de saklamak da dahil.

Lily ona kendini tamamen vermiyordu. En ufak bir şeyde hayatın heyecanını dışa vuran açık kalpli Lily artık yoktu. Sevgili ailesiyle ilgili hikayeler anlatan gülen Lily solmuştu. Geçmişteki hatalarını düzeltmek, son sekiz yıldır onun geçinmek için çabaladığını silmek için ne yaparsa yapsın, Lily hala farklıydı.

Temkinli, dikkatli ve kapalı.

Ona dokunduğunda kız sıçradı ve dönerek başıyla neredeyse onun çenesine çarpacaktı, yumuşak, kokulu saçları onun yüzüne çarptı.

"Nate!" diye bağırdı, yüzündeki ifade onu gördüğüne açıkça hayal kırıklığı duyduğunu gösteriyordu ve o, karnında acı verici bir sızı hissetti. Omzunun üzerinden tezgaha baktı, sonra tekrar ona dönerek abartılı bir suratla, "Sürprizimi mahvettin," dedi.

Sonra ellerini beline dolayarak başını yana eğdi ve hayal kırıklığı, ona tuhaf gülümsemelerinden birini gösterirken kayboldu.

O gülümsemeyi görünce, Nate nefesini tuttu ve vücudundaki her kasın gerildiğini hissetti.

Gülümsemesi tam da hatırladığı gibiydi. Temkinli, dikkatli, hiçbir şekilde kapalı değildi. Açık, mutlu ve hayatında gördüğü en tatlı manzaralardan biriydi.

Kız hafifçe ona doğru eğildi, göğüsleri onun çıplak göğsüne değdi, çenesini daha da geriye eğerek gözlerine bakabildi.

"Sana yatakta kahvaltı hazırlıyordum," diye neşeyle haber verdi.

Omzunun üzerinden bakınca, gerçekten de yemeği hazırlarken onu rahatsız ettiğini gördü.

Onun niyetini anlayan ve daha önceki hayal kırıklığının kendisine yönelik olmadığını kavrayan Nate, ne yapacağını bilemedi. Nate ne yapacağını bilemeyen türden bir adam değildi ve bu durumdan hoşlanmamıştı.

Hiçbir kadın ona yatakta kahvaltı hazırlamamıştı. Hiçbir kadın ona kahvaltı bile hazırlamamıştı. Sevgililerinden hiçbiri onun için bir şey yapmamış, ona hediye vermemiş, bir şişe şarap getirmiş ya da akşam yemeği hazırlamamıştı. Onun akşam yemeği, hediye, hatta tatil satın almasından mutlu oluyorlardı, ama hayatındaki kadınlar bakılmaya, şımartılmaya alışkındı. Nate bu oyunu oynamıştı, çünkü oynamazsa, kadınlar sızlanmaya ve talepkar olmaya başlıyorlardı. Bunun hayatı çok daha huzurlu hale getirdiğini ve ayrıca bunu karşılayabileceğini öğrenmişti.

Bu tamamen yeni bir deneyimdi. Lily onun şaşkınlığını fark etmemiş gibiydi.

"Ancak başladığımda ne yapacağımı bilemedim. Yemeğin hakkında asla yorum yapmazsın, neyi sevdiğini söylemezsin. Sadece... *yersin*." Gülümsemesi hiç bozulmamıştı, hatta sesi neredeyse alaycı geliyordu. Ondan nazikçe uzaklaştı ve kolunu tezgâhtaki yiyeceklere doğru uzattı. "En iyisi domuz pastırması, yumurta ve tost olacağına karar verdim. Herkes domuz pastırması, yumurta ve tost sever. Sonra fark ettim ki, yumurtayı nasıl sevdiğini bile bilmiyorum!"

Bunu komik bulup hafifçe güldü ve ona geri döndü, tekrar rahatça kollarını beline doladı ve tüm vücudunu onun sıkı göğsüne yasladı.

"Biliyor musun, seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum ama aslında seni sadece birkaç haftadır tanıyorum. Komik değil mi?" Omuzlarını düşürdü ve başını geriye eğerek olağanüstü gözleriyle ona baktı. Gözleri o kadar berrak, o kadar derin ve o kadar açıktı ki Nate kendini onların içinde kaybolmuş hissetti.

Gözlerinde, ruh halinde, Lily'de kayboldu. O kadar kayboldu ki, cevap veremedi.

"Peki," diye fısıldadı, "yumurtalarını nasıl seversin?"

Onun sorusu, onu sessizce onu düşünmekten alıkoydu.

Sanki onun cevabı onun için dünyadaki her şey demekmiş gibi konuşuyordu.

Nate, vücudu gergin bir şekilde, ona dikkatle baktı, onun yeni tavrından duyduğu rahatlamaya mı yoksa bunun arkasında sakladığı şeyden duyduğu endişeye mi kapılacağını bilemiyordu.

"Nasıl pişirirsen pişir, ben severim," diye cevapladı, kesin bir şey söylemeden.

Gözlerinde, onun anlayamadığı bir şey parladı, garip bir şekilde kararlılığa benzeyen bir şey ve kolları onun belini daha sıkı sardı.

"Çırpılmış mı?" diye sordu.

"Olur," diye cevapladı Nate.

Kadının gülümsemesi geri geldi. "Kızartılmış nasıl? Çırpılmıştan daha mı çok seversin?"

"İkisi de olur," diye cevapladı.

"Haşlanmış?"

"Olur."

Bunun üzerine gözleri parladı, başını salladı ve güldü, tüm vücudu titriyordu. Bir anlığına alnını onun göğsüne dayadı, tuhaf bir eğlence anına kapıldı, sonra başını geriye attı, neredeyse çenesine çarpacaktı. Ellerini onun yüzünün iki yanına koydu, yüzünü kendine doğru çekti ve hala dudaklarında gülümsemeyle onu kısa bir öpücükle daha da şaşırttı.

Yeniden bir araya geldiklerinden beri yatak dışında kendi isteğiyle ona dokunmamıştı.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandı, açıkça bir cevap istemeden, çok yumuşak bir sesle devam etti. "Yumurtayı en çok nasıl seversin, Nate? Lütfen söyle bana."

Bu önemsiz bilgi onun için gerçekten önemliydi, bu yüzden Nate içini çekip cevap verdi: "Haşlanmış."

Her iki eli de sanki Amerikan futbolu maçında gol atmış gibi havaya kalktı. Bu hareketle sırtı kavis çizdi ve göğsünü ona daha da yaklaştırdı.

"Başardım!" diye mutlu ve yüksek sesle bağırdı, yüzü zaferle parlıyordu ve Nate bu manzarayı görünce sabahının kırılğan kenarının kaybolduğunu hissetti. Bir saniye sonra yüzü dramatik bir şekilde düştü ve "Oh hayır!" diye bağırdı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yumurtayı nasıl haşlayacağımı bilmiyorum."

O anda Nate gülmeye başladı, tüm gerginliği kayboldu, gerginliği yumuşadı ve kızın elleri boynunun iki yanına düşerken, Nate onu kollarının arasına sıkıca aldı. Kız eğilip onu tekrar öptü.

"Korkma," dedi, ondan uzaklaşıp, işine odaklanarak tezgaha doğru döndü. "Bir keresinde bir yemek programında birinin bunu yaptığını görmüştüm. Sanırım suyu bir tür santrifüj gibi bir şeyin içine döküp, içine yumurtayı kırmak gerekiyor. Bir yolunu bulurum."

Bunun üzerine, meşgul olmaya başladı ve ekmek poşetini açtı.

Nate, rahatladığını belli etmek için kendine bir an izin verdi. Buna izin verdi çünkü Lily sırtını ona dönmüş olduğu için bunu göremezdi. O kadar mutlu görünüyordu ki, eski Lily'ye o kadar benziyordu ki, Nate bunu keyfini çıkarmak için zaman istedi. Elini uzattı ve onu tekrar kollarına çekti, yüzünü boynunun yanındaki saçlarına gömdü.

Nate pek sık umut hissetmezdi, bu yüzden umut hissettiğinde bunun çok değerli bir şey olduğunu bilirdi.

Ve o anda, umut hissetti.

Sonsuza dek sürececek bir umut değildi. Böyle bir umudun var olmadığını biliyordu. Ama şimdilik bir umuttu.

"Nate?" Kız, onun yüzünü görmek için hafifçe uzaklaşıyordu ama kollarından çıkmak istemiyordu. "Bir sorun mu var?"

Başını kaldırıp kızın burnuna öptü. "Yok bir şey."

Yine, gözlerinde bir şey parladı ama Nate ona istediği cevabı vermediğinde normalde yaptığı gibi yüzünü kapatmak yerine

, ona yaslandı. Dış irisindeki gece mavisi rengi, göz bebeğine doğru kaymıştı.

"Kahvaltı işini hallettik, şimdi bana günaydın öpücüğü verir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesi çekingen ama gözleri davetkârdı.

Bu eski Lily değildi. Yeni Lily bile değildi. Bu tamamen bilinmeyen bir Lily'di.

Daha önce hiç öpücük istememişti ve Nate'in iki kez sorulmasına gerek yoktu.

Fazire ve Victor aynı anda mutfığa geldiler ve hoş bir şekilde ısınmaya başlayan günaydın öpücüğünü böldüler.

"Üzgünüm, üzgünüm... sonra geliriz." Nate isteksizce Lily'nin dudaklarından ayrılıp iki adama bakınca Victor geri çekildi.

"Ben geri gelmeyeceğim!" Fazire, az önce böldüğü sahneyi açıkça görmezden gelerek, ayaklarını yere vurarak homurdandı. "Hemen kahveye ihtiyacım var."

Lily, Nate'den uzaklaşıp arkadaşına yaklaştı.

"Fazire!" Fazire'nin yanaklarını tuttu ve başını kendine doğru çekerek aşağı eğdi ve tepesine öptü. "Nate yumurtalarını *haşlanmış* sever," sanki gizemli makineyi ilk çözen kişiymiş gibi bunu arkadaşına söyledi.

Serbest bırakıldıktan sonra Fazire, Lily'ye, Nate'e ve tekrar Lily'ye baktı. Haberlere ilgisizliğini omuz silkerek gösterdi ve kahve makinesine doğru yürüdü.

Nate, kalçasını tezgaha dayadı ve pijamaları ve sabahlığıyla içeri giren babasına başını salladı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Fazire, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak. Kahve makinesini havada tutuyor ve Nate'e öfkeyle bakarak suçlunun Nate olduğuna karar veriyordu.

"Ben yaptım," diye cevapladı Lily, ızgara tavasına domuz pastırmasını dizmekle meşgul. Lily'nin itirafına rağmen, Fazire öfkesinden vazgeçmedi.

"Su gibi görünüyor," diye suçladı Fazire, öfkeli bakışlarını ona çevirerek.

"Su gibi görünmüyor. Sen çiğneyemiyorsun diye, Fazire, bu onun iyi olmadığı anlamına gelmez." Başını salladı ve

omzunun üzerinden, gösteriyi izlemek için mutfak masasına oturmaya karar veren Victor'a baktı. "Fazire sert kahveyi sever."

"Anladım," dedi Victor.

Lily, Victor'a şaşırtıcı derecede parlak bir gülümseme attı ve işine geri döndü. Ona sırtını dönmüş olmasına rağmen, Victor bir an donakalmış bir hayranlıkla ona baktı, sonra gözleri Nate'e kaydı.

Sonra Nate'in babası gülümsedi ve yavaşça oğluna göz kırptı.

O akşam, Victor ve Laura gittikten sonra, Fazire odasına çekilmiş, Nate ise Tash'ı uyutmadan önce onun kitap okumasını dinlemişti. Nate, Lily'yi aramaya gitmişti.

Lily, güneş odasında, yumuşak bej kenarlı parlak mavi minderli yeni bir hasır koltukta oturmuş, bacaklarını altına kıvrımış, başını eğmiş, kitap okuyordu. Bayan Gunderson, yanında sıkı bir kedi pozisyonunda uyuyordu.

Nate'in parası ve Lily'nin seçimleri sayesinde, odadaki her şey çok daha kaliteli ve çok daha şık hale gelmişti. Mobilyalar, kalın, koyu renkli sazlardan dokunmuş, dolgun hasırdan yapılmıştı. Pencereler, ahşap çerçeveli, çift camlı, parlak camlarla değiştirilmişti. Duvarlar temiz keten renginde yeniden boyanmış ve odanın etrafına büyük saksı palmiyeleri çekici bir şekilde yerleştirilmişti. Dışarısı gri bir gündü, ama odada, salonun yanındaki hasır masaların üzerinde ve karşısındaki iki sandalyenin arasında, bej renkli, şişkin tabanlı ve net gölgeli lambalardan yumuşak bir ışık yayılıyordu. Düzenlemenin ortasında, cam kapaklı, kare şeklinde bir hasır masa duruyordu ve üzerinde irislerle dolu büyük bir kristal küre vazo vardı.

Nate, Lily'nin kedisiyle huzur içinde oturup kitap okuduğunu görünce bir tatmin duygusu hissetti. Burası Lily'nin olması gereken türden bir odaydı, pahalı ve zarif, ve Lily'nin yapması gereken türden bir şeydi, kitap okumak ve dinlenmek, herkesin işini yapmak için koşturmak değil.

Nate onu bir süre izlerken, Lily onun varlığını hissetti, başını kaldırdı ve kitaba konsantre olan yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Tash uyuyor mu?" diye sordu.

Nate, onun bu basit sorusuyla içinde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. Önemli bir şey değildi. Derin bir anlamı yoktu. Sadece bir anne, babaya çocuğunun uyuyup uyumadığını soruyordu.

Yine de Nate için bu, ona şimdiye kadar sorulan en samimi soruydu.

"Evet," diye cevapladı.

Lily kitabına yer imini koydu ve kenara bıraktı, ama kalkmadı.

kalk

mad "Sana kitap okumayı çok seviyor. Bence bu, onun gününün en önemli anı."

l. Nate sözlü bir yanıt vermedi, ama göğsünde yayılan o şey göğsünde yayılan şey, onun sözlerini duyunca daha da gevşedi.

Sonunda konuştu. "Okumanızı bölmek istemem." Kadın, sorun olmadığını belirtmek için başını salladı ve Nate devam etti, "Yarın sabah, işlemleri başlatmak için Nüfus Dairesi'nde randevumuz olduğunu size söylemek istiyordum..."

Cümlesini bitiremedi, çünkü Lily aniden salondan fırlayarak kısa mesafeyi aşp kendini ona attı ve onu geriye doğru savurdu. Bayan Gunderson, onun hızlı hareketine öfkeli bir kedi miyavlamasıyla uçtu.

Lily kollarını onun omuzlarına doladı ve küçük bir sıçrayışla bacaklarını onun kalçalarına doladı ve o da refleks olarak ellerini onun poposunun altına koyarak onu kendine sabit tuttu.

Yanağını onun yanağına bastırarak onu sıkıca sarıyordu. "Bu ne?" diye kulağına fısıldadı.

Kız başını geriye attı ve ona baktı, gözleri parlıyordu ve gözlerinin alt kenarlarında gözyaşları parıldıyordu.

"Alistair'in konferans odasında benimle evleneceğini söylemiştin, ama sonra bu konuda bir daha hiçbir şey söylemedin. İki ay demiştin. Neredeyse bir ay oldu bile!" O heyecanla konuşmaya devam ederken, onun bu yoğun tepkisine cevap verecek fırsatı olmadı. "Yarın bir tarih belirleyeceğiz, değil mi?" diye sordu ve o, onun son derece olumlu tepkisinden memnun olarak başını salladı.

Ona yaslandı ve yine yanağını onun yanağına dayadı.

"Yapacak çok işim var! Bir gelinlik bulmam lazım, Tash'ın da bir gelinliğe ihtiyacı var. Davetiyeleri de hazırlamalıyız." Başını geriye attı ve

ona tekrar baktı, gözyaşlarının izi kalmamıştı, gözleri parlıyor ve dans ediyordu. "Küçük bir düşün mü? Nüfus dairesinde mi?"

Onun sorusuna, adam yine başını salladı ve kız yumuşak bir hareketle bacaklarını adamın kalçalarından çekti ve adam onu bıraktı. Kız heyecanla konuşmaya devam ederken, odanın içinde dolaşp lambaları kapatmasını izledi.

"Fazire'nin giyecek bir şeye ihtiyacı olacak ve sonra çiçekler var. Sanırım şakayık. Annem şakayıkları severdi. Indiana eyaletinin çiçeği, biliyor muydun?" Soruyu sorarken ona bakmadı, cevap bekledi de.

"Bir fotoğrafçıya ihtiyacımız olacak. On yedi saat boyunca poz verdiren Nazi fotoğrafçılardan istemiyorum. Eğlenceli bir gün olmalı. Fotoğraf çektiirmekle tüm zamanımızı harcamamalıyız, içip yemeliyiz. Ne dersin?"

O cevap veremedi, ikinci lambayı kapattıktan sonra durdu ve birden dikleşti.

"Biliyorum! Fazire fotoğrafları çekebilir!" Heyecanla ellerini çırttı ve Nate, ilk ve tek randevularında motosiklet sürmesine izin verdiğinde de aynı şeyi yaptığını hatırladı. Bu manzara, göğsünü daha önce hiç hissetmediği bir şekilde genişletti. Sıcak ve hoştu. Ve bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Bunun, hayatında hiç hissetmediği iki şey olan mutluluk ve güveni müjdelediğini bilmiyordu.

Odaya bile girmemişti, hala kapının eşiğinde duruyordu. Kapı pervazına yaslandı ve onu izlemeye devam etti.

O pozisyonunda çok uzun süre kalmadı. Lily ona doğru yürüdü, elini tuttu ve onu odadan çıkarıp oturma odasından geçerek merdivenlerden yukarı, yatak odalarına götürdü. Bu sırada sürekli konuştu ve planlar yaptı.

Ona dans etmek isteyip istemediğini sordu, cevabını beklemeden dans edilmesi gerektiğine karar verdi.

Sabahlık giymek isteyip istemediğini sordu, cevabını beklemeden bunun kayıt bürosu için çok resmi olduğuna karar verdi.

Konuşma yapmak isteyip istemediğini sordu, sonra konuşma *olması gerektiğine* karar verdi.
konuşma olması gerektiğine karar verdi.

Yatak odasında, kapıyı kapattıktan sonra, kollarının arasına döndü.

"Bana bırak. Her şeyi hallederim. Laura ve Maxie'yi çağırırım, hemen hallederiz." İşaret parmağını onun göğsüne bastırdı. "Sen sadece balayı için sorumluluk al. Yapabilir misin?"

Kollarını sıkıca sararak, parıldayan yüzüne gülümsedi.

"Sanırım bunu başarabilirim."

Yüzünü ona doğru kaldırdı ve gülümsedi.

Üç gün sonra, Nate yeni Bristol ofisinde bir toplantıdaydı, iki transfer edilen çalışanı önündeki sandalyelerde talimatlarını bekliyorlardı ki, telefonun zili çaldı.

Toplantıdayken, telefonunun zili asla çalmazdı. Asla.

Nate acımasız bir patron değildi ama talepkardı. Çalışanlarından çok ve akıllıca çalışmasını, hırslı ama açgözlü ve arkadan bıçaklayan olmamalarını, iyi fikirler ve yapıcı eleştirilerle açık sözlü olmalarını bekliyordu. Bunlar için onları ödüllendiriyordu. Bunları ne kadar çok ve iyi gösterirlerse, ödülleri de o kadar büyük oluyordu.

Bunları gösteremedikleri takdirde, işten çıkarılırlardı.

Ancak Nate, çalışanlarıyla dostane ilişkiler kurmazdı. Onları içki içmeye götürmezdi. Noel hediyeleri almazdı, ancak cömert Noel ikramiyeleri verirdi. Kişisel hayatını ofisteki veya ofis dışındaki hiç kimseyle paylaşmazdı. Yöneticileri ve çalışanları arasında da bu tür davranışları teşvik etmezdi. İşin iş olarak yapılmasını, başarıyı ve mutlak profesyonelliği beklerdi ve örnek olarak öncülük ederdi.

O, kurumsal bir ailenin şefkatli bir babası değildi.

O, her gün olağanüstü sonuçlar elde eden, çok sıkı yönetilen bir kurumsal ordunun saygı duyulan, mesafeli komutanıydı.

Toplantı sırasında acil bir durum olmadıkça asla rahatsız edilmemesi gerektiği onun emriydi. Onun tüm emirleri gibi bu emir de

her zaman sıkı bir şekilde uygulanıyordu.

Bu nedenle, telefon çaldığında, iki çalışanı da şaşkınlıkla sıçradı.

Nate telefondaki bir düğmeye bastı. "Evet?"

Sekreteri Jennifer, Lily aradığında *her* zaman doğrudan ona bağlanması gerektiği yönündeki emrine uyarak, interkomdan "Bayan Jacobs arıyor" dedi.

Nate iki çalışanına bakmadı bile (bakmış olsaydı, şaşkınlıkla gözlerinin büyüdüğünü görürdü). Sadece telefonu kaldırdı.

Lily, oturma odasındaki mobilyalarının götürülmesinden şikayet etmek için onu bir kez aramıştı.

Tash ise okuldan eve döndüğünde her gün onu arayarak, önemli olabileceğini düşündüğü her küçük haberi anlatırdı, ki bu da neredeyse gününün her saniyesini kapsıyordu. Nate kızının aramalarını iple çekiyordu. Natasha konuşkan ama zeki, inanılmaz derecede zeki bir kızdı. Çok sayıda kelimeyi kullanabiliyordu ve bunları sık sık ve iyi kullanıyordu, üç katı yaşında olan insanlardan çok daha iyi. Tash'in ileri düzeyde olduğu açıktı ve Nate onun için özel okullar araştırmaya başlamıştı, bu konuyu Lily ile konuşması gerektiğini düşünüyordu.

Nate, Tash'ın aramalarının düzenli bir programa göre geleceğini çabucak öğrenmişti ve Jennifer'dan o saat için ajandasını istisnasız olarak boşaltmasını istemişti.

Ama Lily sadece bir kez aramıştı. Taşınacak başka mobilya kalmamıştı ve işin çoğu o hafta içinde tamamlanacaktı. Lily'nin neden arayacağını bilmiyordu ve bunun iyi bir haber olmadığını düşünüyordu.

"Lily," diye selamladı.

"Merhaba! Meşgul müsün?" diye cevapladı Lily neşeyle, neşeli sesi Nate'i şaşırttı.

Nate meşguldü. Nate her zaman

meşguldü. "Hayır," diye cevapladı.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra kadın, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sanki her gün yaptığı gibi, sadece sohbet etmek için arıyormuş gibi konuşuyordu.

O, sandalyesine yaslandı, Yeni Lily'nin bu son gelişmesinden şaşkına dönmüş ve onun niyetini merak etmeye başlamıştı.

Gözleri, normalde soğuk ve kayıtsız patronlarının, hiç tanımadıkları "Bayan Jacobs" ile yaptığı bu alışılmadık konuşmayı dinlememeye (beceriksizce) çalışan iki çalışanın üzerinden kaydı.

Onları görmezden geldi.

"Çalışıyorum," diye cevapladı Nate.

Kadın kaygısız bir kahkaha attı ve "Tabii ki" dedi. "Lily, bir şey mi var...?"

Kadın onu keserek, "Tash yakında okul tatiline girecek ve bence bir aile gezisi planlamalıyız," dedi.

Nate, onun beklenmedik sözleri karşısında donakaldı.

Victor ve Laura ile aile tatilleri yapmıştı ama Victor sürekli çalıştığı için bu tatiller çok seyrek oluyordu. Bu tatillerde Jeff, Nate'i kendine özgü yöntemleriyle eziyet etmek için her fırsatı değerlendirirken, Danielle de tamamen farklı yöntemlerle Nate'i eziyet etmek için fırsat kolluyordu.

Nate'in aile tatilleriyle ilgili güzel anıları yoktu.

Öte yandan, Nate'in çok az sayıda güzel anısı vardı ve bunların çoğu sekiz yıl önceki iki hafta ile son üç yıl ile ilgiliydi.

Bunun hiçbirini bilmeyen Lily, "Disneyland Paris'i düşünüyorum. Tash uzun zamandır oraya gitmek istiyor ve ben hiç..." diye devam etti. Aniden durdu ve sonra hızla devam etti, yıllar boyunca Natasha ile onun haberi olmadan yaptıklarını örtbas etmeye çalışıyordu. Bu sözlerin Nate'i sinirlendireceğini biliyordu. "Her neyse, hepimiz birkaç günlüğüne gideceğiz ve sonra Fazire Tash'ı parka götürebilir ve belki sen ve ben Paris'e bir günlüğüne ya da birkaç günlüğüne, sadece ikimiz gidebiliriz. Ben hiç Paris'e gitmedim."

Nate, samimi bir çift kaçamağı da içeren bu klişeleşmiş aile tatili önerisine sessiz kaldı.

Lily de sessiz kaldı.

Lily'nin sessizliği bekleyiş doluydu.

Nate'inki ise şaşkınlıktan
ve memnuniyetten
kaynaklanıyordu.

Sonunda sessizliği bozdu. "Ee, ne dersin?"

"Jennifer'a ayarlamasını söyleyeceğim," diye
cevapladı Nate.

"Yippeel!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Nate telefonu
kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı ve onun gizlemeye çalışmadığı
sevincini duyunca dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Nate, iki çalışanının da onun sevincini duyduğundan nispeten emindi.
Özellikle de birbirlerine anlamlı bakışlar attılar ve onun şimdiye kadar hiç
görülmemiş gülümsemesini *kesinlikle* gördüler.

"Kapatmam gerek," dedi Nate, gülümsemesi kaybolmuş ve iki
çalışanına da soğuk bir bakış atmıştı, bu da onların yüzlerindeki tüm
spekülasyonları anında silip süpürmüştü.

"Oh, tamam." Kadının sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve Nate
yine göğsünde o garip, rahatlatıcı hissi hissetti. "Bu akşam ne zaman eve
geleceksin?"

"Her zamanki saatte."

"Oh, tamam," diye tekrarladı, sonra tereddüt etti, sonra derin bir
nefes aldı ve Nate yanılmıyorsa, anlamlı bir şekilde, "Hoşça kal" dedi.

"Görüşürüz."

Kızın telefonu kapatmasını bekledi. Kız
kapatmadı. "Lily?"

"Nate."

"Kapat," diye emretti. "*Sen*
kapat," diye karşılık verdi.

Gözleri tekrar çalışanlarına kaydı ve içlerinden biri başını eğip kucağına
bakarken, diğeri yana bakıyordu ve dudakları titriyordu.

"Lily, ofisimde iki çalışanım var."

"Oh!" diye haykırdı. "Meşgulseniz neden telefonuma cevap verdiniz?"

"Geçmişte yeterince aramanı kaçırdım. Bir daha kaçırmayacağım," diye
yanıtladı ve sesindeki sertlik, onlara çok daha tanıdık gelen bir ses tonuydu,
iki çalışanın yüzleri anında ifadesizleşti.

Lily'nin sesi sıcak ve yumuşaktı. "Nate."

Lily'nin o ses tonuyla adını söylemesi onu derinden etkiledi.

"Gitmem gerek," diye tekrarladı, bu sefer sesinde isteksizliği belli oluyordu.

"Hoşça kal," dedi, o tek kelime tatlı ve samimi bir tondaydı, Nate sanki fiziksel bir dokunuşmuş gibi hissetti ve göğsündeki o şey biraz daha gevşedi.

İki hafta sonu sonra, bir cumartesi öğleden sonra, sürprizlerle dolu bir ayın en anlamlı anı yaşandı.

Nate ve Victor, Nate'in bahçe katındaki yeni çalışma odasında bazı işleri halletmişlerdi. Baba ve oğul diğerlerini aramaya çıktılar ve onları en üst kattaki Lily'nin ofisinde buldular.

Ev tamamlanmıştı, işçiler ve dekoratörler gitmiş, mobilyalar ve ev aletleri yenilenmişti ve artık Nate'in Lily ve Natasha için uygun bir ev olduğunu düşündüğü bir yer haline gelmişti. Ailesi için önemli ve kaliteli bir ev. Onlara sağladığı bir ev. Hak ettikleri türden bir ev. Ölene kadar çalışarak onlara her zaman sahip olmalarını sağlayacağı türden bir ev.

Mortgage artık ödenmişti ve Lily evin tam sahibi olmuştu.

Mobilyalar ve aksesuarlar en kaliteli olanlardı ve ona bir şey olsa bile, Lily onlarca yıl boyunca bunları değiştirmek zorunda kalmayacaktı.

Lily, hem zarif hem de sıra dışı olan kendine özgü tarzıyla buraya damgasını vurmuştu. Sessiz renkler, cesur, klasik ve zarif mobilyalarla birleşmiş, eskitilmiş kır evi tarzı antikalarla eşleştirilmişti. Duvarlar ve çoğu yüzey, Fazire ve annesinin çerçevesi aile fotoğrafları ve Indiana'daki evinin fotoğraflarıyla süslenmişti.

Lily, ofisini yumurta kabuğu beyazı renkte, çim yeşili döşemeli mobilyalarla, leylak ve güneş sarısı renkli yastıklar ve aksesuarlarla dekore etmişti.

Genelde düzenli olan oda, sayfaları yırtılmış ve her yere dağılmış açık dergiler ve kataloglarla kaplıydı. Ayrıca, zeminde ve çeşitli yüzeylerde yırtık ve yıpranmış kumaş parçaları vardı.

Fazire her zamanki koltuğunda uzanıyordu ve nedense, kısmen patlıcan renginde devasa bir tafta parçasıyla örtülmüştü. Fazire'nin kumaşıyla neredeyse aynı renkte bir türban takan Maxine, öğleden sonraki planlama toplantısının bir parçası değil, kendi tuhaf kıyafetinin bir parçası olarak Lily'nin beyaz, ince ayaklı masasında oturmuş, Lily'nin dizüstü bilgisayarında fotoğrafları tek tek tıklıyordu. Laura, Lily'nin şezlongunda uzanmış, kucağında davetiyelerden oluşan devasa bir kitap açmıştı.

"Mor olmaz," diye karar verdi Lily, Victor kapıyı açarken Nate kapıda durup manzarayı izledi.

"Mor olmalı!" diye bağırdı Maxine, sanki tartıştıkları şey mor olmazsa kesinlikle *ölecekmiş* gibi bir tonla.

"Katılıyorum," dedi Fazire pompalı bir şekilde. "Mor olmaz," diye tekrarladı Lily.

"Pembe!" diye bağırdı Tash, konuşmanın üstüne.

Lily yerde dizlerinin üzerinde duruyordu, poposu altına kıvrılmış baldırlarının üzerindeydi. Önünde dört dergi açıktı ve gökkuşağının tüm renklerinde kumaş parçaları dergilerin etrafına ve arasına dizilmişti.

Tash, Lily'nin arkasında duruyordu, vücudu annesinin sırtına yaslanmış ve kolları Lily'nin boynuna dolanmıştı. Lily, Tash'ın dirseklerini hafifçe tutarak kızını kendine yakın tutuyordu.

"Pembe olmaz, bebeğim," dedi Lily yumuşak bir sesle, sonra başını eğip Natasha'nın bileğinin hemen üstüne bir öpücük kondurdu. Bu manzarayı gören Nate, içinden bir sıcaklık yayıldığını hissetti, bu sıcaklık karnından başlayıp yukarı doğru yayılıyordu.

"Gri. Güzel, yumuşak, güvercin grisi," diye önerdi Laura. "Kimse gri kullanmaz."

"Neden bahsediyorsunuz?" Victor, Laura'nın yanına, Lily'nin yeşil şezlonguna oturdu.

"Düğün renkleri," diye cevapladı Maxine. "Fazire ve ben mor konusunda anlaştık. Birden fazla oy alan tek renk bu."

"Mor, Lily'ye pek yakışmaz, Maxine," diye araya girdi Laura.

"Güvercin grisi *kesinlikle* Lily'ye yakışmaz," diye kesin bir şekilde belirtti Fazire.

Nate kapı pervazına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve belirsiz bir memnuniyet duygusuyla ortamı gözlemledi.

Lily gözlerini ona çevirdi, sonra onun kapı pervazına yaslanmış olduğu yere indirdi ve tekrar yüzüne çevirdi. Sonra, Lily gözlerini kaçırmadan önce ağzının köşelerinde gizli, samimi bir gülümseme belirlediğini gördüğünde donakaldı.

"Bu *Lily'nin* düğünü. Rengi o seçmeli," dedi Victor mantıklı bir şekilde.

"Lily, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Nate tartışmaya müdahale etti ve onun gülümsemesine dair merakını gidermeye karar verdi. Gülümsemesinin ardındaki cevabı çok merak ediyordu, düğün renklerinin ne olacağına karar verilmesini beklemek yerine, ki bu cevap onu hiç ilgilendirmiyordu.

Herkes ona dönüp baktı, ama Lily tereddüt etmeden Natasha'nın kolunu tekrar öptü, kızlarından nazikçe ayrıldı, ayağa kalktı ve onu odadan, koridordan geçip yeni tamamlanan yatak odalarına kadar takip etti.

Odasını zengin indigo, keskin kırmızı ve koyu mor renklerle dekore etmişti, bir şekilde hem rahat bir erkeklik hem de yumuşak bir kadınlık hissi yaratmayı başarmıştı, Lily'nin ikisi için birlikte ve ayrı ayrı yaratabildiği evlerinin bir köşesi.

O kapıyı kapattığında, Lily kollarıyla onun beline sarıldı ve ağırlığını gövdesine yasladı, bu son birkaç haftadır edindiği bir alışkanlıktı. Aslında, onun yanındayken sık sık yaptığı bir şeydi.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordu, başını geriye eğmiş, yüzünde hala o tuhaf, bilmiş gülümsemeyle.

Adam bir kolunu Lily'nin omzuna attı, diğer eliyle çenesini kavradı ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı.

Yeni Lily, gördüğü kadarıyla, yerine sağlam bir şekilde yerleşmişti. O, tatlı Lily'si, çanta hırsızından kurtardığı Lily, olgun ama kaybolmamış ya da kırılmamış Lily ve tamamen başka bir şeyin karışımıydı. Neşeli, eğlenceli, alaycı, sevgi dolu ve rahattı. Aynı zamanda farklı, çekici ve gizemli bir yanı da vardı, sanki bir sırrı varmış gibi, ama kötü bir sır değil.

Lezzetli bir sır.

Akşamları ofisinde, Nate'in ona aldığı dizüstü bilgisayarla yazmaya ya da defterlere el yazısıyla yazmaya başlamıştı.

Natasha onunla oturup kulaklıklarını takarak yeni düz ekran televizyonu izliyordu ya da Tash, Nate oradayken onun çalışma odasına oturup düz ekran televizyonunu izliyor ve kulaklıklarını takıyordu. Fazire, Lily'nin ofisindeyken sık sık onlara katılırdı, Fazire Lily'nin çim yeşili koltuğuna oturur, ayaklarını pufun üzerine koyar ve kitaplarından birini okurdu (ancak Fazire, Nate'in çalışma odasında Tash'e katılmazdı).

Lily ayrıca Nate'i her gün olmasa da haftada birkaç kez düzenli olarak ofisinden aramaya başlamıştı.

Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve pek bir şey bilmek de istemiyordu. Akşam yemeğinde ne istediğini sorardı (hiçbir zaman bir tercihi olmazdı, yemek yemekti). Ne zaman eve geleceğini sorardı (her akşam aynı saatte eve gelirdi, her seferinde beş dakika erken hariç). O anda ne yaptığını (her zaman çalışıyordu). O gece Çin yemeği sipariş etmek isteyip istemediğini (yine, yemek yemekti). Düğünlerinde servis edilen Wellington usulü dana eti hakkında ne düşündüğünü (o sadece Lily'nin yasal olarak kendisine bağlı olmasını önemsiyordu, ondan sonra ne yediklerini umursamıyordu).

Onun cevaplarını pek umursamadığı açıktı, hatta çoğu zaman cevap vermediği için cevap talep etmiyordu bile. Aksine, sanki sadece konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki gün içinde onunla kısa bir bağlantı kurmak istiyormuş ve bu bağlantının hiçbir koşulu yokmuş gibi. Konuşmalarında hiçbir yük yoktu. Verebileceği yanlışı bir cevap yoktu. Bu sadece onun bir bağlantı kurma şekliydi, herhangi bir bağlantı.

Kadın her aradığında, adam ofisinde bulunan herkesi keskin bir baş hareketiyle uğurluyor, sandalyesini pencereye çeviriyor, arkasına yaslanıyor ve ayak bileğini dizine koyuyordu. Sonra kadının konuşmasına izin veriyordu, tıpkı kızları aradığında yaptığı gibi.

Lily aradığında, bu da ofiste kesilemez bir şey olarak biliniyordu.

İstisnasız.

Ve Tash yataklara düştükten sonraki son iki hafta içinde, Lily üç kez Nate'ten onunla bara gitmesini istedi.

Sessizce deniz kenarındaki patikadan onun mahallesindeki bara doğru yürüdüler. Orada, deniz kenarında oturdular, Nate votka ve buz içti, Lily

bir kadeh beyaz şarap içti. Sonunda, ona yaslanıp başını omzuna dayadı, Nate kolunu ona doladı ve birlikte denizi seyrettiler.

Lily, Nate'e derinlemesine sorular sormadı. Onun geçmişiyile ilgili ayrıntıları öğrenmek istemedi. Sık sık, düşünceleri onu iç geçirmeye zorluyordu ama Nate ona bu konuda hiçbir şey sormadı ve Lily de hiçbir açıklama yapmadı. Diğer zamanlarda ise sessizliği bozup ona ailesinden, babasından, annesinden, büyükannesinden ve eski kireçtaşı evinden bahsetti. Bu hikayeler tatlı ve komik olabilirdi ama her zaman Lily'nin kederiyle renklendirilmişti.

Birkaç içkiden sonra, yavaşça eve yürürlerdi, acele etmeden, el ele tutuşarak, ve o Lily'yi yatağa götürür ve ona daha da yavaşça sevişirdi.

O üç geceden sonra, Nate hatırlayabildiği en dinlendirici uykuları uyuduğunu fark etti ve hayatının her gecesini hatırlayabiliyordu.

Bir keresinde, ertesi günkü toplantıdan önce ayrıntılı notlar alması gereken bir işi olduğunda, Somerset'e geldiğinden beri ilk kez Lily'den Tash'ın ona kitap okumasını isteyerek, çalışmasını bitirebilmek için çalışma odasında geç saatlere kadar kalmıştı.

Sabahın erken saatlerinde Lily aşağı inip kapısını çaldı. Onu içeri çağırdığında, Lily zıplayarak masasının kenarına oturdu ve ne yaptığını ve işinin ne olduğunu sorarak tatlı ve tuhaf bir sorguya başladı.

Sakin ama pek bilgilendirici olmayan bir şekilde cevap verdi. Yapacak işi vardı, saat geç olmuştu, işini bitirip yatakta ona katılmak istiyordu ve onun birkaç saat sonra dükkanda olması gerektiğini biliyordu. Kolunun yanında uzanan kadının yumuşak bacak derisini görmezden gelmeye çalışıyordu. Kadın öne eğilip bir belgedeki grafiği göstererek soru sorduğunda, göğüs dekoltesi gözlerinin önüne serildiğinde bunu görmezden gelmeye çalışıyordu. Kadın ona sıcak bakışlarla, başparmağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, zihni açıkça başka bir yerde, daha iyi bir yerdeyken, onun dudaklarının sorularına cevap vermek için kısa kelimeler oluşturmasını izlerken, bunu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Sonunda, kıkırdadı, ellerini havaya kaldırdı ve bir an tavana baktı. Sonra masanın kenarından atladı,

bileklerini tutup onu kucağına oturtmak için uzattı.

Orada otururken, gece geç saatlerdeki sorgulamayı hızla sona erdiren son bir dizi soru sordu.

"Bir kız burada nişanlısını baştan çıkarmak için ne yapmalı? Yani, ne kadar açık olmalıyım? Striptiz yapmalı mıyım? Masanda çıplak olarak yuvarlanmalı mıyım?"

Cümlesini bitiremedi, bitiremedi, çünkü onun ağzı sözlerini kesti.

Ve sonunda masanın üzerinde çıplak kaldı ama yuvarlanmasına gerek kalmadı.

Yatak odalarında, yan odada tüm aileleri düğün renklerini konuşurken, Nate'in eli kadının çenesinden kayarak saçlarını kulağının arkasına itti.

"En sevdiğim renk mi?" diye tekrarladı.

"Evet, düğün renklerimizi *sen* seç," dedi alaycı bir tonla.

"Lily, en sevdiğim renk kırmızı," dedi Nate. Kızın gözleri büyüdü ve kahkahaya boğuldu, vücudu Nate'e daha da yaklaştı.

"Drakula'nın düğünü!" diye bağırdı ve Nate, Laura'nın bunu duymamış olmasını umdu, yoksa kalbi patlayacaktı. "Buna bayıldım! Ben siyah giyip kan kırmızısı etekler giyeceğim ve kırmızı güller taşıyacağım, sen de boynuna o haçlardan takıp smokin giyebilirsin. Bütün kasaba bizi konuşur."

Nate, onun çılgın önerisine gülümsedi ve Laura ona daha da yakınlaştı.

"Ben istemem," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

"Ben de." Seksi, anlamlı gülümsemesi kayboldu ve tuhaf sırıtışı geri döndü. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı.

Nedense, onun neşesi ve o gülümsemenin kaybolması, onun merakını azaltmıştı.

Kollarını ona daha sıkı sardı ve çenesinin altını öptü.

Sonra dedi ki, "Hadi ama Nate. Sormak istediğin bir şey mi vardı?"

"Önemli değil." Diğer kolunu da beline doladı, ama şaşırtıcı bir şekilde kız sinirli bir ses çıkardı, geri çekildi ve sonra keskin bir hareketle iki elini göğsüne koyarak onu yatağa doğru itti.

O kıpırdamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kız bir ayağını arkasına koyup tüm ağırlığını kullanarak göğsünü itmeye başladı. O hala kıpırdamadı.

Kadın onun sorusunu görmezden geldi ve kendi kendine, "Boş ver, sen yerinden kıpırdamayacaksın," diye mırıldandı. Sonra itmeyi bıraktı ve onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Onun tuhaf ve açıklanamayan davranışına, adamın sesi gerginleşti ve kadının iki bileğini de yakaladı.

"Lily, ne halt ediyorsun sen?"

Kafasını kaldırdı ve ona doğru eğildi, ses tonunu görmezden geldi ve bileklerini tutmasına izin verdi, ama şimdi göğsünü onun göğsüne baştan çıkarıcı bir şekilde bastırıyordu.

"Seni konuşturuyorum," diye açıkladı neşeli bir gülümsemeyle. "Anlamadım?"

Uyarı yapmadan, başını göğsünün ortasına eğdi ve gömleğinin düğmelerini açmayı başardı. Dilini teninde hissetti ve içini ateş kapladı.

Onu bileklerinden geri çekti. "Lily, Natasha yan odada." Gülümsemesi şeytani bir hal aldı.

"O zaman seni baştan çıkarmadan önce çabuk konuşsan iyi olur." Tekrar eğildi ve dudaklarını onun çenesinin alt kısmına sürttü. O ise gülümsemesini zorla bastırırken vücudunun anında tepki verdiğini hissetti.

"Beni baştan çıkarmak mı?" dedi, sesinde eğlence vardı.

Adamın elleri kadının bileklerinden gevşedi ve kadın bunu iyi bir şekilde kullanarak adamın gömleğini kot pantolonundan çıkardı.

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?" Başını kaldırarak meydan okudu ve gece yarısı, gözlerinin soluk mavisini neredeyse tamamen kaplamıştı.

Elini kadının başının sol tarafındaki saçlarına kaydırdı ve yüzünü kendine doğru eğmek için arkadan nazikçe yumrukladı.

Başını eğdi ve dudaklarına dokunarak yumuşak bir sesle, "Oh evet, sevgilim, bence yapabilirsin," dedi.

Onun gülümsemesini görmekten ziyade hissetti ve bu his onu sardı. onu sardı.

"Bana neden konuşmak istediğini söyle," diye ikna etti, elleri hafifçe sırtındaki deriyi okşayarak.

Onun şakacı tavırlarına karşı koyamadı ve pes etti. "Bana neden gülümsediğini söyle."

Gözleri onunkilerden bir santim bile uzak değildi ve kızın kaşlarını çatarak kafasının karıştığını gördü.

"Gülümsüyorum çünkü az önce seni baştan çıkarabileceğimi itiraf ettin..." diye başladı.

Adam başını salladı ve onu hafifçe öptü, sonra dudaklarını yanağından kulağına kaydırды. "Daha önce, ofisinde, beni kapıda gördüğünde."

Geri çekildi ve ona baktı, işte oradaydı, gözlerindeki o anlamlı bakış, dudaklarında beliren gülümseme.

"O mu?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"O."

Gülümsemesi derinleşti ve, mümkünse, gözleri daha da ısındı ve açıkladı, "Victor beni evine geri götürdükten sonra, polis oradayken merdivenlerden aşağı inerken ilk tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Sanki bir saat önce olmuş gibi hatırlıyordu.

"Evet."

"O zamanlar bir aşk romanındaki kahraman gibi duvara yaslanıyordun ve az önce yine aynısını yaptın. O zaman yaptığını ve ne kadar... nasıl... hatırladım." Bir nedenden dolayı durdu ve tekrar başladı, "Seni romantik bir kahraman gibi duvara yaslanırken gördüğümde, beni fark etmeni ne kadar çok istediğimi. Ve sonra, şey, sen... beni fark ettin."

Onun sözleri, onun neşeli havasını bozdu, sözleri onu sarsmıştı ve o hareketsiz kaldı.

"Anlamadım?" diye sordu.

Ona gülümsedi, gözleri hem çekici hem de dans ediyordu. "Sen tıpkı bir aşk romanındaki kahraman gibisin. Biliyorum, çünkü *yüzlerce* tane okudum. Maxie de okudu, ona sorabilirsin. *Eminim*, o da bana katılır."

O cevap veremedi, kız uzaklaştı, ellerini aralarına koydu ve saymaya başladı.

Onunla ilgili şeyleri.

Midesini sıkıştıran, göğsünü ağrıtan ve boğazını tıkayan şeyler.

Tüm bunları hissederken, aynı zamanda gülmekten patlayacak gibi hissediyordu.

"İlk olarak, sen inanılmaz, *imkansız* derecede yakışıklısın," diye başladı. "Ve çok iyi *eğiliyorsun*."

"İyi *eğiliyorum* mu?" diye sordu inanamadan.

Kız şiddetle başını salladı. "Çok iyi," dedi, sanki iyi eğilmek dürüstlük, doğruluk, diplomasi ve cömertliğin hepsini bir arada barındıran bir özellikmiş gibi. "Ve sen uzunsun, esmersin ve kalçaların dar..."

"Dar ne?" Nate onu kesintiye uğrattı ama Lily onun kesintisini görmezden geldi.

"Ve çok zekisin. Zekadan da öte. Sen dahisin. Ve çalışkansın. Erkeksi ve sert birisin..."

"Lily..."

"Ve sağlam..."

Kendini tutamadı, gülmeye başladı.

Sert mi?

"Lily..." diye onu tekrar kesmeye çalıştı ama o komik listesini saymayı bıraktı ve ellerini onun yüzünün iki yanına koydu ve sonra söylediği şey tüm eğlenceyi kaçırdı.

"Sen benim istediğim her şeysin. On dört yaşındayken hayal ettiğim tam olarak sensin. Tam olarak. Fazile'ye sorabilirsin. Ona ne istediğimi söyledim ve yıllar sonra sen geldin. Ve sen mükemmeldin. Seni gördüğüm anda anladım. Kim olduğunu biliyordum, seni istediğimi biliyordum ve *senin benim olduğunu* biliyordum."

Nate kaskatı kesildi, vücudu hareketsiz kaldı ve başını sallayarak ondan uzaklaştı, aralarına mesafe koydu ve kalkanlarının yükseldiğini hissetti. Onları kendisi yükseltmedi. Otomatik olarak yükseldi.

Yumuşak bir sesle, bir uyarı olarak, ona şöyle dedi: "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun."

Kadın onun geri çekilmesine izin vermedi. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını onun beline dolayarak sıkıca sarıldı.

"Senin kim olduğunu *çok iyi* biliyorum."

O tekrar başını salladı, kesin bir olumsuzlukla, ama kadın konuşmaya devam etti, bu sefer sesi sert ve sözlerinde demir gibi bir keskinlik vardı.

"Sen Nathaniel McAllister'sın. Sen benim sevgilimsin. Sen benim çocuğumun babasısın. Ailene iyi bak. Bizi bir daha asla yoksun bırakmayacaksın ve beni bir daha asla bırakmayacaksın." Kendini ona yasladı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Nate, *sen benimsin. Sen bana aitsin ve ben sana aidim.*"

Onun sözleri onu derinden etkiledi.

Onun hakkında bilgi sahibi olsaydı, sözleri bu kadar ateşli, bu kadar kararlı olmazdı.

Ellerini kızın yüzünün iki yanına koydu.

"Haklısın Lily, seni asla bırakmayacağım ama benim kim olduğumu bilmiyorsun kim olduğumu bilmiyorsun."

Onu sessizce öptü ve sonra yumuşak bir sesle, "Seninkine sahip olabilirsin" dedi.

Sırlar. Onlar umurumda değil. Onları anlatabilirsin ya da saklayabilirsin. Ama Nate, ben senin kim olduğunu biliyorum. En sevdiğin rengi yeni öğrenmiş olabilirim ama bir daha beni incitmene asla izin vermeyeceğini *biliyorum*. Ve bunu daha önce yapmazdın, eğer bunu yapabileceğini düşünseydin." Kararlı olan bakışları yumuşadı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu arada, Jeff eğilmiyor. Kambur duruyor."

Konuyu aniden değiştirip, ses tonunu ateşli bir tondan şakacı bir tona çevirince, Nate alışılmadık bir şekilde konuşmanın gidişatını kaybetti.

"Anlamadım?"

Kötü bir sırıtışla şöyle dedi: "Jeff, kardeşin, senin gibi seksi bir romantik kahraman gibi eğilmiyor. Burun kıvrıran bir okul çocuğu gibi *kambur duruyor*."

Bunun üzerine Nate sonunda gülmeye izin verdi. Gerisini boşverdi. Derinlere gömdü, böylece o öğrendikten sonra, gittikten sonra, onu çıkarıp tadını çıkarabilecekti.

Onu kendine çekerek, başını geriye attı ve onu sıkıca tutarak kahkahalarla güldü.

Nate ve Lily, yan odadaki sakinlerin sessizce onun kahkahasını dinlediklerinden habersizdi. İkisi gülümsedi. Biri kıkırdadı. Sonuncusu ise somurtarak baktı.

Yatak odalarında, Lily'nin ağız Nate'in boynuna yapışırken, Nate gülmeyi bıraktığında, onun tenine sessizce şöyle dedi: "Bilmen gereken başka bir şey var, *ben* de *seni* asla bırakmayacağım."

Nate, onun sözlerinin bir sözden çok bir yemin olduğunu hissetti ve kollarını ona daha sıkı sardı.

Şimdi eve dönüyordu, son sürprizine, onu sona yaklaştıran bir gün daha, iyi talihinin tükenmesini beklerken tadını çıkarmak zorunda olduğu bir gün daha.

TWENTY-THREE

Lily, Fazire ve Nate

"BABA!" TASH BAĞIRDI VE ONLAR, onun ön kapıya ulaşmak için evin içinde koştuğunu duydular.

Lily mutfakta Fazire'ye akşam yemeğini hazırlamasına yardım ediyordu. Kızının çığlığıyla Nate'in eve geldiğini anladı. Bunu biliyordu çünkü Tash'in coşkulu çığlığı, Nate'in eve gelişinde her akşam yapılan bir ritüel haline gelmişti.

Ancak bu gece, çılgın koşuşturmanın arkasında biraz daha fazla heyecan vardı.

Lily'nin gözleri, mutfak masasında oturmuş bazı kağıtları inceleyen Victor'a kaydı.

Perşembe günüydü. Victor ve Laura Cumartesi gününe kadar gelmeyeceklerdi ama Lily, Nate'in kendisine, ailelerine ve mutluluğa güvenmesini sağlamak için son stratejisinde Victor'u da işe dahil etmişti.

Ona sırlarını bilmek istemediğini söylerken yalan söylemiyordu. Bilmek istemiyordu, ne oldukları umurunda değildi. Ne olursa olsun, en ufak bir önemi yoktu.

Sadece onun inanmasını, ona, ailelerine ve kendisine inanmasını istiyordu. Onun inanmadığını biliyordu. Bu bilgi onu şok etmişti ama yine de bunun farkındaydı. Bu durum onu engelliyor, ondan uzak tutuyor, mesafeli davranmasına neden oluyordu ve o ise onu istiyordu, hayır, artık bu bir ihtiyaç haline gelmişti, ona *ihtiyacı vardı*. Tash için ona ihtiyacı vardı ve kendisi için de ona ihtiyacı vardı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın (ve çok uğraşıyordu) pek ilerleme kaydedemiyordu. Bu yüzden ağır silahları devreye sokmaya karar verdi ve Laura ile Victor'dan yardım istedi. Bu çaresiz bir önlemdi ama o da bunu umursamıyordu. Çaresiz olduğunu itiraf etmekten gurur duymuyordu.

Endişelendiği şey ailesiydi. Lily her şeyi yapardı.

Victor, onun bakışını yakaladı ve ona gülümsedi.

Lily bir çay havlusu alıp ellerini çabucak kuruladı, Victor'a gergin bir gülümseme attı, sonra da Fazire'ye.

Fazire onu yakından izliyordu. Lily, son birkaç haftadır Fazire'nin *her şeyi* yakından izlediğini fark etmişti. Normalden daha da yakından. Özellikle Nate'i.

Lily'nin Fazire hakkında endişelenmeye vakti yoktu. Mutfaktan çıkıp koridora koştu, gergindi. Nedenini bilmiyordu. Bunun mkemmelenmesini, anlamlı olmasını, Nate'in kalbini çevreleyen zırhta en azından bir çentik açmasını, onu saran buzun erimesini izlemek istiyordu.

Laura, gözleri fal taşı gibi açılmış ve heyecanlı bir şekilde oturma odasından salona koştu. Lily'yi gördüğünde, hafifçe kıkırdadı. Aynı anda, iki kadın da birbirlerinin ellerini aradı, sıkıca tuttu ve n kapıdan dışarı ıktılar.

Tash, Nate ve n bahçede duran yepyeni, parlak kırmızı Ducati motosikletin etrafında dans ediyordu. Motosikletin üzerinde daha da parlak kırmızı, kocaman bir fiyonk vardı.

Victor bu motosikleti seçmişti çünkü Lily Ducati'ler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nate'in Londra'da bir tane vardı elbette, ama Somerset'te yoktu. Victor ona bu motosikletin en iyisi, en pahalısı, en st modeli olduğunu ve kesinlikle öyle göründüğünü (ve pahalı olduğunu) garanti etmişti. Victor motosikletin teslimatını ayarlamış ve Lily yedi milyon sterlininden motosikletin parasını ödemişti. Bu, Lily'nin paraya ilk kez dokunduğı andı. Victor, sunumu izlemek için Laura ile birlikte gelmeye karar vermişti, çünkü bunun muhteşem olacağından emindi.

Gerçekten de muhteşemdi.

Nate motosiklete bakıyordu. Tash bağıırıyordu.

"Annem senin için aldı! Çok güzel değıl mi? Beni gezintiye çıkaracağını söyledi. Kaskları ve her şeyi aldı! Bir tane sana, bir tane ona, bir tane Fazire'ye ve hatta *benim için* küçük bir tane bile!"

Nate'in gözleri bisikletten, n kapının hemen dışında duran Lily'ye ve onun yanında duran Laura'ya kaydı. Lily, Fazire ve Victor'un arkalarında hareket ettiğini hissetti.

Nate'e gülümsedi.

Nate ona kaşlarını çattı.

"Beğendin mi? Beğendin mi? Beğendin mi?" Tash, hala bisikletin etrafında dans ederek şarkı söyler gibi konuştu.

Nate hala Lily'ye bakıyordu, sanki o noktada donmuş gibiydi.

Lily onun bakışlarından şaşkınlık duydu ve gülümsemesi kayboldu.

"Seninle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi Nate, sesi kontrollü ve resmiydi. Yerinden kıpırdadı ve ona doğru yürüdü. "Nate..." diye başladı Lily, ama o çoktan yanına gelmiş, elinden tutup elini tutup onu eve çekti, Victor ve Fazire'nin arasından geçerek, babasını bile iterek.

"O hoşlanıyor! Babam mutlu olduğunda her zaman annemle *özel olarak* konuşur," diye bağırdı Tash.

Lily rahatlamıştı çünkü Natasha'nın söylediği doğrudu. Nate, Tash'ı aşk dolu davranışlarından özenle koruyordu. Herkesin önünde Lily'ye açıkça sevgisini gösteriyor, elini tutuyor, ona dokunuyor, dudaklarını dudaklarına değdiriyordu. Ama daha derin ve anlamlı bir şey istediğinde, bunu kapalı kapılar ardında yapıyordu.

Nate, Lily'yi merdivenlerden yukarı, yatak odalarına kadar sürükledi. Onu içeri çekti ve kapıyı çarptı. O kadar sert çarptı ki, ev sarsılmış gibi hissedildi.

Lily ondan birkaç adım uzakta durdu, başını eğip ona baktı ve gülümsedi, onun hareketlerinin ardındaki yoğunluğu tamamen yanlış yorumladı.

"Bisikleti beğendin galiba," dedi gülümseyerek.

Nate ona baktı, gözleri mutlu görünmüyordu. Aslında, kızgın görünüyordu. Çok kızgın.

Gülümsemesi sönükleşti.

"O bisikletin parasını kim ödedi?" diye sordu Nate, sesi tehlikeli bir şekilde sakindi.

Lily ona göz kırptı, yine kafası karışmaya başladı ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Evet, benim hediyem," diye cevapladı.

"Benim zaten bisikletim var."

Lily'nin kalbi sıkıştı. "Biliyorum. Ama burada değil ve ben

..."

Adam sözünü kesti. "O bisikleti hangi parayla aldın?"

Vücudu sarsıldı ve nerede hata yaptığını çok geç fark etti. Birdenbire bu hareket aptalca geldi. Gerçekten de aptalcaydı. Kendi hediyesini kendisi ödemişti.

"Senin verdiğin parayı kullandım," diye cevapladı küçük bir sesle. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu

"Lily, sana söyledim, o para senin için." Yine, sesi sakindi. düzgün, alçak ve hala tehlikeli ve onun kızgın olduğunu anlayabilirdi.

"Evet, biliyorum," diye devam etti. "O benim, bu yüzden onunla bir hediye aldım, şey, senin için."

Adam vücudunu sabit tuttu ve aralarındaki mesafeyi korudu. Bunun ona zor geldiğini anlayabilirdi. Ona yaklaşmak ve nedense ona akıl vermek istediğini anlayabilirdi ve birdenbire korku hissetti.

"O lanet parayı benim için kullanma. Lanet olası bir bisiklete ihtiyacım yok. Bunu açıkladığımı sanıyordum ama tekrar açıklayayım," diye devam etti, sabırla, aşırı sabırla. "O para senin. Onu kendin için kullan."

"Nate..." diye başladı ama yine sözü kesildi ve sabrının hızla tükendiği belliydi.

"İhtiyacım olan her şey bu lanet olası evde var! evimde var!"

Nate'in sözleri (bir bakıma) güzel olsa da, Lily iki nedenden dolayı yüzünü buruşturdu.

Birincisi, Nate sinirlerine hakim olamamış ve sesini yükseltmişti. Aslında bağırıyordu ve Lily onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. Nate, tek kelimeyle, öfkelenmişti.

İkincisi, açıkça küfür ediyordu. Küfür etmekten çekinmezdi ama çok sık da kullanmazdı. Ve kesinlikle, uygunsuz bulduğu her şeyden korumak için büyük çaba sarf ettiği kızının duyabileceği kadar yüksek sesle küfür etmezdi.

Nate'in fazla konuşmayan biri olduğunu düşünürsek, şaşırtıcı bir şekilde, henüz bitirmemişti ve sesi giderek yükseliyordu.

"Ve bunu Natasha'ya karşı kullanma. Kızımıza *ben* bakarım."

"Nate..." diye tekrar denedi, umduğu gibi yatıştırıcı bir ses tonuyla ses tonunu kullanarak tekrar denedi, ama o yine onu kesip daha yüksek sesle konuştu.

"Ve bunu Fazire'ye karşı kullanma. Fazire'ye baktığın açık, ve eskiden senin baktığın her şeye artık *ben* bakıyorum. Anlaşıldı mı?"

Lily korkusunu yitiriyor ve sinirlenmeye başlıyordu. Bu yüzden kendi öfkesini kontrol etmeye çalıştığı için cevap vermedi.

Adam büyük bir adım attı, yani durduğunda bir santim uzaklıktaydı ve yüzünü Lily'nin yüzüne yaklaştırdı.

İnatçı ve öfkeli bir şekilde, Lily yerinden kıpırdamadı.

"*Anlaşıldı mı lan?*" Nate bağırdı ve Lily artık yeterince katlanmıştı.

O sadece iyi bir şey yapmaya çalışıyordu. Sadece onun kalbini eritmeye çalışıyordu. Sadece *onu mutlu etmeye* çalışıyordu.

"Bana bağıрма!" diye bağırdı.

"Anladığınızı söyle!" diye bağırdı adam.

"Yedi milyon sterlini kendim için harcayamam!" diye Lily de aynı ses tonuyla karşılık verdi, başını geriye eğdi, ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi ve onun yüzüne bağırdı. "Her şeyi sen ödüyorsun! Market alışverişini! Yeni arabamı! Bir hafta önce *ihtiyacım* bile *olmayan* yeni bir kaşmir hırka aldın bana! Hatta ipoteği bile ödedin! Yedi milyon sterlini ne yapacağım ben?"

"Alışverişe git. Spa'ya git. Lanet olası Paris'e uç, koleksiyonları izle ve Chanel'deki her giysiyi satın al. Her gün manikür yaptır. Ne olursa olsun. Sadece onu kullan... *kendin için!*" Nate bağırarak cevap verdi.

Gözlerini ona dikti. "Git... git... yedi milyon poundla *alışverişe* çıkmamı mı istiyorsun?" diye kekeleydi (hala yüksek sesle). "Yedi milyon poundluk manikür mü yaptırmamı istiyorsun?" diye saçma sapan bağırdı.

Bir adım geri attı, gözleri hala öfkeyle parlıyordu ama kendini kontrol etmeye çalıştığını anlayabilirdi.

"Umurumda değil. Sadece kendinden başka kimseye harcamayın," diye talepte bulundu (yine yüksek sesle) ve sonra konuşmaları bitmiş gibi, daha doğrusu bağırışmaları bitmiş gibi kapıya doğru dönmeye başladı,

konuşmayı *bitirmemişlerdi*. Sonra geri döndü. "Bisikletin parasını hesabına yatıracağım."

"Sakin yapma!" diye bağırdı ama bağırdığı kişi onun sırtıydı.

Adam kapıyı açıp ortadan kayboldu.

Adamın sırtının olduğu yere bakakaldı ve nefesinin hızlandığını, kalbinin çarptığını ve hayatında hiç bu kadar sinirlenmediğini fark etti.

Lily derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha aldı ve bu nefesle uzakta bir yerde başka bir kapının çarpıldığını duydu, ama yine de ev sallandı.

Nate'in çalışma odası.

Bu sesi duyunca, kendini sakinleştirmeye çalışmayı bıraktı ve odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Sonra ikinci kat merdivenlerini de hızla indi. Victor, Laura, Fazire ve Tash'ın yanından, hatta Tash'ın yanında oturan ve kuyruğunu sallayan Bayan Gunderson'ın yanından da hızla geçti. Hepsini koridorda durmuş, gözlerini ona dikmiş, onun zemin kat merdivenlerini dönüp bahçe katına inmesini izliyorlardı.

Nate'in kapalı çalışma odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çalmadan açtı, içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Nate masasının arkasında, elinde kağıtlarla duruyordu. Nedense, Laura'nın ev dosyaları bulunan parlak renkli plastik kutu açılmış ve masasının üstündeydi.

Kız kutuyu ve Nate'in ona attığı yakıcı bakışları görmezden geldi.

"Henüz bitmedi," dedi. "Bitmedi," diye karşılık verdi Nate.

"Bitmedi!" diye bağırdı Lily.

Sakin bir şekilde, baktı ona arkasına aşağı baktı kağıtlara belgelere onun ellerinde kâğıtları

onu kovdu.

Bunun üzerine Lily başını geriye attı ve kanlı bir cinayet gibi çılgılık attı. Çılgılığı bittiğinde, çenesini tekrar aşağı eğdi ve ona sert bir bakış attı. Adam şimdi kesinlikle ona bakıyordu, gözlerini kırmış ve kaşlarını çatmıştı.

"Güzel!" diye bağırdı. "Dikkatini çektim."

Bunun üzerine masasının etrafından dolaşarak ona doğru ilerledi. Adam ona dönünce, bir adım uzaklıkta durdu ve parmağını kaldırdı.

"Bu *benim* yedi milyon sterlinim. *Bana* sen verdin!" diye bağırdı ve her kelimeyi sözlü olarak vurgulayarak göğsüne parmağını batırdı. "Eğer bununla sana bir motosiklet almak istersem, sana bir motosiklet alırım. Eğer sana çok pahalı, değerli bir *King Charles spaniel* köpeği almak istersem, sana onu alırım. Eğer Pireneler'in *derinliklerindeki* bir manastırda yaşayan *kör rahibelere*, *neredeyse nesli tükenmiş* bir ipekböceği türünden elde edilen ipekten sana *en kaliteli gömlekleri* dikmelerini istersem, bunu yaparım! Şimdi, anlaşıldı mı?"

Bağırmaı bıraktıktan sonra, Lily onun yüzünde çelişen duygular gördü ve hiçbirine tam olarak odaklanamadı, ama orada öfkenin yanı sıra eğlence de gördüğünü sandı. Ve başka bir şey daha. Kesinlikle okuyamadığı bir şey.

"Bana bir şey olursa, seninle ilgilenilmesini istiyorum. O parayı benim için harcamana izin veremem," dedi, sesi çok daha yumuşaktı ama koyu renkli gözleri yoğundu.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye tersledi, sesi onunki kadar keskin ve hiç de yumuşak değildi.

Sonunda, ona dokundu. Masasında tuttuğu kağıtları düşürdü ve elleri onun boynunun iki yanına yerleşti, başparmaklarından biri yanağını okşamak için hareket etti.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Hayatında benim olmadığım bir zaman gelirse, hiçbir şeyin eksik olmadığını bilmek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak!" diye bağırdı kız, artık öfkeli duyguları *daha da* yoğunlaşmıştı, çünkü onun zırhında en ufak bir çizik bile, hatta bir çizik bile bırakmadığını biliyordu.

Dahası, korkmaya başlamıştı.

Neden hayatında olmadığı bir an olsun ki?

"Nate, seni bırakmayacağım," dedi Lily, korkusunu gizlemek için ona somurtarak. "Kafanda ne dönüyorsa, unut gitsin. Seni bırakmayacağım. Sen de beni bırakmayacaksın. Ne olursa olsun."

"Lily..."

"Hayır! Ne olursa olsun!" diye bağırdı. "Konuşmamız bitti."

Boynunu onun ellerinden çekip kapıya doğru yürüdü, kendini oldukça memnun hissediyordu, amacına ulaştığını düşünüyordu.

"Lily," diye seslendi ve o, elini kapıya koymuş halde durdu, sonra tekrar ona bakmak için hızla döndü, geri adım atmak istemiyordu. Zırhında bir çizik bile bırakmamış olsa bile, az önce söylediği şeyi anlamamak için aptal olması gerekirdi ve Nate aptal değildi.

"Ne?" diye tersledi.

Onu bir saniye izledi ve kız, onu saran her ne duyguyduysa artık yok olduğunu fark etti. Bunu, dudaklarının seğirmesinden anladı.

"Ondan sonra..." diye başladı, sesi artık öfkeli değildi, ne şiddet ne de yumuşaklık vardı, kesinlikle eğleniyordu, "Paradan tekrar bahsetmek istemiyorum ama ayrı bir banka hesabın var ve içinde iyi bir miktar para var." Kız geldiğinde incelediği masasındaki kağıdı işaret etti.

Masayı dolaşarak onun yanına geldi, banka hesap özetini kaptı ve ona baktı.

Bu, Tash'ın okul fonuydu.

"O parayı kullanabilirdin, bu açık. Neden kullanmadığını merak ediyorum" diye sordu.

"O paraya asla dokunmam. O Tash'ın okul parası," diye cevapladı Lily, sorulmamış sorusuna, banka hesap özetini masasına atarak.

Ona boş boş baktı. "Anlamadım?"

Ona döndü ve elini beline koydu. "Tash'ın okul parası. Tash yetenekli bir çocuk. Bunu sadece onu çok seven bir anne olarak ben düşünmüyorum, öğretmenleri de öyle düşünüyor. Bana özel bir okulun ona faydalı olacağını söylediler. Bu okullar pahalı, çok pahalı. Biriktiriyordum..."

Odadaki bir şey değişti ve bu şey Nate'ten yayılıyordu ve gücü Lily'nin konuşmasını durdurdu. Anlamadığı bir şeydi ama Nate artık eğleniyor gibi görünmüyordu. Ayrıca boş bakmıyordu. Gözleri ona o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, cildini yakacakmış gibi hissetti.

"Natasha'nın yetenekli çocuklar için olan bir okula gidebilmesi için para biriktirmek için fedakarlık mı yaptın?" diye sordu.

Lily, onun ses tonunda bir ürperti hissetti. Yine, ne olduğunu tam olarak anlayamadı, ne olduğunu bilmiyordu ama onun için bir anlamı vardı. Derin bir anlam.

"Elbette," dedi Lily sessizce, ailelerle ilgili deneyimlerinden, insanlarla ilgili deneyimlerinden, onun deneyimlerinden çok farklı olduğunu bilmediği deneyimlerinden, herhangi bir annenin aynı şeyi yapacağını biliyordu. Bu iki kelime, birinin gökyüzünün mavi ve dünyanın yuvarlak olduğunu ilan edeceği türden bir kesinlikle söylendi. "Yedi milyonumu buna harcayabilir miyim?" diye dikkatlice sordu.

Tash, yedi milyon poundla dünyanın en iyi okuluna gidebilirdi.

Nate ona cevap vermedi. Birdenbire ruh hali yine değişti, onu kollarına aldı ve nefes alamayacak kadar sıkı sarıldı. Yüzünü Lily'nin boynundaki saçlara gömdü ve uzun bir süre konuşmadı, onu bırakmadı.

"Nate," diye fısıldadı Lily, "Nefes alamıyorum."

Onun sözleri üzerine kollarını gevşetti ama yine de onu bırakmadı.

Sonunda, dakikalar geçtikten sonra, başını kaldırıp gözlerine baktı ve gördüğü şey onu yine nefes alamaz hale getirdi. Bu bakış çok acımasız ve inciticiydi ve ağırlığı bir çığ gibi üzerine çöktü.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Tash'ın okul masraflarını ben ödeyeceğim."

Kız, onun gözlerindeki acıyı daha da derinleştirecek hiçbir şey yapmak istemediği için hemen başını salladı.

"Onun yaşına göre çok ileride olduğunu fark ettim," diye devam etti.

"*Önemli ölçüde* ileride," dedi Lily.

Adam gülümsedi, yüzündeki o korkunç ifade şükürler olsun ki eridi. Yüzü ısındı ve başını eğip ona hafifçe öptü.

"Önemli ölçüde ilerlemiş," diye onayladı ağzına.

"Babası gibi," diye devam etti Lily, onun gözlerine yakından bakarak.

"Annesi gibi," diye karşılık verdi Nate.

Lily başını salladı ve elini Nate'in yanağına koydu. "Seninle ne yapacağım ben?" diye fısıldadı.

"Kızımız için bir okul seçmeme yardım et," diye tereddüt etmeden cevap verdi. "Zaten bir liste hazırladım."

Onun bu sözleri üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra gülümsedi ve ona doğru eğildi, elini onun yanağından çekip iki kolunu da beline doladı.

"Tamam," diye cevapladı.

Lily yanağını onun göğsüne dayadı ve onun da yanağını kendi başının üstüne dayadığını hissetti.

Ve Lily, kalbinde sevinç filizlenmeye başladığını fark etti, uzun zaman önce Tash için bir şey yapmıştı, hiçbir kucaklaşma, öğleden sonra ofisine yapılan telefonlar, pahalı motosikletler yapamayacağı bir şey.

Kızları, *onun* kızı için yaptığı şey, onun zırhında kocaman, açık bir delik açmıştı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve umut hissetti.

"Lily?" diye saçlarına doğru seslendi.

"Evet?" diye fısıldadı, gözlerini açarak.

"Lütfen bana King Charles spaniel almayın. Küçük köpekleri sevmem."

Gözlerini tekrar kapattı, bu sefer gülererek.

Motosiklet evin önüne doğru gürültüyle geldi, Nathaniel'in uzun, zayıf vücudu önde, Tash'ın küçük, zayıf vücudu arkada ona sıkıca tutunuyordu.

Fazire motosikletleri sevmezdi. Will'inkini sevmemişti, Nathaniel'inkini de sevmiyordu. Lily o motosikleti alırken aklından ne geçiyordu, Fazire bilmiyordu. Fazire için motosikletler, iki tekerlekli kesin ölümdü.

Babası motosikleti durdurup, motoru kapatıp, standı indirdikten sonra, Tash arkadan atladı ve sanki doğduğundan beri her gün aynı şeyi yapıyormuş gibi kaskını çıkardı.

Fazire, Laura, Victor ve Lily evin önünde durmuş baba ve kızını izliyorlardı. Tash ona doğru koşarken Lily öne çıktı.

"Beğendin mi, bebeğim?" diye sordu Lily, kızının yanına vardığında.

"Çok sevdim. Çok sevdim, çok sevdim, çok sevdim!" diye bağırdı Tash, Lily'ye sarılarak zıplamaya başladı ve heyecanla Lily'yi salladı. Sonra zıplamayı bıraktı ve geriye yaslandı, kolları hala Lily'nin belindeydi. "Ona daha hızlı gitmesini söyledim ama babam ne kadar *yalvarsam da* yapmadı," diye dramatik bir şekilde bitirdi.

"Tanrıya şükür," diye Laura içtenlikle fısıldadı.

Fazire'nin gözleri Laura'ya döndü ve ilk kez tam bir uyum içinde bakiştılar.

"Sıra sende," diye Nathaniel'in derin sesini duydu Fazire ve gözleri uzun boylu adama döndü ve Nathaniel'in Lily'ye baktığını gördü.

"Oh hayır," dedi Lily, bir adım, sonra iki adım geri çekildi. "Bisiklet için çok yaşıyım."

"Oh anne, gitmelisin! Gitmelisin!" diye bağırdı Tash, annesinin etrafını dolaşarak iki elini Lily'nin arkasına koydu ve Lily hala geri çekilirken onu ileri itti, Nathaniel ise ona doğru ilerledi.

"Nate—" Lily dedi uyarıcı bir şekilde ve Fazire anladı nedenini.

Nathaniel'in yüzünde kararlı bir ifade vardı ve sırtıyordu.

Fazire iç geçirdi.

Sırada bisiklete binecek olan Lily vardı.

Fazire bir çığlık duydu, hemen ardından bir çığlık daha duyuldu. Nathaniel Lily'nin yanına ulaşmış, onu kucaklamış, havada döndürmüştü ve hızlı, uzun adımlarla bisiklete doğru taşımıştı. İlk çığlık Lily'nin, ikinci çığlık ise Tash'ın çığlığıydı ve küçük kız yine zıplıyor, alkışlıyordu.

"Git, baba, git!" diye teşvik etti.

"Kaskını unutma!" diye bağırdı Laura, dönüp eve koşarak girdi.

"İlk randevularında, onu motosikletiyle gezdirdi," dedi Victor yanındaki adam. Fazire'nin gözleri yanındaki adama kaydı. Victor sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu ve Fazire, Victor'un uzaklara dalmış bakışlarını görünce bunun doğru olduğunu anladı. "Onu geri getirmedi ve ben de getirmeyeceğini biliyordum. O gece, beni arayıp onun

eve gelmeyeceğini söylediğinde, bunun bu kadar çabuk biteceğini hiç düşünmemiştim." Victor aniden konuşmayı kesti.

Bunun nedeni anının acısı mıydı yoksa başka bir şey miydi, Fazire bilmiyordu ama diğer adam ikiliyi izlerken yüzünde bir şey belirdi ve Fazire'nin gözleri Nathaniel ve Lily'ye döndü.

"Aman Tanrım..." Laura, geri dönüp Lily'nin kaskını tutarken nefesini tuttu.

Nathaniel, Lily'nin deri ceketinin fermuarını çekiyordu ve nedense Fazire, bunun Lily'nin gözlerini yaşarttığını gördü. Nathaniel fermuarı kapattıktan sonra, Lily kollarıyla onun boynuna sarıldı ve onu öptü. Yumuşak, utangaç bir öpücük değil, küçük Tash'ın görmemesi gereken türden bir öpücük. Fazire, Nathaniel'in bu hassas, özel konularda çok dikkatli olduğunu bildiği için, Nathaniel'in kollarını Lily'nin etrafına dolayarak onu kendine doğru çekmesi, başını eğmesi ve küçük Tash'ın *gerçekten* görmemesi gereken bir öpücüğe dönüşmesi şaşırtıcıydı.

"Lanet olsun," Victor, Tash'ın duymaması gereken sözler mırıldandı, ama o gün babasından da dahil olmak üzere pek çok söz duymuştu.

Fazire kolunu uzattı, Tash'i kendine çekti ve eliyle gözlerini kapattı.

"Fazire!" diye bağırdı Tash, elini çekmeye çalışırken, Lily ve Nathaniel ne yaptıklarını fark ettiler. Dudakları ayrıldı, ama kollarını çekmediler ve ikisi izleyenlere baktılar.

Fazire, Lily'nin kızardığını görebiliyordu.

"Çocuklar da var burada," diye bağırdı Fazire, elini Tash'ın gözlerinden çekerek.

Nathaniel'in bakışları Fazire'ye çevrildi, ama bunun dışında hiçbir tepki vermedi.

"Fazire!" Tash tekrar bağırdı, ellerini beline koydu ve ona somurtkan bir bakış attı. O da ona aynı şekilde bakarak karşılık verdi. İkisi bakışma yarışına girdiler ve Fazire bu yarışa kazanacaktı çünkü Becky, Lily ve Tash ile yedi yıl boyunca bol bol pratik yapmıştı, ayrıca ölümsüz olduğu için dünyadaki tüm zamanı ona aitti.

Laura kaskıyla öne doğru ilerledi ve Tash, Laura dönüp kollarını göğsünde kavuşturup anne babasına bakınca bakışma yarışını kaybetti.

"Bu gece Tash sana kitap okusa olur mu? Bizim biraz zamanımız alabilir," dedi Nathaniel annesine.

"Tabii ki," diye cevapladı Laura, torunuyla daha fazla zaman geçirebileceği için açıkça memnun olmuştu.

Nathaniel Natasha'ya döndü ve tek kelime bile etmesine gerek kalmadı. Natasha koşarak geldi ve herkese iyi geceler öpücükleri ve sarılmalar dağıttı. Lily'ye ise belinden sarıldı ve eğilerek annesinden bir öpücük aldı. Nathaniel onu kaldırdı, Tash kollarını ve bacaklarını ona doladı ve ağzına öpücük kondurdu, sonra yanağını omzuna dayadı ve birkaç saniye Lily'nin gülümseyen bakışları altında birbirlerine sarıldılar, sonra Nathaniel onu yere indirdi.

Tash geri çekilip Laura'nın elini tuttu. Nathaniel bisiklete bindi, Lily arkasına oturdu, kollarıyla ona sıkıca sarıldı, çenesini omzuna koydu ve kaldırımdan, Tash bisikletten gittiğinden çok daha hızlı ve çok daha tehlikeli bir şekilde uzaklaştılar.

"O bir bomba," diye fısıldadı Tash, onların uzaklaşmasını izlerken. Fazire yeterince dinlemişti.

Victor'a döndü.

"Konuşmalıyız," dedi.

Victor'un cevap vermesini beklemeden, Fazire eve girdi, merdivenlerden aşağı indi ve yeni aile odasına girdi.

Eski aile odası gibiydi, ancak daha büyük, daha yumuşak, daha çekici bir köşe kanepesi ve önünde üç küçük, hareketli çocuğun uyuyabileceği büyük bir puf vardı. Fazire bu kanepesi sevdi. Eskisi rahattı ama *bu* kanepede emekli olabilirdi. Bu kanepesi, şişesini evine dönüştüren yüzlerce yastıktan daha rahattı.

Duvara monte edilmiş devasa bir düz ekran televizyon da vardı. Fazire bu televizyonu da sevdi. Batı filmleri bu televizyonda canlanıyordu. Clint Eastwood sanki odada gerçekten varmış gibi görünüyordu.

Daha güzel, daha sağlam, daha çekici kitap rafları da vardı ve sayıları da daha fazlaydı, böylece fotoğraf albümlerini doldurmak ve çerçeveli resimleri koymak için çok daha fazla alana sahip olabilirdi.

Aslında Fazire tüm evi sevdi. KitchenAid mikserini ve blenderi sevdi. Amerika'dakiler gibi, bir günden fazla yiyecek sığabilecek kadar geniş olan yeni buzdolabını sevdi. Lily'nin ofisini ve yazmaya vakti olmasını sevdi.

Lily ile ilgili birçok şeyi sevdi. Lily'nin tekrar gülümsemesini sevdi. Lily'nin tekrar kahkaha atmasını sevdi. Lily'nin yüzünün nadiren gergin ve para, Tash veya başka bir şey hakkında endişeli görünmesini sevdi.

Her şey, yani Nathaniel'e baktığı zamanlar hariç.

Fazire işini iyi yaptığını düşünmüştü. Sadece bunun farkına varması uzun zaman almıştı. Bebeklerin gebelik süresi gibi. Lily, dileği ile kendisi ve sevgilisinin zorlu sınavlardan geçmesini istemişti. Ne yazık ki Fazire, dilekleri yerine getirme konusunda biraz *fazla* iyiydi (her zaman öyleydi, diye düşündü biraz alçakgönüllülükle). Lily'nin hayatını Nathaniel'inkine dilekleriyle bağladığında, tam da doğru adamı seçmişti ve Lily istediği her şeye kavuşmuştu.

Ancak, on dört yaşında olan Lily, kitaplarındaki kahramanların gerçek hayatta yaşadıkları tüm o korkunç sıkıntıların acı verdiğini anlamıyordu. O kelimelerin sadece sayfadaki kelimeler olduğunu, ama gerçek hayatta acının çok büyük olduğunu. Aşkını kanıtlamak için gereken zorluklar ve sıkıntılar tam da buydu, *zorluklar* ve *sıkıntılar*.

Lily de henüz işini bitirmemişti. Nathaniel de öyle. Henüz değil.

Victor, Fazire'yi odaya kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Victor, Fazire'ye temkinli gözlerle bakarak. Fazire uçmak istiyordu. Gerçekten, *gerçekten* uçmak istiyordu ama şimdilik ayaklarını yere basmaya devam etti.

"Söyle bana," en iyi cin sesiyle emretti.

"Neyi söyleyeyim?" diye sordu Victor, ne yazık ki Fazire'nin düşündüğü gibi, emir almayı seven bir insan değildi.

"Bana oğlundan bahset."

Victor'un vücudu gerildi ve cevap vermedi. "Onu iyileştirebilirim," dedi Fazire.

"Ne dedin?" diye sordu Victor.

"Onu düzeltebilirim. Bana onu anlat, Lily'ye kendini vermesini engelleyen şeyi anlat, ben de Lily'ye anlatayım, o da bunu dileycek ve ben onu düzeltebileceğim," diye açıkladı Fazire.

Fazire bunu yapmak istemiyordu, milyon yıl geçse bile. Şişesine geri dönüp bir sonraki açgözlü, hırslı, intikamcı insana geçmek istemiyordu. Tash'ın büyümesini izlemek istiyordu. Tash'ın kızının büyümesini izlemek istiyordu. Ve onun kızının ve...

"Sen delisin," Victor, Fazire'nin kasvetli düşüncelerini kesti.

"Ben deli değilim. Burada olmamın bir nedeni var. Siz insanların beni garip bulduğunuzu biliyorum ama umurumda değil. Bence siz insanlar garipsiniz çünkü siz insanlar garipsiniz. Ancak, Lily'nin hayatında bir amacım var ve ben buna oldukça hazırım..."

"Biz *insanlar* mı?" Victor, Fazire'yi dikkatle izleyerek sordu.

Fazire başını salladı, kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturdu ve başını geriye eğerek Victor'a, daha doğrusu burnuna bakarak. "Evet, siz insanlar."

"Peki sen nedin?" diye sordu Victor.

"Ben bir cinim," diye açıkladı Fazire.

Victor'un kaşları çatıldı, bakışlarını sabitledi ve yüzü, hiçbir şeyden korkmayan Fazire için bile biraz ürkütücü bir hal aldı.

"Sen kendini cin sanıyorsun," dedi Victor yavaşça ve inanamayan bir şekilde. "Ben bir cinim."

"Sen kendini cin sanıyorsun ve torunum Lily, oğlum..."

"*Ben* bir cinim," diye tekrarladı Fazire.

Victor uzun bir süre ona baktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce, "Belki sana bir ev bulmamız gerek. Rahat bir yer..." dedi.

"Benim bir evim var. *Burası* benim evim, bir de şişem var ve ..."

"Tanrım," diye fısıldadı Victor, kaşları çatılmadan ve Artık korkutucu değil, endişeli görünüyordu.

Fazire iç geçirdi. Yapacak bir şey yoktu.

Bu yüzden havada süzölmeye başladı. Bacaklarını çaprazladı ve parmaklarını şıklattı, böylece insan kıyafetleri hemen

fesi, altın kol bantları ve küpeleri de dahil olmak üzere cin kıyafetlerine dönüştü.

Victor'un endişeli bakışı kayboldu. Başını geriye eğerek, havada bir buçuk metre yükseklikte süzülen Fazire'ye bakarken ağzı açık kalmıştı.

"Sarah, Lily'nin büyükannesi, benim ilk metresimdi. Dileklerini kızı Becky'ye, Lily'nin annesine verdi," diye açıkladı Fazire, şaşkın ve suskun Victor'a bakarak. "Becky çocuk sahibi olamıyordu, bu yüzden bir dilek tuttu ve ben Lily'yi yarattım. Onu mükemmel ve tatlı yarattım, tam da gördüğün gibi. Ama onun alçakgönüllü olmasını istedim..."

Fazire, Lily'nin eskiden nasıl olduğunu anlattı, hatta sihirli bir şekilde bir fotoğraf albümünü havada uçurdu, bu hareket Victor'u şaşırttı ve iki adım geri atmasına neden oldu, ve Victor'un tombul, sıradan, ergen Lily'yi görebilmesi için albümü doğru sayfalara çevirdi, bu da Victor'un gözlerine inanamıyormuş gibi görünmesine neden oldu. Sonra Fazire, Victor'a Lily'nin dileğini ve Nathaniel'in bu karmaşaya nasıl dahil olduğunu anlattı.

"Bu *şimdiye kadarki* en karmaşık dilekti," dedi Fazire Victor'a. "Şimdi o geri döndü ve görünüşe göre dileği gerçek oldu. Dün gece bana ilham geldi ve yüzyılın en iyi dileği ödülüne aday gösterildiğimi söylediler. Bu yüzyılda şu ana kadar aday gösterilen tek kişi benim. Kazanabileceğimi düşünüyorum. Kimse daha önce *böyle* bir dilek tutmamıştı."

Victor sessiz kaldı, Fazire'nin açıklaması boyunca tek kelime etmedi.

Fazire ona ve yere daha da yaklaştı.

"Şimdi," dedi yumuşak bir sesle, emir vermek yerine, çünkü bu Lily için çok, çok önemliydi. Ve bu, Lily'nin son dileğini kullanacağı ve onun gideceği anlamına gelse de, ona bunu vermek istiyordu. Nathaniel'i düzeltmek istiyordu. Bunu Lily için istiyordu ve son birkaç haftadır, uzun boylu, gururlu, zeki adamın Lily ve kızına nasıl baktığını ve davrandığını izleyerek, bunu Nathaniel için de istiyordu. "Bana oğlundan bahset ki onu düzeltebileyim."

Victor yavaşça gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtı, kanepeye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Fazire parmaklarını şıklattı ve Victor insan kıyafetlerine büründü. Ayakları yere değene kadar alçaktan süzüldü. Victor'un karşısına oturdu ve bekledi.

Victor başını kaldırdı ve Fazire'ye baktı. Fazire'nin geri dönuştüğünü fark etmediğı için bir an şaşırımış gibi göründü, ama çabucak toparlandı.

"Senin bir cin olduğına inanamıyorum," diye fısıldadı Victor.

"Eğer kimseye söylersen, seni öldürmek zorunda kalırım," diye yalan söyledi Fazire. Bu tamamen doğru değildi ama o her zaman bu cümleyi kullanmak istemişti.

Victor başını salladı.

"Tash senin bir cin olduğunu biliyor mu?" diye sordu

Victor. Fazire başını salladı.

"Nathaniel senin bir cin olduğunu biliyor mu?" diye devam etti

Victor. Fazire başını salladı.

"Lanet olsun," diye solukladı Victor.

"Özellikle evde bir çocuk varken bu tür kelimeler kullanmamalısın," diye uyardı Fazire.

Victor ona bakmaya devam etti.

"Bana Nathaniel'den bahset," diye ısrar etti Fazire.

Sonunda Victor pes etti. "Sana Nathaniel'den bahsedeyeğim ama ona zaman tanımalısın. Ve Lily'ye de. Eğer kendi başlarına halledemiyorlarsa..."

"Ben onlara zaman vereceğim," diye Fazire sözünü kesti.

"Lily'ye hemen söyleyemezsin," diye ısrar etti Victor.

"Hemen söylemeyeceğim." Sonunda Fazire sinirlenerek, "Ben bir cinim! Ne yaptığımı biliyorum," diye bağırdı.

Gerçekten, Nathaniel'in nesi bu kadar kötü olabilirdi ki? Herkesin gözünde onun iyi bir adam olduğu belliydi. Fazire onu sevmemek *istemişti* ama birkaç haftadan fazla dayanamamıştı ve Fazire kin tutmakta gerçekten çok iyiydi. Bir keresinde başka bir cin'e karşı üç yüz yıl kin tutmuştu. Bu konuda ünlüydü.

Victor düşüncelerini kesip konuşmaya başladı. Fazire, bu korkunç hikayeyi dinlerken düşünmeyi bıraktı.

Victor konuşmayı bitirdiğinde, Fazire hemen, "Lily'ye söylemeliyim Lily'ye söylemeliyim."

"Ona söylersen, seni öldürmek zorunda kalırım," diye tehdit etti Victor ve

Fazire ölümsüz olmasına rağmen, yine de bir korku hissetti.

"Neden o...?" diye başladı Fazire.

"Hiçbir fikrim yok," diye Victor sözünü kesti.

"Ama utanılacak bir şey değil..." Fazire devam etti.

"Biliyorum," Victor yine sözünü kesti.

"Bunu düzeltemem," diye itiraf etti Fazire ve bu doğrudu.

Düzeltemezdi. *Kimse* bunu düzeltemezdi.

Tek bir kişi hariç.

"Lily yapabilir," dediler Fazire ve Victor aynı anda.

Nate yatakta yatıyordu, örtü beline kadar çekilmişti, elinde o akşam kızını ve Lily'yi motosikletle gezmeye çıkmak yerine incelemesi gereken bazı kağıtlar vardı.

Onları okumak yerine, gezintileri, Tash'ın kulağına heyecanla fısıldadıklarını, Lily'nin vücudunun kendisine yaslandığını düşünüyordu.

Ayrıca, evlatlık ailesinin dışında birinden aldığı tek hediye de düşünüyordu. Lily'nin hediyesi. Ona kravat ya da saat almamıştı. Ona bir motosiklet almıştı. Lily'nin yarım yamalak iş yapmadığını keşfediyordu.

Son olarak, Pireneler'de nadir bulunan ipekten özel dikim gömlekler yapan kör rahibeler olup olmadığını merak ediyordu ve Lily'nin onların telefon numarasını almamış olmasını umuyordu.

Lily, başka bir çift kısa ipli pijama şortu giyerek banyodan çıktı. Bu şortlar açık mavi renkte, yeşil puantiyeli ve üzerine oturan yeşil bir kaşkorse giymişti. Elleri ve kollarına losyon sürüyordu ve bu losyon odayı badem kokusuyla dolduruyordu. Lily'nin son haftalarda biraz kilo aldığını fark etti ve bundan memnun oldu. Çok zayıf olan vücudu, onun daha aşina olduğu ve çok daha fazla tercih ettiği dolgun kıvrımlara kavuşmuştu.

Onun yatak doğru zarif ve doğal bir şekilde yürüdüğünü izledi, pijamalarıyla bile tanıdığı tüm kadınlardan daha zarif olduğunu bilmiyordu.

Kız zıpladı ve yatağın ucuna dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri onun gözlerine takıldı ve ona gülümsedi, ama Nate, gülümsemesinin sıcak ama ihtiyatlı olduğunu fark etti.

Okumayı bırakıp kağıtları komodinin üzerine attı.

"Aklında ne var?" diye sordu, yüzündeki ifadeleri doğru bir şekilde okuyarak.

Gözleri, onun sorunlu düşüncelerini tahmin edip sorduğu için şaşırmamış gibi, bilmiş bir bakışla parladı. Nate'in düşünce tarzına göre, zaman çok değerliydi ve hemen sadede gelmek gerekiyordu, özellikle de Lily ile geçirilen zamanlarda.

Kız başını yana eğdi ve dudağını ısırdı.

Onu bırakarak, "Kızmayacağına söz verir misin?" dedi.

Nate gülmek istedi ama gülmedi. Lily yataklarının ucunda ona gülümsüyordu, her ne kadar temkinli olsa da, Tash aşağıda Lily'nin cömertliği etrafında geçen heyecan verici bir günün yorgunluğuyla uyuyordu, ailesi Lily'nin eski odasında, şimdi misafir odası olan odada yatıyordu... Bütün bunlar varken, kızmasına imkan yoktu.

Tabii ki, onun hediye vermesine karşı verdiği mantıksız tepkiyi düşündükten sonra, ki bu tepkinin hiç de mantıksız olmadığını biliyordu, onun endişesini anlayabilirdi.

"Kızmayacağım," diye ona yumuşak bir sesle güvence verdi, sonra onun çok uzakta olduğuna karar vererek, daha da yumuşak bir sesle, "Buraya gel," diye emretti.

Kız başını salladı, gülümsemesi kayboldu ve o, gülümsemenin kayboluşunu izlerken göğsünde bir sıkışma hissetti.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu buradan yapmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Sessiz kaldı ve onu dikkatle izlerken kalkanlarının yükseldiğini hissetti.

Kadın derin bir nefes aldı.

"Hepsi benim hatam," dedi.

O, kadının tuhaf açıklamasını sessizce dinledi.

Kadın tereddüt etti ve sonra tekrar konuştu. "Başımıza gelen her şey. Hepsi benim hatam."

Adam yine konuşmadı, bu sefer Lily'nin kafasında nasıl bir dönüşüm geçirdiğini ve yaptığı *hiçbir* şeyin başlarına gelenlerin onun suçu olduğunu düşünmeye başladığını anlayamadığı için.

"Anlayacağın," diye devam etti, "son sekiz yıldır, gitmem gerektiğini biliyordum, gitmek istiyordum, ama her zaman bir şeyler engel oluyordu, ama Victor ve Laura'ya gitmem gerektiğini hep biliyordum ve gitmedim."

Sonunda onun endişesini anladı. Kalkanı indi ve sessizliğini bozdu. "Lily, canım, buraya gel."

Kız tekrar başını salladı, kızıl altın rengi saçları omuzlarına döküldü.

"Bunu bilmeni istiyorum. Bunu söylemem gerek. Nate, bunu karşılayamazdım. Onları arayabilirdim ama ne diyecektim ki? İlk başta hastaydım ama bu bir mazeret değil. Yani, iyileştim ama yıllar geçti..."

"Lily..." diye sözünü kesti ama o konuşmaya devam ediyordu ve giderek sinirleniyordu.

Bunu biliyordu çünkü yataktan atlayıp odada volta atmaya başlamıştı.

"Onlara mektuplar yazdım, onlarca mektup, açıklamaya çalıştım. Yazarak daha iyi yapabileceğimi düşündüm. Eskiden iyi bir yazardım, hatta ödüller bile kazandım. Sana bunu hiç söylememiştim." Durdu ve bu itiraftan utanmış gibi ona baktı, sonra ellerini kaldırdı ve parmakları sıkıp açarak kıpırdanmaya başladı. "Onlara gitseydim, arasaydım, sadece bir mektup gönderseydim, neden göndermediğimi ben bile anlayamıyorum..."

Nate bunun yeterli olduğuna karar verdi.

Yorganı attı, yataktan fırladı ve ona doğru ilerledi. Danielle ve Jeffrey'nin aldatmacası yüzünden kendini suçlamasına izin vermeyecekti, özellikle de yaşadıklarından sonra.

Kız geri çekilmedi, ama Nate onu kollarının arasına aldığı anda, ellerini aralarına koydu ve göğsüne bastırdı. Başını geriye eğdi, Nate'e baktı ve Nate, kızın gözlerinin acı çektiğini gördü. Bu manzarayı görünce, Nate'in içinde öfke alevlendi, ama kıza söz verdiği gibi, öfkesini sıkı bir şekilde kontrol altında tuttu.

Sessizce devam etti, "Ailemin öldüğünü bildiklerini sanıyordum. Bildiklerini ve beni yeterince önemsemediklerini sanıyordum

—"

Kollarını sıkılaştırdı ama kız ellerini ona doğru iterek mesafeyi korudu.

"Lily, bunu duymak istemiyorum..." diye başladı.

Kız tekrar başını salladı. "Kulağa korkunç gelse de, böyle düşündüğümü bilmen gerekiyor. Jeff ve Danielle gibi olduklarını düşündüm. Doğru olmadığını biliyorum ama bir parçam..."

Gözlerinde yaşların biriktiğini gördü ve kız kardeşini ve erkek kardeşini bir daha asla göremeyeceğini düşündü, çünkü yaptıklarından sorumlu olamazdı.

"Onlara açıklamam lazım. Özür dilemem lazım," diye devam etti Lily.

Kollarını ondan çekti ve parmaklarını bileklerine doladı. Ellerini ikisinin arasından çekerek, onu nazikçe kendine doğru çekti. Onu bıraktığında, kız kollarını beline doladı ve ona yaslandı, o da ellerini kızın yüzüne koydu.

"Bırak gitsin," dedi yumuşak bir sesle.

"Yapamam," diye cevapladı kız. "Merak ediyor olmalılar. Nate, torunlarını yedi yıldır büyütüyorum ve sana henüz dileğimi bile söylemedim. Söylediğimde anlayacaksın, hepsi benim hatam..."

Gözlerindeki ıstırap karşısında Nate odadaki bir şeyi fırlatmak istedi. Birine (ve *tam olarak* kime olduğunu biliyordu) fiziksel zarar vermek istedi. Bunun yerine, bu tepkilerini dikkatlice kontrol etti ve dudaklarını Lily'nin dudaklarına değdirerek onu susturdu.

Bir santim uzaklaştığında, gözlerinin derinliklerine baktı ve tekrarladı, "Bırak gitsin, Lily."

Lily'nin bunu unutmaya hazır olmadığını fark etti.

"Onlara mektupları gösterebilirim. Hala hepsi bende, tek tek. Ve sana Fazire'den, ne dilediğimden, tüm bunların bana nasıl düştüğünden bahsetmeliyim."

Yalnız bir gözyaşı yanağından süzüldü. Nate başparmağıyla gözyaşını sildi ve konuşmalarının bittiğine karar verdi. Lily'nin kaybettikleri için kendini suçlamasına izin vermeyecekti ve kesinlikle orada durup onun ağlamasını izlemeyecekti.

"Bitti, herkes hayatına devam ediyor," diye açıkladı Nate sessizce. "Geri dönmek için bir neden yok. Bırak gitsin."

Gözleri, korkuyu zar zor gizlediğine yemin edebileceği bir şekilde değişti. Ona daha da yaslandı, kollarını ona daha sıkı sardı.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Neyi yapayım?" diye cevapladı.

"Bırakacak mısın? Yapmadığın bir şey için herkese özür dilemek için kendini öldüresiye çalışmayı bırakacak *mısın*? Herkese bakmayı bırakıp, hepimizin bu işte birlikte olduğumuzu, birbirimize bakmamız gerektiğini, senin, benim, Tash'ın, anne babanın ve Fazire'nin bir aile olduğumuzu anlayacak *mısın*? Bittiğini ve hayatımıza devam ettiğimizi biliyor *musun*? Olayları olduğu gibi kabul edecek *misin*?"

Nate için alışılmadık bir şekilde, bunu tahmin etmemiştir. Onun bu noktaya gelmesi için pazarlık yaptığını fark etmemiştir. Onun gardını düşürdüğünü, kalkanlarını yıktığını ve yumuşak, şefkatli bir şekilde onu öldürdüğünü fark etmemiştir.

"Lily..." Sesi kendi kulağına kaba geldi ve göğsünün genişlemeye ve gevşemeye başladığını hissetti.

Hiçbir zaman bir ailesi olmamıştı, insanların birbirlerine baktığı işlevsel bir birim. Laura ve Victor vardı, ama ikisine de hayatını ve sahip olduğu her şeyi borçluydu. Jeff ve Danielle hiçbir zaman ailesi olmamıştı.

Ama elbette Lily'ye bunların hiçbirini söyleyemezdi.

"Lütfen bisikletin için parayı benim hesabıma aktarma, Nate," diye fısıldadı, onun düşüncelerini keserek. "Lütfen senin için güzel bir şey yapmama izin ver."

Cevabını söylemek yerine, ellerini onun yüzüne sıkıca bastırdı ve o da beline sarılan kollarını sıkarak onun sözsüz onayını anladığını gösterdi.

Parmak uçlarına yükseldi ve ağzını ağzına yaklaştırarak, neredeyse duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Birçok nedenden dolayı, çünkü birçok neden var, seni seviyorum Nate," diye fısıldadı.

Her şeyi aynı anda hissetti ve yaptı.

O kadar güçlü bir sevinç dalgası içinden geçti ki, bağırsaklarından kalbine doğru bir yol açtığını düşündü.

Bu duygu onu dizlerinin üzerine çökertmeden önce, eğilip kolunu onun kolunun altına kaydırды. Onu kaldırıp yatağa taşıdı ve ağzını onun ağzına sıcak, talepkar bir öpücükle kapattı.

Aynı anda, kendi iradeleriyle, onun yıpranmış kalkanları hızla yükseldi ve yerine kilitlendi.

Kızın kolları onun boynuna dolandı ve o onu yatağa yatırıp üstüne çıkarken, kız da ona karşılık verdi.

Ağzı çenesine, kulağına, boynuna doğru hareket ettiğinde, "Seni seviyorum, Nate" diye tekrarladı.

Bu sözler onu derinden etkiledi ve ağzıyla onu susturdu, giysilerini çekip aşağı itti, yukarı çekti, bir kenara attı.

İşini bitirdiğinde, kız muhteşem çıplak vücudunu ona bastırdı, ellerini onun ateşli teninde gezdirdi, bacağına onun kalçasına doladı

, dudaklarını çenesine kaydırđı, dişleriyle omzunu ısırđı.

"Seni seviyorum," dedi boynuna.

"Sessiz ol, Lily," diye homurdandı, onu sert bir öpücükle susturarak, elleri ve parmaklarıyla onu okşadı, dudaklarını kendi dudaklarıyla morartarak onu sessizliğe zorladı.

O, onun altında kıvranırken, bir elinin tırnakları onun sırtını çiziyor, diğer eli ise aralarına girip onu sarmalarken, o, dudaklarını onunkilerden ayırmanın güvenli olduğunu düşündü ve dudaklarını, dişlerini ve dilini, onu uçuracağını bildiği şekilde kullandı.

"Nate, seni seviyorum..."

Ağzını tekrar ağzına götürerek sözlerini kesmek için. Onu sessiz tutmak için bacaklarını ayırdı, kendini konumlandırdı ve ıslak yumuşaklığına sertçe girdi. Ani, vahşi girişine karşı diline karşı nefes nefese kaldı ama vücudu anında onunla birlikte hareket etmeye başladı. Topuklarını yatağa dayayarak kalçalarını kaldırdı, onun şiddetli darbelerini davet etti ve emdi.

Bunun olduğunu biliyordu, onun içinde olduğu gibi kendisinde de biriktiğini hissediyordu, onun etrafında sıkılaştığını, nefesinin kısa ve hızlı geldiğini, kollarının onu sıkıca tuttuğunu hissediyordu. O, doruğa ulaştığında onun adını haykırdığını duyduğunda başka bir tür zevk yaşadı. Ancak o zaman vücudu üzerindeki kontrolünü bıraktı ve kendi boşalmasını bulana kadar onun tatlı yumuşaklığına girip çıktı.

Kısa bir süreliğine ağırlığını ona yüklemesine izin verdi, onunla yakın bir bağ kurarak, altında, ona sarılmış halini dikkatlice hafızasına kazıdı, sonra yuvarlanarak uzaklaştı.

Nate, çekilirken onun yumuşak bir protesto mırıldanmasını duydu, sanki onu kaybetmek onun önemli bir parçasını koparmış gibi her seferinde yaptığı bir şeydi bu. O sesi, yatakta nazikçe düzenlerken, üzerlerine battaniyeyi çekip onu yanına sıkıca sararken, birçok anısı arasına kaydetti.

Kız konuşmadı, o da konuştu.

"Parayı transfer etmeyeceğim," dedi, ona her şeyi elinden alacağı için bu tek şeyi verdi.

Kızın omzuna gülümsediğini hissetti ve kız ona daha da yakınlaştı. Kızın, son bir aydır sürdürdüğü savaşta tatlı bir zafer kazanmak üzere olduğunu düşündüğünü biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ses tonundan Nate bunun onun için çok önemli olduğunu anladı.

Ayrıca, büyük bir hata yaptığını da fark etti.

Nate bencil davranmıştı. Sahip olamayacağını, sahip olmaması gerektiğini bildiği halde her şeyi istemişti, ama yine de almıştı. Adam çantasını kapmaya çalıştığında, Laura'nın merdivenlerinden inip polisle konuşmak için yürüdüğünü gördüğü anda bunu anlamıştı.

Onun gibi biri için uygun olmadığını biliyordu.

O zaman da biliyordu, şimdi de biliyordu.

Laura, sekiz yıllık dramalarının hepsinin kendi hatası olduğunu düşünüyordu, ama Nate, Laura'nın güvenen, masum, bakire, hiç erkek arkadaşı olmamış bir Indiana kızı olduğunu biliyordu.

Onun vermek istediği her şeyi alan Nate'ti ve onun vermek istediği *her şey, her şeydi*. İlk buluşmalarında onu kendisiyle yatmaya zorlamış, bir geceden sonra onunla birlikte yaşamaya zorlamış, onu kendine bağlamak için kasten hamile bırakmış ve sonra onunla yüzleşmesi için onu tek başına bırakmıştı. Sonra, onu tekrar bulduğunda, kendini onun hayatına, evine, yatağına, ailesine zorla soktu ve daha da fazlasını aldı.

Artık her şeye sahipti ve buna layık değildi.

Natasha ile görüşme ayarlamalıydı. Lily'nin vermek istediği kadarını almalı ve onun kendisini uzak tutmasına izin vermeliyd. *Onun* kalbi, var olmayan bir adama aşık olmasına izin vermek yerine, onu korumak için çaba göstermeliydi. Nate'in bildiği kadarıyla, onun zihnindeki romantik kahraman, hiç de romantik bir kahraman değildi.

Şimdi ona aşık olduğunu düşünüyordu ama onun kim olduğunu, ne olduğunu, nereden geldiğini bilmiyordu.

Nate, Lily'nin bunu öğrendiğinde, ki Nate bunun kesin olarak olacağını biliyordu, bunun onun için daha da yıkıcı olacağını biliyordu.

Bu nedenle, onu ve kızlarını korumak için son bir hamle yapması gerekiyordu.

Lily'nin ağırlığını üzerinde hissetti, ama Nate o gece uyuyamadı.

Bunun yerine uyanık kaldı, yumuşak, sıcak vücudunun yanına yaslandığını hissetti, nefesini dinledi, cildini ve saçlarını okşadı ve kasıtlı olarak son bir değerli anı yarattı.

TWENTY-FOUR

Lily

LILY KORKUYORDU.

Düğününden önceki gündü ve geçen hafta Nate ile aralarında her şey ters gitmişti, çok ters, tamamen ters, felaket derecede, yürek parçalayıcı derecede *ters*.

"Nate bu gece başka bir yerde kalacak mı? Düğün gününde gelini görmek uğursuzluk getirir," dedi Maxine, yine bol, ametist renkli bir kaftan giymişti, bu sefer önü uyumlu boncuklarla işlenmişti. Gülümsüyordu, ama temkinli bir şekilde, Lily'nin çılgınca düşüncelerinin içeriğinden habersiz, ama onların orada olduğunu biliyordu.

"Evet," diye cevapladı Lily sessizce, gözlerini kaçırarak ama hem Maxine'in hem de Laura'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissederek.

"Lily?" Laura dikkatlice sordu.

Lily ön oturma odasındaki kanepeden fırladı ve volta atmaya başladı. Endişeli olduğunda volta atma alışkanlığının milyonlarca kelimedenden daha fazla şey ifade ettiğini ve bunun normal evlilik öncesi heyecanı *değil*, çok daha ciddi bir şey olduğunu bilmiyordu.

"Nate hazırlıkları yaptı," diye duyurdu Lily. "Tash'i de yanında götürmesi için ısrar ettim. Yarın Bath'taki Nüfus Dairesi'nde bizimle buluşacaklar."

"Tash Nate ile mi gidiyor?" Maxine yavaşça sordu.

"Evet, bu zamanı baş başa geçirmeleri iyi olacak bence. Ama Fazire de onlarla birlikte gidiyor," diye kendini çelişkiye düşürdü ve sonra Nate'in başka bir yerde kalacağı haberini duyunca Victor'un da ona eşlik edeceğini söylediğini hatırladı. "Ve bildiğin gibi, Victor da onlarla birlikte olacak, yani Tash Nate ile baş başa kalmayacak." Şimdi hem saçmalıyor hem de pek mantıklı konuşmuyordu.

Maxine ve Laura birbirlerine baktılar.

"Fazire. Neden?" diye sordu Laura.

Lily cevap vermedi. Laura'ya Şu anda Fazire'ye ihtiyaçı olmadığını söylemeyecekti. Maxine ve Laura'nın nazik ilgisine zar zor dayanabiliyordu. Fazire onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu. Bir haftadır bu anı bekliyordu, ama Lily her seferinde onu geri çeviriyordu. Lily, Fazire'nin az da olsa sabrının tükenmek üzere olduğunu biliyordu.

Ama Lily kararını vermişti. Bu işi sonuna kadar götürecekti ve Fazire'nin onu vazgeirmesini istemiyordu.

Nate'e motosikleti vereli bir haftadan fazla olmuştu. Lily, Tash'in okulu için para biriktirmesine verdiği tepki ve ona sevdiğini söyledikten sonra Şiddetli, fırtınalı, kontrolsüz bir Şekilde onunla seviŐmesinden, o gün ilerleme kaydettiğinden emindi. Sonra o pes etti ve ona borcunu ödmeden motosikleti almasına izin verdi.

Onun kalbini erittiğinden çok emindi.

Onun zırhında delikler atığından çok emindi. Ancak ertesı sabah her Şey değişti.

Radikal bir Şekilde.

Normal rutinini sürdürdü, Tash'ı uyandırdı, onlarla kahvaltı yaptı ama uzaklaşmıştı. Her zamankinden daha uzak, *tamamen* uzaklaşmıştı. Lily bunu hissetti, gördü ve bu onu derinden yaraladı.

Ayrılmadan nce, Tash'ı günlük veda öpücüğü için kucağına almış, Tash'ın Nate'in dudaklarına yapıŐıp kalmasıyla, kızlarına sıcak bir gülümseme atmıştı. Sonra, alışılmadık bir Şekilde, Lily'ye sadece yanağından bir öpücük vermişti. Lily, bunun bile Tash'ın yararına yapıldığını hissederek rahatsız olmuştu.

Nate her zamankinden daha geç eve gelmişti (Lily, her gece eve daha erken geldiğini fark etmişti). Tash'a kitap okuduktan sonra Lily'ye tek kelime etmeden doğrudan çalışma odasına gitmişti.

Lily ona biraz zaman tanımaya karar verdi. Bir adım kazanmıştı ve bunu zorlamak istemiyordu. Hatta iyi geceler demeden yatmaya kadar gitti. Çalışma odasına gidip onu ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Geç saatlere kadar çalışıyorsa, ikisinin de hoşuna gittiğini bildiği ya da düşündüğü bir şey olan iyi geceler öpücüğü.

Nate her zamankinden çok daha geç gelmişti ama o uyanıktı, karanlıkta yatarak onu bekliyordu. Nate ona dönmedi. Onunla sevişmedi. Onu kendine çekip yüzünü saçlarına gömmek yerine, ona sırtını döndü ve uykuya daldı, öylece...

Hafta sonu boyunca Nate her gün bütün gün ve gece geç saatlere kadar çalışma odasında çalıştı. Victor ve Laura'dan bile kaçındı, ancak Tash'ın çalışma odasında oturup televizyon izlemesine izin verdi. Lily ile sevişmedi ve sonunda yataklarına gittiğinde onu kendine çekmedi.

Victor, Laura ve Fazire birbirlerine garip, anlamlı bakışlar atıyorlardı, ama Lily sormamayı tercih etti. Fazire'nin bu davranışa katılması, özellikle de Victor'la birlikte, ona tuhaf geldiğini itiraf etmek zorundaydı. Fazire, Nate'e biraz ısınmıştı ama Victor'a hiç ısınmamıştı.

Sessiz ve artık açıkça endişeli olan Victor ve Laura Pazar öğleden sonra ayrıldıklarında, Lily, Tash'ın odasından çıkıp çalışma odasına doğru yönelene kadar Nate'e rahat bıraktı.

Lily onu takip etti, kapalı kapıyı çaldı ve onun izniyle içeri girdi. İçeri girdiğinde Nate ona zar zor bir bakış attı ve Lily'nin kanı dondu.

"Nate?"

"Ne oldu, Lily?" diye sordu, ilk kısa bakışından sonra gözlerini ona dikmeden, sorusu sanki cevabını pek umursamıyormuş gibi geliyordu ve soğuk kanı buz kristalleri oluşurken yavaşladı.

"Bir sorun mu var?"

Sesi çekingen ve kararsızdı ve o sesi duyunca başını kaldırdı. Gözlerinde yakaladığını sandığı sıcak bakışta bir umut ışığı hissetti, ama sonra gözlerini kapattı.

"Meşgulüm, Lily. Önümüzdeki cumartesi evleniyoruz ve ardından iki haftalık balayına çıkacağız. Yapacak çok işim var."

Bu makul görünüyordu ve Lily ona rahatlamış ama zayıf bir gülümsemeyle masasının yanına yürüdü ve durdu, ona dokunmak istiyordu

ona dokunmak istedi ama uzun zamandır ilk kez korkuyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Buna karşılık, nedense, adam mizahsız bir şekilde güldü. Keskin kahkahası sert ve zaten yıpranmış sinirlerini daha da gerdi.

"Beni rahat bırakabilirsin," diye önerdi, eğlencesini bitirdikten sonra, gözleri ona dikilmişti ve sert ve boş bakışları, onun hoş olmayan bir dikkat dağınıklığı olduğunu açıkça gösteriyordu.

Lily o bakışı hatırladı. O bakışı görmüştü. Danielle'e birçok kez o bakışı atmıştı.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ama başını salladı ve yavaşça uzaklaştı. Çok yavaşça. Salyangoz hızında yavaşça. Yavaşça ilerlerken, onun onu geri çağırıp öpmesini, dokunmasını, *herhangi bir şey yapmasını* umuyordu.

Ama adam bunu yapmadı.

Sonunda yatağa geldiğinde de ona dönmedi.

O uyanmadan önce gitmişti, Tash'ı uyandırmamıştı ama Lily'ye kısa, sevgisiz bir not bırakmıştı (ve Tash'a daha uzun, çok sevgi dolu bir not). Notta, işe erken gittiğini yazmıştı.

O öğleden sonra, Flash and Dazzle'da kasada otururken, sakın bir anda onu ofisinden aradı.

Bir daha onun aramalarını asla kaçırmayacağını söylemişti ve kaçırmamıştı da. Aramalarının onun meşgul olduğu zamanlarda geldiğini düşünürdü ama şimdi anlıyordu ki, Tash okuldan eve döndüğünde onu aradığında her zaman cevap verirdi.

"Bay McAllister'ın ofisi," diye cevapladı Nate'in sekreteri Jennifer.

"Merhaba Jennifer, ben Lily. Nate ile görüşebilir miyim?"

Jennifer bir an sessiz kaldı ve Lily, artık tanıdık gelen kalp çarpıntısını hissetti. Geçtiğimiz haftalarda Lily, Jennifer ile sohbet etmişti ve hiç tanışmamış olsalar da aralarında bir yakınlık oluşmuştu.

Ancak bu sefer Jennifer kısa bir sohbet bile teklif etmedi.

Bunun yerine, yumuşak bir sesle, "Üzgünüm, Lily. Bay McAllister, hiçbir koşulda rahatsız edilmemek istediğini söyledi," dedi.

Lily, Jennifer onu göremese de yutkundu ve başını salladı.

"Sorun değil," diye cevapladı Lily, neşeli bir ses tonu kullanmaya çalışarak ve başarısız olmaktan korkarak başaramayacağından korkarak. "Ona aradığımı söyler misin?"

"Kesinlikle," diye Jennifer onu temin etti.

Lily, Flash and Dazzle'dan eve döndüğünde, Nate'in rahatsız edilmeme emrinin, her zamanki gibi babasıyla yaptığı telefon görüşmesinin haberleriyle dolu olan Tash için geçerli olmadığını fark etti. Bu haber Nate'ten gelmemiştir, ancak Lily, Nate'in sözünü kesemeyeceğini ve zaten denemeyeceğini tahmin ediyordu. Daha çok Tash'in "Babama söyledim..." ve "Sonra, ona anlattığımda babam güldü" şeklinde verdiği haberlerdi.

Nate'in Tash'in telefonlarına cevap vermesi ve onunla birlikte gülmesi Lily'yi mutlu etmek yerine, onun korku ve endişesini öfkeye dönüştürdü ve Lily, Fazire'nin dikkatli bakışları altında bütün gece sessizce bu öfkeyi içinde besledi.

Nate, Tash'ın ona kitap okuması için eve gelmedi ve gecikeceğini söylemek için de aramadı.

Lily, kızının keskin duyularının annesi ve babası arasında bir farklılık fark edip etmediğini görmek için onu yakından izledi. Ancak Nate, Tash'ı bundan koruyor ve Lily'ye karşı davranışları önemli ölçüde farklı olsa da ona tam olarak aynı şekilde davranıyordu.

Lily gece için evi kapatırken, Nate hala eve gelmemiştir, Fazire koridorda ona yaklaştı.

"Lily-çocuğum..." diye nazikçe başladı, gözleri ona yumuşak bir bakışla bakıyordu.

"Hayır, Fazire," diye elini kaldırarak onu uzaklaştırmaya çalıştı, "şimdi olmaz."

Fazire'nin her zamanki gibi ısrar etmeden önce, merdivenlerden yukarı koştu. Yatmaya hazırlandı ama yatağa girmedi, bunun yerine odada volta atmaya başladı. Ve bekledi. Aklında bir sürü düşünce dolaşıyordu, hiçbirisi iyi değildi.

Çok geç saatte Nate'in eve girdiğini duydu ama yukarı çıkmadı ve dakikalar geçtikçe onu aramaya gitti.

Onu arka bahçelerinde buldu. Bahçe, çiçekler ve yeşilliklerle dolu saksılar, çömlekler ve çiçek tarhlarıyla yemyeşil bir görünüme kavuşmuştu. Tüm bunlar haftada bir gelen bahçıvan tarafından özenle bakılıyordu. Onu uçuşumun kenarındaki korkulukta durmuş, Viktorya döneminden kalma iskeleye doğru bakarken sigara içtiğini görünce şaşkına döndü. Laura ve Victor'un evinin merdivenlerinde geçirdikleri geceden beri onu sigara içerken görmemiştir, hatta üzerinde sigara kokusu bile almamıştır.

Bahçeye açılan yeni Fransız kapılarının hemen dışında durdu ve "Nate?" diye seslendi.

Vücudu sarsıldı ve başını çevirip karanlıkta ona baktı. Onu şaşırttığı için o da en az onun kadar şaşırmıştı. O her şeye karşı her zaman uyanıktı, ama özellikle ona karşı. Bazen, o kapıdan çıkmadan önce bile odaya yaklaştığını bildiğini hissediyordu.

Onu bu kadar dalgın yapan şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordu ama bilmek istiyordu, bilmek zorundaydı ve kesinlikle öğrenecekti.

Bahçeyi geçip onun önünde durdu. "Sigara içiyorsun." Sesi yumuşak bir suçlamaydı.

"Evet, Lily, sigara içiyorum. Ve sen pijamalarla bahçede duruyorsun," diye cevapladı, sanki onun suçu da kendisinininki kadar kötüymüş gibi.

"Ne zaman sigara içmeye başladın?" diye sordu, onun yorumunu görmezden gelerek.

"Dokuz yaşındayken," diye hemen cevap verdi, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi kayıtsızca geçmişinden bir parçayı onunla paylaştı ve bu bilgi ona bir darbe gibi çarptı.

Tanrım, kim dokuz yaşında sigara içmeye başlar ki? diye düşündü, ama o cevap vermesine izin vermedi.

"Eve gir," diye devam etti.

Kız, onun hakkında kişisel bir bilgiyi, kendisinin zorla öğrenmediği bir bilgiyi paylaştıktan hemen sonra gelen sert sesli emrine bir an şaşıarak gözlerini kırptı. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmeye kararlı olan kız, bunu görmezden gelmeye karar verdi.

"Konuşmamız gerek. Bir şey var..."

"Lily, lanet olası eve geri dön. Hiçbir kadın, özellikle de sen, neredeyse çıplak bir şekilde dışarıda durmamalısın. Sen benim çocuğumun annesisin, Tanrı aşkına. Burası teraslı bir ev. Komşular seni görebilir."

Kafasını sallayarak onun sözlerini, ses tonunu, anlamını kafasından silmeye çalıştı.

"Nate, neredeyse gece yarısı, kimse..."

"*Siktir* git, eve gir," diye vahşice bağırdı, sabrını kaybedip ona tehditkar bir şekilde eğildi, o da geri adım atmaktan başka çare bulamadı.

Tereddüt etti, kalbi yine hızla çarpmaya başladı.

Sonra omuzlarını dikleştirdi, gece yarısı olsa ve pijamalarıyla olsa bile bu konuyu açıklığa kavuşturmaya kararlıydı. Evet, pijamalarıydı ve evet, üzerinde pek bir şey yoktu ama Tanrı aşkına, kendini "çıplak" olarak tanımlamazdı.

"Bana öyle konuşma," diye tersledi. "Konuşmamız gerek.

Sende bir sorun var ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Cevap vermeden, ondan uzaklaşıp iskeleyi seyretmeye devam etti.

Bu hareket üzerine, kadın farklı bir taktik denerdi.

Onun görüş alanına girdi ve elini koluna koydu. "Nate," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla, "lütfen benimle konuş."

O, tıpkı ebeveynlerinin evinin girişinde dururken Victor onu sallarken yaptığı gibi ona baktı. Tıpkı o korkunç günde konferans odasında Natasha'nın velayeti hakkında konuşurken olduğu gibi. Sanki o, kaldırımında sürünerek ilerleyen, pek de ilginç olmayan bir böcekmiş gibi.

Tüm cesaretini bir kalkan gibi kendine çekerek, gururunu bir kenara attı ve ona yaslandı, onun hiçbir özelliği onu bu harekete davet etmese de kollarıyla onu sardı.

"Konuş benimle," diye ısrar etti, sözlerinde ona olan tüm sevgisiyle.

Ona dokunmadı. Bunun yerine, sanki kız onu kollarında tutmak yerine bir mil uzakta duruyormuş gibi, sakince sigarasını uçurumdan aşağı attı.

"Nate!" diye bağırdı kadın, paniğe kapılmaya başlayarak. "Konuş benimle."

O anda ona dokundu. Parmaklarını kızın başının iki yanındaki saçlarına geçirdi ve onu orada tutarken, aylardır ilk kez dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

Bu sevgi dolu bir öpücük değildi. Sert, ısrarcı, açgözlü, karşılığında hiçbir şey vermeden her şeyi alan bir öpücüktü.

Ona dokunduğu, onu öptüğü için çok mutluydu, bunu fark edemedi. Sadece ağzını onun ağzının altında açtı ve her zamanki gibi ona her şeyi verdi.

Lily onun inlemesini duydu ve bundan heyecanlandı, ama açıklanamayan bir şekilde adam ağzını onunkinden ayırdı. Sonra Lily kaldırıldı, taşındı, odalarına değil, aşağıdaki aile odasına. Adam tüm bu süre boyunca ona o korkunç şekilde öpüştü, ağzı sonra boynuna, omuzlarına,

kulaklarının arkasına doğru ilerledi, dişleri tehlikeli ve erotik bir şekilde onun tenine batıyordu.

Aile odasının kapısını arkalarından tekmeleyerek kapattı ve onu kanepeye attı, ardından onun peşinden kanepeye uzandı. Onun kıyafetlerini çıkardı, kendi kıyafetlerini yırttı, hareketleri nazik değildi, çıplak vücuduna dokunan elleri ve ağzı da öyle değildi ve sonunda onun eskisi gibi olmadığını fark etti.

Bu şiddetli, fırtınalı bir tutku değildi. Bu bencil ve yiyip bitiren bir şeydi.

"Nate..." diye fısıldadı, onu yavaşlatmaya, ona ulaşmaya çalışarak.

"Kapa çeneni, Lily," diye homurdandı, çirkin sözleriyle sözlerle, değişti.

Alıp vermek yerine, veriyordu ama her zamanki gibi değil. Sanki ondan bir tepki almaya zorlanıyormuş gibi, vücudunu kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışıyordu ve lanet olsun, onu reddedemeyecek kadar çok seviyordu. Verdi, sonra daha fazla verdi, sonra daha da fazla.

Ve o aldı, hepsini, her şeyi.

Ta ki o orada, bekleyerek, onun içine girmesini isteyerek, kalbi çarparken, nefesi kesik kesik, vücudu onun için yanarken. "Nate..." diye tekrar acil bir şekilde fısıldadı, ellerini onun onu kendine çekmeye çalıştı ama o uzaklaştı.

Gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı ve gördüğü şey karşısında kalbi parçalanmış gibi hissetti.

Onun bakışları boşlukta idi ama bacaklarının arasındaki eli baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu ve kalçaları kendi iradesiyle ona doğru bastırıyordu.

"Yalvar," dedi adam, sesi sert ve keskin.

Lily ona baktı, sonra gözlerini kırpı, bir an için onu doğru duymadığını düşündü.

"Ne-ne?"

"Beni istiyorsun, değil mi Lily?" diye sordu, sonra başını eğdi ve ağzını yanağından kulağına doğru kaydırıldı.

O bunu yaparken, kız başını salladı.

"Beni istiyorsan yalvar," dedi kulağına.

O hissetti göğsünün göğsünün sıkıştığını duydu
duygular doldurdu onu hatta olarak eliyle onu
manipüle ederken ve vücudu ona ihanet ederken bile.

"Nate..."

"Bunu senden duymak istiyorum. 'Lütfen Nate, beni sik' de."

Onun şok edici isteği, Nate'e *hiç yakışmayan* ve korkutucu olan bu isteği karşısında, gözyaşları boğazına kadar yükseldi ve ağzı kulağından göğsüne kaydı, meme ucunu keskin bir şekilde emdi ve ona zevk dalgaları gönderdi. Dilini etrafında döndürürken, başparmağıyla aynı anda onun merkezini okşadı, aylarca süren deneyiminden, onun bunu sevdiğini, buna tepki verdiğini, onu uçurduğunu biliyordu.

Bu sefer, o buna direndi.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı ve o tekrar üzerine geldi. "Sırrımı bilmek ister misin?" diye sordu ve kız başını salladı.

Onun yıldırım hızındaki ruh hali değişikliklerine, konu değiştirmesine, şok edici davranışlarına ayak uyduramıyordu.

Elini hala üzerinde gezdirdiyordu ve kadın orgazma yaklaşmıştı, bunun geldiğini hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı, boynunu geriye doğru eğdi, bunun bir an önce bitmesini ve umarım konuşabilmelerini istedi.

Elini çekti.

Gözleri birden açıldı ve çenesini aşağı doğru çekerek ona baktı.

"Sırrımı bilmek ister misin?" diye tekrarladı.

"Hayır!" diye bağırdı, uyuyan insanların bulunduğu bir evde, biri de kızları olan bir evde, olması gerekenden daha yüksek sesle.

Adamın ağzı onu susturdu ve kız direndi ama adamın eli geri geldi, onu işkence etti ve kız direnmeye devam etse de vücudu hızla arzusun esiri oldu.

Büyük bir çaba sarf ederek ağzını kurtardı. "Dur, Nate."

Başparmağı dairesel hareketler yaptı ve o kendini tutamadı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, boğazından düşük bir inilti çıktı.

"Durmamı istemiyorsun," diye inlemesine acımasızca alay etti. "Her zamanki gibi, bunu istiyorsun."

Dudaklarını ısırды ve onun haklı olduğunu biliyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Kalçalarının onun eline baskı yapmasını, ellerinin sırtında dolaşmasını engelleyemiyordu, gözleri karanlıkta onun gözlerine takılmış olsa bile. Onun gözlerinin içine işlediğini görebiliyordu, sevgiyle ya da tutkuyla değil, tam olarak istediği şeyi elde etmek için acımasız bir kararlılıkla.

"Bunlar benim sırlarım, Lily. Ben buyum."

Kafasını şiddetle salladı.

Buna inanmayacaktı, *inanamazdı*.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Ben diledim ki..."

"Yalvar," Nate sözlerini talebiyle kesti. Yine başını salladı.

Nate gülümsedi. Onu tiksindirirken bile büyüleyen korkunç bir gülümseme. Sonra onu yalvartı. Acımasız gücü ve merhametsiz becerisiyle onu doruğun eşiğine getirdi ve dayanamayana kadar defalarca onu oradan uzaklaştırdı, ta ki vücudunu serbest bırakmazsa parçalanacağını hissedene kadar.

Onu sıkıca tutarak, kollarını sırtına dolayarak, bacaklarını kalçalarına dolayarak ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırarak, aşağılanma arzusuyla savaşıp yenik düşerken fısıldadı, "Lütfen Nate, lütfen beni sik."

Ve o da yaptı.

Sertti. Hızlıydı. Kaba ve sevgisizdi ve o o kadar muhteşem bir şekilde doruğa ulaştı ki, bir an için muhteşem bir şekilde parçalandığını hissetti. Ve bunun için kendini nefret etmedikten sonra, kendini, zayıflığını ve bunun bir kısmını, *ona* sadakatsizce nefret ettiğini hissettiği için *tiksindi*.

Nate.

Onun
arzusunu.

Hayallerindeki
erkek.

Onun her şeyi.

İşini bitirir bitirmez, onun hassas bedenini hiçe sayarak ondan uzaklaştı, giysilerini giydi ve ona bakarak, "Londra'ya gidiyorum. Cuma günü döneceğim" dedi.

Sonra o gitti.

Lily çıplak ve savunmasız bir şekilde yatarken, karanlığa, onun bulunduğu yere bakarak zihnini sakinleştirmeye çalıştı, sonra bir düşünce yakalamaya çalıştı ama ikisinde de başarısız oldu. Sonunda, vücudunu bir battaniyeye sardı, küçük bir top gibi kıvrıldı ve ağladı.

Sonra uyudu. Sonra bekledi. Ve umut etmeye çalıştı.

Çarşamba günü, onun cep telefonunu aradı. Onun Tash ile konuştuğunu biliyordu, hala kızlarını aralarında parçalanan her neyse ondan koruyordu. Ama Lily ile iletişime geçmedi. Jennifer ile bir başka aşağılayıcı olay yaşamak istemediği için sabah onun cep telefonunu aradı. Cevap vermedi. Sonra sabahın ortasında, sonra öğleden sonra aradı.

Hâlâ cevap yoktu ve o, asla kaçırmayacağına söz verdiği aramaları kaçıırırken, umudu hızla yok oluyordu.

Dükkandan erken çıktı ve Tash okuldan eve geldiğinde evde olmasını sağladı, böylece Tash babasıyla konuşmayı bitirdiğinde telefona hemen cevap verebilecekti.

"Annen seninle konuşmak istiyor," dedi Tash, Lily'nin mutfakta volta attığını izlerken kıkırdarak. Fazire, masadaki koltuğundan onu değerlendiren gözlerle izliyordu.

Tash telefonu annesine uzattığında Lily neredeyse kızının elinden telefonu kapıyordu.

Lily bu konuyu düşünmüş, onun ani ve düşmanca davranış değişikliğinin bir nedenini bulmaya çalışmış ve kendini, çok fazla zorladığını, çok yakınlaştığını, bir şeyler yapmaya çalışırken her şeyi mahvettiğini ve geri çekilmeye hazır olduğunu ikna etmişti. Nate'in uzaklaştırılması bile bundan iyiydi.

"Nate, ben..."

"Lily, şu anda bunun için vaktim yok," diye onu sözünü kesmeden önce. "Beni sonra ara."

Ve başka bir şey söylemeden, onun cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Telefonu nefes almakta zorlanarak izledi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki durmak üzereymiş gibi hissediyordu. Ona sırttan Tash'e baktı ama Lily telefonu yerine koyduğunda Tash'in sırtışı kayboldu.

"Babam...?" diye başladı Tash.

"Babam çok meşgul, bebeğim. Balayımız için hazırlık yapıyor," diye açıkladı Lily sessizce, söylediği kelimelere kendisi inanmasa da Tash'ın inanmasını umarak.

Neyse ki kızı yalanına inandı, sırtışı geri geldi ve odadan sevinçle çıktı.

"Lily-ocuk," dedi Fazire ve uçmaya başladı. Lily bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve bunu kabul etmiyordu.

Başını salladı ve Tash'ın evin içinde bir yerlerde Bayan Gunderson'a şefkatle konuştuğunu duyunca, Fazire'ye tek bir kelime söyledi, onun ne demek istediğini anlayacağını bilerek, "Tash."

Bunun üzerine koşmaya başladı, ön kapıdan dışarı çıktı, caddede koştu, iskeleyi geçip deniz kenarındaki yolu takip ederek doğrudan konser platformuna koştu ve durdu. Ayaklarını, kalbini ve dışuncelerini durdurdu ve hızlıca yürümeye başladı, ağır ağır nefes alıp vücudunu zorlayarak zihnini dinlendirdi. Dışecekmiş gibi hissedene kadar yürüdü ve ancak o zaman eve doğru döndü.

O gece geç saatlerde, Fazire ve Tash uyuduktan sonra, Nate'i tekrar aradı.

Nate cep telefonuna cevap verdi ve arka planda kalabalık bir kulüp veya restoran gibi bir ses duydu.

"Ne var, Lily?" diye sordu, selam vermek yerine, telefonu açmadan önce ekranında Lily'nin adını gördüğü belliydi.

"Sadece şunu söylemek istedim..." diye tereddütle başladı, ne söylemek istediğinden emin değildi ama yine de söylemesi gerekiyordu.

Ama konuşurken, mırıldanan bir kadın sesi duydu. telefonun çok yakınında, "Nate, masamız hazır."

Nate, mikrofonu kapatmaya bile çalışmadan, "Bir dakika, Georgia" diye cevap verdi.

Lily'nin bacakları altından kaydı ve kendini durduramadan yere dışıp yatağa oturdu. Kafasını çevirip komodinin üzerindeki saate bakması bir yıl sürmüş gibi geldi.

Saat gece on geçiyordu ve Nate, Jeffrey'nin evlenmeye hazır olduğunu dışündüğü eski kız arkadaşı Georgia ile dışarıdaydı. Düğünlerinden bir hafta önce, Londra'da, başka bir kadınla şehirde dolaşıyordu.

"Lily." Adını sanki çok uzaktan duyuyor gibiydi, ama Nate'in sesinin sabırsız olduğunu fark edecek kadar kendini toparlamıştı.

"Bu..." Boğazını temizledi, vücudu uyuşmuş, zihni boşalmıştı ve sesinin ne kadar kırık hissettiğini tam olarak ele verdiğinin farkında değildi. "Önemli değil, Nate. Keyfine bak."

Sonra, Nate'in tekrar adını söylemeye başladığını duyduğu halde telefonu kapattı.

Cep telefonu hemen elinde çalmaya başladı ama o, Nate'i tek kelime etmeden bağlantıyı kesti ve telefonu kapattı. Ev telefonu çaldı ve o, telefonu yuvasından aldı, açma düğmesine bastı, sonra kapatma düğmesine bastı ve tekrar açma düğmesine bastı, ısrarcı zil sesini dinledi, ses giderek acil ve daha uzun hale geldi ve sonunda sustu.

Yatağında yan döndü, yastığı başına çekti ve yine, aşırı bir iradeyle düşüncelerini uzak tutarak, ağlayarak uykuya daldı, ki bunun uykuya dalabilmesinin tek yolu olduğunu fark etti.

Ertesi sabah mağazada Maxine onu köşeye sıkıştırdı. "Ne oluyor *böyle*?"

Zor oldu ama Lily gözlerini Maxine'e kaldırdı. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Neden soruyorsun?"

"Neden ben... neden...?" Maxine kekeleydi. "İki gün sonra hayallerindeki adamla evleneceksin ve berbat görünüyorsun. Üzgünüm ama öyle. Solgun görünüyorsun. Gözlerin şişmiş. Bilmen gerek, Fazire beni aradı..."

"Fazire'yi dinleme. O neler olduğunu bilmiyor," diye araya girdi Lily.

"Neler olduğunu biliyor *musun*?" Maxine karşılık verdi.

Lily otomatik olarak cevap verdi, "Nate önemli bir adam. Birçok insan ona güveniyor. Hiç tatil yapmadı..." Lily durdu.

En son ne zaman tatil yaptığını bilmiyordu.

Nate hakkında pek çok şeyi bilmiyordu.

Bildiği *tek* şey, onun ihtiyatlı olduğu idi. Bildiği tek şey, onun sırları olduğu idi. Bildiği tek şey, sekiz yıl önce onun yanına taşınmasını istediği ve sonra ona dünyaları vaat ettiği idi. İki hafta sonra, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, tüm vaatlerini bozdu ve onu terk etti. Şimdi, sekiz yıl sonra, aynı şey küçük farklılıklarla tekrar yaşandı.

Ve iki ay sonra... Ne?

Onu uyarmıştı, bunu biliyordu. Kendini uzak tutmuştu. Mesafesini korumuştı. Onun hayatında olmayacağı bir zaman için planlar yapmıştı, ona böyle bir zamanın geleceğini söylemişti neredeyse, ama o, cinlere, hayallere ve dileklere inanan aptal bir kadın olarak onu dinlememişti.

Yıllardır ilk kez, kendine güveninin paramparça olduğunu hissetti. Nate onu geri kazandığında onda gördüğü umudu boşa çıkardığını hissetti. Bu zeki, zengin, sofistike, *inanılmaz derecede* yakışıklı adamın onda aradığını asla bulamayacağını hissetti.

Asla.

"Lütfen, Maxie. Bu konuyu konuşmayalım. Başım ağrıyor," diye bitirdi Lily, bu günlerde endişe verici sıklıkta yaptığı bir başka yalanla.

Maxine yaklaşıp Lily'nin gözlerine baktı. "Bana baş ağrısı bahanesi uydurma. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum ve..."

Lily sözünü bitirmeden, cep telefonu çaldı. Telefon tezgahın üzerinde yüzüstü duruyordu ve hem Maxine hem de Lily'nin gözleri ona çevrildi.

Ekranda Nate Calling yazıyordu.

Lily ve Maxine ikisi de telefona uzandı. Neyse ki Lily önce ulaştı, çünkü Maxine'in şu anki ruh haliyle durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Lily taburesinden atladı ve hızla tezgahın etrafından dolaşarak telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Nate?" diye cevapladı.

"Bir daha sakın telefonu yüzüme kapatma ve telefonları kapatma."

Lily, Nate'in öfkeli sözleri kulağına çarptığında Maxine'den kaçarken aniden durdu, Nate'in öfkesi ölümcül bir akım gibi vücudunda titreşti.

Eski kız arkadaşıyla dışarı çıkan oydu. Onu kendi ailesinin oturma odasındaki kanepede, daha doğrusu *onun kanepesinde* küçük düşüren oydu. Kanepeyi o satın almıştı, ama yine de kanepenin onun evindeydi ve eski kanepeni ortadan kaldırmamıştı. Gece yarısı bahçede gizlice sigara içen oydu. Onunla konuşmayan oydu.

onunla konuşmayan oydu. Onun kalbini paramparça eden oydu.

Lily daha fazla dayanamadı ve patladı. "Bu ne cüret!" diye telefona bağırdı.

"Kızım o evde ve eğer bir şey olursa, ona ulaşamam. Onu benden yedi yıl boyunca uzak tuttun, Lily. Bir daha asla o lanet oyunu oynamaya kalkışma."

Lily'nin vücudu taş gibi sertleşti ve karşılık verdi: "Bana bunu söylediğine inanmıyorum."

O onu görmezden geldi. "Bu akşam eve geleceğim." "Zahmet etme," diye Lily sertçe karşılık verdi.

"Bu akşam eve geleceğim," diye tekrarladı ve *telefonu* kapattı.

Lily telefonu kulağına dayamış, öfke, ağağılanma ve acı duyguları o kadar güçlü bir şekilde içini kaplamıştı ki, Maxine'in tam önünde durduğunu fark etmesi uzun bir süre aldı.

Lily'nin gözleri ona odaklandığında, Maxine artık kızgın ve meselenin özüne inmeye kararlı görünmüyordu. Maxine korkmuş görünüyordu.

"Ne oldu tatlım?" diye sordu, sesi yumuşak, nazik ve ikna ediciydi.

Arkadaşının ses tonunu duyunca, Lily'nin içindeki öfke kayboldu ve gözleri yaşlarla doldu. Maxine onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bilmiyorum." Ve bu sözleri tekrar tekrar tekrarladı.

"Sessiz ol tatlım. Sessiz ol," diye mırıldandı Maxine ve saçlarını okşadı.

Lily kendini topladığında, Maxine ona leylak rengi, dantelli Kenarları dantelli bir mendil verdi ve konuyu kapattı, ama korku dolu bakışları yüzünden hiç kaybolmadı.

Lily eve vardığında, Nate'in çoktan orada olacağından korkuyordu, baş ağrısı hakkındaki yalanı gerçek olmuştu. Migren değildi ama ona yakındı.

Fazire, hemen fark etti ki, öfkelenmiş ve patlamak üzereydi, ama ona bir bakış attı ve daha önce sayısız kez yaptığı gibi, onu odasına götürdü. Ona soğuk bir içecek ve birkaç

tabletler getirdi, banyosunu hazırladı ve Lily ağrıyla mücadele ederken Natasha'nın annesini özlememesi için onunla ilgilendi.

Lily ağrı kesicileri aldı, banyosunu yaptı, perdeleri kapattı ve alnına soğuk bir bez koyarak yatağa yattı, ilaç etkisini gösterene ve sonunda uykuya dalana kadar baş ağrısıyla mücadele etti.

"Lily?"

Nate'in sesi, nazik, sorgulayıcıydı ve bir an için rüya gördüğünü sandı.

Gözlerini açtı ve yatakta onun kaslı bacağını gördü. Tabii ki Nate, gözlerini açar açmaz hemen uyandığını fark etti, her ne kadar gözlerini açar açmaz hemen kapatmış olsa da.

"Fazire başının ağrıdığını söyledi." Nate'in sesi o kadar yumuşaktı ki, sanki sözlerinin canlı olduğunu ve ona zarar verebileceğini düşünüyormuş gibi konuşuyordu.

"Ben iyiyim." Lily gözlerini kapalı tuttu ve sesini nötr tuttu.

"Migren mi?" diye sordu Nate ve Lily, Nate'in parmaklarının saçlarını kulağının arkasına ittiğini hissetti.

Lily, onun yumuşak, tatlı, *tanıdık* dokunuşuna gözlerini sıkıca kapattı ve ağrı şakağına geri döndü, bu yüzden vücudunu gevşetmek zorunda kaldı.

Ona ayak uyduramıyordu ve denemek için gücü yoktu. Onun kendisine olan ilgisini kaybetmiş olsa da, çocuğunun annesinin beyninin patlamasını istemediğinden şüpheleniyordu.

"Ben iyiyim Nate. Migren değil." Elini flanele uzattı, onu bir kenara attı ve sırtını ona dönerek, ona bakmadan tüm bunları yaptı. "Tash'a git. Seni özleyorsun."

"Sana bir şey getireyim mi?" Ona sırtını dönmesi onu caydırmamıştı, şimdi boynundan beline kadar okşuyordu, bunu yapmak için örtüleri kenara itiyordu.

Onun eline geçmek istiyordu, bunu o kadar çok istiyordu ki, ağzında tadını alabiliyor, cildinin her gözeneklerinde hissedebiliyordu.

Bunun yerine, kendini buna karşı hazırladı.

"Hayır. Dediğim gibi, ben iyiyim."

"Lily..."

"Git buradan, Nate." Sinirli görünmek istemişti ama sesi başka bir şey ifade ediyordu ve kendi kulağına bile

yenilmiş gibi geldi.

O gitmedi ve başka bir şey de söylemedi. Yaptığı şey, yatakta yer değiştirip oturarak onun sırtını okşamaktı.

Vücudunu gergin tuttu. Boğazında biriken gözyaşlarını hissederek, onları yuttu. Onun ilgisine karşı koyamadı (bu Nate'di) ve yavaş yavaş vücudu gevşedi ve sonunda tekrar uykuya daldı.

Tekrar uyandığında, gece yarısı olmuştu. Nate'in göğsü sırtına yapışmıştı, kolu onu sıkıca sarmıştı ve yüzünü saçlarına gömmüştü.

Lily bir saniye öylece yattı ve son bir kez daha kendini kandırmaya izin verdi.

Sonra uzaklaştı, kalktı ve sessizce odadan çıktı. Akşam yemeğini kaçırdıktan sonra acıktığını fark etti ve kendine bir sandviç yaptı. Sandviçini yanına alarak oturma odasına gitti, televizyonu açtı ve yedi. Ancak televizyonu izlemiyordu. Aklında başka şeyler vardı. Aklında güzel evi, güzel ev aletleri ve mobilyaları, güzel yeni arabası, harcayabileceğinden çok daha fazla parayla dolu banka hesabı vardı.

Nate mükemmel bir iş çıkarmıştı. O olmadan da yaşayabilirdi ve böylece kızlarına güzel bir yuva sağlayabilir, pahalı bir arabayla onu gezdirebilir ve küçük kalbinin arzuladığı her şeye sahip olmasını sağlayabilirdi.

Nate, telefonları kapatması nedeniyle bir şey olursa *ona* ulaşamayacağı için kızgın değildi.

Her şey Tash içindi, fark etti, acı ve kırgınlık içini yakıyordu.

Her şey.

Aslında, o saf, yapışkan çiftçi kızıdan bıkmış ve ondan kurtulmaya hazır olduğu için, yıllar önce Danielle'e onun öldüğünü söylemesini istemiş olsa bile şaşırırmazdı. Muhtemelen ilginç bir eğlence, deneyimsiz bir bakireydi. Erkekler bunu severdi. Ama istediğini elde ettikten sonra, ilginç olan kısım elbette o kadar da ilginç olmaktan çıkmıştı.

Ancak bir çocuğu olduğunu ve Lily'nin mücadele edeceğini, onun kazanması zor bir mücadele olacağını (Lily'nin artık onun davranışları, yalanları ve aldatmacaları konusunda kendini ikna etmiş olduğunu düşünürsek, tıpkı kardeşi ve kız kardeşi gibi) fark edince, başka bir yolla kazanmaya karar verdi.

yalanları, aldatmacaları, tıpkı kardeşi ve kız kardeşi gibi) başka bir yolla kazanmaya karar verdi.

Ve bu arada zaferin meyvelerini tadını çıkardı.

Ama Lily ona onu sevdiğini söylediğinde, bu onun ihtiyacı olmayan, istemediğı bir şeydi ve o da bunu hemen ve acımasızca bir kenara attı.

Artık onun yerini bildiğı için, o anda onun uzandığı odada yaşanan fiyasko ile bunu açıkça ortaya koyduğu için, onu istediğı yere getirdiğini biliyordu. Geceleri onu kucaklayacak, istediğı zaman ondan alıp, istemediğinde terk edecekti.

O hala naif, Indiana'lı bir çiftçi kızdı ve onun çocuğı olduğu sıkıcı gerçeğı dışında, onun gibi birine layık değildi.

Bunu anlamak işleri kolaylaştırıyordu, kendine böyle söylüyordu (ama aslında buna inanmıyordu). Nerede durduğunu biliyordu. Neden ona ihtiyacı olanı vermediğini, neden kendinden hiçbir şey vermediğini biliyordu.

Çünkü bunlar ona ait değildi.

Belki, umuyordu ki, bir gün Tash'a verecekti.

Bu düşünceyle, kanepede uykuya daldı, ancak birkaç dakika sonra havaya kaldırıldığı için uyandı.

Otomatik olarak elleri Nate'in omuzlarına dolandı.

"Ne...?" diye başladı, Nate'in televizyonu ve ışığı kapattığını fark etti.

"Benimle yat." Nate'in sesi yine sertleşmişti, baş ağrısı varken ona gösterdiği yumuşaklık yok olmuştu.

"Sanmıyorum..." diye tekrar başladı, ama Nate odayı boşaltıp merdivenlere doğru yöneldi. Kollarından kurtulmaya çalıştı, ama kollar çelik gibi sıkıydı.

"Benimle yatacaksın," diye tekrarladı Nate, yine sert bir ses tonuyla ve reddedilmeye izin vermeyecek bir tavırla.

"Beni indir," diye talep etti Lily ve Nate onu zemin katın sahanlığında indirdi, ama elini tutup onu iki kat daha yukarı çekti.

merdivenlerden. Fazire ve Tash'ın odalarına yakın oldukları için Lily sesini çıkarmadı ve çekinmedi.

Odasına girdiklerinde, kapıyı kapattı ve onu doğrudan yatağa sürükledi, sonra ikisini de durdurdu.

"Ben anlamıyorum anlamıyorum neden neden Lily dön ona ona ama o onu tekrar kesintiye uğrattı.

"Tash seni kanepede uyurken görürse ne düşünecek?" diye Nate sertçe sordu.

Sanki karnına yumruk atılmış gibi hissetti ve aynı anda kalbi paramparça oldu.

"Tabii ki," diye mırıldandı, "Tash."

Hepsi Tash içindi. Son iki ayı geriye dönüp baktığında, onun yaptığı her şeyin Tash için olduğunu biliyordu. Bir anne ve baba, Tash için birlikte yaşıyorlardı.

Kararını verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer karar vermek zor olmadı.

Elini onun elinden çekip, onun durdurduğu yerde yatağa sürünerek kendi tarafına geçti, ona sırtını dönerek yerleşti.

Adam da yatağa girdi, üzerlerine battaniyeyi örttü ve onu belinden tutup yatağın diğer tarafına, kendi vücudunun sıcaklığına doğru çekti.

O çekilmeye çalıştı ama adam kulağına, "Kıpırdama" diye fısıldadı.

"Tash *nasıl* uyuduğumuzu umursamıyor, Nate," diye Lily acı bir ses tonuyla karşılık verdi.

Tüm gücüyle çekerek uzaklaştı. Sonra gergin bir şekilde onu geri çekmesini bekledi.

Adam çekmedi.

Uykuya dalmadı ama onun uyuduğunu duydu (öyle sandı ama yanılıyordu).

Saatler sonra, zamanı geldiğinde, kalktı, kıyafetlerini, makyaj malzemelerini ve ihtiyacı olan her şeyi aldı, kendini banyoya kilitledi ve güne hazır olana kadar dışarı çıkmadı.

Ve Nate ile yüzleşmek için.

Banyo kapısını açtığında, Nate volta atıyordu. Koyu mavi pijama altları giymişti, giydiği şey...

Dün gece onu yatağa sürüklediğinde giydiği kıyafetler ve saçlarını eliyle tarıyordu.

Kapı açıldığında durdu ve ona döndü. Eli düşmedi, boynunun arkasında kaldı ve ona baktı. Onu inceleyen bir böcek gibi değil, boş bakışlarla, ilgisizce değil, ama yüzünde ne okuduğunu anlayamadı ve artık umursamıyordu.

Kaslı göğsü, sıkı karnı, siyah saçları, koyu, yoğun gözleri ve güçlü vücuduyla orada duran adamın ne kadar yakışıklı olduğunu umursamamaya çalıştı ama başaramadı.

Belki, diye dalgın dalgın düşündü, pratik yaparak bunu başarabilirim.

Bir gün.

Adamın gözleri onu baştan aşağı süzdü ve sonra onun gözlerine odaklandı ve saatler sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen dakikalar süren bir süre birbirlerine baktılar.

Sonunda, adam kolunu indirdi.

"Konuşmamız gerek," dedi ona.

Kız başını salladı ve odaya girdi. Kozmetik ürünlerini tuvalet masasına bırakıp ona döndü.

"Konuşma zamanı bitti," diye cevapladı kadın, tuhaf bir şekilde, ona konuşması için yalvaracağı zamandan bu yana sadece birkaç gün geçmesine rağmen, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi hissediyordu. Kapıya doğru yürüdü ama adam koluna elini koyarak onu durdurdu, parmakları acı verici bir şekilde kolunu kavrayarak onu kendine doğru çevirdi.

"Beni dinleyeceksin," diye emretti.

Kız kolunu çekip kurtardı ve adam onu tekrar tutmaya çalıştığında, hayatında hiç duymadığı korkunç bir sesle, "Bana *dokunma*" dedi.

Onun ses tonunu duyunca Nate tamamen donakaldı.

Lily o ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Yarın, senin istediğin gibi, Tash için seninle evleneceğim. Seninle aynı yatakta yatacağım ve mutlu bir aileymişiz gibi davranacağız. Sen Londra'ya gidip, orada istediğin kadınlarla istediğini yapabilirsin ve ben..." Ne diyeceğini bilemeden durakladı, sonra toparlanıp ona dürüstçe söyledi: "Yapma."

"Lily..." diye araya girdi ama o devam etti.

"Daha önce de yaptım, yine yaparım. Her şey yolunda gidecek. Her şey yolunda gidecek ve Tash asla öğrenmeyecek."

"Dinle beni..."

"O asla bilmeyecek!" Lily ateşli bir şekilde konuştu ama Tash ve Fazire'nin duymaması için sesini alçak tuttu. "Kimse asla bilmeyecek," sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi söyledi.

Amacına ulaştığını hissederek, arkasını döndü ve kapı koluna elini koydu, kaçabileceğini hissetti, ama adam onu geri çevirip kollarını sıkıca ona dolayarak vücuduna doğru çekti ve şok edici bir şekilde yüzünü boynunun yanındaki saçlarına gömdü.

"Lily, sana şunu anlatmak istiyorum..." Vücudu tahta gibi sertleşti. "Çek ellerini üzerimden."

Adam kollarını ondan çekti, ama onun istediğini yapacağına dair umudu, adamın hemen ellerini yüzüne koymasıyla suya düştü.

"Beni dinlemelisin. Yarın benimle evlenmeden önce kim olduğumu bilmelisin. Doğru kararı verebilmek için bunu bilmelisin ve kararın ne olursa olsun, ben..."

"Kim olduğunu biliyorum Nate. Pazartesi gecesi bana gösterdin, hatırladın mı?"

Gözlerini kapattı ama (*yemin* edebilir ki) o tanıdık acı verici acının gözlerini kesip biçtiğini gördü.

Alnını alnına dayadı, sonra gözlerini tekrar açtı ve sert ama öfkeli değil, duygusal bir sesle itiraf etti: "Seni uzaklaştırmaya çalışıyordum. Bunun doğru şey olduğunu düşünmüştüm, ama Georgia'yı duyduğunda, sesini, Tanrım, Lily, sesini. Aklımdan çıkaramıyorum. Onun ailesiyle dışarı çıkmıştım. Yıllardır aile dostuyuz. Orada olmaması gerekiyordu."

Lily başını salladı ve ellerinden kurtulmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca yerinde durdu ve ona öfkeyle baktı.

Artık onun kalkanı aşılmazdı, en azından kendine öyle söylüyordu. *Bu* yaraları daha sonra temizleyecekti.

"Lily, annem..." diye başladı.

"Kes şunu!" diye bağırdı ve insanüstü bir çaba göstererek yüzünü onun ellerinden çekip bir adım geri attı.

Evde kimlerin olduğu umurunda bile değildi. Oradan çıkması gerekiyordu. Oradan çıkmalı ve Nate'ten olabildiğince çabuk uzaklaşmalıydı. Nate'ten uzaklaşması gerektiğini hiç düşünmemişti ama o anda nefes almaktan daha çok buna ihtiyacı vardı.

"Artık umursamıyorum, Nate," diye yalan söyledi, her şeyden çok umursuyordu ama son zamanlarda yaptığı tüm pratiklerle yalan söylemede çok iyi hale gelmişti.

Gözleri kısıldı. Elbette, onun yalanını anlamıştı ve ona inanmadığını biliyordu, ama aralarındaki mesafe çok fazla olmasa da, mesafesini korudu ve bunun için minnettardı.

"Bana söylemenin zamanı sekiz yıl önceydi," diye bilgilendirdi onu. "Artık umurumda değil. Anlıyorum, Nate. Anlıyorum. Ben sadece, romantik kahramanı olduğunu düşündüğü adama aşık olan sıradan, aptal, taşralı bir kıyım."

Bunun üzerine Lily güldü, sesindeki keskin kin, Nate'in kontrollü yüz hatlarını buruşturdu ve o tekrar ona doğru hareket etti, ama kız hızla geri çekildi ve elini kaldırarak onu uzak tuttu. Gözleri kızın eline düştü ve durdu.

Konuşmak için ağzını açtı ama Lily ondan önce davrandı.

"*Senin beni isteyeceğini düşünmekle çok aptaldım.*" İkisini sırayla işaret etti. "Aptal, aptal, *aptal*. Sen, cesur, zeki, zengin, inanılmaz derecede yakışıklı, *dayanılmaz derecede* yakışıklı kahraman, aptal yaşlı *beni* istiyorsun. Kimseyi tanımayan Lily Jacobs. Şişman, aptal, *çirkin* Lily Jacobs."

Bu sefer gözyaşlarıyla boğulmuş bir yudumla kahkahasını yuttu, artık ne dediğini bile bilmiyordu.

Gözleri, dökmek istemediği gözyaşlarıyla parıldıyordu, bu yüzden Nate'in şaşkın ve inanamayan bakışlarını kaçırdı ve devam etti.

"Sen şu anda kızımın babasisin. Hepsi bu. Son. Rolünü sürdürmelisin ve bu gece kalacak bir yer bulmalısın, Tash ve Fazire'yi de yanında götürmelisin. Böylece düğünden önce beni görmeyeceksin. Kötü şans."

Buna gülümsedi, yine hiç mizah içermeyen bir gülümsemeyle.

"Yarın görüşürüz" diyerek sözlerini bitirdi. Bu kez ses tonu kesin bir şekilde, cevap verilmesine izin vermeyecek şekildeydi.

Ona sırtını döndü, kapıyı açtı ve ayaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde kaçtı (güvenini artırmak için, vücudunu saran, pembe renkli, süslü bir sundress ile uyumlu, parmağında büyük bir çiçek bulunan, pembe renkli, süslü, bantlı, yüksek topuklu bir çift sandalet giydi için çok hızlı değildi).

Nate onu takip etmedi.

Tash'a erken işe gitmesi gerektiğini belirten bir not bırakma sırası ondaydı.

Sonra süslü yeni Mercedes'ine bindi ve yola çıktı. İşe gitmedi, zamanı gelene kadar.

Sadece sürdü ve sürdü. Zihnini boşaltıp, zaten donmuş kalbinin etrafına bir zırh kurdu.

Şimdi eve dönmüş, Nate'in gelip Tash ve Fazire'yi almasını bekliyordu. Laura ve Maxine ile neşeli bir gece geçirmek için kendini hazırlıyordu, büyük gün öncesindeki son özgür gecesini kutlayacaktı. Şampanya ve bol bol yemek planlamışlardı ve Maxine, Lily, Maxine ve sık sık Fazire'nin geçmişte yaptığı gibi, daha sonra sarhoş bir şekilde dans edecekleri CD'ler getirmişti.

Lily, şampanya ve dansla kutlama yapmaktan çok uzaktaydı, bu hiç komik değildi.

Aslında, bir daha güleceğinden bile emin değildi.

Kapı birden açıldı ve Fazire henüz başlamamış olan partilerine davetsiz misafir olarak katıldı.

"Lily, seninle *hemen* konuşmam gerek," diye emretti.

Lily'nin gözleri pencereye kaydı. Nate'in Aston Martin'inden inmeye çalıştığını gördü ve Fazire'nin emir veren ve biraz panikleyen talebini hemen anladı.

Nate'i evin yönünde zarifçe ilerlerken görünce tanıdık bir heyecan hissetti, ama bunu bastırdı ve Fazire'ye döndü.

"Şimdi olmaz Fazire, bekarlığa veda partisi yapıyoruz." Bu da bir yalandı.

Fazire, Lily'den Laura'ya, Maxine'e, buz kovalarında açılmamış şampanyaya, etrafta duran doldurulmamış kadehlere baktı

Sonra gözleri tekrar Lily'ye döndü.

"Reddedilmeyeceğim. Odama. Hemen." Bunun üzerine odadan çıkıp gitti ve Lily, onun çok fazla uçmak istediğini biliyordu ve içten içe onun için biraz üzülüyordu.

Lily kalktı ve onu takip etti, ama kapıda kapıyı kapattı ve Maxine ve Laura'ya döndü.

Maxine, Fazire'ye itaatsizlik etmenin sonuçlarını biliyordu ve dehşetle ağzı açık kaldı. Bilmeyen Laura ise hâlâ biraz korkmuş görünüyordu.

"Tatlım, onunla gitmelisin," diye ısrar etti Maxine.

"Hayır," diye cevapladı Lily.

Maxine ve Laura tekrar birbirlerine baktılar.

"Babaaaa." Tash'ın koridorda sevinçle bağırışını duydular.

Lily doğrudan şampanyaya gitti ve onu açmak için hazırlıklara başladı, bu durumda en iyi yolun sarhoş olmak, çok sarhoş olmak ve bunu bir an önce yapmak olduğuna karar verdi.

Maxine ve Laura, Lily'nin, ona sağladığı güzel eve gelen, mantığın ötesinde sevdiği kocasının gelişini görmezden gelmesine yine dehşetle baktılar. Kocas, Lily'nin hızıyla beş yıllık işi iki ayda ve Lily'nin yapabileceğinden veya karşılayabileceğinden çok daha iyi bir şekilde yapmıştı.

"Sen, şey... Nathaniel'i karşılamayacak mısın?" Laura tereddütle başladı.

"Beni nerede bulacağını biliyor," dedi Lily derin ve sahte bir kaygısızlıkla ve kapı tekrar açıldığında mantarı çıkardı.

"Yipeeeeeeeee!" Natasha bağırdı ve odanın karşısına koştu. "Şampanya içebilir miyim anne? Lütfen, lütfen, lütfen!"

Nate kızının arkasından odaya girdi ve Lily onu da görmezden geldi

Bayan Gunderson içeri girdi, Maxine'in yanına atladı ve gösteriyi izlemeye başladı.

"Babanı sor, bebeğim, bu gece senin için özel bir şey planlamış olabilir." Sonunda, Lily'nin gözleri Nate'in gözleriyle buluştu. "Ve *gecikmek* istemez," diye bitirdi, Nate'in gelip çabucak gitmesini beklediğini açıkça belli ederek.

Maxine ve Laura'nın başları Nate'e doğru döndü, Bayan Gunderson'inki de öyle, kuyruğu beklenti içinde titriyordu. Pahalı, mükemmel kesimli, koyu gri takım elbisesiyle duruyordu ve inanılmaz, *dayanılmaz derecede* yakışıklı görünüyordu.

Tash ona koştu ve kollarını beline doladı, vücudunun yarısını geriye eğdi ve "Yapabilir miyim baba? Lütfen, lütfen, lütfen!" diye bağırdı.

Lily, Nate'in elinin kızının başının üstüne konup sonra yanağına kayarak nazikçe okşadığını izledi, Nate ise yüzünde yumuşak bir ifadeyle ona bakıyordu. O da bu manzara karşısında hissettiği sıcak duygulara karşı kendini hazırladı.

Bu sabah öfkeyle kaçtığından beri onu görmemişti. Ondan haber de almamıştı ve umursamıyordu. Bu da bir yalandı. Şimdi kendine yalan söylüyordu ve hiç umursamıyordu (bu da bir yalandı).

Adam başını kaldırdı ve gözleri Lily'nin gözlerine kilitlendi, daha doğrusu, onu olduğu yere çiviledi.

"Tabii ki şampanya içebilirsiniz," dedi Tash'a ve Lily, gözlerinin yoğunluğunu fark etti, ama aynı zamanda okunması imkansız olduğunu da fark etti. Tek gördüğü, gözlerinin boş ya da ilgisiz değil, yanıci olduğu idi.

Laura ve Maxine (ve Bayan Gunderson) bakışlarını tekrar Lily'ye çevirdiler.

"Tabii ki!" diye bağırdı Lily, çok yüksek sesle. "*Hepimiz* şampanya içeceğiz. Ne harika bir fikir, Nate. Herkesten çok senin, kutlayacak çok *şeyimiz* olduğunu biliyorsun," diye bitirdi alaycı bir şekilde ve bu çirkin sözler dilinde yabancı geldi.

Laura, Maxine ve Gunny gözlerini Nate'e çevirdiler, ama o cevap vermeden Fazire içeri fırladı. Nate'e bir bakış attı, ona başını salladı, sonra tekrar Lily'ye baktı.

"Sana odamda konuşacağımızı söylediğimi sanıyordum," diye tersledi.

"Fazire, tam zamanında," dedi Lily, sahte bir sevinçle alkışlayarak. "Sen, Nate ve Tash Bath'a gitmeden önce hepimiz şampanya içeceğiz. Bu Nate'in fikri. O *harika* değil mi?"

Fazire ona göz kırptı ve Tash kıkırdadı, kızı annesinin alaycı tavrını anlamamıştı ama diğerleri kesinlikle anlamıştı. Fazire'nin bakışları da Nate'e döndü.

Lily herkesi görmezden geldi ve kızına elini uzattı. "Hadi, Tash. Fazladan bardak getirelim."

Tash ona doğru koştu, küçük eli Lily'nin elini sımsıkı tuttu ve o gün ilk kez Lily biraz olsun rahatladı.

Hayatı ona ne getirirse getirsin, ne tür yeni korkunç şeyler yaşarsa yaşasın, her zaman Tash vardı ve artık Tash'ın her şeye sahip olacaktı —bir aile, büyükanne ve büyükbabası, (bir bakıma) lüks ve şık, güvenli bir ev, güven fonları, binicilik dersleri.

Her şeyi.

Evet, Lily karar verdi, bunun için yaşayacaktı.

Bu düşünceyle yüzü yumuşadı ve kızına içten, tuhaf gülümsemesinden birini gösterdi. Kendi mutsuzluğuna o kadar dalmıştı ki, gülümsemesinin odadaki, özellikle de odadaki *inanılmaz derecede* yakışıklı adam üzerindeki etkisinin kesinlikle farkında değildi.

"Sadece bir yudum, kızım," diye uyardı, kızıyla birlikte odadan çıkarken.

"Tamam." Tash, bu lüks ikramdan çok heyecanlanmıştı ve fazla ısrar etmemek için yeterince akıllıydı.

Mutfağa giderken Victor'la karşılaştılar, o da çalışma odasından yukarı çıkıyordu. Lily'ye bakan gözleri nazikti ve çok, çok endişeliydi.

"Bath'a gitmeden önce oturma odasında şampanya içeceğiz," dedi Lily, onun yanından geçerken neşeyle.

"Lily, biraz sessiz kalabilir miyiz?"

"Hayır. Şampanya içtikten sonra gideceksiniz. Sohbet etmek için fazla zaman yok," diye cevapladı Lily, omzunun üzerinden göz kamaştırıcı, sahte bir gülümseme atarak.

Bunu söyledikten sonra, neredeyse mutfağa koşarak gitti ve Victor'un yüzünün düştüğünü görmemiş gibi davranmaya çalıştı.

Şampanya içtiler ve Lily odadaki gerginliği keskin bir şekilde hissetti, ancak neyse ki Tash hissetmemiş gibiydi. Herkes Nate ve Lily'nin geleceğine kadeh kaldırdı. Hepsi neşeli olmaya çalıştı. Sonunda

şampanyayı içtikten sonra Nate ve Victor arabaları yüklediler, Tash Aston Martin'e, Fazire ise Victor'un Jaguar'ına bindi.

Lily, Tash ve Nate'in arkasında yürüdü. Kızına sarılıp öptü ve onu arabaya bindirdi. El sallayıp öpücük göndererek kapıyı kapattı, döndü ve neredeyse Nate'le çarpışacaktı.

Nate'in ne yapacağını anlamadan, Nate kolunu Lily'nin omzuna attı, bir adım, iki adım, üç adım geri çekildi ve arabadan uzaklaştılar, ama herkesin görebileceği bir mesafedeydiler ve herkes onları izliyordu. Diğer kolunu da Lily'nin omzuna attı ve sırtını izleyenlere dönerek Lily'yi Tash hariç herkesten korudu.

Sonra onu öptü.

Bu gerçek bir öpücüktü, sahte değil, yapmacık değil, talepkar ve açgözlü değil.

Onun nefesini kesen gerçek bir Nate Kiss.

Başını kaldırdığında, gözleri onun gözlerine dikildi, bakışlarının yoğunluğu onu olduğu yere çiviledi.

"Yarın orada olacak mısın?" Bu bir soruydu.

"Tabii ki," diye cevapladı otomatik olarak.

"Ne olursa olsun, yarın orada olacak mısın?"

Hâlâ öpücüğün etkisinden kurtulmaya çalışıyordu ama sesinde korku duyduğunu sandı.

Kendine, bunun şampanyadan kaynaklandığını söyledi, ancak sadece bir kadeh içmişti. Onun ne demek istediğini hiç anlamadı. Onun ruh hali, öpücüğü onu zaten baş döndürmemiş olsaydı, başını döndürmeye yetecek kadar değişkendi.

"Evet, Nate," diye cevapladı, derinlere inip kalkanlarını buldu. Onları kaldırdı ve bunu ciddi bir kararlılıkla kasten yaptı. "Kızımı asla, asla hayal kırıklığına uğratmam."

Gözleri parladı ama onu bırakmak, sinirlenmek veya konuşmak yerine, onu tekrar öptü. Bu gerçek, *gerçek* bir Nate öpücüğüydü, ağzı açık ve damgalayıcı. Tash'ın önünde ona neredeyse hiç vermediği, kızları sadece bir metre uzakta ve muhtemelen hevesle izlerken hiç vermediği bir öpücük.

Bu sefer başını kaldırdığında, Lily destek almak için ona yaslanıyordu.

"Lily..." diye başladı, ama durdu.

Kız ona göz kırptı, son öpücüğün etkisinden kurtulması biraz daha uzun sürdü.

"Ne?" diye fısıldadı, Tom devam etmediğinde.

"Yarın başlıyoruz..." dedi ve Lily ne demek istediğini anlamadan ona baktı, sonra o cümleyi tamamladı, "yine."

Bununla birlikte, onu bıraktı.

Onun güçlü desteğini kaybedince neredeyse sendeledi ama kendini topladı. Dönüp onun arabaya binmesini izledi ve kızını götürürken sersemlemiş bir şekilde el salladı, Victor ve somurtkan Fazire de onları takip ediyordu.

Maxine ve Laura onun iki yanına geldiler. "Lily, sanırım benim..." dedi Laura.

"Parti! Parti zamanı!" diye bağırdı Lily ve onların ne düşündüğünü umursamadan eve koştu.

TWENTY-FIVE

Nate

Bath'daki Royal Crescent Hotel'de odaları vardı.

Nate onları akşam yemeğine çıkarmış, ardından coşkulu ve heyecanlı kızını, sessiz Fazire ve Victor'un peşlerinden gelmesiyle birlikte görkemli Gürcü şehrinde gezdirmişti. Odalarına döndüklerinde, Nate, Tash'ın süitlerindeki iki yatak odasından birinde uykuya dalmadan önce ona kitap okumasını izin verdi. Ertesi günkü kutlamalar için duyduğu heyecan göz önüne alındığında, bu kolay bir iş değildi.

Tüm bu süreç boyunca, düşüncelerini sıkı bir kontrol altında tuttu ve büyük bir açıklama yapma arzusunu zar zor bastırdığı Fazire'ye ve oğluyla samimi bir konuşma yapma arzusunu zar zor bastırdığı babasına katlandı.

Nate, adrenalini dolu saf bir korkuyla hareket ediyordu.

Küçük bir çocuk olduğundan beri korku hissetmemişti. Ama o hissi hatırlıyordu, annesinin uyuşturucu bağımlısı sevgililerinden birinin dayak atmasından duyduğu korku, Lily'yi kaybetme korkusunun yanında hiçbir şeydi.

Yine.

Ona, kendine özgü, müstehcen bir şekilde kim olduğunu göstermek, onu kendi sevgi dolu kalbinden korumak için aldığı çılgın, yanlış yönlendirilmiş, absürt karar, hayatında yaptığı en olağanüstü hataydı.

Ve yaptığı her hatayı hatırlıyordu. Canlı bir şekilde.

Sonuncusu, Lily'nin komşusu ona eve gittiğini söylediğinde onu Indiana'ya kadar takip etmemesi, yeterince kötüydü.

Bu seferki daha da kötüydü.

Bu sefer Danielle ve Jeffrey'i suçlayamazdı. Bu sefer onu tamamen kendi başına kırmıştı.

Elinde tuttuğu votka bardağı elinde parçalandı, parçaların etini yırttığını hissetti ve kanın oluşup votka ile karışarak halıya damladığını izledi.

Kanarken, kayıtsız bir şekilde izlerken, kapı çalındı. Bu güçlü bir vuruştı, ama hemen ardından daha sert bir vuruş geldi, daha doğrusu, sert bir vuruşlar *dizisi*.

Babası ve Fazire.

Nate mendilini çıkardı ve elini sardı. Yerdeki camı, votkayı ve kanı görmezden gelerek kapıyı açmaya gitti.

İki adam da dışarıda duruyordu. Victor'un yüzü ciddiye. Nate, dalgın bir şekilde Fazire'nin yüzünün de aynı olduğunu fark etti. Fazire ayrıca bir fotoğraf albümü tutuyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Victor.

Nate tereddüt etmeden başını salladı ve kenara çekildi. Fazire ve Victor, dirençle karşılaşacaklarını düşünerek şaşkın bir bakış değiştirdiler.

Nate direnç gösteremeyecek durumdaydı. Bunun için enerjisi yoktu. Onları kapıda bırakıp oturma odasına girdi ve kanepeye oturdu.

"Eline ne oldu?" diye sordu Victor endişeyle ve Nate, babasının öne atılmaktan kendini alıkoyduğunu izledi.

"Kırık cam," dedi Nate sakın bir şekilde yerde duran cama işaret ederek ve daha fazla açıklama yapmadı.

Açıklamasına gerek yoktu.

Fazire ve Victor cam parçalarına baktılar, sonra tekrar birbirlerine baktılar. Victor kapıyı kapattı, ikisi birlikte ilerleyip Nate'in karşısına oturdular.

"Lily ile aranızda her şey yolunda mı?" diye sordu Victor. Nate bu soruya başını geriye atarak güldü.

Bu kahkaha, o sabah Lily'nin kahkahasına çok benziyordu, daha güçlüydü ama aynı derecede neşesiz ve acıydı.

Gülmeyi bitirdiğinde, babasına karanlık bakışlarını yöneltti ve Victor'un yüzünün solduğunu gördü.

"Hayır," diye dürüstçe cevapladı.

"Öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Victor, Nate'in şaşkınlığına, ne yapacağını bilmediğini göstererek.

Fazire o kadar kararsız değildi. Lily'nin tuhaf arkadaşı albümü aralarındaki masaya çarptı.

"Zamanı geldi," diye duyurdu.

"Fazire..." Victor araya girdi.

Fazire'nin bakışları kibirli bir şekilde yoldaşına yöneldi.

"*Zamanı* geldi," diye ısrar etti Fazire.

Victor geriye yaslandı ve Nate'e baktı.

"Oğlum, kendini hazırla," diye ciddi bir ses tonuyla uyardı.

Hiçbir şey, Nate düşündü, hiçbir şey delip geçemezdi
korkuyu korkunun korkusuna ne

getireceği konusunda, Fazire bile.

Nate yine yanılmıştı.

Fazire konuşmaya başladı ve Nate gözlerini tuhaf adama çevirdi.

"Yıllar önce, bir adam şişemi satın aldı..." "Şişeni mi?" Nate sözünü kesti.

Fazire elini kaldırdı. "Beni kesme, Nathaniel."

Nate Victor'a baktı, sonra omuz silkti. En iyisi bunu bir an önce bitirip kendine bir içki daha, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha içip, uyuyacak kadar sarhoş olana kadar içmekti. Böylece yarın Lily kendine geldiğinde, onu düğün töreninde terk ettiğinde düşünecek başka bir şeyi olurdu.

"Dediğim gibi," diye devam etti Fazire, "bir adam şişemi satın aldı ve karısına gönderdi. Kadın Indiana'da yaşıyordu ve benim arkadaşım oldu. Adı Sarah'dı..."

Sonra, yarım saat boyunca Fazire konuştu. Nate'e bir cin olduğunu söyledi. Nate'e Lily'nin ebeveynleri Becky ve Will'den bahsetti. Nate'e beyzbol maçlarından ve iç lastiklerde uzanarak sıcak yaz günlerini gölette geçirmekten bahsetti. Nate'e aslında Lily'yi kendisinin *yarattığını* söyledi. Sonra fotoğraf albümünü açtı ve Nate'e Fazire'nin "en büyük hatası" olarak adlandırdığı şeyi gösterdi.

Nate'in biraz endişeli bakışları Lily'nin fotoğraflarına kaydı. Bu fotoğrafları yakından bakmasaydı, bir bakışta Lily *olduğunu* asla anlayamayacaktı

veya bazı fotoğraflarda onun tuhaf gülümsemesini görmeden, onun Lily olduğunu asla anlayamayacağı fotoğraflara yöneldi.

Onun Lily'si olan tombul, sıradan (ama o gözleri ve gülümsemesi ile tamamen çirkin de sayılmayacak) kızın fotoğraflarına şaşkınlıkla bakan Nate, Fazire'nin Lily'nin romantik romanlara olan takıntısını anlatmasını kesintisiz dinledi. Okulda çocukların ona zalim davrandığını (Fazire'nin söylediği diğer her şey deli saçması olsa da, Nate buna inanmakta zorlanmadı). Aşık olduğu çocuğun onu aşağılayıp on dört yaşındaki kalbini kırması hakkında.

Sonra Fazire, Nate'e dileğini, *onun* için dileğini, onu dünyadaki her şeyden daha çok sevecek ve onu güzel bulacak bir romantik kahraman dileğini anlattı.

dünyadaki her şeyden daha çok onu sevecek ve onu güzel bulacak romantik bir kahraman.

Konuşmasını bitirdiğinde, Nate ona bakıyordu.

"Sen delisin," diye fısıldadı Nate, belki de *şimdi* bir doktor çağırması gerektiğini düşünerek.

Fazire Victor'a baktı ve Victor başını salladı.

Sonra Fazire parmaklarını şıklattı ve Nate camın tınlamasını duydu. Bakışları yere düşen kırık cam parçalarına kaydı ve onların zıpladığını gördü, sonra bir göz açıp kapayıncaya kadar kan ve votka lekeleriyle birlikte ortadan kayboldular.

Nate yavaşça ayağa kalktı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı. "Ben bir cinim," dedi Fazire.

Nate'in bakışları Fazire'ye kaydı ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Kızıma bakıyordun," dedi Nate, sesini o kadar kontrol ediyordu ki, ölümcül bir keskinlik vardı.

"Tash'a zarar vermem. Onun annesini ben yarattım," diye bağırdı Fazire, ama Nate onu dinlemiyordu.

Bu tuhaf adamdan bıkmıştı ve Lily ve Tash ile birlikte yaşayan, kendini cin olarak tanıtan tuhaf bir sihirbazın varlığını kabul etmeyecekti. Lily'nin birkaç kez "dilek"inden bahsetmesinden, Fazire'nin onu da cin olduğuna ikna ettiğini biliyordu.

Nate ona öfkeyle baktı.

"Çık dışarı," diye emretti, o anda Fazire'nin çıkmazsa Nate'in onu hayatından ve ailesinden fiziksel olarak uzaklaştıracağını biliyordu.

"Hemen."

Fazire tekrar bağırdı ve oda acı verici derecede tanıdık bir sesle doldu.

Lily'nin sesi, ama genç, bir kızdan kadına dönüşen bir kızın sesi.

"Fazire, bir gün kitaplarımdaki gibi bir erkek bulmak istiyorum. O, kitaplarımdaki gibi olmalı. Ve beni sevmeli, dünyadaki her şeyden daha çok sevmeli. En önemlisi, beni güzel bulmalı."

Nate, havada dans eden bedensiz kelimeler karşısında donakaldı. Ne kayıt cihazı ne de hoparlör vardı, kelimeler havada asılı duruyordu, hiçbir yerden, hiçbir şeyden gelmiyordu, ama her yerdelerdi.

"Uzun boylu, çok uzun boylu ve esmer olmalı, geniş omuzlu ve dar kalçalı olmalı."

Nate'in parmakları yumruk haline geldi ve birkaç hafta önce Lily'nin ona söylediği sözleri duyduğunda, yaralı elindeki acıyı görmezden geldi. Lily gülümseyerek, alay ederek, onun "dar kalçalı" ve "iyi eğilebilen" romantik kahramanı olduğunu söylemişti.

"Ve yakışıklı olmalı, inanılmaz derecede yakışıklı, imkansız derecede yakışıklı, güçlü, kare çeneli, belirgin elmacık kemikli, bronz tenli ve gür, kalın kirpikli güzel gözlü olmalı. Zeki ve çok zengin ama çalışkan olmalı. Erkeksi, sert, acımasız ve sağlam olmalı."

"Kes şunu," dedi Nate, "sert" kelimesini duyunca ve Lily'nin tatlı sesi, haftalar önce ona söylediği aynı kelimeyi, yıllar önce, bir dilek olarak söylüyordu.

Ses acımasızca devam etti.

"Ve sert ve soğuk olmalı, belki biraz ürkütücü, biraz kötü, kırık bir kalbi olmalı ki onu onarayım ya da buzla kaplı bir kalbi olmalı ki onu eriteyim, ya da daha iyisi, ikisi de olmalı!"

Nate, sesindeki umuda gözlerini kapattı, ama bunun yerine kulaklarının duymasını engelleyebilmeyi diledi.

"Bazı sınavlardan ve sıkıntılardan geçmeliyiz. Aşkımızı sinayacak, onu güçlü ve değerli kılacak bir şey. Ve... ve... cesur ve çok erkeksi olmalı. Güçlü. İnsanlar ona saygı duymalı,

belki de ondan korkmalı. Zarif ve çevik olmalı, tıpkı... tıpkı bir kedi gibi! Ya da bir aslan. Ya da onun gibi bir şey. Ve iyi bir sevgili olmalı. En iyisi, o kadar iyi ki, sadece gözleriyle bile benimle sevişebilecek kadar iyi."

Bunun üzerine Nate gözlerini açtı ve bu kez acımasızca değil, gülümsedi. Kendini kanepeye attı ve genç Lily'nin en derin arzusu, en içten dileğini anlatmasını dinledi.

O.

"Bu mu?" Nate, Fazire'nin sesini duydu. *"Bunun senin dileğin olmasını istediğinden emin misin?"* Bir tereddüt oldu, sonra Fazire devam etti, *"Peki."*

Lily'nin sesi araya girdi. *"Onun beni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği kısmını unutma."*

Onun sözleri ve ateşli tonu Nate'in içini parçaladı.

"Ve!" Nate, onun çaresizlik içinde haykırdığını duydu. *"Onun beni güzel bulduğu kısmı."*

"Lily, sen güzel olacaksın, zaten güzelsin." Nate, Fazire'nin bedensiz sesinin ona güvence verdiğini duydu.

Gözleri garip adama kaydı ve ilk kez ona savunmasız bir saygıyla baktı.

"Sadece, o kısımları unutma. Onlar en önemli kısımlar," Lily cinine hatırlattı, sesi titriyordu ve Nate'e göre, *unutulmaz bir şekilde* çok üzücüydü.

"Hiçbirini unutmayacağım." Nate, Fazire'nin sevgili on dört yaşındaki kızına verdiği sözü duydu. Onun zorlu sınavlarını ve sıkıntılarını atlatmasına yardım ettiği kız. Asla yanından ayrılmadığı kız. *"Lily, sevgilim, senin isteğin benim için emirdir."*

Oda bir çıt sesiyle doldu ve sessizliğe büründü. Herkes şaşkın bir sessizlik içinde oturdu.

Victor, hala solgun olmasına rağmen, Nate'e sıırıyordu.

Nate'in gözleri Fazire'ye kaydı. O anda şaşırmamalıydı ama şaşırmıştı. Nate, Fazire'nin havada süzüldüğünü ve turkuaz ve üzüm renginde, fes ve kıvrık burunlu ayakkabılar dahil olmak üzere saçma sapan bir kıyafet giydiğini gördü.

Fazire, Nate'e burun kıvrarak bakıyordu. "Nathaniel, dileklerimde çok iyiyim ve sen *bir an önce* bir şeyler *yapmazsan*, Yüzyılın Dileği ödülünü kaybedeceğim," dedi.

"Yüzyılın sonu henüz gelmedi, Fazire," diye açıkladı Victor.

"Ölümsüzsen zaman uçup gider," diye karşılık verdi Fazire. "Rekabet kızışıyor. Daha dün..."

Nate onun sözünü bitirmesine izin vermedi.

Lily'nin kendi kişisel cinine sahip olduğu gerçeğini sindirecek zamanı yoktu. Sadece havada bacak bacak üstüne atmış şekilde süzülen adama baktı (Nate, babasının bu duruma hiç şaşırmamış gibi görüldüğünü fark etti).

"Fazire," diye araya girdi Nate ve Fazire'nin dikkatini çektiğinde, basitçe "Tash" dedi.

Fazire başını salladı. "Elbette."

Sonra Nate araba anahtarlarını aldı ve uzun adımlarla, arkasına bakmadan kapıdan çıktı.

Nate, Lily'nin evinin, kendi evinin, onların *evinin* ön kapısını açtı.

Geç olmuştu, ama bekarlığa veda partisi bitmiş olamayacak kadar geç değildi, ama giriş holünde dururken ne kahkahalar, ne kadeh sesleri, ne müzik ne de neşe duyuyordu.

Bu onu şaşırtmadı.

Bir hafta önce, Lily'nin kendisinden vazgeçmesini sağlamak için bir plan yapmıştı, böylece kim olduğunu öğrendiğinde yıkılmayacaktı.

Evin sessizliği ve Lily'nin son zamanlardaki davranışları, her zamanki gibi amacına hızlı ve kesin bir şekilde ulaştığından endişelendi.

Vitraylı iç kapıyı açtı ve birden durdu.

Laura, güvercin grisi saten sabahlığı giymiş, yüzünde makyaj yoktu, saçları geriye toplanmıştı, merdivenlerde oturmuş onu bekliyordu.

Anne ve oğul uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar, sonra Laura ayağa kalktı ve öne doğru geldi.

Elini Nate'in yanağına koydu ve yumuşak bir sesle, "Geleceğini biliyordum," dedi.

Onun içgüdüsel olarak doğru şeyi yapacağını bildiğini, ona inandığını ve Nate'in her zaman inandığını fark eden Nate, kollarını ona doladı. Laura yanağını onun göğsüne dayadı.

Sonunda başını geriye eğip ona baktı. "Lily yukarıda. Erken yatmaya karar verdik."

Nate başını salladı ve ayrıldılar. Sonra annesinin koluna girip onu misafir odasının kapısına kadar geçirdi, yanağına bir öpücük kondurdu ve içeri girmesini izledi. Annesi kapıyı kapattığında, kararlı bir şekilde Lily ile kendi yatak odasına yöneldi.

Kapı kapalıydı ve kapıyı açtığında oda karanlıktı, perdeler çekilmişti ve Lily'nin yatakta uyuduğunu görebiliyordu. Yan tarafa yürüdü ve aşağıya baktı, loş ışıktaki Lily'nin yastığına sarılıp onu kendine yakın tuttuğunu fark etti.

Sessizce kıyafetlerini çıkarıp yere attı. Sonra yatak örtüsünü çekti. Dikkatlice yatağa girdi, yastığı çekip başının arkasına yerleştirdi ve vücudunu yerine konumlandırdı. Ne yazık ki, bu işi tamamlamadan Lily uyandı.

"Nate?" diye mırıldandı, uykudan boğuk bir sesle.

Kolu hızla onu kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı ve uzanıp ışığı açtı.

Kız, elini onun göğsüne koyarak kendini kaldırdı ve diğer kolu onu sararken ona göz kırptı, böylece kızın vücudu onun üzerine geldi ve neredeyse tamamen onun üstüne uzanmış oldu.

"Ne oldu?" diye sordu, hala gözlerini kırıştırıyordu ama yüzü netleşiyordu. "Tash mı?"

"Tash iyi," diye Nate ona sessizce güvence verdi.

Lily ona baktı, sonra gözleri yatağın yanındaki masadaki saate kaydı. Gözleri tekrar ona döndü ve o kısa sürede, Lily'nin kalkanlarını kaldırdığını gördü. Lily temkinli görünüyordu ve onu itmeye çalışıyordu.

Nate kollarını daha da sıkı.

"Ne oluyor?" diye sordu Lily.

"Biliyor musun," Nate, arabada zihninde sözlerini prova ederek, geçen hafta boyunca beynini acımasızca bombardımana tutan düşünceleri ve anıları uzaklaştırmak için konuşmaya başladı, "Laura ve Victor beni evlat edinene kadar doğum tarihim bilmiyordum."

Lily'nin vücudu hareketsiz kaldı ve uzaklaşmaya çalışmayı bıraktı.

"Anlamadım?" diye sordu, yüzündeki kızgınlık ve dikkatli ifade yerini şaşkınlığa bıraktı.

Şaşkın, düşündü Nate düşündü, iyi iyi Nate
yapabilirdi çalışabilir çalışabilirdi.

Böylece devam etti: "Laura ve Victor beni evlat edindi ve söylediğinde doğum tarihim bilmiyordum. 14 Eylül."

Bu haberi duyunca başını salladı ama çabucak toparlandı, dudağını ısırdı ve sonra bıraktı.

"Nasıl yapabildin..." Gözleri başka yere kaydı ve nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalıştığını anlayabilirdi.

Merak, memnuniyetle ve umutla gördüğü gibi, galip geldi.

Kafasının karışık olması iyiydi, merak etmesi ise çok daha iyiydi. "Doğum gününü bilmiyor muydun?" diye devam etti.

"Annem bana hiç söylemedi," diye cevapladı Nate, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Lily'nin gözleri şokla büyüdü, ihtiyatlı ve temkinli tavrı kayboldu. Ona gizlemeden inanamayan bir bakışla bakıyordu.

"Annen neden sana söylemedi ki?" Lily vücudunu hareketsiz tutuyordu, gergindi ve Nate, onun bu beklenmedik paylaşımına nasıl tepki vereceğini bilemediğini hissetti.

Nate buna şaşırmamıştı. Dengesiz davranıyor, onu uzaklaştırıp yaklaştırıyor, kol mesafesinde tutuyor, sonra dikkatini istiyor, ona hediye aldığı anda ona bağırıyor, ondan uzak duruyor ve sonunda acımasızca kim olduğunu gösteriyordu.

Ya da kim olduğunu sandığını.

Ve bunu sadece son iki aydır yapmıyordu. Tanıştıklarından beri yapıyordu.

"Hiç sormadım," diye cevapladı Nate, düşüncelerini bastırarak elindeki çok önemli meseleye odaklandı. "Muhtemelen hatırlamıyordu

Çoğu zaman sarhoştı ve sarhoş olmadığı zamanlarda da kafası güzeldi, hatta çoğu zaman ikisi birden."

Sanki bu onun anlayabileceğinin ötesindeymiş gibi, gözlerini yavaşça kapatıp açmasını izledi.

"Uçmuş mu?" diye fısıldadı Lily.

"O bir uyuşturucu bağımlısıydı, Lily," diye cevapladı Nate yumuşak bir sesle ve Lily tepki verip kendini korumaya geçmeden önce devam etti. "Adı Deirdre'ydi."

Hayatı ve geçmişi hakkında daha fazla haber duyunca, Lily'nin gözleri yumuşadı ve kendini kontrol edemedi, sanki ona gençlik pınarı göstermiş ve o pından kan akıyormuş gibi, dehşetle saygıyla "Deirdre" dedi.

Nate fırsatı gördü ve gecikmeden acımasızca devam etti.

"Okula gidene kadar, kıyafetlerini yıkadığını bilmiyordum."

Lily'nin hızlıca nefes aldığını duydu ve tepkilerini saklamadığı için cesaretlendi.

O, Lily'nin nefesini kesen sesini bastırarak konuştu.

"Öğretmenler beni Sosyal Hizmetlere şikayet ettiler ve onlar annemi ziyarete geldiler. Annem onlara bir gösteri yaptı ve o günden sonra kıyafetlerimizi çamaşırhaneye götürmemi istedi, böylece geri gelmesinler diye. Victor ve Laura'nın yanına taşınana kadar, çarşafı yıkaman gerektiğini bilmiyordum."

Onun hareketsiz vücudunun dehşetle kaya gibi sertleştiğini hissetti.

Sonra titrek bir sesle fısıldadı: "Annen *sana* kıyafetlerini yıkattı mı?"

Lily'nin iyi kalpli olduğunu ve sonuçta onu istediğini bildiği için, avantaj elde ettiğini hissederek ısrar etmeye devam etti.

O bundan yararlandı ama kızın sorusunu görmezden geldi. "Yiyecek çaldım. Yapmak zorundaydım, yoksa aç kalacaktım. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde süt ve mısır gevreği yedim. Başka bir şey bilmiyordum," dedi ve gülümsedi. "Ve bir sürü şeker. Şeker çalmak kolaydı. Cebine sığdı."

Lily gülümsemedi ve Nate'in söylediklerini hiç komik bulmadığı belliydi. Yutkundu, onu itmedi, kendinden uzaklaştırmadı. Onun vücuduna eridiğini hissetti ama konuşmadı.

Sadece ona baktı, gözleri savunmasız, dudakları hafifçe aralık, yüzü yumuşaktı.

O anda Nate, ona her şeyi anlatmanın zamanının geldiğine karar verdi.

"On bir yaşındayken, Deirdre'nin sevgililerinden birinin yanında çalışmaya başladım. Onun birçok sevgilisi vardı ve o bunu saklamadığı için, sevgilinin fiziksel anlamda ne anlama geldiğini erken yaşta öğrendim." Nate, Lily'nin bu haberi duyunca yine dudağını ısırdığını gördü, ama tereddüt etmeden devam etti: "Onun sevgililerinden de çaldım. Bazen beni yakalarlardı, bu hiç iyi değildi, bu yüzden onlardan kaçınmayı, görünmez olmayı ya da onlardan kaçacak kadar hızlı olmayı öğrendim. Eğer yapmazsam, beni döverlerdi. Bazen Deirdre'yi döverlerdi ve ben onları durdurmaya çalışırdım, böylece dikkatlerini bana çevirirlerdi. Deirdre onları durdurmaya hiç çalışmazdı."

"Durdurmaya çalışmadı mı?" diye tekrarladı Lily, ama Nate onun sözünü kesti.

"Deirdre'nin sevgililerinden biri olan Scott, beni teslimat ve teslim alma işlerinde çalıştırdı. Ne taşıdığımı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Bana para veriyordu ve bizim hiç paramız yoktu. Sonunda Scott gitti ve ben onun patronunun yanında doğrudan işe girdim. Patronu iyi bir adam değildi. Tehlikeli bir adamdı ama bana daha önce hiç görmediğim kadar çok para ödüyordu. Bu işte iyiydim..."

"Dur," diye fısıldadı Lily, sesi ve gözleri işkence çekiyordu. "Bunu bilmelisin," diye cevapladı Nate sessizce.

Gözlerindeki bakışı görmekten nefret ediyordu ama tüm varlığıyla haklı olduğuna inanıyordu, Lily'nin bilmesi gerekiyordu.

"Bilmeme gerek yok," diye tekrarladı, onun inancına aykırı olarak, sesi giderek güçleniyordu.

"Ben ben bir suçluydum," dedi Nate dedi
ona dedi. "Sen hatırlayabildiğim hatırladığımdan
beri, çaldım, ben..."

Aniden ve sertçe ondan kurtuldu, ama kaçmak için değil.
Oturdu ve ona öfkeyle baktı.

"Sen suçlu *değildin*!" diye bağırdı.

Nate onu takip etti. "Öyleydin, Lily. Bir gangster için çalışıyordum. O paketlerin içinde ne varsa..."

"Sen on bir yaşındaydın, Tanrı aşkına!" diye bağırdı ve o, onun sinirlendiğini anladı. Bunu anladı çünkü Laura evde olmasına ve Maxine'in de geceyi orada geçirmesine rağmen yüksek sesle konuşuyordu. Ayrıca yatakta kasıtlı olarak hareket ediyordu ve

ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlamadan önce, onu kollarıyla yakaladı. Onu sırt üstü yatırdı ve vücuduyla üstüne yuvarlandı.

Sonra devam etti. Her şeyi söylemesi, içini dökmesi gerekiyordu ki o da kararını verebilsin.

"Bu, yaptıklarımı, kim olduğumu değiştirmez ve o kişi çocuğunun babası ve yarın, vazgeçmezsen, o senin kocan olacak."

Lily ona sert bir bakış attı. "Artık gangster mi oldun?"

Nate başını salladı ama cevap verdi: "Lily, bilmen gereken daha çok şey var."

"Doğum günü partin oldu mu?" diye sordu Lily, Nate'in saçma bulduğu bir şekilde aniden konuyu değiştirdi ve Nate bir an şaşkınlıkla ona baktıktan sonra cevap verdi.

"Lily, ben..."

"Hiç doğum günü partin oldu mu?" diye sözünü kesti ve ondan kurtulmak için altında kıvranmaya başladı.

"Ne önemi var?" diye sordu Nate, onu olduğu yerde tutmak için üzerine bastırarak.

"Önemli!" diye bağırdı ve ona kızgın bir bakış atmak için kıvranmayı bıraktı.

"Neden?"

"Ben..." diye tersledi, "Nedenini bilmiyorum. Önemli işte. Hiç doğum günü partisi yaptın mı?"

"Hiç istemedim," diye cevapladı.

"Peki, bu yıl bir tane alacaksın," diye öfkeyle ilan etti. "Hiç doğum günü partisi yapmadığınıza inanamıyorum. En sevdiğiniz pasta türü nedir?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Lily, sana geri kalanını anlatmam gerek."

"Nate, geri kalanı umurumda değil. En sevdiğin pasta hangisi?"

Nate konuşmayı kesip müstakbel eşine baktı.

Ona çok önemli şeyler anlatıyordu, yasal olarak kendisine bağlanmadan önce bilmesi gereken şeyler. Laura'ya bile anlatmadığı, hiç kimseye anlatmadığı şeyler anlatıyordu, ancak Victor'un bildiğini ve Laura'ya anlattığını tahmin ediyordu. Victor'un Laura'ya her şeyi anlatmış olması muhtemeldi.

Ama Nate, Lily'ye herkesten sakladığı şeyleri, tüm korkunç sırlarını anlatıyordu ve Lily pasta hakkında konuşuyordu.

"En sevdiğim pasta yok," diye cevapladı Nate.

"Herkesin en sevdiği bir pasta vardır, Nate," diye bilgilendirdi Lily.

"Pasta pastadır," diye karşılık verdi Nate, konuya geri dönmek için sabırsızlanarak.

"Pasta pasta *değildir*. Melek pastası ve Victoria kek vardır. Kahve pastası vardır. Streusel pastası vardır. Cheesecake vardır. Çikolatalı keklerden bahsetmeye *bile* başlamayayım. Yüzlerce farklı çikolatalı kek çeşidi olmalı." Tereddüt etti ve Nate, tuhaf kek sayfasını bitirdiğini düşünerek konuşmak için ağzını açtı, ama o devam etti: "Alman çikolatalı, şeytan keki, çikolatalı tabak kek, çikolatalı mocha kek..."

Sonunda sabrını yitirdi ve sessiz bir patlamayla sözünü kesti: "Lily, Tanrı aşkına!"

O anda kızın elleri Nate'in yüzünün iki yanına geldi ve gözlerine baktı. Nate, kızın ona temkinli, ihtiyatlı bir ifadeyle bakmadığını, savunma kalkanını da kaldırmadığını fark etti. Ayrıca, Nate'in kirli çarşaplarda uyuduğu, alkolik ve uyuşturucu bağımlısı bir annesi olduğu ve henüz ergenlik çağında bile suç işlediği için dehşete kapılıp tiksinierek ona bakmıyordu.

Bunun yerine, onun doğum günü partisini planlıyordu.

Ve ona eskiden baktığı gibi bakıyordu, hayranlık ve şaşkınlıkla, sanki o ulusların fatihi, dünyaların yaratıcısıymış gibi.

Bu, ona bir düzine örsün ağırlığıyla çarptı.

Göğsünde o ağırlığı ve sıkışmayı hissetti, aynı zamanda bağırsaklarında bir sıcaklık yayıldığını hissetti ve sesi kısık bir şekilde "Lily" diye mırıldandı.

"Sana bir pasta yapacağım," diye yumuşak bir sesle söz verdi, "doğum gününe kadar her hafta, böylece en çok beğendiğini seçebilirsin."

Onun yumuşak sözleriyle, göğsündeki sıkışıklığın tamamen ve nihayetinde geçtiğini hissetti ve hayatında ilk kez özgürce nefes alabildi.

Onu sıkıca kollarına çekti, yüzünü boynunun yanına gömdü ve sırt üstü yuvarlandı, onu da yanında götürdü, böylece kız onun üstüne çıktı.

üstte kalmasını sağladı.

"Ve büyük bir parti vereceğiz," diye devam etti

. "Ve büyük bir Noel kutlayacağız. Ama ondan önce, 4 Temmuz partisi ve Şükran Günü partisi vereceğiz..."

"Seni seviyorum, Lily," diye fısıldadı kadının boynuna. "Ve biz... ne yapacağız?"

Başını yastıklara yaslayıp, onun güzel mavi gözlerine baktı. "Seni seviyorum Lily, bu dünyadaki her şeyden daha çok."

Bir anlığına ona sadece baktı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve hayretle dolmuştu. Sonra gözlerinin yaşlarla parladığını hayranlıkla izledi.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan Nate başını kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Gerçekten," dedi.

"Beni... seviyor musun?" diye sordu, sanki buna inanmak imkansızmış gibi.

Fazire'nin hikayesi sayesinde, onu sevebileceğine inanmamasını artık anlıyordu, ancak bu onu hala şaşırtıyordu ve Nate, onu inandırması gerektiğini biliyordu. Elini kaldırdı ve ağır saçlarını kulağının arkasına itti.

"Evet, seni seviyorum," dedi, sesi duygudan boğuklaşmıştı.

"Ama..." diye başladı kız, ama o devam etti, avucunu kızın çenesine koydu ve başparmağıyla gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını okşadı.

"Seni gördüğüm anda sevdim, zarif, ulaşılmaz, güzel ve benim gibi biri için uygun olmayan," diye tamamen dürüstçe söyledi.

"Güzel mi?" diye fısıldadı.

"Seni ilk gördüğümde, gördüğüm en güzel kadındın ve her şeyi hatırlıyorum Lily, gözlerimin gördüğü her kadını. Olağanüstüydün, muhteşemdin, o kadar ki hareket bile edemedim." Nate, gözyaşlarının daha hızlı akmasını izledi ve diğer elini kaldırarak yüzünü kavradı ve başparmağıyla ıslaklığı sildi. Sonra fısıldadı, "Hâlâ öylesin, sevgilim."

Yüzü bulutlandı ve hafifçe geri çekildi. "Sana söylemeliyim ..." diye tereddütle fısıldadı ve dikkatlice devam etti, "hepsi bir dilek. *Beni* gerçekten görmüyorsun. Fazire'yi görüyorsun..."

"Fazire'yi biliyorum," diye sözünü kesti Nate. "Onun ne olduğunu biliyorum. Dileklerini biliyorum ve bunun bir önemi yok." Gözlerinin büyüdüğünü gördü ve devam etti, "Dilek, sihir ve cinler olmasaydı da aynı şeyi düşünürdüm. *Seni* görüyorum Lily, doğal zarafetin, güzel gözlerin, muhteşem gülüşün, dolgun vücudun..."

"Dur," diye araya girdi ve parmaklarını yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını silmeye çalıştı, ama o ellerini ittiğinde bile o sıkıca tuttu.

"Sen güzelsin, ama seni güzel olduğun için sevmiyorum." Ona bakmak için tekrar hareketsiz kaldı.

"Beni neden seviyorsun?" diye fısıldadı ve o hemen cevap verdi.

"Çünkü bir çanta hırsızının sırtına atlayacak cesaretin var. Çünkü çöp atmaya karşı doğal olmayan bir nefretin var. Çünkü motosiklete binmek, rüyaların krallığının anahtarlarını almak gibi davranıyorsun. Çünkü etrafındaki tüm insanları, seni pek tanımadıkları halde sevmelerini sağlayabiliyorsun. Çünkü sadakat uyandırıyorsun. Çünkü sen mutlu olmasan bile kızımızı mutlu ettin. Çünkü paran yokken bile ona rahat ve sevgi dolu bir yuva yarattın."

"Nate, yapma..." diye sözünü kesti, sanki onun sözlerini silebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı ama o dinlemedi.

"Çünkü tadı güzel ve hissettirdiklerin daha da güzel. Çünkü bana hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyorsun."

"Dur," diye sertçe araya girdi, gözlerini açarak, "Sana neden seni sevdiğimi söylemek istiyorum."

Vücudunun gerildiğini hissetti. "Öyle mi?" diye sessizce sordu.

"Neyi?" diye sordu kız. "Hâlâ beni seviyor musun?"

Kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü. "Neden yapmayayım ki?" Ona gülümsedi ve bu gülümsemenin pişmanlıkla dolu olduğunu biliyordu.

"Bilmiyorum, sevgilim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Belki de seni bıraktığım, sözlerimi tutmadığım, sana iyi bakmadığım, sana yalvartığım için..."

Kız elini aralarına kaldırdı ve havaya sallayarak, "Oh, o mu? *Onu* unuttum," dedi.

Bu rahat açıklaması ve onun sürekli güvenini ihanet etmesini çöpü çıkarmayı unutmak gibi bir şey gibi davranması karşısında Nate, denese bile bunu durduramazdı, ki denemedi, ve vücudu kahkahadan titremeye başladı.

O anda, onun bu özelliğini de sevdiğine karar verdi, affetme yeteneğini, ama aynı anda, bir daha asla onun affetmesi gereken bir şey yapmayacağına yemin etti.

Lily'nin nefesini tuttuğunu duyunca kahkahası kısa sürdü.

"Eline ne oldu?" diye bağırdı.

Geriye doğru eğilerek, onun bileğini tuttu ve eline bağlanmış kanlı mendile baktı.

"Önemli değil."

Gözlerini onun elinden yüzüne çevirdi ve ona öfkeyle baktı, ama kızgın bakışlarına rağmen, onu öpebilirdi.

"Tabii, önemli değil. Sanki benim migrenim sadece baş ağrısıymış gibi," diye tersledi.

"Lily."

Onun üzerine sürünerek, elini bileğine tutturdu ve onu yataktan çekti.

"Görmek istiyorum," dedi ve onu banyoya doğru çekerek.

"Önemli bir şey değil dedim."

Durdu ve ona döndü. "*Görmek istiyorum.*"

Sözlerini sözlü olarak vurguladı ve işte oradaydı.

O anda, sonunda, geri dönülmez bir şekilde onu geri kazandığını anladı. Onun Lily'si.

Onun.

O, onu istemişti.

Onu.

Nathaniel McAllister'ı.

O, ona yazgılıydı ve o da ona yazgılıydı. Birbirlerine aittiler. Birlikte olmaları gerekiyordu.

Rahatlama hissi onu sardı ve bileğini hızla çekti. Onu dengesinden çıkararak kollarına aldı, başını eğdi ve dudaklarını hızlı ve sert bir öpücükle kapattı.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, kızın irislerinin kenarındaki dumanlı koyu mavi rengin göz bebeğine doğru yayıldığını gördü ve açıkça, bu konuda kızın gerçekten başka seçeneği olmadığını belirten bir sesle mırıldandı: "Seninle sevişmeyi bitirdiğimde görebilirsin."

Kadın tereddüt etmeden kabul etti: "Tamam."

O anda tekrar gülmeye başladı ama bu da kısa sürdü çünkü Lily parmak uçlarına yükseldi, kollarını onun boynuna doladı ve ona sert bir öpücük verdi.

Ama Lily'nin öpücüğü hızlı değildi.

Çok sonra, Lily'nin çıplak sırtı Nate'in göğsüne yaslanırken, Nate yüzünü onun kokulu saçlarına gömdü.

O, onunla sevişmemişti. Lily onu sırt üstü yatırmış ve onunla sevişmişti, ağzı ve elleri onun üzerindeyken yumuşak bir sesle konuşmuş, dudakları onun tenine değerek onu sevmesinin tüm nedenlerini anlatmıştı.

Onun sert, ince kalçalı ve zengin olması ya da onun onarması gereken (ve onardığı) kırık bir kalbi olması nedeniyle değil.

Ama o, Nate'in zeki olduğunu söyledi. Nate güçlüydü ve insanlar ona saygı duyuyordu. Nate iyi öpüşüyordu ve Lily, karnında jimnastikçilerin tekerlek ve ters takla yaptıklarından bahsetti, ama Nate pek dikkat etmedi çünkü o sırada Lily'nin dili Nate'in karnındaki kasları okşuyordu ve Nate onun sözlerine konsantre olamıyordu. Lily, Nate'e güzel bir gülümsemesi olduğunu söyledi. Onun sürprizine, ebeveynlerinin onu seveceğini söyledi. Laura ve Victor'a iyi bir evlat olduğunu açıkladı. Hasta olduğunda ona iyi baktığını söyledi. Ve son olarak, ona kendini güvende hissettirdiğini ve mükemmel bir baba olduğunu söyleyerek sözlerini bitirdi.

O sözlerini bitirince, onu sırt üstü çevirdi ve o kadar şiddetli bir niyetle sevişmeye devam etti ki, kadın hiç konuşamadı.

İşleri bittiğinde, yine onu yataktan çekip kaldırarak eline baktı. Elini temizledi, sardı ve o da buna izin verdi, ona bakmasına izin verdiği ilk ve tek kişinin o olduğunu belli etmeden. Laura'nın bile kendisine bakmasına izin vermemişti ama bunu da paylaşmadı. Paylaşacaktı, ama o anda değil. Paylaşması gereken başka şeyler vardı.

Nate onu yatağa geri götürdü. Orada onu kendine doğru çekti ve sessizce, hayatının geri kalanını onunla paylaştı, hiç olmadığı kadar çok konuşarak. Deirdre ile birlikte büyüdüğünü, öğretmenler ona özel bir okula göndermesi gerektiğini söylediklerinde annesinin bunu yapmadığını, annesinin cinayetini, Victor'un onu ve sonra Laura'yı kurtarmasındaki rolünü, Danielle'in istenmeyen ilgisini ve Jeffrey'in kötülüğünü anlattı.

Tüm bunlar boyunca, o hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu beline doladı ve parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. Sık sık vücudu gerilirdi ama onu kesintiye uğratmadı.

Sonunda, o konuşmasını bitirip sessiz kaldığında, Laura fısıldadı: "Neden bana söylemedin?"

Bu kez onun vücudu gerildi. "Eğer bilersen, beni terk edersin diye düşündüm."

"Neden?" diye sordu.

"Muhtemelen hiç eroin dolu bir şırınga görmemişsindir ya da annen o kadar sarhoşken tuvalette kusarken saçlarını tutmamışsındır," diye açıkladı.

"Korkunç, berbat, iğrenç, işe yaramaz, tarif edilemeyecek kadar kötü bir annen olduğu için beni terk edeceğini mi sandın?" diye sordu. Başka bir zaman olsa Nate, annesini bu kadar dramatik bir şekilde tanımlamasına gülümseyebilirdi, ama gülümseyebilecek bir zaman değildi.

"Kötü şeyler yaptığım için gideceğini düşündüm."

"Bilmiyordun," diye onu savundu.

"Biliyordum. Gençtim ama aptal değildim," diye cevapladı Nate.

"Başka seçeneğin yoktu," diye hemen karşılık verdi.

Nate cevap vermedi, çünkü bu doğruydı.

Sonunda, "Bu, cinler ve sihirli dilekler ya da göletlerde yüzerken yaz günlerini tembellik ederek geçirmek gibi güzel bir hikaye değil," dedi.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama bu seni... sen yaptı."

"Evet," Nate bunun da doğru olduğunu kabul etti. "Ve ben de seni seviyorum," diye devam etti.

Bu sefer kolu gerildi ve onu daha da kendine çekti. "Evet," diye mırıldandı.

"Ve seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin, sadece yaşadıklarını silmek dışında," dedi ona, daha da yakınlaşarak.

"Bunun sana bulaşmasını istemedim," diye paylaştı Nate. "Çirkin ve kirliydi ve bunun senin hayatının bir parçası olmasını istemedim."

"Çirkin ve kirliydi ama *sen* değildin," diye cevapladı Lily, duyguyla titreyen ve o kadar alçak bir sesle ki, duymak için başını daha yakına eğmesi gerekti.

Ve sonra söylediği sözler onu o kadar derinden sarstı ki, kalbinin etrafında kalan son zırh da (gerçi pek bir şey kalmamıştı) düştü ve etrafındaki hızla eriyen buz parçalandı.

"Gurur duyuyorum. Kim olduğun, nasıl hayatta kaldığın ve neye dönüştüğünle gurur duyuyorum. Victor'un hayatını değiştirmesi gerektiğini görmesini sağladığın için gurur duyuyorum, böylece sen, o ve Laura daha iyi bir hayat sürebildiniz. Beni sevdiğin ve birlikte Tash'i yarattığımız için gurur duyuyorum."

Nate gözlerini kapattı ve nefesini tuttu. Her şeyden çok, bu anı en çok korkuyordu.

O gece itiraf etmesi gereken son bir şey vardı. "Lily, bilmen gereken başka bir şey daha var."

"Tamam," dedi güvenle ve artık savunmasız bir halde, onun bu kadar yol katettiğini, kendisinin çok şey verdiğini ve onun da kendisini desteklediğini bilerek, bir sonraki sözlerine vereceği tepkiye karşı kendini hazırladı.

"Seni hamile bırakmak istedim," dedi.

Kız tamamen hareketsiz kaldı ve Nate göğsünün sıkıştığını hissetti. Sonra kollarında döndü ve gözlerine baktı, gözleri şaşkındı.

"Bunu kasten yaptım," diye devam etti Nate, ona söylemek zorunda olduğunu hissederek ve bunu yaptığı için kendini nefret ederek. "Seni bana bağlamak istedim. Aileye karşı hislerini biliyordum ve seni hamile bırakırsam asla gitmeyeceğini düşündüm. Gittiğinde hamile olduğunu bilmiyordum ama biz..."

"Tanrıya şükür," dedi kadın, sözleriyle onu şaşkına çevirerek sessizliğe boğdu.

O tuhaf gülümsemesini gösterdi ve Nate, onun tepkisine şaşkınlıkla bakakaldı.

O yaklaşp dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve tekrar döndü, memnuniyetle onun vücuduna sokuldu.

"Eğer yapmasaydın," diye uykulu bir şekilde devam etti, Nate'in onu kendine bağlamak için bencilce hamile bıraktığı, sonra da zorlu bir hamilelik ve doğum sürecinde çocuğu tek başına doğurmasına izin verdiği, bu süreçte iki dakika otuz sekiz saniye boyunca ölümle burun buruna geldiğı ve ardından yedi yıl boyunca Nate'in yardımı olmadan son derece zorlu koşullarda Tash'i büyüttüğü için hiç de üzülmemiş gibi görünüyordu. "Tash'ımız olmazdı ve, şey, neyse... Tanrıya şükür."

Ve Nate, derin bir rahatlama duygusuyla bunun böyle olduğunu fark etti. Nate yine yüzünü kızın saçlarına gömdü, sessizce uzandı ve dinledi.

Lily uykuya dalana kadar dinledi.

Onu kucakladı.

Sonra, hayatında ilk kez, kendisiyle ve geçmişiyile barışık olarak Nate uykuya daldı.

Şafak sökmeden uyandı ve onu uyandırmamak için dikkatlice uzaklaştı, ama Lily ona doğru yuvarlandı ve kollarını ona doladı.

Uykulu gözlerini ona kaldırdı, "Nereye gidiyorsun?"

Ona nazikçe öptü ve fısıldadı, "Tash'a gitmem gerek. Sen uyumaya devam et, hayatım."

Kız başını salladı, uykulu bir gülümsemeyle ona izin verdi. Nate yataktan kalkar kalkmaz, kız yastığını kendine doğru çekti.

Nate giyinip yatağın kenarına oturdu ve kızın saçlarını kulağının arkasına itti.

"Düğün günümüzde beni gördün," diye mırıldandı kız, gözlerini açmadan yastığa.

Nate eğildi ve ağzını kızın kulağının arkasındaki cilde değdirdi.

"Bence başımıza gelebilecek tüm kötü şanslar başımıza geldi," diye onu teselli etti.

Dudakları yarı gülümsemeyle kıvrıldıktan sonra tekrar uykuya daldı.

Nate, onu bir an izledi, göğsündeki sıkışıklığın yerini alan mutluluğu hissetti, yeni keşfettiği memnuniyet, güvenlik ve aidiyet duygusuyla barişti.

Sonra müstakbel karısını bırakıp kızlarının yanına gitti.

TWENTY-SIX

Herkes Lily

"LILY, LİMUZİN GELDİ!" Maxine merdivenlerden seslendi.

Lily aynada kendine bakarak, belki, sadece belki, Nate'in Fazire'nin büyüüne kapılmamış olabileceğini düşündü.

Belki de güzeldi.

Elbisesi sade, fildişi rengi ipek, straplez, vücudu saran, diz üstü kesimliydı. Belinde, aynı fildişi rengi kumaştan yapılmış, ipekle kaplı küçük, kare bir tokalı ince bir kemer vardı. Sivri burunlu, stiletto topuklu, fildişi rengi, arkası açık bir çift ayakkabı giymişti. Takı olarak tek giydiği şey, tek sıra inci kolye ve ona uyan bilezik ile kulaklarındaki inci küpelerdi. Bu takı setini Laura, o sabah ona Laura ve Victor'un nişan hediyesi olarak vermişti. Saçları, ensesinde fiyonk şeklinde bağlanmış fildişi rengi saten bir kurdele ile yumuşak bir şekilde geriye taranmıştı.

"Harika görünüyorsun," dedi Susan arkasında.

Lily'nin gözleri yatak odasında onunla birlikte bulunan üç kıza kaydı. Susan, Emily ve Lorna, Flash and Dazzle mağazasındaki kızlardı. Mağaza o gün kapalıydı, böylece kızlar düğüne katılabilir ve hazırlıklara yardımcı olabilirdi.

Susan saç konusunda çok iyiydi ve bu yüzden Lily'nin düğün günü saçını o yaptı. Emily makyaj konusunda çok iyiydi, bu yüzden Emily de aynı nedenle oradaydı. Lorna'nın özel bir yeteneği yoktu ama Lily kızlarından birini dışarıda bırakmak istemiyordu ve Lorna da bunu kabul etmeyecek türden bir kızdı.

Lily, banka hesabında yedi milyon pounddan biraz az parası olduğu için, Birleşik Krallık'taki en iyi stilistleri ve makyaj sanatçılarını düğün hazırlıklarına çağırabilirdi, ama *bunun* nesi özel olurdu ki?

Maxine odaya telaşla girdi, tamamen iş modundaydı.

"Hadi kızlar, gitseniz iyi olur, yoksa Bath'a zamanında varamazsınız ve..." Gözleri Lily'ye takıldığında birden durdu. Sonra ağzı açık kaldı. Birkaç saniye sonra, yüksek sesle ağlamaya başladı.

Lily, Susan, Emily ve Lorna hep birlikte Maxine'in yanına koştular ve Lily arkadaşını kollarının arasına aldı.

"Maxine, ne oldu sana?"

Maxine'in gözyaşlarıyla parlayan gözleri Lily'den hiç ayrılmadı. "Sen..." diye başladı, sonra içini çekerek, "Ah, Lily." dedi. Maxine, Lily'ye sarıldı ve ona sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde, Lily'nin gözlerine bakarak fısıldadı, "Sen dünyadaki en güzel gelinsin."

Lily, Maxine'in elbette böyle diyeceğini düşünerek gülümsedi. "Bravo, bravo!" Lorna o kadar yüksek sesle ve o kadar ikna edici bir şekilde bağırdı ki

Lily irkildi ve Lorna şampanya kadehindeki son yudumu içti.

"Aynen öyle!" Emily de şampanyasını içti.

"Ben de!" Susan, kızları Bath'a götüreceği için içmeden, onlara katıldı.

"Neler oluyor?" Laura odaya girip etrafına bakındı. Oda, düğün hazırlıklarının yanı sıra, Lily'nin uykusuz bir geceden yorgun ama o geceki olayların heyecanı ile mutfağa girip endişeli Maxine ve Laura'yı mutfak masasında otururken gördüğü anda başlayan bekarlığa veda partisinin izlerini de taşıyordu.

Gözleri Lily'nin mutlu, parlayan yüzüne takıldığında endişeleri eridi, kucaklaştılar, sevinç gözyaşları döküldü ve birkaç şişe şampanyadan ilki açıldı.

Lily kendini dünyanın, evrenin zirvesinde, cennette süzülüyormuş gibi hissetti.

Nate'e sahipti. Sonunda, *tamamen*, o onundu. Çatıya çıkıp tüm kasabaya bunu haykırmak istedi (bunu yapmadı, çünkü elbisesi mahvolacaktı).

Laura'nın gözleri Lily'ye takıldı ve o da durup ona bakakaldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Lily Laura'nın yanına gitti ve onun önünde durdu.

Kollarını iki yana açarak, kalbi göğsünde güm güm atarken, müstakbel kayınvalidesine sessizce sordu: "Oğlunuz için uygun muyum?"

Bu kez Laura gözyaşlarına boğuldu ve Lily'ye uzanarak onu kendine çekti.

"Uygunsun. Uygun olmaktan da ötesin." Laura Lily'den uzaklaştı ama onu bırakmadı. "Elimde olsa oğlum için daha iyi bir gelin bulamazdım. Lily, sen *mükemmelsin*."

Lily, Laura'nın tatlı sözleri karşısında gözleri doldu ve Emily, "Hayır! Ağlama! Oh hayır!" diye bağırdı. Lorna'ya, "Makyaj çantamı getir, çabuk!" diye bağırdı.

Susan, Lorna ve Emily, Lily, Maxine ve Laura'nın makyajlarını hızla düzelttikten sonra Emily, ruj, maskara, allık ve annesinin kendi düğününde kullandığı, aynı zamanda büyükannesinin de kendi düğününde kullandığı pudra mavisi dantelli mendili Lily'nin küçük, zarif, fildişi rengi çantasına (o sabah Maxine'in verdiği bir başka hediye) koydu ve hepsi merdivenlerden aşağı koştular.

Lily kaldırımda durdu ve kızları, açık pencerelerinden cesaret verici ve biraz müstehcen sözler haykırarak uzaklaşırken onlara el salladı. Lily kıkırdayıp gülümsüyordu ve hiçbir şey düşünmüyordu, *hiçbir* şey onu bir daha üzemezdi.

Ancak, sırtını araca dönmüş olduğu için, caddenin aşağısında arabadan inen üç kişiyi görmedi.

Ama Laura gördü ve bu manzarayı görünce yüzü soldu.

Tash

Natasha Roberts McAllister Jacobs, annesinin Fazire'yi Bath'a onlarla birlikte gönderdiği için minnettardı.

Tash, babasının yedi yaşındaki bir kızın saçını *çok* özel bir gün için ultra, süper güzel yapmada pek iyi olmadığını fark etti.

Tash, babasının diğer her şeyde iyi olduğunu düşünerek bunun sorun olmadığını düşündü. Kimsenin *her* şeyde mükemmel olamayacağını kabul etti.

Zaten Fazire'nin sihirli güçleri vardı. Parmaklarını şıklattı ve Tash'in saçları eğlenceli, canlı buklelerle doldu ve yanlardan güzel, ışıltılı tokalarıyla geriye çekildi. Bunu yaptığında babası Fazire'ye hem sinirli (Tash bu kelimeyi severdi ve anlamını bilirdi) hem de eğlenmiş gibi garip bir şekilde baktı.

Bu bakış Natasha'yı kıkırdatıyordu.

Tash, babasının Fazire'nin onların özel cin olduğunu bildiğini ve bunun onu rahatsız etmediğini öğrendi. Tash, babasının rahatsız olmayacağını biliyordu ve ona bunu çoktan söylemeleri gerektiğini düşünüyordu. O, *dünyanın* en iyi babasıydı ve Fazire, biraz tuhaf olsa da ailenin bir parçası olduğu için, Tash babasının bunu sorun etmeyeceğini *her zaman* biliyordu.

Annesinin, babasının annesinin yeni, şimdi eski yatak odasında kullandığı renk gibi, soluk mavi giydirdiyordu. Tash mavi renkten memnun değildi, pembe istemişti. Ta ki güzel, fırfırlı mavi elbisesini görene kadar. Elbiseyi gördükten sonra, hiç umursamadı.

"Natasha'nın saçını hallettiğime göre, hazırlık yapmam gerek," dedi Fazire, "ben bir cinim, bana boyun eğin" ses tonuyla ve üzüm rengi bir duman bulutu içinde kayboldu. Duman, şişesine doğru sürüklendi ve sonunda yok oldu.

Tash babasına baktı.

Babası, *hayatında* gördüğü herkesten daha yakışıklı görünüyordu. Ve hayatında gördüğü herkesi hatırlıyordu, her şeyi hatırlıyordu, ama bunu kimseye söylememişti. Babası, fildişi rengi bir gömlek ve Tash'ın elbisesinin rengiyle *aynı* renkte güzel bir kravatla koyu renk bir takım elbise giyiyordu.

Babasına doğru yürüdü ve artık bebek değil, büyük bir kız olmasına rağmen, babası güçlüydü ve her zamanki gibi onu kucağına aldı. Kollarını ve bacaklarını babasına doladı ve burnunu babasının burnuna sürttü. Ve yine, her zamanki gibi, babası da onun burnunu sürttü.

Tash biraz geri çekildi ve derin bir nefes aldı, çünkü *günlerdir, haftalardır* aklında olan ama hep korkup sormadığı şeyi sormak zorundaydı.

"Baba?" dedi, sesi çekingen.

"Evet, tatlım?" diye cevapladı babası ve Tash kalbinde tuhaf bir his uyandı, çünkü babası ona daha önce hiç tatlım dememişti

ve bu ona çok hoş gelmişti.

"Sen, şey, um," diye durdu ve sonra aceleyle devam etti, "bir daha asla gitmeyeceksin, değil mi?"

Babasının yakışıklı yüzünün önce şaşkın, sonra sert, sonra yumuşak bir ifadeye büründüğünü gördü ve babası, ona gerçekten, *gerçekten* inandığı bir şekilde "Asla" dedi.

Kollarını babasının boynundan çekip elini babasının yanağına koydu ve söylemeye çok korktuğu başka bir şey daha söyledi.

"Bugün mutlu bir gün ve bu gün bittiğinde, artık acı çekecek misin?"

Babası yavaşça gözlerini kırpı ve "Acı çekmek mi? Tash, neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gözlerinde görüyorum," diye Natasha sözünü kesti.

Annesinin Tash'ın sözünü kesmesinden hoşlanmayacağını biliyordu ama babasının söylemeyeceğini tahmin ediyordu.

Babasının kolları her zamankinden daha sıkı sarıldı ve eli kızın başının arkasına gitti, parmakları kızın eğlenceli, zıplayan buklelerine daldı ve kızın yanağını güçlü boynuna bastırdı.

Ama cevap vermedi.

"Kendi iyiliğin için fazla zekisin," diye mırıldandı ve Tash *bunu* daha önce de duymuştu.

Kendi iyiliği için fazla zeki olmadığına dair bir şüpheyi kapıldı . *Diğer herkes için fazla zeki olduğunu* düşünüyordu.

"Artık incinmeni istemiyorum," dedi Tash sessizce, önemli bir konu *olduğu* için konuya geri dönmeleri gerektiğini düşünerek.

Babası geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. O da babasına baktığında *kendi* gözlerini gördü, çünkü babasıyla gözleri *tamamen aynıydı*.

"Acı geçti, Tash," dedi ona.

Ona yakından baktı, gözlerinde, yüzünde, herhangi bir yerde acı izi olup olmadığını görmeye çalıştı.

Hiçbir şey bulamayınca, kendine özgü tatlı gülümsemesini gösterdi.

Sonra "Yipeeeee!" diye bağırdı.

Ve sonra o gün aldığı *en* güzel hediyeği aldı. Babası ona gülümsedi.

Maxine

"Bunun olduğuna inanamıyorum," Lily oturma odasında öfkeyle duruyordu.

Maxine de bunun olduğuna inanamıyordu. Zaman geçiyordu. On dakika önce çıkmış olmaları gerekirdi. Bunun yerine, bu *iğrenç* yaratıklar oturma odasında durmuş Lily'ye bir şeyler söylüyorlardı, şeyler... şeyler... şeyler... Maxine, bunları duymaktan kulaklarının kanayacağından endişelenecek kadar şeyler.

Kıkırdamalar, gözyaşları ve şampanyayla dolu eğlenceli, mutlu bir sabah olmuştu ve önceki gece neredeyse hiç dokunmadıkları yemekleri yediler (Maxine'in sevincine, o yemeği severdi). Lily yine Lily olmuştu. Tamamen Lily. Maxine'in neredeyse on yıl önce tanıştığı kız, mutlu, neşeli, hayat dolu, gülümseyen ve herkese karşı açık kalpli.

Sonunda her şey yoluna girmişti.

Sonra, Lorna, Emily ve Susan'ın arabayla uzaklaşmasını izlerken, Maxine Laura'nın yanında gerginleştiğini hissetti. Laura'nın neye baktığını görmek için döndü ve Alistair'in bir erkek ve bir kadınla birlikte onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Alistair, burada ne işin var?" Maxine ona gülümsedi. Alistair gülümsemedi.

O anda Maxine hissetti. Sırtında korkunç bir dalga hissetti ve döndüğünde Laura'dan daha solgun ve şoktan ağzı açık kalmış, Maxine'in dikkatini çeken son derece mutsuz bir şoktan, Lily'yi gördü. Lily cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

"Bu ne *cüret!*" diye bağırdı Lily, onlara doğru ilerleyerek. "Gidin buradan! Gidin!

Gözümün önünden kaybolun! *Bu ne cüret!*"

Alistair'in yüzündeki sert, öfkeli ifade Lily'ye bakarken yumuşadı, ama kararlılığını korudu.

"Lily, sen dinlemelisin dinlemelisin. Jeffrey ve Danielle bana bana McAllister hakkında konuştular," diye yalvardı.

"Lütfen, dinlemelisin."

"Söylediğin hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim," diye tersledi Lily ve Maxine'e döndü. "Gidelim."

Maxine herkese bakıyordu. Jeffrey ve Danielle'in kim olduğunu biliyordu ve gözleri onlara dikildi, sonra Alistair'e döndü ve yüzünün "hain" diye bağırdığını görmemek için kör olmak gerekirdi.

"Gidiyoruz," dedi Maxine, Laura'nın yanına yaklaşarak.

"Ne söyleyeceklerini duymak istiyorum," dedi Laura sessizce, çocuklarına bakarak ve herkes durdu.

"Laura, tören için rezervasyon kesin. Eğer kaçırsak ya da geç kalırsak..." Maxine elini hafifçe Laura'nın koluna koydu. "Geç kalamayız, yoksa bir sonraki düğüne geçmek zorunda kalacaklar. Cumartesi günleri Nüfus Dairesi tamamen dolu. Lily ve Nate şanslıydılar ki bu tarihi alabildiler, ama yine de Nate'in bazı bağlantılarını kullanması gerekti."

"Siz ikiniz gidin, onların ne diyeceklerini duymak istiyorum," diye cevapladı Laura ve Lily'ye döndü. "Senin arabayı kullanacağım. Buradaki işim bittikten sonra, söz veriyorum, peşinden geleceğim."

Lily başını sallıyordu ama Alistair konuşmaya başladı ve tüm dikkatler ona çevrildi.

"Lily bunu duymalı."

"Lily benim oğlumla evlenecek." Laura'nın yumuşak olan sesi, şimdi şiddetli bir titremeye doluydu. "Danielle ve Jeffrey ile *ben* ilgilenirim."

"Seni *onlarla* yalnız bırakmayacağım." Lily'nin sesinde de demir gibi bir kararlılık vardı.

Laura Lily'ye döndü ve elini tuttu. "Gitmelisin. Nathaniel'in yanına git. Ben burayı hallederim."

"Hayır," Lily tekrar başını salladı ve kesin bir şekilde, "Biz bir aileyiz ve aile birbirine bağlıdır," dedi.

Laura cevap veremedi, Lily Alistair'e döndü. "On dakikan var."

Hepsi eve girdiler. Lily oturmadı ve ikramda bulunmadı, Laura da öyle. Maxine nöbet tutuyordu. Alistair onun işaretini aldı ve ayakta kaldı, Danielle de öyle. Maxine öfkeyle fark etti ki, Danielle yeni döşenmiş, lüks oturma odasına sanki sefil bir kulübeye girmiş gibi bakıyordu. Jeffrey ise Lily'ye dikkatle, hatta açgözlülükle (ama iyi anlamda değil, Maxine'in tüylerini diken diken eden bir şekilde) bakıyordu.

"Artık dokuz dakikanız var," dedi Lily, bir süre orada durduktan ve Lily dışında kimse bir şey söylemedikten sonra.

"Nişanlın bir suçlu," dedi Alistair açıkça. Laura nefesini tuttu.

Lily'nin gözleri kısıldı ve elleri yumruk oldu. Maxine gerildi.

Alistair devam etti: "Jeffrey ve Danielle onu özel dedektifler aracılığıyla araştırttılar. Raporları okudum. McAllister sadece küçük bir hırsız ve gangsterin kuryesi değildi, müstakbel kayınpederin de silah tüccarıydı."

Jeffrey öne doğru adım attı ve Lily bir adım geri çekildi, böylece Jeffrey durdu ama ne yazık ki konuşmaya devam etti.

"Lily, ikisi de yasal yollara başvurdular ama onun annesinin öldürüldüğünü bilmelisin. Hatta bunu onun yapmış olma ihtimali bile var. Nate kendi annesini öldürmüş olabilir," dedi Jeffrey, sesinde samimiyet, sahte samimiyet vardı. Dünyadaki en aptal insan bile onun tam bir yalancı olduğunu anlayabilirdi.

Sonra başladı, iğrenç sözler sadece Jeffrey'den değil, Danielle'den de fıskırmaya başladı. Ve sadece Nate hakkında değil, Nate hakkındaki sözler iğrenç olmaktan çok şok edici ve üzücüydü, ama Victor hakkında da.

Maxine, ilerleyip onların gözlerini oymaktan kendini alıkoymak için, (en iyi zamanlarında bile) pek de dolu olmayan irade gücünün her zerresini kullanması gerektiğini fark etti.

"Sessizlik!" Laura aniden bağırdı, sonunda konuşmayı durdurdu ve tüm gözler ona çevrildi. "Sessizlik," diye daha alçak bir sesle tekrarladı, sesi yine titriyordu ama bu sefer öfkeyle. "Düşündüm ki," diye başladı ve sonra durdu, gözlerini kırıştırıp yutkundu, görünür şekilde kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Sonunda tekrar başladı, "Daha önce senden, kim olduğundan, neye dönüştüğünden, yaptıklarından utanıyordum, ama şimdi, şimdi... şimdi ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Artık sadece benim çocuklarım değilsiniz. Bu andan itibaren *artık yok sayılacaksınız*."

O zaman oldu, Maxine üzülererek söyledi. O zaman iradesi pes etti (ama, o sabah içtiği şampanyanın da etkisi olabilir, çünkü şampanyayı çok severdi). Elbette geriye dönüp baktığında yaptıklarından derin bir pişmanlık duyacaktı

ama bu onun kontrolünün ötesinde bir şeydi. Laura'yı *seviyordu* ve Lily'yi *seviyordu* ve denese bile kendini durduramazdı.

Ama denemedi.

Çünkü Laura açıklamasını yaptıktan sonra, Danielle annesinin yanına gitti ve ona tokat attı.

Ve Maxine *buna* tahammül edemedi.

Neyse ki Maxine'in bir suç ortağı vardı, çünkü Lily de bu konuşmadan bıkmış ve kızının annesine fiziksel şiddet uygulamasını da kabul edememişti.

Böylece Maxine ve Lily bunu durdurmak için harekete geçti. Ancak bu, *son derece* talihsiz bir sonuç doğurdu.

Victor

"Nerede olduklarını hayal bile edemiyorum." Victor kızın söylediğini duydu.

Nüfus Dairesi'nin bekleme odasında duruyorlardı. Konuk listesi kısaydı, Victor ve Laura'nın bazı yakın arkadaşları, Lily'nin dükkanındaki kızlar ve Victor ve Nathaniel'in hiç tanışmadığı, Lily'nin hayatının bir parçası olan çeşitli diğer kişiler vardı.

Beş dakika önce tören salonuna girmeleri gerekiyordu. Randevularını kaçıırırlarsa, yeniden randevu almaları gerekecekti.

Victor bir felaket hissi duydu. Nathaniel bütün gün, inanması zordu ama Nathaniel, Victor'un oğlunda daha önce hiç görmediği bir şekilde neşeli ve rahat görünüyordu. *Hiç*. Victor, Nathaniel'in Lily ile aralarını düzelttiğinden *emindi*.

Şimdi ise o kadar emin değildi.

Victor pencereden dışarı baktı ve Fazire'yi garip koyu mor bir takım elbise, turkuaz bir kravat ve boynunda bir kamera ile kaldırımında volta atarken gördü. Sanki sihirli güçleriyle Lily'nin limuzinini girişe doğru kaydırmak için sokağı dik dik bakıyordu ve kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu.

"Efendim, size sormak zorundayız..." Nüfus Dairesi personelinden biri had approached Nathaniel who, Victor noted with

artan bir endişeyle, somurtkan bir ifadeyle baktı. Somurtkanlığın ötesinde. Victor'un gördüğü ve yıkıcı bir etki yaratan, *somurtkanlığa karışmış bir kabullenme* vardı.

Sonra Victor, Nathaniel'in cep telefonunun çaldığını duydu.

"Cep telefonunuzu kapatmanızı rica etmek zorundayız," dedi Nüfus Dairesi görevlisi, ama Nathaniel'in çelik gibi bakışları ona yöneldiğinde ağzını kapattı.

Nathaniel telefonunu çıkardı, ekrana baktı ve Victor'un cep telefonu cebinde çalmaya başladığında aramayı cevapladı.

"Lily." Victor, Nathaniel'in kısa ve öz bir sesle konuştuğunu duydu.

Victor telefonunu çıkardı ve ekranında Laura Calling yazdığını gördü.

Nathaniel'in kısa ve keskin bir sesle "*Neredesin?*" dediğini duyunca kendi cep telefonunu açtı.

Victor telefonunu kulağına götürdüğünde herkesin gözleri Nathaniel'e çevrildi.

"Laura," dedi Victor telefona, ama ağlama sesinden başka bir şey duyamadı. Victor, vücudu gerilirken kalbinde bir felaket hissetti ve oğlunun yüzündeki teslimiyet yerini öfkeye bırakırken izledi.

"Ne oldu Laura?" Victor, cevabı bildiğini düşünerek sessizce sordu.

Bilmiyordu.

"Biz... hepimiz..." Laura kekeledi. "*Hapishanedeyiz!*" diye haykırdı ve Victor'un kaşları çatıldı.

Sonra karısının söylediği şey kafasına dank etti.

Victor, "*Hapishane mi?*" diye bağırdı ve Nathaniel ile diğer herkesin gözleri ona çevrildi. Laura, Lily'nin avukatı, sonra Jeffrey ve Danielle hakkında bir şeyler fısıldarken, Victor, kan basıncının tavan yapmış ve öfkesi yeni boyutlara ulaşmış olabileceğini düşünerek felç geçirmek üzereyken, Nathaniel, telefonu kulağında, kararlı adımlarla ona doğru yürüdü.

"Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım," diyordu Nathaniel telefonda, sesi öfkeyle titriyordu. Victor, Nathaniel'in birkaç saniye dinlemesini izledi ve tekrar konuşmaya başladığında sesini dikkatlice kontrol ederek yumuşak bir sesle, "Hayatım, ben hallederim. Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım," dedi.

Telefonunu kapattı ve babasına baktı. "Laura, gitmem gerek," Victor karısını keserek sözünü bitirdi.

"Ama Victor!" diye bağırdı

Laura. Victor oğluna baktı.

"Nathaniel'in bana ihtiyacı var," dedi.

Bir an sessizlik oldu ve sonra, karısının titrek sesinde umut olduğunu bildiği bir sesle, "Tabii ki" dedi. Sonra, kesin bir umutla, "Görüşürüz, aşkım" dedi.

Kulaklığında bağlantının kesildiğini duydu ve telefonunu kapattı. "Ne yapmamı istiyorsun?" Victor oğluna sordu.

"Lily ve ben bugün evleniyoruz," dedi Nathaniel.

Victor mesajı anladığını başıyla onayladı ve Nathaniel, Lily'nin mağaza kızlarıyla kıkırdayan kızına bir göz attı.

"Tash'a göz kulak ol," diye emretti Nathaniel.

Victor tekrar başını salladı.

Fazire içeri daldı ve odadaki herkese bağırdı, "Büyük Büyük Cin Bir Numara adına, onları ne tutuyor?"

Nathaniel cevap vermedi. Hızlı, uzun adımlarla Fazire'nin yanından geçip binadan çıktı.

"Şimdi nereye gidiyor?" diye bağırdı Fazire. Natasha korkmuş bir şekilde babasının peşinden koştu ama Victor onu yakaladı ve geri çekti.

"Babamla gitmeliyim!" diye bağırdı torunu, Victor'un kollarından kurtulmaya çalışarak babasının kaybolduğu kapıya doğru uzandı.

"Her şey yoluna girecek," Victor Natasha'yı sakinleştirdi. "Bir şey oldu ve baban anneni almaya gitmesi gerekiyor."

Natasha keskin gözlerini büyükbabasına çevirdi, onu dikkatle inceledi ve ya onun doğruyu söylediğine ya da babasının her şeyi halledebileceğine karar verdi (muhtemelen ikincisi). Korkusu eridi, dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi ve "Tamam" dedi.

Sonra Lily'nin kızlarının yanına geri döndü.

"*Bana* neler olduğunu anlatır mısın?" Fazire başını geriye eğdi, Victor'a burnunun ucuyla baktı ve Victor tuhaf arkadaşının yanına gidip istediğini yaptı.

Fazire'nin yüzü takım elbisesinin rengi kadar morardı ama Victor onu görmezden geldi ve kıpır kıpır duran Nüfus Dairesi çalışanına döndü.

Sonra emretti: "Beni sorumlu kişiye götür."

Laura

İlk başta polis tarafından çok kötü muamele gördüler.

Saatler önce gibi görünen (ama öyle olmayan) bir zamanda, Lily ve Nate'in evinde, Laura, gerginliğin tırmandığı durumda müdahale etmek için bir fırsat arıyordu (ama başaramıyordu) ve Lily'nin avukatının polisi aradığını duydu. Polis, olay yerine vardığında, Danielle ile yerde boğuşan kızın bir saat sonra evlenecek olması umurunda bile değildi. Hepsini karakola götürdüler ve telefon kullanmalarına izin vermediler.

Lily, Laura'nın üzüntüsüne rağmen, bu durumdan tamamen memnun görünüyordu. elbisesinin dikkat çekici kurtulmuş güreş maçından,

ancak Laura'nın umutsuzluğuna rağmen, bileziği koparılmış ve saçları tamamen dağınık hale gelmişti.

Ancak Danielle daha kötü durumda çıkmıştı.

Alistair ve Jeffrey, Maxine'i kavgadan uzaklaştırmayı başarmışlardı, ancak Maxine tekrar kavgaya karışmaya çalışırken onu kontrol etmek için ikisinin de yardımı gerekti. Bu sırada, yerde Danielle ile ölüm kalım mücadelesi veren Lily'ye cesaret verici sözler söylüyorlardı.

Kavganın son anlarında, Bayan Gunderson kanepenin arkasında oturup sahte bir ilgisizlikle izlemekten bıktığını karar verdi. Tıslayarak ve pençelerini çıkararak kendini kavgaya attı ve Danielle'in kollarını ve bacaklarını acımasızca tırmaladı, ama şaşırtıcı bir şekilde, ya da belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kedi Lily'ye dokunmadı.

Polis karakolunda oturup telefon kullanma sırasını beklerken, Lily Laura'ya gülümsedi ve "Merak etme. Mümkün olduğunca çabuk Nate'i arayacağım, o her şeyi halledecektir" dedi.

Laura, bunun kendisini *biraz* daha iyi hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı.

Ancak bu, Laura'nın iki çürümüş, korkunç çocuğunun Nathaniel ve Lily'nin işlerini yine mahvettiği gerçeğini değiştirmiyordu ve bu Laura'nın hatasıydı çünkü aptalca bir şekilde özür dileyceklerini umarak onların söyleyeceklerini duymak istemişti.

Lily, Nate konusunda yanılmamıştı.

Lily Nate'i aradıktan on dakika sonra, resmi görünümlü bir kişi utanmış bir şekilde yanlarına geldi ve Lily'nin evine gelip kutlama ortamını hiçe sayarak onları götüren

Lily'nin evine gelip, kutlama ortamını hiçe sayarak onları götüren memurlara suçlayıcı bakışlar attı ve sonra onlara tuvalet ya da telefon kullanma imkanı sunmadı.

Vardıklarında, memur Lily'ye teselli edici bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Jacobs, bir telefon aldım," diye açıkladı. "Lütfen *en içten* özürlerimi kabul edin. Nişanlınız yolda. Bu arada, size çay ve temizlenebileceğiniz bir yer ayarlayalım."

"Peki!" Maxine, ayakta durarak, yakası ve etek ucu bolca payetlerle süslenmiş lavanta rengi kaftanını silkeledi. Maxine'in kıyafeti kavgada pek iyi durumda değildi. Dizinden etek ucuna kadar büyük bir yırtık vardı. "Çay ikram ediyor. *Asla*," diye tersledi.

"Lütfen ilk yardım alabilir miyim?" Danielle, koridorun sonunda, Lily, Laura ve Maxine'in oturduğu yerden şans eseri uzakta, burnu havada bir şekilde sordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu polis memuru.

"Ben Danielle Roberts," dedi Danielle, sanki "Ben Evrenin Kraliçesiyim" der gibi.

Laura çaresizlik içinde gözlerini kapattı, sonra açtığında adamın sırtının düzeldiğini gördü.

"Bir dakika içinde *size* geleceğiz," dedi adam küçümseyici ve biraz da tehditkar bir şekilde.

Laura, Danielle'in yüzünde derin bir kırılganlık olduğunu fark etti, ancak bakışlarını öz kızından ayırdı ve polisin Lily'ye dönüp kolunu uzattığını izledi.

Neredeyse saygı dolu bir ses tonuyla, "Bayan Jacobs" dedi.

Maxine ve Laura'ya da başını salladı ve onlar da onu takip etmeleri gerektiğini anladılar.

Lily koluna girdi ve uzaklaştılar, öfkeli Danielle'in, şaşırtıcı derecede sessiz ve suçluluk duygusuyla dolu görünen Jeffrey'in ve öfkeli, volta atan, pişmanlık duymayan Alistair'in yanından geçtiler.

Laura çocuklarını görmezden gelmeye çok uğraştı ama Danielle çizilmiş ve kanıyordu. Çok kötü olmadığını biliyordu ama Laura yine de bir anne idi ve kendini tutamadı. Asla umursamayacağına, iki çocuğunu bir daha asla düşünmeyeceğine yemin etmesine rağmen, konuşmak için ağzını açtı ama Lily ondan önce davrandı.

Lily, polis memuruna fısıldayarak, "Çayımızı içmeden önce, onun çiziklerini muayene edebilir misiniz?" diye önerdi.

Lily'nin nazik sözleri üzerine Laura elini uzattı ve Maxine'in elini tuttu. Maxine'in elini kendi eline sıkıca tutup güven verici bir şekilde sıkıldığını hissetti.

Laura dudağını ısırıldı.

Evet, diye düşündü, *evet, sevgili Lily, sen benim Nathaniel'im için mükemmelsin.*

Şimdi dağınık ama tatsız olmayan bir ofiste oturuyorlardı. Çay ve paket bisküvi yediler, ancak biri koşup Lily'ye skinny latte almıştı, Nathaniel'in gücü böyleydi, Laura bunu gururla not etti. Laura ve Maxine, Lily'nin saçını eski güzelliğine kavuşturmak için ellerinden geleni yaptılar. Güzel görünüyordu ama Susan'ın el işçiliği kadar güzel değildi. Ve Nathaniel'in gelmesini beklediler.

Laura, çocuklarının *her şeyi* mahvettiği için Lily'den özür dilemek için bir kez daha kelimeleri bulmaya çalışırken kalbinin sızladığını hissetti. Gözlerini sıkıca kapattı, polis karakolunda, hem de Lily'nin düğün gününde, hem de o gün, gözyaşlarının boğazını tıkadığını hissettiğinde, Laura bir kıkırdama duydu.

Gözlerini açtı ve daha da yüksek sesle kıkırdayan, vücudu titremeye başlayan Lily'ye baktı.

"Yapamıyorum," diye nefes nefese söyledi Lily ve sonra hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde kıkırdadı. Kendini kontrol etmeye çalıştı ve tekrar başladı, "*Düğün elbisemle* oturma odamın zemininde güreştiğime inanamıyorum."

Kendini sandalyenin arkasına attı ve kahkahalarla sallandı.

Maxine de kalkıp Lily'nin latte'sini elinden alırken yumuşak bir şekilde gülüyordu. Lily'nin gelinliği buraya kadar gelmişti, bir ay daha beklemek zorunda kalsalar bile, ya da Laura'nın umduğu gibi iki ay değil, Nüfus Dairesi'nde başka bir tarih bulsalar bile, Lily gelinliği tekrar giyebilirdi ve üzerinde kahve lekesi olması gerekmiyordu.

"Ben sana bahis oynamıştım," dedi Maxine, gülüşü giderek güçlenirken. "Saçını o kadar sıkı tutuyordun ki, onu çekip koparacaksın sandım..." Durdu ve gülüşünü bastırdı, dehşete kapılmış gözleri Laura'ya çevrildi. "Laura, çok üzgünüm. O senin kızın..."

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Laura kararlı bir sesle ve hem Lily hem de Maxine'in kahkahaları aniden kesildi.

"Laura," dedi Lily yumuşak bir sesle ve ayağa kalkmaya hazırlandı. Laura elini kaldırdı.

"Hayır." Lily, Laura'nın sözüyle hareketini durdurdu.

"Ama o..." diye başladı Lily.

Laura, Lily'yi bakışlarıyla yerine çiviledi ve Lily'nin ağzı kapandı. "Hayır, değil. Bir kızım var, evet, hala bir kızım var. Ve o şu anda bu odada benimle birlikte oturuyor."

"Laura," diye fısıldadı Lily ve sandalyesinden fırladı.

Laura da ayağa kalktı ve birbirlerinin kollarına atladılar ve sıkıca sarıldılar.

"Bay McAllister," kapalı kapının arkasından saygılı bir ses geldi, "Sizi temin ederim ki..."

Kapı birden açıldı ve Nathaniel orada duruyordu, uzun boylu vücudu gergin, gözleri odayı taradıktan sonra Laura ve Lily'de durdu.

"Bu kadar yeter." Nathaniel'in derin sesi otoriter bir şekilde yankılandı, bakışları hala Lily ve Laura'nın üzerindeydi ama yanındaki polis memuruna konuşuyordu.

"Demek istediğim, eminim ki..." polis memuru konuşmaya başladı ama Nate'in öfkeli bakışları ona yönelince sustu. "Tabii ki," diye devam etti memur, "ben, şey, sizi yalnız bırakayım." Sonra memur odadan çıktı.

Herkes hareketsiz ve sessiz kaldı, kadınlar Nathaniel'e, Nathaniel ise Lily'ye bakıyordu.

Sonunda Lily kendini kurtardı, ona koştu ve kollarıyla ona sarıldı. Nathaniel kollarıyla Lily'yi sardı ve Lily yanağını göğsüne dayadığında, o da elini Lily'nin başının üstüne koydu.

"Sorun yok," diye fısıldadı Lily onu sakinleştirerek. "Sorun yok. Bekleyeceğiz. Bu kadar bekledik. Şimdi gidip bir parti yapalım, sonra da bir tane daha yaparız, ne zaman..."

Nathaniel başını kaldırdı ve gelinine baktı.

"Bugün evleniyoruz," dedi, sesi taviz vermezdi. "Ama ben sanıyordum ki..." Lily başını geriye eğerek nişanlısına bakmaya başladı.

nişanlısına bakmak için başını geriye eğdi.

"Victor bu konuyla ilgileniyor," diye sözünü kesti Nathaniel ve gözleri Laura'ya kaydı. "Anne, limuzin seni ve Maxine'i Nüfus Dairesi'ne götürmek için bekliyor."

Oda yine sessizliğe büründü ve Laura kalbinin sıkıştığını ve vücudunun titrediğini hissetti.

"Ne... ne dedin sen?" diye fısıldadı, kalbi boğazına kadar çıkmış gibi hissederek.

Nate'in dikkatlice kontrol ettiği yüzü Laura'ya bakarken yumuşadı. "Lütfen arkadaşımızı Nüfus Dairesi'ne götür," dedi sessizce, sonra ekledi, "Anne."

Laura, oğlunun hayatında ikinci kez ona "anne" dediğini duyunca donakaldı.

Sonra, titreyerek, kalbi sonunda kendine gelip garip, güzel ve neşeli bir hisse kapıldığında, başını salladı.

"Lily'yi ben alacağım," diye devam etti.

"Tabii ki," diye cevapladı Laura sessizce.

Maxine ayakta durmuş, eliyle yüzünü serinletmeye çalışıyor ve gözyaşlarını tutmak için konvulsif bir şekilde yutkunuyordu.

Lily ise denemedi bile. Yanağını Nathaniel'in göğsüne dayadı ve Laura'ya bakarak gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Lily, dikkat et," dedi Maxine. "Makyajın bozulacak."

"Arabada düzeltirim," diye Lily onu teselli etti ve gülümsedi. "Git," diye nazikçe emretti.

Laura titrek adımlarla kapıya doğru yürüdü, ama oğlu ve nişanlısının yanından geçerken Nathaniel elini uzatıp onu durdurdu. Laura ona baktı ve Nathaniel eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Nathaniel doğrulduğunda Laura dudağını ısırdı ve omzuna dokunarak başını salladı. Sonra Maxine koluna girdi ve onu kapıdan geçirdi.

Lily ve Nathaniel de onları takip etti.

Jeffrey ve Danielle hala salonda oturuyorlardı. Alistair ortadan kaybolmuştu. Laura, Danielle'in kollarının bandajlarla kaplı olduğunu fark etti ve memnun oldu (*hala* bir anne idi).

"Nate!" Danielle sandalyesinden fırladı ve Jeffrey onu takip ederek kız kardeşini tutmak için yakaladı. "Beni dinle, sen..."

Önce Laura ve Maxine, ardından Nathaniel ve Lily ikisinin yanından tek kelime etmeden geçtiler.

Her zamanki gibi Nathaniel, beceriksiz kardeşlerini görünce hiçbir tepki göstermedi. Laura'nın sakın bir şekilde yanlarından geçmesi için büyük bir irade gücü gerekti. Maxine, ona destek olmak için kolunu sıkıca tutup vücuduna yakın durarak ona yardımcı oldu.

Sonunda kapıdan çıktılar ve Laura nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini bir çırpıda bıraktı.

Nathaniel ikisini de bekleyen limuzine güvenle bindirdi ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

Limuzin yavaşça uzaklaşırken, Laura ve Maxine pencereden Nathaniel'in Lily'yi Aston Martin'ine kadar götürdüğünü izlediler.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Maxine, hala pencereden dışarı bakarak, "*O bir bomba* gibi" diye başladı.

Laura, saatler sonra ilk kez göğsünde bir neşe hissetti ve sonra kahkahayı patlattı.

Nate

Nate, hızlı ama çok hızlı olmayan bir şekilde, hala kendi düğünü olmasını umduğu yere doğru sürerken, sinirini kaybetmemek için çok uğraşıyordu. Lily'nin dileği nihayet, kesin ve geri dönülmez bir şekilde yerine getirilmeden önce, aşklarını sınamak için son bir deneme ve sıkıntı olarak, ateş topu içinde çarpışmalarını istemiyordu.

Lily, Aston Martin'de onun yanında oturmuş, güneşlikteki açık aynaya doğru eğilmiş, sakın bir şekilde rimel sürüyor ve gevezelik ediyordu.

"*Sonra* Bayan Gunderson araya girdi, tıslayarak ve çok, çok kızgın bir şekilde ve..."

"Lily," Nate, Lily'nin komik bulduğu ama Nate'in kesinlikle bulmadığı bu saçma hikayeyi keserek sözünü kesti.

"Ne?" diye sordu Lily, maskarasının kapağını tekrar kapatarak. "Bunu komik bulmuyorum," dedi Nate.

"Tabii ki bulmazsın, sen orada değildin. *Görmek* için inanabilirdin," diye açıkladı Lily kıkırdayarak, son yarım saattir yaptığı gibi sözlerini

"*Gelinliğimle yerde güreşiyordum,*" diye, ona daha önce anlattığı sinir bozucu hikayesinin bir parçasını tekrarladı, Nate'in en çok nefret ettiği parçalardan biri.

"Görsem bile, bunu komik bulmazdım," diye cevapladı Nate.

"Evet, ben öyle düşünüyorum," dedi kararlı bir şekilde ve sonra Nate'i şok eden sözler söyledi, oysa Nate bir daha şok olacağını hayal bile edemezdi. "Nate, benim hakkımda ne dendiği umurumda değil ve umarım beni küçümsemezsin, ama işte, ben *mutluyum*. Bu fırsat için *para* bile *öderdim*. Sana onun, Jeffrey'nin, senin ve *Victor* hakkında söylediklerini anlattım. Sonra Laura'ya tokat attı. Ona saldırmak için can atıyordum. *Annesine* tokat atmak! İnanamıyordum. Ne *kaltak!*"

Danielle'in Laura'yı tokatladığı hikayenin o kısmı, onun en çok nefret ettiği kısımdı. Polis karakolundayken o kısmı bilmediği için memnundu, aksi takdirde, hiç şüphesiz, çifte cinayet işledikten sonra hapishanede bir hücrede kilitli kalacak olan kişi o olurdu. "Beni daha az mı seviyorsun?" diye sordu Lily sessizce, onun düşüncelerini bölerek.

"Hayır," diye cevapladı Nate
dürüstçe. "Emin misin?" diye ısrar etti.

"Kesinlikle."

Sessizlik, sonra fısıltıyla, "Sanırım onun saçını biraz koparmış olabilirim ve itiraf etmeliyim ki, bunun için kendimi kötü hissediyorum."

Sonunda Nate güldü ve birkaç saniye sonra Lily de ona katıldı.

Bir an sürdü ama Nate, bunun onların ilk kez ilk kez paylaştıkları gülüşlerini paylaştıklarını Paylaşmış birçok birçok anları eğlenceli anlar, gülümsemeler, sırtışlar yaşamışlardı, o onu güldürmüştü, o (çok daha sık) onu güldürmüştü ama hiç böyle bir an yaşamamışlardı.

Ve şimdi önünde bu anlarla dolu bir hayat vardı.

Kahkahası doğal olarak kesildi ve kesildiğinde, onun elini buldu ve dudaklarına götürdü. Dudaklarını onun parmak eklemlerine değdirdi ve birleşmiş ellerini uyluğuna indirdi ama onun elini bırakmadı.

"Victor yeni bir randevu ayarladı mı sence?" diye sordu Lily. Nate ona doğru baktı ve şaşırtıcı bir şekilde onun rahat, mutlu ve çalkantılı gününden hiç etkilenmemiş olduğunu gördü.

"Evet," diye cevapladı Nate ve gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Eğer ayarlamadıysa, lütfen hayal kırıklığına uğrama. Yeniden randevu alırsız ve..."

"Ayarlamıştır," dedi Nate kararlı bir şekilde. "Eğer ayarlamadıysa, o zaman..."

"Yaptı."

"Eğer yapmadıysa..."

"Hayatım, *yaptı*," dedi Nate, kesin bir ses tonuyla.

"Tamam," diye mırıldandı, ama isyankar bir şekilde, fısıldayarak, "Ama yapmadıysa, umurumda değil. Artık sen varsın, evli ol ya da olma. Benim için fark etmez. Sen yanımda olduğun sürece."

Göğsünde tanıdık bir mutluluk hissi yükseldiğini hissetti, elini onun eline sıkıca tuttu ama isteksizce bıraktı, böylece vites küçültebilir ve Bath'taki trafik ışıklarında durabilirdi.

"Peki," Lily konuyu değiştirdi, "balayımıza nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz," diye cevapladı Nate. Trafik ışığı yeşile döndü ve o da ilerleyerek, Victor'un görevini başarıyla tamamladığını umarak Nüfus Dairesi'ne yaklaştı.

"Orada plaj var mı?" diye sordu Lily.

"Hayır," diye cevapladı Nate, yoğun trafikte ustaca bir dönüş yaparak. "Dağlar var mı?" diye tekrar sordu Lily.

"Hayır," diye cevapladı Nate, Lily'nin tatlı sorgulamasına dudaklarının seğirdiğini hissederek.

"Yabancı bir ülkede mi?"

"Evet," dedi.

"İtalya mı?" diye sordu, sesinde umut vardı.

"Hayır."

"Fransa mı?" diye ısrarla sordu Lily.

"Hayır."

Nate Nüfus Dairesi'nin önüne geldiğinde, kız şaşkın görünüyordu. Çift sarı çizginin üzerine park etti ve Aston orada kalacaktı

orada kalacaktı. Ona ceza kesebilirlerdi, umurunda değildi. Milyonlarca sterlini vardı. Lily ile evlenmek için beklediği on dakikayı kısaltmak için bir ya da yüz tane park cezası ödeyebilirdi.

Arabadan indi ve diğer taraftan Lily de indiğinde arabayı dolaşıyordu.

"Lütfen kapıyı açmamı bekle, Lily," diye nazikçe rica etti ona ulaştığında.

"İsviçre mi?" O, Nate'in isteğini görmezden geldi ve önceki konusuna devam etti. Nate başını geriye attı ve güldü.

O onun dudaklarını dudaklarını dudaklarını dudaklarına ve eşlik ona kaldırma kaldırma kadar eşlik etti ve kesin bir şekilde "Hayır" dedi.

"O zaman nereye gidiyoruz?" Sabrını kaybetti ve gözleri parladı, ama gerçek öfkeden ziyade mutlu bir hayal kırıklığıyla.

"Sana söylemeyeceğim."

Giriş merdivenlerinin dibinde ayaklarını yere sağlamca bastırdı.

Victor ve Fazire merdivenleri doldururken Lily Nate'e baktı.

"Sürpriz olmasını istediğimi hiç söylemedim Nate," dedi Lily ve sonra tehditkar bir şekilde, "Söylemeden oraya girmeyeceğim," diye ekledi.

Nate, evlenmek için daha fazla beklemek zorunda kalacağı anlamına geliyorsa, bunun sürpriz olup olmadığını artık umursamıyordu, tereddüt etmeden sonunda pes etti ve ona "Indiana" dedi.

Lily'nin başı istem dışı hareket etti ve gözlerini kırptı.

"Balayımız için beni *Indiana*'ya mı götürüyorsun?"

Nate kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Onun yumuşaklığını hissettiğinde, başını ona doğru eğdi ve yüzleri birbirine çok yakınken, "Satın aldığım bu mülkü görmeni istiyorum. Bir servete mal oldu. Orada yaşayan insanlar taşınmak istemiyorlardı. Sonunda onları ikna ettim. Mermer pencere pervazları ve ön bahçesinde büyük bir gölet olan kireçtaşı bir çiftlik evi."

Lily nefesini tuttu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve ona yaslandığını gördü. Eli yanağına gitti, adını fısıldadı ve o sessiz fısıltıda dünyadaki tüm sevginin üzerine yıkandığını hissetti.

Onun dudaklarından bu ses tonuyla adı çıktığında, Nate başını geriye doğru eğdi ve gözyaşları arasında onu öptü.

"Lily!" Maxine yakınlardan bağırdı ama Nate nerede olduğunu umursamadı. "Makyajın bozulacak!"

Fazire

"Nate, önemli değil," dedi Lily, Nathaniel'i teselli ederek.

"Önemli," dedi Nathaniel, Lily'ye sertçe.

Fazire izledi.

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Programımız dolu," dedi Nüfus Dairesi görevlisi, ellerini ovuşturarak.

"Oğlum, denedim," diye araya girdi Victor ve Fazire onun tamamen morali bozuk olduğunu gördü.

Fazire, gururlu adamın denediğini biliyordu, onu izlemişti. Victor *her şeyi* denemişti. İkna etmeye çalışmış, tehdit etmiş, rüşvet vermeye çalışmıştı. Ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

"O, oturma odasında polis tarafından yanlışlıkla gözaltına alındı!" diye Maxine dramatik bir şekilde bağırdı. "*Bunun* için bir istisna yapabilirsiniz."

Nüfus Dairesi çalışanı başını salladı.

"Ama sekiz yıldır bekliyorlar." Fazire, Laura'nın sesinin o kadar üzgün olduğunu duydu ki, Fazire de üzüldü, hatta zaten üzgün olduğu halde daha da üzüldü. Lily için, Nathaniel için, Tash için, morali bozuk bir şekilde bakan muhteşem Tash için, hatta bunu aileleri için çok isteyen Laura ve Victor için üzüldü.

"Lily-çocuğum," dedi Fazire yumuşak bir sesle, ne yapması gerektiğini bilerek.

Lily ona bakmadı. Gözlerinde sevgi ve endişe parıldayarak Nate'e bakıyordu.

Fazire, bir bakışta onun değiştiğini anladı. Fazire, Nathaniel'in dün gece onu iyileştirdiğini biliyordu. Lily'nin Nathaniel'i iyileştirdiğini biliyordu. Dileklerinin sonunda gerçekleştiğini biliyordu. Sonunda mutluluğu bulacaklarını biliyordu. Cin olarak geçireceği kalan günlerinde, ki bu *çok uzun bir süre* olacaktı, Lily için bunu başardığı bilinciyle mutlu bir şekilde yaşayacaktı.

Ama Fazire hala üzgündü, kendisi için üzgündü, onları terk edeceği için üzgündü, sevgili Lily'sini, güzel Natasha'sını ve saygı duymaya başladığı bu iyi adamı

saygı duymaya başladığı bu iyi adamı.

"Lily-çocuğum," diye tekrarladı Fazire, sesi daha güçlüydü ve Lily ona döndü, bir bakış attı ve öfkeli sevgilisinden ayrılıp Fazire'ye doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, elini Fazire'nin koluna hafifçe koyarak.

Onu yakından izliyordu, kendi kötü durumunu unutup onun için endişeleniyordu.

"Kullan," dedi Fazire ve büyük bir şaşkınlıkla sesinin kısık olduğunu fark etti.

Diğer cinler *bunu* duysalar ne kadar gülerlerdi. Boğazını temizledi ve "Kullan onu" diye tekrarladı.

"Neyi kullanayım?" diye sordu, gözleri şaşkınlıkla doluydu.

Fazire başını Nathaniel'e doğru salladı ve Lily omzunun üzerinden nişanlısına baktı.

"Kayıt memuruyla konuşmak istiyorum," dedi Nate.

"Kayıt memuruyla zaten konuştum. O da kayıt memuruyla konuştu," dedi çalışan Victor'u işaret ederek ve Tash, umutsuzca babasının bacaklarına yaslandı. Çalışan konuşmaya devam ederken Nathaniel, kızının omzuna güven verici bir şekilde elini koydu. "*Çok* üzgünüm. Mümkün olan en kısa sürede sizin için yeni bir tarih ayarlayacağız."

Lily solgun yüzüyle Fazire'ye döndü ve Fazire onun anladığını biliyordu.

"Yapamam... bekleyebiliriz," diye fısıldadı, gözleri panik içinde.

"Onlara bak, Lily. Tash'e bak. O, senin Nathaniel'inin her şeyi yapabileceğini düşünüyor. Nathaniel'in *farklı* bir tür sihir gücü olduğunu düşünüyor. Gerçeği öğrenirse, Lily'ciğim, bunun onun kalbini kıracağını *biliyorsun*."

Lily başını salladı. Bunu hararetle yaptı, yüzü korkuyla doldu ve parmakları sanki onu asla bırakmayacakmış gibi koluna sıkıca tutundu.

"Onlara bak," diye Fazire yumuşak bir sesle ısrar etti.

Lily tekrar başını salladı ve bakmadı ama biliyordu, *biliyordu* ve Fazire de biliyordu. Fazire, Lily'nin Tash için her şeyi yapacağını ve Nathaniel için her şeyi yapacağını biliyordu.

Diğer elini kaldırıp onun diğer kolunu tuttu.

"Fazire," diye fısıldadı ve ona yaklaştı, sonra daha da yaklaştı, kollarını onun etrafına doladı.

"Kullan onu, Lily-çocuğum," Fazire, sevgili Lily yüzünü boynuna gömdüğünde kulağına yumuşakça fısıldadı.

"İstemiyorum. Sen gideceksin ve sen ailemsin. Aile, gitmek zorunda kalmadıkça gitmez ve senin gitmek zorunda kalmayacaksın. Asla gitmek zorunda kalmayacaksın." Fazire, Lily'nin vücudunun sarsıldığını hissetti, sonra fısıldadı, "Seni seviyorum Fazire."

Sesi onun adını söylerken kırıldı ve kolları o kadar sıkıydı ki, Fazire nefes alamayacağını düşündü ama neyse ki nefes alması gerekmiyordu, bu yüzden onu sıkıca tutmasına izin verdi.

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı ve bunu içtenlikle söylediği için kendisi de şaşırdı.

Sinizm dolu cin ruhunun derinliklerinden bunu kastetmişti.

Yüzyılın En İyi Dilekleri cin konseyi yanılmıştı.

Lily, şimdiye kadar kabul edilen en iyi dilekti.

Hiç.

Sonsuzluktan beri.

"Kullan onu," diye tekrarladı

Fazire. "Hayır," diye reddetti

Lily.

"Lily-çocuğum, *kullan onu*," diye yalvardı ve vücudunun tekrar sarsıldığını hissetti.

Kız uzun bir süre sessiz kaldı, sonra fısıldayarak bir ricada bulundu:

"Bunu yaparsam, Tash'ın veda etmesine izin vermelisin."

Fazire gözlerini kapattı.

"Hayır, buna dayanamam... hayır." Bu kez Fazire'nin sesi kırıldı ve Lily'nin sessizce hıçkırarak ağladığını duydu.

"Gidersen, seni özleyeceğim," diye fısıldamaya devam etti, sesi acıyla doluydu.

"Kullan onu, Lily," diye ısrar etti Fazire, daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. "Seni asla unutmayacağız," diye devam etti ve Fazire, onun

oyaladığını biliyordu. Başka bir yol bulmaya çalıştığını biliyordu.

"Lütfen, Lily, şimdi... kullan onu."

Kollarını daha da sıkılaştırdı. "Bir hikaye yazacağım ve bu hikaye ailemizde sonsuza kadar nesilden nesile aktarılacak, böylece herkes seni tanıyacak," diye söz verdi. "Ne kadar harikasin. Ne kadar komiksin. Ne kadar sadıksın..."

"Lily-çocuğum..." Gözlerinde nem hissetti ve bir an için bunun nedenini anlamadı, sonra gözlerini kırptırarak nemi sildi.

Onun gözyaşları olduğunu anladı. Büyük cin Fazire *ağlıyordu*. Bunun dışarıya sızmasını umdu. Sonsuza kadar (kelimenin tam anlamıyla) *bunu* unutamayacaktı.

"*Kullan onu*," diye yalvardı ve sesinin tonuyla Lily'nin vücudu hareketsiz kaldı.

Sonra yüzünü boynuna daha da gömdü ve cildine karşı şu sözleri söyledi.

"Fazire, Nathaniel McAllister ile bugün, burada, şu anda, Bath'taki Nüfus Dairesi'nde evlenmek istiyorum."

Fazire onu nazikçe kollarından çekti ve Lily onun önünde durdu, gözleri yaşlarla parıldayarak onun gözlerine kilitlendi, ellerini önüne kaldırdı ve umutsuzlukla sıkıca kenetledi, dudaklarını birbirine bastırarak gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı.

Fazire, en görkemli cin sesini kullanarak, "Lily-çocuğum, senin dileğin benim emrimdir" dedi.

Ona hüznle gülümsedi, elini kaldırdı ve şıklattı. Sonra Büyük Cin Fazire ortadan kayboldu.

TWENTY-SEVEN

Lily

LILY, zarif bir koltukta oturmuş bekliyordu, Tash ağır bir şekilde yanına yaslanmış, Maxine diğer yanında elini tutuyordu.

Nate, kayıt memuruyla konuşmak istediğini söyleyerek kapalı bir kapının arkasında kaybolmuştu.

Tash, babası ayrıldıktan sonra Fazire'nin yokluğunu hemen fark etti ve onu sordu.

Lily yalan söylemiş, cesur bir yüz takınmaya çalışmış, Fazire'nin bir şey unuttuğunu ve hemen geri döneceğini söylemişti. Lily, haberi daha sonra Tash'e verecekti. Yakında, Tash'in aklının başka, daha mutlu şeylerle meşgul olacağını biliyordu ve Lily, onun gününü daha da mahvetmeye gönlü el vermiyordu.

Lorna öne çıktı ve Lily'ye Becky'nin en sevdiği çiçek olan dolgun, beyaz, iri ve kokulu şakayıklardan oluşan buketini uzattı.

"Ne olur ne olmaz," diye umutla fısıldadı Lorna ve sessizce uzaklaştı.

"Keşke büyükannen ve büyükbaban da burada olsaydı," dedi Lily, buketi burnuna götürerek Tash'e.

"Onlar burada," dedi Tash, Laura ve Victor'a bakarak. Lily gülümsedi. Küçük ve hüzünlü ama samimi bir gülümsemeydi. "*Diğer* büyükannen ve büyükbaban, bebeğim."

Tash, Lily'nin yanına sokuldu, ince kolunu Lily'nin beline doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Ben de."

Keşke Fazire de burada olsaydı, diye düşündü Lily içtenlikle, düşüncesini boşluğa fırlatarak.

Bunu, Büyük Büyük Cin Bir Numara'nın asi dilekleri izlediğini ve bir hevesle yerine getirdiğini umarak çaresizce yaptı, ancak onun bunu yapmadığını biliyordu (Fazire ona, Büyük Büyük Cin Bir Numara'nın insanlara pek ilgi duymadığını söylemişti, her ne kadar onlara hizmet etse de).

Kafasında şiddetle devam etti, *Fazire'nin benim evlendiğimi görmesini isterdim. Tash'ın da Fazire ve çocuğundan bir dilek tutmasını isterdim ve böylece sonsuza kadar devam ederdi. Bu benim kendim, kızım ve soyum için dilediğim şey, ama en çok da sevgili Fazire için dilediğim şey.*

Kapı açıldı ve Nate, Nüfus Dairesi'nden gelen kızla birlikte dışarı çıktı. Lily'nin gördüğü kadarıyla, ikisi de gülümsüyordu. "Bir iptal oldu," dedi kız.

Mutluluk çığlıkları ve sevinç nidaları yükseldi. Tash ayağa fırladı ve odanın karşısına koştu, kendini Nate'e attı. Nate, kızına çekinmeden gülümsedi. Onu kucaklayıp havaya kaldırdı, Tash ise büyük bir sevinçle gülüyordu. Nate'in yüzünde, çekinmeden gülümsemesinin yanı sıra rahatlama ve sevinç de vardı.

O anda Lily doğru şeyi yaptığını anladı. Ancak, bunun yanlış olduğunu düşünmeden edemedi.

Nate ve Lily uzun, parlak masanın önüne oturdular.

Victor ve Maxine, evliliğin resmi şahitleri olarak masanın bir ucuna oturdular. Sonunda evlilik cüzdanını imzalayacaklardı. Kayıt memuru Nate ve Lily'nin karşısına oturdu.

"Başlayalım mı?" diye sordu kayıt memuru, çifte gülümseyerek.

Lily başını salladı ve Nate'e döndü. Nate onun yanında oturuyordu ama çok uzaklarda gibi görünüyordu. Sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi, elini uzattı ve Lily'nin elini güçlü ve güven verici bir şekilde tuttu.

Lily gözyaşlarını tuttu.

Fazire, beni görebiliyor musun? Kimseye sormadan sessizce sordu. Cevap gelmedi.

Umarım beni görebiliyorsundur, yaptıklarını görebiliyorsundur. Düşündü.

"Bayanlar ve baylar, bugün burada toplanmış bulunmaktayız..."

Kayıt memuru konuşmaya başladı.

O anda kargaşa çıktı.

Odanın arkasındaki kapalı kapılar gürültüyle açıldı, duvarlara şiddetle çarptı ve bir adam içeri girdi.

Sıradan bir adam değildi.

Altın fes, altın küpeler, altın kol bantları, altın bolero yelek, altın dökümlü pantolon ve altın kıvrımlı burunlu ayakkabılar giyen bir adamdı. Siyah saçları, siyah, sivri sakalı ve gözlerinin çevresinde siyah sürme gibi görünen bir şey vardı. Yerde yürüyordu ama bu hareketinden tiksiniş gibi görünüyordu, sanki ayakları bulutların üzerinde yürümesi gerekiyormuş gibi.

"Affedersiniz! Biz törenin ortasındayız," dedi Kayıt Memuru ayağa kalkarken, Lily geç de olsa Nate'in elini bıraktığını ve onun da ayağa kalktığını fark etti.

Lily ayrıca, Nate'in yüzünün ancak "*gök gürültüsü gibi*" olarak tanımlanabilecek bir ifadeye büründüğünü fark etti ve biraz endişelendi.

"Ne oluyor?" diye Laura'nın sorduğunu duydu Lily.

Altın cin'in arkasında daha fazla cin vardı, bir, iki, üç, yarım düzine, iki düzine, dört düzine, hepsi aynı tuhaf kıyafetleri giymişti ama farklı, canlı, zıt, *parlak* renklerde.

Kayıt memuru "Affedersiniz! Bunun anlamı nedir?" diye bağırırken, cinler içeri girdiler.

Daha fazla cin geldi ve odayı doldurdu, boş sandalyelere oturdu, kenarlara, koridora, odanın arkasına sıkışarak oturdu ve hepsi görmek için boyunlarını uzattı, Lily, Nate ve hatta Tash'a utanmadan bakakaldı.

Lily yavaşça ayağa kalktı ve diğer herkesle birlikte Cinlerin Gösterisini izledi.

"Bu saçmalık. Siz kimsiniz? Gitmelisiniz. Bu çifti evlendireceğim," dedi Kayıt Memuru.

"Sen!" Tash'ın hemen yanına, ön sıraya oturan Altın Cin, kayıt memuruna kibirli bir şekilde konuştu, "Bir dakika *bekleyebilirim*."

"Beklemeyeceğim," dedi kayıt memuru.

"Bekleyeceksin," diye emretti Altın Cin.

"*Beklemeyeceğim*," diye karşılık verdi Kayıt Memuru.

Altın Cin onu görmezden geldi ve karanlık gözleri Lily'ye takıldı.

"Sen Lily Jacobs'sun," diye ilan etti.

Nate onun yanına gelmiş, kolunu koruyucu bir şekilde onun omzuna atmış ve Altın Cin'e öfkeyle bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Nate.

"Ve *sen* Nathaniel McAllister'sın," dedi Altın Cin. "Evet, öyleyim. Şimdi ne haltlar dönüyor burada?" diye bağırdı Nate. "Ben Bir Numaralı Büyük Cinim," dedi Altın Cin

gösterişli bir şekilde söyledi.

Lily ve Maxine nefeslerini tuttular, Tash ise sevinçle alkışladı ve yanındaki cin'e hayranlıkla baktı. Altın Cin, Tash'a bir bakış attı ve Lily, kızına göz kırptığına *yemin* edebilirdi.

"Kim olduğun umurumda değil. Bizim..." Nate başladı ama sonra durdu, gözleri odayı tarayarak cinlerden cinlere atladı.

Lily, yanındaki vücudunun gerildiğini, parmaklarının beline gömüldüğünü hissetti. Sonra başını Lily'ye çevirdi ve kaşlarını çattı.

"Fazire nerede?" diye sordu.

Lily konuşmak için ağzını açtı ama buna gerek yoktu. Nate'in yüzündeki endişeli ifade yerini anlayışa bıraktı. Yavaşça gözlerini kapattı ve onu güçlü vücuduna doğru çekti. Alnını onun alnına dayadı ve gözlerini açtı.

"Lily," diye mırıldandı, gözlerinin içine bakarak, "yapmadın, değil mi?"

Lily başını salladı ve yine gözyaşlarının geldiğini hissetti. Bir insanın bir günde bu kadar çok ağlayabileceğini Lily anlayamıyordu ama bunun mümkün olduğunu kanıtlayan kişi oydu.

"Bunu istediğini biliyordum," diye fısıldadı Lily, "ve Tash yıkılırdı."

"Bekleyebilirdik," dedi Nate, cin ordusunu görmezden gelerek. Onları Nüfus Dairesi'ne götürmek için deli gibi (*tam olarak* deli gibi değil ama ona yakın bir şekilde) araba sürdüğünü görmezden gelerek. Girişte Lily'nin meydan okumasına boyun eğip ona güzel, inanılmaz, muhteşem sürpriz balayını anlattığı gerçeğini görmezden geldi. Balayını anlatana kadar Lily asla kayıt bürosuna girmezdi, şaka yapıyordu ama Nate o kadar sabırsızdı ki.

Beklemek istemiyordu, bunu biliyordu. Tanrı aşkına, sekiz yıl önce onu kendine bağlamak için hamile bırakmıştı. Lily, Nate'in istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini herkesten iyi biliyordu. Silah zoruyla kayıt memurunu onları evlendirmek zorunda bıraktığı görüntüleri kafasında dans ediyordu (*bunun* biraz dramatik olduğunu kabul ediyordu, ama Nate'in Natasha'nın önünde sinirlenmesini kesinlikle istemiyordu).

Tash'a gelince, babasının dağları yerinden oynatamayacağını düşünmek bile Lily için, elinden gelse, kesinlikle tahammül edemeyeceği bir şeydi.

Nate, Lily'yi kollarına daha sıkı çekti ve onun düşüncelerini kesintiye uğrattı.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?" diye sordu kayıt memuru.

Nate ve Lily onu görmezden geldi.

"O bana öyle söyledi," dedi Lily. "Tash'ı istemiyordum... çok uzun süre bekledik... Senin istediğini biliyordum..." Durdu ve sonra devam etti, "O bana öyle *söyledi*," diye tekrarladı, sesi sonunda kırıldı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Hayatım," diye fısıldadı Nate, başının üstüne.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı kayıt memuru. "Bu tuhaf insanlar da kim?"

"Onlar cinler," diye araya girdi Natasha, sesi öfkeliydi. "Ve tuhaf *değiller*."

"Onlar cin *değiller*," diye karşılık verdi kayıt memuru. "Öyleler," diye karşılık verdi Tash.

"*Öyle değil*. Cin diye bir şey yoktur," dedi kayıt memuru zekice, Nate ve Lily'nin Tash'ı kontrol altına alması gerektiğini düşünürcesine ona bakarak.

"Cin diye bir şey *var*. Sen şu anda, sanki *milyonlarca* cin var!" Tash, sonunda sabrını yitirerek bağırdı.

Lily, Nate'in göğsünden yüzünü kaldırdı ve kızına baktı. "Tash, bağırma," diye sessizce uyardı.

"Anne, o kadın deli. Nasıl yok diyebilir ki...?"

"Tash." Nate'in sesi sert çıkmıştı ve Tash'ın ağzı kapandı, kolları göğsünde kavuştu ve yüzünde itaatkar ama isyankar bir somurtkanlık belirdi.

Tash, Lily'den sadece tuhaf gülümsemesini almamıştı. Biraz da asi bir tarafını almıştı.

Nate'in gözleri Büyük Cin Bir Numara'ya kaydı. "Neden buradasın?" diye sordu Nate.

"Tabii ki, Yüzyılın Dilek Ödülü'nü değerlendirmek için. Bu," Büyük Büyük Cin Bir Numara etrafını işaret ederek, "konsey ve ayrıca, şey... senin evlendiğini görmek isteyen birkaç cin daha

" Biraz daha az görkemli ama yine de ilan modunda bitirdi.

"Peki," dedi Nate keskin bir sesle. "O zaman gerçekten *evlensek* sorun olur mu?" diye sordu alaycı bir şekilde.

evlensek?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Büyük Büyük Cin Bir Numara başını asil bir şekilde e di.

"Binlerce kez teşekkür ederim," diye mırıldandı Nate kuru bir mizahla ve Lily g  s nde histerik bir kahkaha balonunun yükseldiğini hissetti.

Nate, yine hoşnut *olmadığını* belirten bir bakış attı ve kıkırdama kaçtı. Lily, kıkırdamayı bastırmak için ellerini ağzına kapattı.

"Lily," dedi Nate uyarıcı bir sesle.

Lily ellerini çekti. "Elimde değil. Oh, Nate!" Ellerini Nate'in omuzlarına koydu ve parmak uçlarına basarak göz hizasına gelmeye çalıştı. "Keşke Fazire burada olsaydı da bunu görseydi. G l p dururdu ve..."

"Dile in!" Büyük Büyük Cin Bir Numara g r bir sesle duyurdu, bu ses Lily'yi irkitti ve Nate'in kaşlarını  atmasına neden oldu, Nate ve Lily'nin gözleri ona çevrildi, "Büyük Sarah Jacobs'un torunu Lily Jacobs, *benim* emrimdesin!"

Sonra elini kaldırdı ve parmaklarını  ıklattı ve dramatik bir duman bulutu içinde Fazire, iki adım ötede belirdi.

"Fazire!" diye bağırdı Lily, Nate'in kollarından kurtulup Fazire'nin kollarına atladı.

Vücudu Fazire'ye çarptığında  a kın mırıldanmalar duydu, çünkü cinlerin insanlara çok nadiren, * ok çok* nadiren dokundu unu ve insanların cinlere *asla* dokunmadı ını bilmiyordu.

"Lily- ocu um!" diye haykırdı Fazire. "Ne, nerede...?"

Fazire etrafına bakındı, sonra hareketsiz kaldı ve Altın Cin'e baktı.

"Bir Numaralı Büyük Cin!" diye bağırdı, Lily'den ayrılıp efendisinin önünde derin ve alçak bir reverans yaptı.

"Fazire," Büyük Büyük Cin Bir Numara, e ilen Fazire'ye burnunun ucuyla baktı, "kalk."

Fazire doğruldu ve Lily elini tuttu. Altın Cin'in gözleri onların sıkı sıkı tuttuğu ellerine d  t  ve açıkça umutsuzluk içinde gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Büyük Cin?" Fazire, olayların gidişatından açıkça şaşkın bir şekilde seslendi.

Altın Cin'in gözleri açıldı.

"Dostum," dedi yumuşak bir sesle ama sesi yine de duyuluyordu, "bu aileye iyi hizmet ettin.    nesil insana hizmet eden tek cin. Ve cin tarihindeki en iyi iki dileği ger ekleştirdin, bu kızı yaratıp ona ihtiyaçı olan bu adama bağladın."

Fazire, hala kafası karışık olmasına rağmen, öyle olmadığını göstermeye çalışarak başını salladı. Lily, onun elini daha sıkı tuttu ve cin de aynı hareketi yaptı.

"Bu nedenle, Büyük Fazire," dedi Altın Cin, "eğer *senin* dileğin buysa, onlara sonsuza kadar hizmet edeceksin."

Etrafta hayret nidaları duyuldu ama Lily bunu neredeyse hiç fark etmedi, çünkü kendi ve Fazire'nin hayret nidaları çok daha yüksekti.

"Gerçekten mi?" diye sordu Fazire, yüzünde umutla.

"Bunu istiyor musun, Fazire?" diye sordu Altın Cin.

Fazire  nce Lily'ye, sonra Tash'a, sonra da Büyük Cin'e baktı.

Hiç tereddüt etmeden başını salladı.

" yle olsun," dedi Altın Cin. "Senin dileğin, Büyük Fazire, benim emrimdir!"

Ve öylece parmaklarını kaldırdı ve şıklattı. Ve dilek gerçekleşti.

Lily kollarını havaya kaldırdı ve sevinçle bağırdı. "Yipeeeeeeeee!" Tash ağlayarak  ne atıldı, zıpladı ve annesi ve Fazire'ye sarıldı.

Lily, Fazire'ye sarıldı. Tash'e sarıldı. Masanın etrafından gelen Maxine'e sarıldı. Victor'a sarıldı, sonra Laura'ya sarıldı. Sonunda, dönüp kendini Nate'e attı ve Nate, onun ağırlığını alarak otomatik olarak yarım dönüş yaparak onu havaya kaldırdı.

Nate onu yere indirdi ve ona baktı, başını salladı ve onun bakışlarından yayılan saf, katıksız sevin i  z mserken yanağına dokundu.

Bakışları Fazire'ye kaydı.

"şimdi evlensek sorun olur mu?" diye sordu, sahte bir nezaketle, ama dudakları titriyordu.

Fazire gözlerini kısarak, "Yolunuza çıkmayayım. Sizi bir araya getiren ilk başta *bendim*," diye mırıldandı. "*Benim* küçük dileğimin, sizin yoğun insan hayatlarınızda yer almasına izin vermemeliyiz. Bir *cin'in* bir *dilek* tutması daha önce hiç görülmemiş bir şey değil. Bu, *sonsuzluk* boyunca daha önce *hiç* olmamış bir şey olduğu için sevinmemiz gerektiği anlamına gelmez. Büyük Büyük Cin Numarasına duyduğum sevinç ve sonsuz minnettarlığımı bir an olsun gurur duymamız gerektiği anlamına da gelmez..."

"Fazire," Nate sözünü kesti.

"Ne?" Fazire sertçe karşılık verdi.

Nate, Fazire'nin omzuna elini koydu. Fazire eline baktı, sonra Nate'e baktı.

"Tash," dedi Nate sessizce ve Lily'nin kalbi eridi.

Nate'i daha fazla sevebileceğini hiç beklemiyordu, milyon yıl geçse bile, ama o anda sevdi.

Fazire'nin yüzü yumuşadı. Sonra bunu sakladı ve gözlerini devirdi.

"Peki. Oturacağım," dedi Fazire, sahte bir rahatsızlık göstererek ve gözlerini Lily'ye dikerek. "Lily, kızım, Tanrı aşkına evlen artık. Açım."

Lily yine kıkırdadı, ama bu sefer Nate'in de ona eşlik ettiğini duyabiliyordu.

Fazire, Tash'ın elini tutup onu koltuklara geri götürdü. Uçan cinler hariç herkes oturdu.

Nate, Lily'nin elini tuttu. O bunu yaptığında, Lily onun elini sıktı.

Sonra Lily, Nate'in güzel, koyu renkli, sevgili gözlerinin içine derinlemesine baktı. On dakika sonra evlendiler.

EPILOGUE

Nate

SEKİZ YIL SONRA, NATE kırk dört, Lily otuz sekiz, Tash on beş, Jon on yedi, Fazire sayamayacak kadar yaşlı... Yine, Mayıs ayının başları...

Rolls-Royce, Londra'daki Oxford Caddesi'ndeki devasa kitapçının önünde durdu.

Nate, kapının önünden köşeye kadar uzanan kuyruğu fark etti. Yanındaki genç adama döndü.

"Görünüşe göre bir süre burada kalacağız, Jon," dedi Nate oğluna.

Genç adam omuzlarını silkti ve babasına baktı ve gözlerini devirdi.

Nate gülümsedi.

Daha önce de bu durumu yaşamışlardı. Lily'nin kitapları çok popülerdi ve okuyucularına çok zaman ayırıyordu.

Yedi yıl önce Lily, bir savaş dulunu, babasız kızını, evlendiği yoğun ama sevgi dolu adamı, bir cin'in dileği ile dünyaya gelen kızını ve bu kızın, kalbini onarmak zorunda olduğu, inanılmaz derecede yakışıklı ama sert, soğuk ve ürkütücü bir adamla yaşadığı aşkı anlatan bir roman yayınladı. Zorluklar ve sıkıntılarla dolu bir aşk hikayesi.

Roman bir bestseller oldu ve Lily, genellikle Nate, Tash ve yeni evlat edindikleri on yaşındaki oğulları Jon'u da yanına alarak dünyayı dolaşıp kitaplarını imzaladı ve hayranlarıyla dolu salonlarda konuşmalar yaptı.

İlk bestseller neredeyse her zaman hayranların favorisiydi, ancak genellikle Lily'nin romantik aşıklar ve onların tehlikeleriyle dolu, her biri mizahla dolu, hüznle dokunmuş ve her zaman bir cin bulunan kitaplardan oluşan serisini tercih ediyorlardı.

Nate ve Jon kalabalığın arasından geçerek Lily'nin bir yığın kitabın arkasında oturduğu masaya doğru ilerlediler ve Lily sıradaki kişiye kendine özgü, etkili gülümsemesini gösterdi.

Sekiz yıl boyunca her gün gördükten sonra bile, Nate'in vücudu (ve kalbi) hala o gülümsemeye tepki veriyordu.

"Baba!" diye seslendi Tash ve Lily'nin arkasında ve sağında duran Fazire'nin yanından koşarak ilerledi. Fazire gölgede, gizliydi ama her zaman Lily'nin yanındaydı.

Tash, uzun ve ince vücuduyla Nate'e atladı ve onu geriye doğru savurdu.

Onu her gördüğünde adını haykırıp kollarına atılma alışkanlığını hiç değiştirmede.

Birkaç yıl önce, gece geç saatlerde, karanlıkta onun kollarında yatarken, Lily, Tash'ın Nate'in yanından ayrıldığında her seferinde gizlice geri dönmeyeceğinden korktuğunu düşündüğünü biraz hüzünle paylaştı.

Nate de uzun zamandır aynı şeyi merak ediyordu.

Kızından uzaklaşarak, onun siyah saçlarını kulağının arkasına itti ve gözlerine, *kendi* gözlerine bakarak gülümsedi. Kız da ona gülümsedi. Onun hayatına girdiğinden beri sık sık yaptığı gibi, kızın gözlerinde rahatlamayı okudu, kız ise bunu çabucak sakladı.

"Tanrım, Tash. Onu yere ser, neden yapmıyorsun?" Jon, Nate'in yanından mırıldandı.

Tash, Nate'in kollarından kurtuldu ve kardeşinin omzuna itti. "Kapa çenenizi, Jon."

"*Büyü* artık, Tash," diye karşılık verdi

Jon. "*Sen büyü*," diye cevapladı

Tash.

Jon, sıkıntılı kahverengi gözlerini babasına çevirdi.

"Kesin," dedi Nate sessiz ama kararlı bir sesle ve her iki çocuğu da, yıllardır babaları bu tonda konuştuğunda yaptıkları gibi, hemen itaat ettiler.

Ancak, Tash'in bunu açıkça isteksizce, Jon'un ise aşırı kibirle yaptığı söylenmelidir. Lily, Jon'un bu kibirini Nate'ten aldığını iddia eder ve bazen uzun uzun, doğanın değil yetiştirilmenin önemi hakkında vaazlar verirdi.

Nate, Tash'tan daha büyük, tıpkı kendisi gibi sokaklarda sertleşmiş bir çocuğu evlat edinmeye karşı temkinliydi.

Lily ısrar etmişti. Laura da öyle. Maxine (dramatik bir şekilde) talep etmişti. Victor, şaşırtıcı bir şekilde, Lily, Laura ve Maxine'in tarafını tutmuştu. Fazire ise, şaşırtıcı bir şekilde, Nate'in tarafını tutmuştu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lily hem Nate'i hem de Fazire'yi ikna etmişti. Kolay olmamıştı.

Jon yakışıklı, uzun boylu, zayıf, güçlü, koyu kahverengi saçlı ve gözlü bir çocuktur. Akıllıydı, Tash kadar akıllı değildi ama sokak akıllıydı, zeki ve hızlı öğrenen biriydi.

Jon aynı zamanda kaba, ağzı bozuk, terbiyesizdi ve Nate'inkine eşit, hatta onu aşan yoksul bir hayatı vardı.

Açık kalpli Tash, ona hemen ısınmıştı. Bir erkek kardeşi olmasını çok seviyordu ve Tash'ın aylarca süren coşkusu onu yumuşatmıştı. Tabii bir de Lily'nin, Laura'nın Nate'e gösterdiği gibi, sarsılmaz ama baskıcı olmayan sevgisi ve Nate'in kararlı rehberliği ve doğuştan gelen anlayışı da vardı. Fazire'nin tuhaf ama şefkatli ilgisinden, Maxine'in dramatik ve kesinlikle baskıcı sevgisinden, Laura'nın nazik sevgisinden ve Victor'un huysuz nezaketinden bahsetmeye gerek bile yok.

Bir yıl sürdü ama Jon yerleşti, sonra onları kabul etti ve sonunda "evlatlık" statüsü ortadan kalktı ve kendini ailenin bir parçası haline getirdi.

Onun tüm hikayesini bilen tek kişi Tash'tı. Ya da Jon, Tash'ın tek bilen kişi olduğunu düşünüyordu. Fazire onları duymuştu ve geçen Nate'e el sallayan Lily'yi çağırmıştı ve Nate, onların kulak misafiri olduklarını fark edene kadar hepsi dinlemişti, sonra Nate, karısını ve cinini sessizce direnmelerine rağmen zorla koridora itmiş, ama sonunda pes etmişlerdi.

Jon yeni kız kardeşine her şeyi anlatmıştı.

Tash da onun sırlarını sakladı ve kardeşlerin olması gerektiği gibi, gerçekten çok yakın oldular.

Nate'in hafif rahatsızlığına rağmen, sürekli kavga ediyorlardı. Üçü ayakta durup Lily'nin kitaplarını imzalamasını izlediler. "Keşke bu kalabalık gitse, acıktım," diye mırıldandı Tash sabırsızlıkla mırıldandı.

"Dileklerine dikkat et, küçük kardeşim." Jon kolunu Tash'in omuzlarına rahatça attı ve Tash kardeşine yaslandı, "Fazire izliyor."

Nate, Fazire'nin izlemediğini, somurtduğunu fark etti. Ama Fazire her zaman somurturdu.

Jon Fazire'yi tanıyordu. Jon, Tash gibi henüz kullanmamış olsa da, kendi dileğini bile gerçekleştirmişti. Bu dilek, iki yıl önce, Büyük Büyük Cin Bir Numara'nın ziyaretinden sonra gerçekleşmişti. Nedense bu ziyaretler düzenli olarak gerçekleşiyordu, genellikle Lily Nate'e pasta pişirdiğinde, ki bunu (söz verdiği gibi) karı koca oldukları ilk aylarda her hafta, sonra ilk doğum günü partisinden sonra her ay, sonra da her yıl doğum gününde ve başka zamanlarda da yapıyordu.

Fazire'nin ailelerine sihirli olarak eşlik etmesinin kuralları, düğünlerinde belirlenmişti. Nate ve Lily'nin soyundan gelen her birinin, Fazire dilerse bir dileği olacaktı ve Fazire, başka bir favorisi olmadığı sürece ilk doğan kızla birlikte yaşayacaktı, bu tamamen Fazire'ye kalmıştı.

Fazire ve Jon'un ilişkisi, cin ile Tash'ın ilişkisine bile rakip olabilecek bir ilişkiydi. Ama Fazire, Lily'nin sevdiği herkesi severdi. Nate, bir süre önce, Nate'in kendisini bile sevdiğini fark etmişti.

Fazire, Nate ve çocuklarının yanına sert adımlarla yürüdü, ama her zamanki gibi, bakışlarını Nate'e yöneltti.

"*Bir şeyler yap. Kahveye ihtiyacım var. Kek istiyorum. Hemen kek yemezsem öleceğim,*" diye Nate'e talepte bulundu.

"*Ölmezsin Fazire. Ölemezsin,*" dedi Tash, cinine burun kıvrarak.

"Öyleyse ölümden daha kötü bir kader yaşayacağım," diye karşılık verdi

Fazire. "O da ne?" diye sordu Jon, Fazire'nin tuhaf davranışına her zamanki gibi sırtarak sordu.

"*Aşırı açlık ve kek eksikliği,*" diye cevapladı Fazire ve bakışları Nate'e kaydı. "Nathaniel, bir şeyler yap."

Nate saatine baktı. Lily, durması gereken zamandan kırk beş dakika geç kalmıştı.

Başını çevirip karısına baktı.

Her gün daha da güzelleşiyordu. Öyle ki, büyülenmiş olabileceğini bile düşündü.

Sormadı, çünkü umursamıyordu.

"Lily," diye seslendi, derin sesi onları ayıran mesafeyi aşarak ulaştı.

Lily kitap imzalarken başını kaldırdı ve kocasına gülümsedi.

Nate'in midesi burkuldu ama bu hiç de hoş olmayan bir his değildi. Aslında *son derece* hoş bir histi ve Nate buna alışkın olmakla kalmayıp, hoşuna da gidiyordu.

"Evet?" diye cevapladı.

"Fazire pasta istiyor," dedi Nate.

"Ben pasta *istemiyorum*," diye yüksek sesle duyurdu Fazire ve Nate'e dönmemiş olan tüm gözler (ve ona bakmış olanlar, Lily'nin kitap imzalama sırasına giren kadınların ona bakmasına alışmıştı, ama yine de, çoğu kadının ona bakmasına uzun zamandır alışmıştı) Fazire'nin duyurusuna döndü ve cin, "Pasta *istiyorum*," diye bitirdi.

"Sırayı kapatacağız," dedi bir çalışan, homurdanan kalabalığa.

"On kişi daha," diye araya giren Lily, sıradakilere gülümsedi ve "Ailemle ilgilenmem gerekiyor," diye açıkladı.

Daha fazla kafa döndü, daha fazla kişi Nate'e, inanılmaz derecede yakışıklı Jon'a, olağanüstü güzel Tash'e ve tuhaf Fazire'ye baktı. Sonra kafalar tekrar Lily'ye döndü.

Sıranın çoğu iyi niyetle dağıldı ve garip adamın *tam* bir cin gibi görüldüğünü ve tabii ki Lily McAllister'ın kocasının *inanılmaz derecede* yakışıklı olduğunu düşündüler.

Lily on kitabını bitirdi, kitapçı müdürüyle el sıkıştı, çalışanlarla kısa bir süre konuştu ve sonra her zamanki doğal zarafetiyle ailesinin yanına gitti.

Vardığında, Tash'ın alnına, Jon'un yanağına öpücük kondurdu ve parmak uçlarına basarak, gözlerini kocasının gözlerine dikip, dudaklarını kocasının yanağına değdirdi.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldandı ve Nate'in elini buldu. "Şimdi, pasta."

"*Nihayet*," diye homurdandı Fazire, sanki kırk beş dakika değil de bin yıl beklemiş gibi.

Kapıya doğru yürüdüler, Nate telefonunu açıp şoförlerini aradı. Eli Lily'nin elinden ayrıldı, ama sadece kolunu omuzlarına dolayabilmek için, yürürken onu yanına çekebilmek için. Bunu sık sık yaptı ve Lily'nin adımları Nate'inkilerle uyumlu bir şekilde uyum sağladı.

Şoförleriyle konuşurken Nate, Tash'ın Jon'u ittiğini gördü, ardından Jon kolunu Tash'ın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti, tıpkı Lily'nin Nate'e yaptığı gibi, ancak bariz farklar vardı, özellikle de Tash, açıkça istememesine rağmen yüksek sesle "Bırak beni!" diye bağıırıyordu.

"Çocuklar! *Olay çıkarıyorsunuz,*" diye daha da yüksek sesle haykırarak Fazire de kendi olayını çıkardı.

Nate, şoföre hazır olduklarını söyledikten sonra telefonunu kapattı ve Lily kolunu beline doladı.

Kafasını eğip ona baktı. "Hafta sonunu penthouse'da mı geçireceğiz yoksa Clevedon'a mı döneceğiz?"

"Londra," dedi Nate.

Lily başını salladı ve yere baktı. "Lily?"
diye seslendi Nate.

Kafasını geriye doğru eğdi ve dudakları, tuhaf gülümsemesinin bir izi olarak uçlarında yukarı doğru kıvrıldı. "Evet?"

"Seni seviyorum."

Bunu sık sık söylemezdi. Bunu göstermeyi tercih ederdi, ancak Lily her ikisini de sık sık yapardı.

Bu nedenle, Nate bunu söylediğinde, Lily olağanüstü ve memnuniyet verici bir tepki verdi. Gözleri parladı, sonra yumuşadı ve hayranlık ve şaşkınlıkla doldu, ancak sonuncusu normalde Nate'e bakışının bir parçasıydı...

Yine de.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Nate aniden durdu, Lily de öyle.

Ve çocuklarının artık Nate'in karısına olan yoğun sevgisinden korunmalarına gerek kalmayacak kadar büyüdükleri için zamana şükretti.

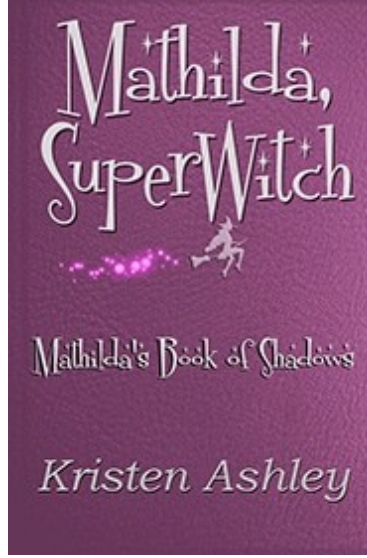
Lily'yi kollarında döndürdü ve ona bir öpücük verdi, gerçek bir öpücük, nefesini kesen bir öpücük (Nate, memnuniyetle, bunu sadece duymakla kalmadı, hissetti de) ve kalbi göğsünde güçlü bir şekilde attı.

İnsanların bu güzel, sevgi dolu, mutlu çifti izlediğini ve bazılarının fotoğraflarını çektiğini hiç fark etmedi.

Ve bu onu hiç umursamadı.

~ SON ~

Mathilda, Süper Cadı'yı Keşfedin

Cadılar Bayramı gecesi, Mathilda Honeycutt süper cadı olduğunu öğrenir. Modern, hippie türünden değil... gerçek, asa sallayan, peri tozu türünden. Perakende ve kahve içeceklerine adanmış bir hayatın ardından, Mathilda cadılar, büyücüler, kurtadamlar, vampirler, periler, başsız atlılar, adını sen koy, hepsi var... hatta semazenler bile!

Mathilda sihrini keşfederken, dünyayı kurtaracağına dair bir kehanet olduğunu da öğrenir. Sorun şu ki, o zamanını çevrimiçi müzayedelerde indirimli ama muhteşem tasarımcı ayakkabılarına teklif vermekle geçirmeyi tercih ediyor. Şimdi, dünyayı kurtarmak, kahve dükkanını işletmek, arkadaşı ve iş arkadaşı Lucy ile "Tahta Kaşık Savaşı"nda savaşmak ve sessiz, dikkatli (ama çekici) Sebastian Wilding'in ne olduğunu anlamak zorundadır. Sebastian, onu korumaya yemin etmiş (ve onun çocuklarının babası olmak ya da onun için ölmek kaderinde olan) asırlık bir Gizli Cemiyetin üyesidir. Sebastian'ın zeki, karizmatik (ve çekici) rakibi ise, Kraliyet Psişik Araştırmalar Enstitüsü'nün asi üyesi Dr. Aidan Seymour'dur (o da onun çocuklarının babası olmak kaderinde olabilir... vb.). İşleri daha da kötüleştiren ise, onun düşmanı, kirli savaşmaktan çekinmeyen güçlü bir cadıdır.

Mathilda, mükemmel aksesuarlarla donanmış halde dünyayı kurtarabilecek mi? Luscious Sebastian ve Dreamy Aidan arasında nasıl bir seçim yapacak? Cadılar Konseyi'ni üniformalarını yenilemeye ikna edebilecek mi? Son olarak, süpürgeyle uçmayı öğrenebilecek mi?

Mathilda'nın gizli, büyülü dünyayı ve gerçek, normal dünyayı nihayet uyum içinde yaşamaya yönlendirmesini anlatan iki kitapta bunu keşfedin.

Ya da öğrenmeyin.

Sayfayı çevirip ilk bölümü hemen okuyun!

Birinci Bölüm

Kasım Ayı

Mathilda'nın Günlüğü, aynı zamanda My Book o' Shadows (Cadı)

(Görünüşe göre) olarak da bilinir.

(Not: Artık kendi isminin korkutuculuğunu anlıyorum)

2 Kasım

Mavis teyzem bana bunu yapmam gerektiğini söyledi, bir günlük tutmam gerektiğini, işte başlıyorum.

Ben Mathilda Guinevere Honeycutt, otuz üç yaşındayım, bekâрім (Tanrıya şükür) (görünüşe göre) ve şu anda işsizim (sayılır).

Oh evet, ve ben bir cadıyım.

Şaka yapmıyorum, sihirli güçlerim var. Dün gece parmak uçlarımdan peri tozu gibi fışkırdığını gördüm. Aslında daha çok, Tinkerbelle'in değneksiz, biraz peri tozu karışık havai fişeklere benziyordu. Her neyse, ödümü kopardı ama uçuşmasını izlemekten başka ne yapabilirdim ki?

Dün sabah, bunun Halloween partisinde çok fazla votka ve şeker tükettiğim için sarhoşken gördüğüm bir halüsinasyon olduğunu düşündüm. Mavis öyle olmadığını söyledi ve bana bir şeyler söylememi, "Öyle olsun" dememi ve parmağımı sallamamı söyledi ve işte oldu – pembe peri tozu kedinin tam kışına çarptı ve... iğrenç!

Mavis, Honeycutt ailesinin kayıtlara geçmeden önce de cadı olduğunu söylüyor. Hatta Stonehenge ile bir ilgimiz olduğu söylentileri olduğunu bile söyledi, ama sonra "Sonuçta Stonehenge sadece büyük bir şakaydı ve pek komik de değildi, şimdi de onu korumak için milyonlarca pound harcayarak yeraltı yolları ve benzeri şeyler inşa edecekler. Rahatsız edici ve vergi mükelleflerinin parasının israfı! Honeycutt'ların bununla hiçbir ilgisi olduğunu iddia etmem" vb. dedi ama ben artık dinlemiyordum çünkü parmaklarımdan peri tozu fırladı ve ben hala bununla başa çıkmaya çalışıyordum.

Bana birkaç kitap verdi ve şimdi Kule Odasında oturuyorum. Okumam gerekiyor. *Büyük Cadı Ailelerinin Tarihi* (Honeycutts ailesi hakkında bir bölüm var) ve *Honeycutt Gölgele Kitapı, Tam Metin, "D" (Karanlık Büyüler - Zayıflama İksiri)* ve *Ünlü Beyaz Cadılar, Cilt 1, Calliope Agglethorpe - Desdemona Honeycutt* (952 sayfa!).

Cadılar günlük tutar, notlar alır, büyüleri ve süpürge sopasını kullanırken en iyi yönleri gibi şeyleri takip ederler. Bunlara "Gölgele Kitapı" derler (itiraf etmeliyim ki, bu isim oldukça havalı).

En azından bana bu lezzetli deri ciltli defteri verdi (Aspinal of London, çok şık, ayrıca pembe, ne güzel!). Mavis Teyze'nin söylediklerinden anladığım kadarıyla, günlük tutmak cadı olmanın en iyi yanı.

Biraz arka plan bilgisi:

Honeycutt ailesi, kayıtlara göre çok eski zamanlardan beri cadıdır.

Nesiller boyunca büyü öğrenildikçe, kan bağıyla aktarılan büyü gücü artar, bu nedenle Honeycuttlar çok güçlüdür.

Tarih, güçlü cadıları sevmez, bu yüzden Honeycutts ailesi yıllardır (!) avlanıyor ve sadece Mavis teyzemin "Bilge, yetenekli ve iyi korunan" olduğumuzu açıklaması sayesinde hayatta kalabildiler. (Bana göre bu yeterli bir açıklama değil.)

Kendi cadılık yeteneğimin farkında değildim çünkü Süper Cadı (!!)

olacağıma dair kehanet vardı ve bu nedenle gücümü kontrol edebilecek yaşa gelene kadar (ki bu yaşa geldim, ancak ben buna katılmıyorum) cadı toplulukları ve gizli örgütler (!!!) tarafından korunmam gerekiyordu.

Hayatım boyunca (bilmediğim) kötü adamlar tarafından kişisel olarak izlendim ve/veya avlandım. Bu adamlar a) gücümü çalmak için beni öldürmek istiyorlardı (Mavis Teyze, büyücü olmadıkları sürece bunun mümkün olmadığını, hatta büyücüler için bile zor olduğunu söylüyor, ancak bunu bilmeyen birçok kişi var) (harika) b) kehanete göre yardım edeceğim insanların önemli şeyler yapacağı için beni öldürmek (belki) veya c) cadılar insanları korkuttuğu için beni öldürmek, böylece b e n ölmüş olacağım.

Açıkçası, bunların hiçbirinden pek emin değilim. (Hafif bir ifade.)

3 Kasım

Bugün ve dün parmaklarımdan peri tozu çıkmadı, bu yüzden en azından bu konuda biraz daha rahatım.

Ama ailem ve kendim hakkında daha fazla bilgi ve tarihçe aldım, büyükanmem ve annemle konuştum ve "The Craft" hakkında "açıkça konuşmaktan" bu kadar heyecanlanmaları ve "Ah tatlım, tüm potansiyelini fark etmeni sabırsızlıkla bekliyoruz" gibi sözler söylemeleri biraz garip geliyor.

Bu yüzden, Ölüler Günü duyurusundan önce kafenin yenilenmesi ile ilgili mevcut durum göz önüne alındığında, genel olarak hayatımda zaten büyük bir baskı altında olduğumu ve şimdi de Süper Cadı/dünyanın kurtarıcısı sorumluluğunu üstlendiğimi söylemeliyim.

Belki de kötü adamlar tarafından avlanıp tam potansiyelimi gerçekleştirmeden öldürülürsem diye günlüğümü doldurmalıyım, böylece *Büyük Cadı Ailelerinin Tarihi'nin* bir sonraki baskısında kendi paragrafım (cümlem?) olsun.

Mathilda'nın Tarihi, Eğitimdeki Süper Cadı

Colorado, Denver'da hippie bir anne ve yokluğunda olan bir babanın (aynı zamanda gizemli bir şekilde yokluğunda olan bir büyükbabanın, hmm) çocuğu olarak dünyaya geldi.

Hayatımın çoğunda annem (sağlıklı gıda mağazası tezgahları ve mum yapımcısı, ancak son zamanlarda kendi el ve vücut losyonları serisini başlattı) ile birlikte bir aile biriminde büyüdüm. Sık sık büyükanmem (yoga popüler olmadan önce bile yoga gurusu olan ve şimdi çok zengin ve aranan bir kişi) ve iki kız kardeşimle (biri büyük (Viviana), biri küçük (Ursula) – ikisi de cadılık yapıyor ve bunu benden saklıyorlar çünkü ben Seçilmiş Kişi'yim (bu, şimdiye kadar anlamadığım bazı kardeş rekabeti sorunlarını açıklıyor) bu yüzden şu anda ikisiyle de konuşmuyorum) kalıyordum.

Granola yiyip, birçok kıyafet giydim, sonra on üç yaşında bir iş buldum, böylece kendi kıyafetlerimi alıp batık giysileri sonsuza dek geride bırakabildim.

Okulda iyiydim, üniversiteye gittim ve içki içmek ve pembe diziler izlemekle uğraştım (yine de dört yılda bitirdim, şimdi bazı erken sihirli güçleri anlıyorum) ve mezun oldum ve perakende sektöründe bir iş buldum, böylece en büyük aşkımla Ralph Lauren'e yakın olabilecektim.

Birçok erkek arkadaşı vardı ve hepsi a) aldatan, b) aldatan ve hırsız, c) sadece hırsız, d) özgüvenini yok eden ("*Bunu mu* giyeceksin?" vb.) veya e) bencil, egomanyak pisliklerdi (belki "e" diğerlerine de uyan bağımsız bir özellik).

Erkeklerin aslında popoyu sevdiğini, sevmeyenlerin moda tasarımcıları olduğunu (ve genellikle eşcinsel olduklarını, peki neden?) fark edene kadar yıllarca diyet ve egzersiz rejimiyle mücadele etti. Bu açıkça bir rahatlamaydı.

Starbucks dünyayı ele geçirdiğinde kafe kültürünü benimsedim, çünkü vanilyalı latte ile hayat çok daha güzel.

Yetenekler: Yemek yapabilirim ve bir kıyafetin size yakışıp yakışmadığını (ya da yakışmadığını) söylemeye tamamen hazırım.

Yardımcı olabileceğim konular: Erkek seçimi ve SuperWitch'in zor durumuyla başa çıkma.

Teyze

Mavis Lilian Honeycutt-Frost

Otto Amca ile evliyim ama onu hiç tanımadım çünkü yıllar önce evi terk etti ve kimse ondan bahsetmiyor.

(Hiç.)

Mavis'i hatırlayabildiğim kadarıyla tanıyorum. O, sana çikolata getiren ve çikolatanın sivilceye neden olduğu konusunda endişelenmene gerek olmadığını söyleyen, çok havalı teyzelerden biri (muhtemelen onları yok etmiştir... mm, Sivilce Yok Etme Büyüsü işe yarayabilir). Ayrıca, tüm erkek arkadaşlarını harika bulan, ama sen onlardan ayrıldıktan sonra onlardan nefret eden türden biridir.

O İngiliz ve Somerset'te Clevedon adında küçük bir sahil kasabasında yaşıyor (şu anda benim de yaşadığım yer ama Mavis'in benim için aldığı çalışma vizesi sihirli olabilir ve bir anda yok olabilir diye düşünüyorum). İngiliz olması Mavis'i daha da havalı yapıyordu çünkü o bir yabancıydı

ve şık bir aksanı vardı ve kız kardeşlerim ve ben onu ziyarete gittiğimizde, eve döndüğümüzde kendimizi kozmopolit hissedebiliyorduk.

Bana Disney'in *Uyuyan Güzeli* çizgi filmindeki Merryweather'ı hatırlatıyor, koyu saçlı, kısa ve tombul (ve çok şık, dar giysileri tercih ediyor... yazık, Dünya Ana görünümünü benimsese daha iyi olurdu).

O, The Gables (Honeycutt'a ait bir mülk) adlı bir uçurumun üzerinde bulunan büyük, tuhaf, kaleye benzeyen bir yerde yaşıyor. The Gables ile aynı hissi veren tek bir yer biliyorum: New Orleans. Garip, ürkütücü, rüya gibi... Oraya bir kez gittiğinizde, bir daha ayrılmak istemezsiniz. Sanki o yer sizi okşuyor, ama aynı zamanda çok sıcak, rahat, konforlu, güvenli... ve size yaklaşıyor, sizi boğuyor... ve siz her dakikasını seviyorsunuz.

Neyse.

Mathilda'nın İngiltere'ye Taşınması

(Çok benim tipim olduğu için yasak bölge olan ve bu yüzden dikkatli olmam gereken lezzetli Sebastian girer.)

Geçen yaz, sırf eğlence olsun diye katıldığım Taste of the Rockies yarışmasında En İyi Brownie ödülünü kazandım. (Fırıncılıkla uğraşırım ama Taste of the Rockies! Bu büyük bir şey.)

Bu haberi Mavis'e e-posta ile ilettikten sonra, o da bana, yıllardır işlettiği kafede bazı sorunlar yaşadığını yazdı. Kafeler İngiltere'yi ele geçirmeye başlamış, artık kimse kremalı çay ve Victoria kek istemiyor, herkes espresso ve brownie istiyordu.

Yeni bir menü ve güncel "moda" (iğrenç) dekor konusunda yardımımı istedi.

Mathilda'nın Felaket Aşk Hayatı'nda Penishead Number Who Knows? ile yeni ayrılmıştım ve şu anda perakendecilikte istediğim kadar ilerlediğimi hissediyordum, bu yüzden hayatımı değiştirmek için bu daveti bir göz atmanın fena bir fikir olmayacağını düşündüm. Dairemi kolayca kiralayabilirdim ve Mavis Teyze, bazı bağlantılarını kullanarak (hmm, hmm) çalışma vizesi almamın o kadar da zor olmayacağını söyledi (hmm).

Hayat, İngiltere'nin güneybatısındaki bir sahil kasabasında yaşamaktan ve aksanlı çocuklara kapuçino servis etmekten daha kötü olabilirdi. Ben de yaptım (delilik! Normalde risk almayı seven biri değilim ama belki de bana büyü yapılmıştı?). Teyzem, The Gables'ın en üst katını bana vereceğini ve kendi küçük daireme sahip olabilmem için onu tamir ettireceğini söyledi (çok güzel, muhteşem manzarası, kıvrımlı demir yatağı ve pençeli ayaklı küveti var, yaşasın!).

Heathrow'a vardım ve aşırı hevesli duty-free alışverişi yüzünden gümrükten çıkmakta zorlanıyordum ki Mavis'i göremediğimi fark ettim.

Gördüğüm şey, bu adamın bana doğru geldiği idi (tabii ki *bana değil*, sadece arkamda duran, 1000 dolarlık Louis Vuitton çantası taşıyan, sıska, çökmüş yanaklı, tuhaf derecede uzun boylu, süper model gibi kadını tutkuyla kucaklamak için yanımdan geçmek için).

Oo la la. Sanırım sadece ona bakarak bile vücudumun bazı kısımları titremeye başladı. Çok çekiciydi – uzun boylu, harika saçları ve tavırları vardı.

Ya moda duyarlı bir pislikti ya da geydi, ikisi de beni ölümcül bir şekilde çekiyordu (ne yazık ki).

Lütfen Amerikan/İngiliz modasının tuhaf alternatif evrenine dikkat edin: Amerika'da birçok (hepsi değil) kadın modadan anlar ve/veya çaba gösterir, erkeklerin çoğu ise pasaklıdır (onları giydiren bir kız arkadaşı/eşi olanlar, eşcinseller, çapkınlar veya ucubeler hariç). İngiltere'de ise tam tersi geçerlidir, çünkü birçok erkek doğal bir moda anlayışına sahiptir ve çoğu kadın (hepsi değil) ya korkutucu moda kamikazeleridir ya da hiç umursamazlar (ay!).

Bana bakıyordu, bu yüzden rahatlığı feda etmek anlamına gelse bile, biraz çaba sarf ederek şık olabileceğim halde asla sıradan kıyafetler giymeme konusunda katı bir yaşam felsefem olduğu için memnun oldum.

Onu geçmek üzereyken, muhteşem, derin, İngiliz aksanlı bir sesle "Mathilda" dedi.

Bu bir soru değildi, bir ifadeydi ve Mathilda olmasam bile "Evet?" derdim.

Ben de öyle dedim.

"Evet?" (Pürüzsüz)

Bana adının Sebastian bilmem ne olduğunu söyledi ("Sebastian" dediğinde dinlemeyi bıraktım çünkü kimse aslında Sebastian adını almaz, bu kötü bir isim, onu takma ad haline getirmenin imkanı yok

ve çok romantik roman/pembe dizi gibi geliyor) ve tekrar dinlemeye başladığımda, Mavis'in acil bir iş için çağrıldığını ve beni almayı istediğini söylüyordu.

Onu daha önce hiç duymamıştım, bu yüzden Mavis'in özelliklerini miras almış olabileceği için ona baktım, çünkü o gizli bir aşk çocuğu olabilirdi (ve bu durumda benim akrabam olurdu, ki bu hayal kırıklığı yaratırdı). Bana cep telefonunu uzattı (görünüşe göre James Bond'dan çalmıştı) ve Mavis'i aramamı söyledi... bleh!

Ack!

Ack!

Dur! Dur!

Teyzemle... konuşmalıyım...

Sonra:

Gözlerimde korkutucu ışık parlamaları ve baş dönmesi yaşıyordum. Mavis ile konuşmaya gittim ve bana bir vizyon gördüğümü ve ona uymamı söyledi (çok heyecanlıydı).

Onu havaalanında karşılamama engel olan acil işin, benim İngiltere'ye geldiğimi bilen ve beni yakalamaya çalışacak olan kötü adamları durdurmak olduğunu öğrendim (çünkü bunu kendi kafamda gördüm!).

Daha fazla bilgi paylaşımı, Sebastian'ın bin yıllık gizli bir topluluğun üyesi olduğunu ve şu anda benim kişisel korumam olarak görevlendirildiğini de içeriyordu. İngiltere'ye geldiğimden beri beni izliyordu.

Elim ağrıyor.

Başım

ağrıyor.

Kötü adamlar

peşimde.

İçki içmem lazım.

7 Kasım

Hala hayattayım, bu iyiye işaret.

Kafeyi, benim "Steven Tyler'ın rock'n'roll havası ile Madonna'nın yüzüne çarpan hip tarzının birleşimi gibi olsun istiyorum" dediğimi anlamayan biriyle (Wesley, bleh!) birlikte tasarlıyoruz. Teyzem, benim vizyonum hakkında ne hissettiği konusunda çok açık.

Şu anda meditasyon, bitki bilgisi, kadehler, pentagramlar, kazanlar vb. ile çok yoğun bir cadı eğitimi alıyorum.

Bu akşam cadı meclisi toplantısı var, biraz gerginim. Bahçede çıplak dans etmeye hazır mıyım emin değilim (özellikle de Sebastian'ın beni izlemesi gerektiği ve çıplak dans etmek onun görmesini istediğim şeylerin başında gelmediği için).

Sebastian'ın benim kişisel korumam olduğunu öğrendiğimden beri onunla iki kez konuştum. Bunu öğrendiğimden beri yaklaşık yirmi bin Whitney Houston/Kevin Costner temalı fantezi kurdum.

İlk kez sabah erkenden kahvemi içerken mutfağa geldi (kimseyi ziyaret etmek için uygun bir saat değil).

Bu arada, kalçalarından başlayan çok seksi bir yürüyüşü var (mm).

Benim oturduğum büyük, yıpranmış mutfak masasının yanına geldi, bana baktı ve "Biliyor musun?" dedi (az konuşan bir adamdı).

"Evet" dedim.

Sonra garip bir şey yaptı ve bana korkutucu görünümlü siyah bir ejderhanın resmini verdi ve onu ezberlememi, ne zaman başım belaya girerse onu düşünmemi, o zaman onun orada olacağını söyledi.

Siyah ejderhayı düşünmenin işe yaramaması ihtimaline karşı bir çağrı cihazı numarası veya panik düğmesi olması gerektiğini düşündüm ama başka seçeneğim yok gibiydi.

Ben de onun dediğini yaptım ve ona (*uzun uzun*) baktım, ezberledim. Ertesi gün, sabah kahvemi içerken mutfağa geldi ve büyük, yıpranmış masanın yanında durdu. Bana baktı ve şöyle dedi: "Ejderhayı unut. Artık ejderhayı düşünme. Hiç. Asla." Sonra da gitti (bence biraz kaba bir şekilde).

Mavis teyze gülmeye başladı.

Belki de ejderha düşünme-telepatik-panik mesajlaşma pratiği konusunda fazla hevesliydim.

Geriye dönüp baktığınızda her şeyin netleştiğini lütfen unutmayın. Sebastian beni havaalanından aldıktan sonra, Mavis'i beklemek için beni evine götürdüğünde, yere atılmış boxerları, yıkanmamış bulaşıkları ve atılmamış bira kutularını göreceğimden endişeleniyordum. Ya da daha kötüsü, çok düzenli, krom ve deri benzeri bir ev. Bunun yerine, Indiana Jones'un *Kutsal Hazine Avcıları filmindeki* evine benziyordu. Kitaplar ve ilginç ıvır zıvırlarla dolu, çok bilgili, rahat ve erkeksi bir evdi.

Acil bir işi olduğu için beni orada bıraktı (ayrıca teyzemle kötü adamlarla savaşmak mı?) ve biraz (az da olsa) etrafı kurcaladıktan sonra (herkes yapardı), Vonnegut, Hemingway ve Hiaasen kitapları olduğunu fark etti, ama aynı zamanda Arthur efsanelerine adanmış üç kitaplık (biraz ürkütücü), okültizmle ilgili birçok şey (daha da ürkütücü) ve bir kase taş (şimdi düşününce rünler olabilir) ve şimdiye kadar ne olduğunu bilmediğim başka şeyler (kristaller, çeşitli tılsımlar vb.) vardı.

Gizli topluluğunun adını bilmiyorum çünkü çok gizli ve Mavis, gücümü kullanmayı düşünmem gerektiğini ve Off-Limits Sebastian'ı çok fazla düşünmemem gerektiğini söylüyor. Ben de, beni öldürmeye çalışan kötü adamlar yerine, düşünmem gereken hoş bir şey olması gerektiğini söylüyorum.

O da benim bakış açımı anladı.

8 Kasım

(Sabahın erken
saatleri) (Vay canına)

Kıvrımlı yatakta uyumaya çalışıyordum ki, gözümün ucuyla bir şey gördüm. Teyzemin bir sürü kedisi var, ben de bir tanesi ziyarete gelmiş diye düşündüm ve etrafa baktım ama kedi yoktu, sonra yine o şeyi gördüm.

Hafif ve uçarıydı ve kötü adamlar tarafından avlandığımı hatırladığım için paniğe kapıldım ve bunun kötü adamların bir tuzağı olabileceğini düşündüm, hemen kara ejderhayı düşündüm. Daireler çizerek dolaşmaya devam ettim (artık yatakta dizlerimin üzerindeydim) ve uçarı şeyi görmeye çalışarak kara ejderha, kara ejderha, *kara ejderha* diye düşünüyordum ve rastgele işaret ediyordum ve pembe peri tozu her yere uçuyordu...

Sonra Şey tam önümde durdu ve işte oradaydı! Bir peri!

Sivri kulakları, kıvrıcık, uzun, açık kahverengi saçları, uzun, uzun parmakları ve parıldayan ince kanatları vardı.

Yaşasın! Periler!

O kadar heyecanlandım ki biraz çığlık attım ve kapı açıldı ve sonra her yer leylak rengi ve pudra mavisi peri tozu ile doldu, her yerde küçük patlamalar oldu ve peri kayboldu.

"Bir peri! Peri, peri, peri!" diye bağırdım.

Mavis imdadıma yetişti ve etrafta koŐuŐturmaya başladı, ben de yatakta zıplayarak "Peri, peri... dur, periyi inciteceksin!" diye bağırıyordum.

Sonra Sebastian koşarak içeri girdi ve tahta zeminde kayarak yatağımın ayak ucunda durdu ve etrafına bakındı. Etrafı peri tozu kaplıydı ve iki kadın koşup zıplarken bağırıyordu. O kadar... normaldi ki, saçlarına ve omuzlarına peri tozu konmuş ve biraz kızgın bir ifadeyle duruyordu ki, ben ve Mavis durduk.

"Yemin ederim, gözümün ucunda bir peri vardı ve sonra durdu ve onu açıkça gördüm. Yemin ederim!" Herkes sakinleŐtiĖinde böyle dedim.

Sebastian bana bir süre baktı ve sonra "Lanet olsun" diye mırıldandı (küfür ederken bile çok hoş bir aksanı vardı... mm) ve dışarı ıktı.

Teyzem bir perinin beni ziyaret etmesinden memnun, ancak bazı periler pek iyi olmadıkları için dikkatli olmam gerektiğini söyledi, ama çoğu öyle... yay!

Mavis, perileri göreceksam onunla birlikte geleceğimi söyledi (bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum) ve sonra asasını sallayarak peri tozunu temizledi ve yatağına geri döndü.

Parmaklarımdan doğrudan peri tozu serptikten sonra çok yorgunum (bu çok yorucu, bu yüzden cadılar asa kullanıyor, çünkü doğrudan peri tozu serpmek çok fazla güç ve enerji gerektiriyor ve sizi zayıflatıyor).

Uyumam lazım ama günlüğüme ilk perimi gördüğümü yazmak istedim. Yaşasın.

(Sebastian buraya nasıl bu kadar çabuk geldi acaba? Hmm.)

Sonra:

Perileri bir daha görmedim ve korkarım ki peri tozu ve bağırışlarımla onları korkutmuş olabilirim. Ya da belki sadece geceleri gelirler. Aklımda tutmam gerekenler: bunu araştırmalı ya da teyzeme sormalıyım.

Mavis bana Sebastian'ın nerede yaşadığını söylemiyor ve bunun nedeninin a) onun da bilmediğı için mi, b) gece yarısı Alexis Carrington Colby Dexter tarzı dantelli sabahlık giyip kapısına gidip kendimi rezil etmemden korktuğı için mi, yoksa c) onu takip edeceğimi düşündüğü için mi olduğunu bilmiyorum. Önemli değıl, şu anda lezzetli ama yasak olan Sebastian hakkında endişelenmek için çok meşgulüm.

Coven Toplantısı beklediğim gibi değıldi, çok sıkıcıydı. Kırk beş dakika boyunca yıllık bursu kimin alacağı tartışıldı (Penelope Custard (talihsiz bir isim) ebelik okuyor), sonra Octavia Blackwell kızlarının The Craft'ı ciddiye almadıklarını ve tek istedikleri şeyin İbiza'da parti yapmak ve aşk iksiri hazırlamak olduğunu (kötü bir şekilde) anlatıp durdu.

"Bubble bubble, toil and trouble" yoktu.

Çıplak dans yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Kafedeki banyoların yer karolarını tartışmak için tesisatçıyla toplantı yaptım. Benim seçtiğim karolar normal karolardan dört kat daha pahalıydı, bu yüzden Mavis uzlaşma istiyor. Hay aksi!

Sonra:

Tesisatçılarla toplantıya giderken, pantolonları kötü bir şekilde sarkan ve kirli tişörtler giyen tesisatçılar aklıma geldi. Kafede toplantıya girerken, karolardan vazgeçip kadife kanepeleri tercih etmeye karar vermiştim.

Kapıda durdum, çünkü Mavis'i *Lost* dizisindeki Sawyer'a benzeyen, ama ondan çok daha temiz ve yine de inanılmaz derecede seksi bir adamla gördüm. Nefis!

Ve o tesisatçıydı.

Nasıl tesisatçı olabilir ki? Adı

Aidan.

Tesisatçı Aidan.

Tehlikeli bir durum olduğundan, *Lost* dizisindeki Sawyer'a benzeyen ve kötü adamlar olmayan Aidan adında bir tesisatçı olmadığı için tetikteyim.

Fayans konusunda kararlı davranmaya karar verdim.

(Kötü bir kız olsam bile, kışımı en iyi şekilde gösteren kot pantolonla, sivri burunlu, çivili topuklu, öldürücü botlar giydiğim için mutluyum.)

17 Kasım

Yorgun ve huysuzum.

Bugün hesaplaşma günüydü ve her şey çok iyi gitti ama sonuçta sinir bozucu oldu. Dinlenmek, Süper Cadı olduğumu unutmak ve bir plaja gitmek istiyorum, herhangi bir yere... herhangi bir yere.

Öncelikle, Wesley benim vizyonumu paylaşmıyor! Glamour ve stilin gerçek çekicilik unsurları olduğunu, insanların sırf havalı olduğu için bir yerde olmak isteyeceklerini anlamıyor.

Kadife kanepeler ve arkadaki kıvrımlı, gizli kabinlerin, kafeinli içecekler ve gençlerle birleştğinde kötü olabileceğini söylüyor.

Nesiller arası uçurumdan korkmuyor.

Kahve evi kültürünün özünü anlamıyor!

Ona, Amerika'nın her yerinde, siyah saçlı, korkutucu makyajlı gotikler veya grunge tarzı neo-hippillerle dolu yerler olduğunu, bu insanların bol miktarda kahve içip limonlu çörekleri yiyerek, onu yalanlayan güç sahipleri, futbolcu anneleri ve modaya uygun yaşlıların yanında oturduğunu söyledim.

O da belki öyle olabilir ama burası Amerika değil dedi.

Sanki *her gün* (biraz acı verici *bir şekilde*) bunu hatırlamıyormuşum gibi!

Fransa'da da bir süredir oldukça iyi işlediğini neredeyse söyleyecektim ama İngilizlerin Fransa'ya karşı tuhaf bir takıntısı olduğunu fark ettim

ve bunun amacım için yardımcı olmayacağını düşündüm.

Wesley'nin Mavis'i bana karşı kışkırtmaya çalıştığını hissediyorum. Aptal Wesley.

Sonra Mavis, Aidan (tesisatçı!) ile saatlerce fayans örneklerini inceleyerek mutlu bir orta yol bulmaya çalışmamı sağladı.

Mavis'in utanç verici derecede meraklı biri olması sayesinde, Aidan'ın Cambridge'e gidip tarih okuduğunu ve sonunda profesör olmayı hedeflediğini (bu da onun şık aksanını açıklıyor) ama tarihten sıkıldığı ve akademi dünyasını sevmediği için bıraktığını öğrendim (ama görünüşe göre borular ve tuvaletleri seviyor, hmm).

Lost dizisindeki Posh English Sawyer ile öğleden sonrasını fayanslara bakarak geçirmek bir tür işkence gibiydi, çünkü sürekli esprili ve neşeli ya da sakin ve gizemli görünmem gerekiyordu, ama ikisi için de çok yorgundum, bu yüzden hiç olmamaya çalıştığım kendim gibi davrandım.

Sonra teyzem "menüyü belirlemek" için "tatma partisi" fikrini ortaya attı. (Ack!)

Bu yüzden, tüm cadılar grubu ve Mavis'in deyimiyle "birkaç arkadaş" (kırıktan fazla kişi!) yemeklerimi tatmaya geleceği için, tatma partisi için hazırlık yapmak ve yemek pişirmekle saatlerimi harcadım!

Tüm bunları sihirli eğitim ve çalışmalarla (kitaplar, kitaplar ve daha fazla kitap) yaptım. Öğrenmek ve tam potansiyelimi gerçekleştirmek için çok baskı var (annem ve büyükannem ilerleme raporları istiyor, Viv ve Su sürekli e-posta gönderiyor. Ack!)

Sonra, geceleri bir peri beni ziyaret edip benimle konuşuyor... ama İngilizce konuşmuyor, bunun yerine hızla konuşan bir yunus gibi konuşuyor ve ben yatmaya hazırlanırken veya Balthazar Muldoon'un *The Witch Familiar* kitabını okumaya çalışırken (kedilerle ilgili üç yüzden fazla sayfa!) odanın içinde (ve benim etrafımda) vızıldayarak dolaşıyor.

Sanırım perimin adı BecBec, çünkü sürekli kendini işaret edip öyle diyor, sonra beni işaret edip (biraz) Mathilda gibi bir şey söylüyor.

Bugün tatma günü ve insanların tatıp yargılarını belirtmeleri için üç farklı tür brownie, altı farklı kurabiye, beş kek, üç çörek ve dört muffin hazırladım (ay!).

Mavis, kafede her gün bunu yapacağımız için bunun iyi bir uygulama olduğunu söyledi, ama yine de.

"Arkadaşlar" arasında, benim dışımda oradaki tek genç olan ve oradaki tek erkek olan Aidan (tesisatçı) da vardı (Sebastian, bu noktada, şüpheli bir şekilde ortada yoktu).

Aidan, neden orada olduğunu ve bu endişe verici giyimli kadınların kim olduğunu anlamaya çalışırken, gerçekten nazik olmaya çalışıyor gibiydi (Zihinsel not: bir cadı toplantısı makyajı önermeliyim ve bunu bir an önce yapmalıyım!

Uzun süre kalmadı ama durup, kesinlikle kahve evine gelip kadife koltukta (ha!) oturup, benim "çok güzel" yulaf ezmeli kurabiyelerimden biriyle espresso içeceğini söyledi.

Bunun çok tatlı olduğunu düşündüm.

Sonlara doğru Sebastian bizi şerefleştirmek için geldi. Neden bu kadar geç geldiğini bilmiyorum ama umarım kötü adamları uzak tutmak için değil de, sadece şort giyip ter içinde kalarak, ininde serbest ağırlıklarla egzersiz yapmak için gelmemiştir.

Mavis ile bir şeyler konuştu, sonra ayrılmak üzereyken, sanki bir kaseden bir avuç fıstık gibi, çikolata parçacıklı sarışın bir brownie aldı. Brownie'ne bu kadar kayıtsız davranmasına kızmak üzereydim, ama sonra bir ısırık aldı, durdu ve etrafına bakınmaya başladı.

Normalde sadece derisiz tavuk ve enerji barları yediğini ve brownielerdeki katkı maddelerinin ona anafilaktik şok yaşatacağını düşündüğümünden, kusacak bir yer arıyor olabileceğinden korktum.

Ama o beni gördü ve sanırım ilk kez bana biraz saygıyla baktı.

Dürüst olmak gerekirse, bundan çok memnunum, ama bunu sadece günlüğüme yazarım.

Sonunda herkes her şeyi beğendi, bu yüzden tatma testi büyük bir zaman ve enerji kaybı oldu (tabii ki Sebastian'a midesinden ulaşmanın bir yolunu bulmak hariç... mm... ama bunun önemli olmayabileceğini (olmaması gerektiğini) düşünerek (kendimi ikna etmeye çalışarak?)).

19 Kasım

Şu anda kendimi çok cadı gibi hissediyorum.

Dün gece uyurken birinin beni nazikçe salladığını hissettim. Gözlerimi açtığımda, oda mum ışığıyla doluydu ve tüm cadılar meclisi mumlarla yatakimin etrafını sarmıştı.

Beni sallayan Mavis'ti ve bana sessiz olmamı ve söyleneni yapmamı söyledi.

Bana bazı giysiler ve üzerine giymem için oldukça şık, kapüşonlu, ağır, siyah bir pelerin verdiler (içi *gerçek* siyah saten astarlı – muhteşem!).

Tek sıra halinde birlikte evden çıktık. Cadılar kapıdan çıkarken mumlarını söndürdüler ve biz Poet's Walk boyunca yukarı, etrafında, sonra aşağı ve ormanın içinden dolaştık. Aniden, patikadan çekildiğimi hissettim ve Mavis bunu gördü ve bana bununla gitmemi söyledi.

Geceleri büyük, karanlık ve korkutucu olan bir ağacın önünde durdum, ama sanki başka bir şey gibi hissettim, sanki insan gibi, nefes alan, sıcak. Konuşmadan benimle konuşuyor gibi görüldüğünü söylemekten başka açıklayamıyorum. (Ürkütücü.)

Ona dokundum ve titreştiğine yemin edebilirim.

Mavis teyze bana bir bıçak verdi ve yaklaşık 30 cm uzunluğunda bir dal kesmemi söyledi, ama önce ağaca bunun uygun olup olmadığını sormamı istedi. (Ağaçlarla konuşmak çok garipti.)

Orada, (ürkütücü bir sessizlik içindeki) cadı grubunun önünde durdum ve kendimi tam bir aptal gibi hissettim, ama yüksek sesle, "Ağaç, dalından bir parça alsam çok mu kızarsın?" dedim.

Şaka yapmıyorum, tam o anda rüzgar esmeye başladı, ağaç dalları hışırdadı ve birkaç yaprak düştü, nazikçe süzülerek etrafıma dağıldı.

Bu bana evet gibi geldi ama emin olmak için Mavis'e baktım ve o gülümsedi ve başını salladı.

Bu yüzden dalı dikkatlice tuttum ve acele etmemem gerektiğini hissettim, bu yüzden biraz okşadım ve doğru olduğunu hissettiğimde derin bir nefes aldım ve hızlıca dalı kestim.

O anda ne olduğunu bilmiyorum ama çılgın bir hisse kapıldım, hafif bir elektrik çarpması gibi bir his vücudumu hızla dolaştı ve sonra kayboldu.

Etrafıma baktığımda, cadılar meclisi beni çevreliyordu – hepsi benimki gibi pelerinler giymiş, sessizce izliyorlardı.

Mavis bana bir çay havlusu verdi ve içindekileri ağacın dibine sunak olarak koymamı söyledi.

ay havlusunda tatma testinden kalan bir çörek vardı. Onu ağacın dibine koydum, elimi gövdeye koydum ve teğekkrlerimi fısıldadım.

Daha sonra Mavis bana asam olduğunu söyledi. Üstelik çok güçlü bir asaydı.

ėu anki ruh halim (bilginize): Asa, habersiz gece yarısı cadı toplantıları ve benimle konuğan ağaçlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

28 Kasım

Çok kızgın, çok zgn ve çok korkmuğ durumdayım ve artık cadı olmak istemiyorum çünkü bunun ne anlamı var ki?

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Dün gece uyuyordum (hayatım boyunca bir daha asla sekiz saat uyuyamayacağımı hissediyorum) ve saımda garip bir ėey olduğunu hissettim, sonra BecBec'in dakikada bir mil hızla konuğmasını duydum.

Gözlerimi açtığımda BecBec'in saımı çektiğini ve bir ėeyden heyecanlanmış gibi göründüğünü gördüm (BecBec her zaman bir ėeylerden heyecanlanmış gibi görünürdü). Çok sinirlendim, perinin beni uyutmayacağına inanamıyordum.

Ona gitmesini söyledim, arkanı döndüm ve bağımı yastığa gmdm.

Bir de baktım ki, örtüler hafifçe geri çekilmiş ve salarım çekiliyordu!

Sadece BecBec değil, BecBec'in yanında beğ tane daha peri vardı! Hepsi peri dilinde konuğuyorlardı, çok heyecanlı görünüyorlardı ve kapıyı iğaret ediyorlardı.

Belki kötü adamlar geliyordu ama geçen seferki gibi bir ėeyin tekrarlanmasını istemediğim için, siyah ejderhayı dğnmeden önce bekleyip emin olmaya karar verdim. (Mm.)

Periler (bunlar hem erkek hem de kız perilerdi, hepsinin ėeffaf kanatları ve sivri kulakları vardı - ve biri pek periye benzemiyordu ama

daha çok uzun parmakları ve uçlarında yumrular olan sevimli, kel bir uzaylıya benziyorlardı) dolabımı ve kapıyı işaret ediyorlardı ve çok endişeli görünüyorlardı. İçgüdülerime güvenmeye karar verdim (cadıların yaptığı bir şey, değil mi?) ve içgüdülerim onları takip etmemi söylüyordu, bu yüzden giyindim, cadı pelerinimi giydim, asamı aldım (BecBec'in endişeli işaretiyle) ve onları takip ettim onları odamdan, evden ve Poet's Walk'a kadar takip ettim.

Sonra tepenin etrafından dolaşp aşağıya, ormanın içinden geçtim. Gözlerime inanamadım – her yerde periler, uzaylı periler ve diğer minik tuhaf yaratıklar vardı (!) Kanatlı olanlar, kanatsız olanlar, zıplayanlar, ağaçtan ağaca atlayanlar. Hepsi küçük ışıklar yayıyordu, çoğu beyazdı ama bazıları yeşil, turuncu veya sarıydı (çok güzeldi).

Kasabaya vardık ve periler beni bir evin arkasındaki patikaya yönlendirdiler, BecBec durdu ve sabırsızca bir pencereyi işaret etti.

Biri bizi görürse ne olacağını merak ettim ama sabahın çok erken saatleri olduğu için etrafta kimse yoktu.

Pencereden ışık geliyordu, bu yüzden geç saat olmasına rağmen benden başka biri uyanıktı.

Pencereden mutfağa baktım. Odada benim yaşlarımda bir kadın, altı ya da yedi yaşlarında bir erkek çocuk ve çok tatlı bir çikolata rengi labrador yavrusu vardı.

"Ne şirin bir köpek yavrusu," diye BecBec'e fısıldadım.

O parmağını dudaklarına koydu ve sessiz olmam için başını salladı.

Geri baktığımda, kadın çocuğu o kadar şiddetle sallıyordu ki, çocuğun başı ileri geri sallanıyordu.

Aaaah!!!

Korkudan donakaldım, her şey çok hızlı oldu, kadın yerde duran köpek yavrusunu işaret etti, çocuğu ve köpek yavrusunu yakaladı ve ikisini de arka kapıdan dışarı attı.

Ackity Ack Ack!

Çocuk kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu ve köpek yavrusu da sızlanıyordu. Hava sıfırın altında olmalıydı, gece yarısını çok geçmişti ve çocuk sadece pijamalarıyla giyinmişti – ayakkabısı yoktu, montu yoktu, hiçbir şeyi yoktu.

Ne pislik kadın! Aklından ne geçiyordu?

"Hadi Cosmo, çışını yap, çışını yap Cosmo," diye dişleri takırdayan çocuk köpeğe yalvararak bahçede yolunu bulmaya çalıştı ve kafası karışık köpeği tasmaıyla yönlendirdi.

Bunun hakkında düşünmedim, sadece kutsal çemberleri açmak için vaktim olmadığını fark ettim. Hızlı çalışmam gerekiyordu, bu yüzden bir, iki, üç kez (en sevdiğim sayı, işe yarayacağını düşündüm) döndüm ve umduğum kuzeyde durdum.

Sonra fısıldadım

Soğuğu kov, gecenin korkusunu al. Sıcaklığı getir, ışığın hissini ver. Çocuğu soğuktan ve titremekten koru, Kalbi çarpmadan onu sıcak tut.

Bu büyü hiçbir şekilde tersine dönmeyecek, Ya da çocuğa herhangi bir lanet getirmeyecek.

Kutsal ağacımın gücünü çağırıyorum, Benim isteğimle, öyle olsun!

(Çıldırıldığımda kafiyeli konuşmak zor oluyor.)

Sonra asamı çocuğa doğrulttum ve şok edici bir şekilde pembe peri tozu uçarak çocuğa doğru gitti, onu sırtından vurdu, onun ve köpeğin üzerinde fuşya ışık yağmuru gibi patladı.

Sonra, hiçbir şey olmadı.

Çocuk hiç tepki vermedi; sanki peri tozunu görmemiş gibiydi. (Bah!)

Ama izlediğim kadarıyla, titremesi durdu ve gözyaşları kesildi, köpek yavrusu da sızlanmayı tamamen bıraktı, bu yüzden belki de işe yaradı diye bir hisse kapıldım. (Yaşasın!)

Kendimle gurur duymak için fazla vaktim olmadı, çünkü kapı açıldı ve kaltak ona içeri girmesi için bağırmaya başladı.

(Ne? Komşular bunu duyamıyor mu? "Bir çocuk yetiştirmek için bütün köy gerekir" ne oldu?)

O aceleyle içeri girdi ve ben tekrar pencereden bakmak için döndüm ve kadının elini geri çektiğini gördüm ve...

Ack!

Yeterince katlandım.

Kolumu kaldırdım, öfke içimi kapladı ve tüm gücümle kadına vurmak için asamı indirdim...

Ve *birden*, bileğim sert bir şeye çarptı, asam havaya fırladı ve büyüm asadan çıkıp evin üzerinden havai fişek gibi uçup gitti.

"Onu yok et!"

Arkamda Sebastian vardı, kolumu tutmuş ve kulağıma fısıldıyordu.

"Onu yok et, hemen!" diye tekrar emretti, peri tozu düşmeye başlamıştı ama pembe değil, parlak maviydi. "Mathilda!" diye bağırdı.

Birden kendime geldim ve hızlıca,

"Asama geri dön, kara büyü kaç,

Benim isteğimle, öyle olsun!" dedim.

Tüm kıvılcıklar büyük bir hızla bana doğru uçtu, asama geri daldı ve ikimiz (biraz zorlukla ve epey acı çekerek) asamı yukarı doğru tutarken bileğim Sebastian'ın eline çarptı.

Her parıltı, ışıltı ve pırıltı asama tarafından emildiğinde, içindeki ısının beni yakıldığını hissettim ve çığlık attım, yumruğumu açıp onu bıraktım. Sebastian ile benim aramdaki yola düştü ve mavi ve beyaz bir ışıkla patladığında birbirimizden uzaklaştık.

Sebastian beni yakalayıp sokağa çekince tepki göstermeye ya da düşünmeye bile vaktim olmadı. İkimizi de durdurdu, beni kendine yaklaştırdı ve Batman'in pelerinle yaptığı gibi koluyla bir hareket yaptı, ama onun pelerini yoktu.

Dünyanın etrafımızda parıldadığını gördüm ve sonra beni tekrar yakaladı ve Poet's Walk'a doğru çekti.

"Dur!" diye bağırdım ama o hiçbir şey söylemedi ve beni de yanında sürükleyerek yürümeye devam etti. "Hemen dur!" diye tekrar bağırdım.

Durdu ve ben ona çarptım. Ben uzaklaşmadan, beni kollarımdan tutup (çok sert) vücuduna doğru çekti (ayy). Bana bakmıyordu, omzumun üzerinden bakıyordu.

Sonra bana, "Gitmeliyiz, büyü uzun sürmeyecek" dedi. (Ne?)

Ve tekrar yola çıktık.

Tek kelime etmedim, sadece Walk'u geçip The Gables'a kadar onun peşinden koştum ve odama vardım, burada ona güvenle söyleyebileceğimi düşündüm.

İkimiz de odaya uçtuk, o kapıyı kapattı ve ışığı açtı ve bir kelime bile söylemeden, hatta kapıyı kapatmadan...

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdım.

Kızgındım, gerçekten kızgındım. Sanırım hiç bu kadar kızgın olmamıştım.

"Mathilda, sen daha iyi bilirsin," diye cevapladı ve ses tonundan onun da oldukça kızgın olduğunu anlayabiliyordum, bu da beni daha da sinirlendirdi çünkü neye kızgın olacaktı ki?

"Neyi daha iyi biliyorum? O kadın şu anda o çocuğu dövüyor. Tanrı bilir..."

Sabırsızca sözümü kesti, "Bir cadı, davet edilmedikçe asla karışmaz, asla. Bu temel Wiccan inancıdır. En azından bunu bilmelisin."

Ack!

Tamam, geçen ay çok şey okudum (çok, çok fazla) ve başkalarına, kendimden istenmedikçe asla büyü yapmamam gerektiği konusunda çok şey duydum (çok, çok fazla). Büyü yapmayan bir kişi veya masum bir kişi, büyü yapılmadan önce her zaman izin istemelidir. Bu, Büyü Dünyasının Bir Numaralı Kuralıydı.

Siktir.

"Peki ne yaparsın?" diye sordum. "Uzaklaşır mısın? İzler misin? Periler beni oraya götürdü. Orada durup hiçbir şey yapmadan duramazdım!"

"Seçeneğin yok," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi. "Bu çok kötü!" dedim ona. "Bu gerçekten çok kötü."

Sonra her şeyi anlattım, kafe, Wesley, kadife kanepeler, pahalı fayanslar (ama tesisatçı Aidan'dan bahsetmedim), sıkıcı cadı toplantıları, beni hiç uyutmayan periler, benimle konuşan ağaçlar, şimdi de asamın patlaması ve o küçük çocuğun annesi tarafından dövülmesi... Zavallı, sevimli köpek yavrusunu düşünmek bile istemiyordum. Sonra evimi özlediğimden (ah! *Bu da nereden çıktı?*) ve kabuslarımdan bahsetmeye başladım.

Hayatım boyunca bir daha Saks Fifth Avenue'ye adımımı atmayacağım ve 50 mil çapında bir alanda MAC tezgahı bulamamam ne kadar sinir bozucu ve ne kadar havalı olursa olsun, TopShop... sadece... yetmiyor (yani, hepimiz Kate Moss değiliz ve o rock 'n' roll görünümünü taşıyamayız). Sonra şöyle bitirdim...

"Browniler ve mochaccinolar hazırlayıp insanların benden yardım istemesini beklemek zorunda kalacaksam, Süper Cadı olmanın ne anlamı var? Bu çok aptalca. Batman insanların yardım istemesini beklemez! Ne yapayım, büyük kırmızı bir telefon alıp çalmasını mı bekleyeyim?"

Benim tiradım boyunca sessiz kaldı, sonra beni bir süre inceledi ve "Yorgun görünüyorsun" dedi.

Aman!

"Harika, çok yardımcı oldun Sebastian. Teşekkürler. Yorgunum. Sanki bilmiyorduk."

Çok kızgındım, iyi bir cevap veremedim.

Sabırsız görünüyordu. "Kafeyle çok uğraşıyorsun. The Craft'a odaklanmalısın. Mavis'le konuşacağım."

"Güzel! Hazır konuşurken ona, yardım edemediğim istismara uğramış çocukları bulmam için perileri yönlendirmektense brownileri ve mochaccinoları tercih edeceğimi söyle. Eğer hayır derse, eve gideceğim çünkü Seçilmiş Kişinin Kehanetini yerine getirmek için beklemek gerçekten çok sıkıcı."

Ve sonra, maalesef, ağlamaya başladım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Tüm erkekler gibi, yoğun ve beklenmedik bir kadın duygusuyla karşı karşıya kalan o da orada durup bana bakakaldı. Düşünceli, seksi Sebastian, birdenbire ağlayan bir kadınla karşı karşıya kalınca sabırsız (ya da daha sabırsız) ve rahatsız oldu.

Lanet olası erkekler, nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar.

Sonra yanıma geldi, güçlü kollarıyla beni sardı ve kucakladı (ki itiraf etmeliyim ki, bu biraz hoştu). Sonra beni kanepeye götürdü ve yanıma oturdu. Onun rahatsız olup olmadığı umurumda değildi, sadece yanına oturdum, ona yaklaştım ve ağladım, ağladım, ağladım.

Ağlayıp sızlanırken bir ara uyuyakalmışım ve bir süre önce uyandığımda Sebastian gitmişti, sabah olmuştu

elimi ağrıyordu ve kendimi berbat hissediyordum.

Ve evimi özlüyorum, arkadaşlarımı özlüyorum, Oreo Double Stuff kurabiyelerini ve Banana Republic'i özlüyorum ve...

Lanet olası değneğimi kaybettim ve ağaç bana kızgınmış gibi garip bir his var içimde.

30 Kasım

(Planım var.)

Mavis ile uzun uzun konuştuk ve bana Cadıların Hayatı'nı anlattı:

- a) Hayal kırıklığı (iyi şeyler yapmak istemek, insanların senden korkması);
- b) Hayal kırıklığı (avlanmak, saklanmak, korunmak);
- c) Frustrasyon (Şeytan'a tapınma efsaneleri, karanlık bilgiler). "Gerçekten aptalca," dedi Mavis (hafifletici ifade).

Kurallar kuraldır, masumların izni olmadan onlarla uğraşmak nadiren iyi sonuçlar doğurur (yadda yadda yadda – peki ya o kadar masum olmayanlar?). Ne olursa olsun, sihirli dünyada bu kesinlikle hoş görülmez, hiçbir koşulda.

Sonunda, hayal kırıklığına alışmam ve sebat etmem gerektiğini, benim bir görevim olduğunu ve bunun böyle olduğunu söyledi.

"Dikkatli olmalıyız, tarih bize güçlerimizi gizleme sanatını öğretti. Bizi bulabilenler, kalplerini ve zihinlerini açanlar, bizi bulacaklar" diye açıkladı.

Falan filan.

Sonra şöyle dedi (ve bu iyiydi)... "Sanki tabelamızı asabilirmişiz gibi."

(Mm.)

Bunu ilginç buldum.

Günün geri kalanında Glastonbury'ye gidip biraz dolaştım ve önemli bir şey fark ettim.

Mavis teyze yanılıyor.

Bir tabela asabilirsin.

Başkaları da bunu yapmıştı, hem de açıkça. Elbette onlar yeni çağcıydılar ve paçuli kokuyorlardı ama saklanmıyorlardı, bu kesin.

Dün gece alarmımı 2:30'a kurdum ve kendimi uyandırdım (delilik, şimdi gece yarısı kendimi uyandırmak).

Giyindim, cadı pelerinimi giydim ve kule odasına gidip siyah kadife sunak örtüsüne sardığım bolline'i aldım.

Sonra doğruca mutfağa gittim ve çikolatalı maraschino kirazlı kekten (en sevdiklerimden biri) kocaman bir parça kestim ve onu bir çay havlusuna sardım (çikolatalı kirazlı kekin ciddi bir israfı olacağı için bunun işe yaraması gerektiğini düşündüm).

Sonra ağacımın yanına gittim.

Ağacımın yanında dizlerimin üzerine çöküp alnımı gövdesine dayadım. Hiçbir şey hissetmedim; bu gece benimle konuşmuyordu (muhtemelen (haklı) öfkemle dalını patlattığım için hala kızgındı).

Pes etmedim.

"Lütfen, Ağaç, bana bir dal daha verir misin? Ona daha iyi bakacağıma ve iyi bir cadı olmayı öğreneceğime söz veriyorum."

Hiçbir şey.

"Yemin ederim."

Yine hiçbir şey.

Ölmeyi umut etmeye söz vermek istemedim çünkü, şey, çok yakındı ve rahatsız ediciydi.

Ben de ağır silahları çıkardım, pastayı alıp ağacın dibine koydum.

"Lütfen. Beni biraz tanıyorsan, bunun çok fazla çikolatalı maraschino kirazlı pasta olduğunu ve benim için oldukça büyük bir fedakarlık olduğunu bilirsin, inan bana."

Rüzgarı duydum, dallar isteksizce sallanıyordu.

"Gerçekten çok büyük bir dilim. Şuna bak."

Daha fazla sallanma, şimdi daha güçlü.

"Ve lezzetli. Gerçekten lezzetli. Güven bana."

Daha fazla sallanma, kesinlikle bir şey yakalıyor...

Sonra bir dal aşağı indi ve yüzümü sıyırdı.

Yukarı doğru sallanırken onu yakaladım ve kestim. Son kestiğim parçadan daha kalın ve biraz daha budaklıydı. Kollarımı ağacın etrafına doladım, ona sarıldım ve "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler" dedim ve yeni asamı bolline ile kadifeye dikkatlice sardım.

Ertesi sabah mutfağa indiğimde Mavis büyük masada oturmuş kahve içiyor ve denizi seyrediyordu.

Fincanımı alıp masaya doğru yürüdüm, sonra kadifeyi havaya fırlattım, böylece yeni değneğim ve bolline masanın üzerinde kayarak uçtu. (Dramatik, biliyorum, ama bir şey vurgulamak istiyordum ve bunun gözden kaçmasını istemiyordum.)

Oturdum ve "Kahve dükkanına 'The Witches Dozen' adını vermek istiyorum" dedim.

Gözleri, asayı ve beni izlerken garip bir ışıkla parlıyordu. Bu beni biraz korkuttu ama tuhaf Wiccan bakışma yarışmasında kendimi tuttum.

Sonra asam titremeye başladı ve masada gürültü çıkardı. Asanın zıplamasını izledik, sonra masanın üzerinden uçarak elime geldi, sanki ben Luke Skywalker'dım ve o da benim ışın kılıcımdı.

Bunun gerçekten çok havalı olduğunu söylemeliyim! "Ee," dedim, "Cadılar On İki mi?"

Mavis omzumun üzerinden baktı ve ben de onun neye baktığını görmek için döndüğümde (Sebastian kapı eşiğinde kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki anlaşılmaz ifadesiyle duruyordu), Mavis'in (sanki bu onun fikriymiş gibi kendinden çok memnun bir sesle) "Kulağa hoş geliyor" dediğini duydum.

Yee ha! Cadılar işe koyulmuştu!

[SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

ABOUT THE AUTHOR

KRISTEN ASHLEY, Indiana eyaletinin Brownsburg kasabasında büyüdü, ancak Colorado eyaletinin Denver şehrinde ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşadı. Bu sayede, dünyanın dört bir yanından arkadaşları ve ailesi oldu. Arkadaş grubu (en azından) biraz çılgındır, ancak yazmak istediğinizde çılgınlık iyi bir şeydir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir ailenin evinde büyüdü. Orta Amerika'nın kalbindeki küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkıları (ve bunlara uygun gardıroplar) eşliğinde hayatlarını sürdürüyorlardı.

Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

BOOKS BY KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluş Rock
Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick Hesaplaşma
Rock Chick Pişmanlık
Rock Chick Devrimi Rock
Chick Uyanışı

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluş Rock
Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick Hesaplaşma
Rock Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Serisi:

Senin
İçin Huzur
Altın İz Kalbin
Oyunları
Söz Tutun

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Huzur
İçinde
Olman
İçin
Altın Yol Kalbin
Oyunları
Söz Tutun*

Kaos Serisi:

*Rüzgarı Ele
Geçir İçindeki
Ateş
Sakin Sür Ateşin
İçinden Geç
Unutulmaz Bir Noel*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*İçindeki Rüzgarı ve
Ateşi Kontrol Et
Ateşin İçinden
Sakin Sakin Yürü*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Kaleidoscope
Bounty*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al*

*Kaleidoscope
Bounty*

Rüya Adam Serisi:

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adamı
Motosikletli Adam*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adamı
Motosikletli Adam*

Fantasyland Serisi:

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin
Gece Yarısı
Ruhu*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin
Geceyarısı Ruhu*

Bal Serisi:

Derin Uç Uzak Uç

Magdalene Serisi:

İrade Yükseliş

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Yükselen İrade

Üç Serisi:

*Güneş gökyüzünden düşene kadar,
tüm varlığımla
Vahşi ve Özgür*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

*Şövaly
e
Creed
Raid
Deacon
Sebring*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring*

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

*Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi
Masal Gerçek Oluyor
Şanslı Yıldızlar*

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Cennet ve Cehennem

Mathilda, Süper Cadı (Mathild'in Gölgele Kitapı) Güvenli

Oynayın

Üç Dilek

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Cennet ve Cehennem

Güvenli Oynayın

[SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN KRISTEN ASHLEY'İN ESERLERİ](#)

CONNECT WITH KRISTEN ASHLEY

Resmi web sitesi:

www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook sayfası:

www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'ı Twitter'da takip edin:

[@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

-

Pinterest'te Kristen'in Pin'lerini keşfedin:

www.pinterest.com/kashley0155

Kristen'ı Instagram'da takip edin:

[KristenAshleyBooks](https://www.instagram.com/KristenAshleyBooks)

Kit Crack bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?

[Goodreads'teki Kristen Ashley Addict's Support Group'a](#) katılın.

-

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

